

Giới thiệu Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí

Hán Việt: Không gian chủng điền: Sứ nữ thần y nông gia thê

Edít: loi_nha_tinh

Thể loại: Ngôn tình, Cổ đại, HE, Xuyên không, không gian tùy thân, Điền văn, gia đấu

Lịch đăng: ~ 10 chương 1 tuần (có thể nhiều hơn hoặc ít hơn)

Số chương: 928 - hoàn

Giới thiệu:

Thiếu nữ nhảm giường, lại còn đồng dục nói: "Tướng công, động phòng", tư thái anh dũng, giọng nói anh khí, dọa người khác nằm ngay đơ liệt giường.

Xuyên qua trở thành một nữ nhân mang danh hung mãnh không biết xấu hổ, phải giải quyết hết thảy những chuyện không phải do mình làm này, Bạch Lê Hoa thật sự quá mệt mỏi!!!

Sợ người sao? Không sao, nàng có thể trị người.

Nhà nghèo ư? Đơn giản, nàng có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Bị người tính kế? Ai nha, người ta có tướng công nha.

Nhưng tướng công quá tài giỏi, bị người khác nhớ thương, làm sao bây giờ? Bạch Lê Hoa nổi giận, không cần biết các người có xấu hổ hay không, toàn bộ cút ngay!

Một đời này, chỉ muốn an an tĩnh tĩnh làm cô nương thôn nhỏ, làm ruộng, kiếm tiền, nuôi con sống dễ chịu.

Chỉ là, tướng công hử... Sẽ không sinh con, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Không biết xấu hổ

Chu Tiên thôn là một cái thôn trang nhỏ hẻo lánh, các thôn dân cứ mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Buổi trưa, sau một ngày lao động mọi người ăn cơm trưa, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết từ phòng trong nhà truyền ra .....

Chỉ thấy tiểu tử Hà gia ôm chân bông bị rách co rụt lại ở góc giường, hửn không ngừng hướng về phía nữ tử nói, “Béo nha, béo nha, có chuyện gì từ từ chúng ta nói!”

Nữ tử thân thể cao lớn áo ngoài dơ dáy, váy vải bố rách nát, trên mặt họa thảm thiết không nở nhìn, vẻ mặt cười ngớ ngẩn hướng tới Hà Tiểu Hồ bỏ tới: “Tướng công, động..... Động phòng..... Hôn môi, miệng.....”

Vừa nói vừa chu đôi môi không biết tô vẽ gì đó hướng Hà Tiểu Hồ bỏ lại gần.

Dọa Hà Tiểu Hồ liên tục rúc về phía sau.

Mà lúc này, hàng xóm nghe được tiếng kêu thảm thiết, đều cảm cuốc, giơ đòn gánh vọt vào nhà, thấy một màn như vậy, chẳng những không có ngăn cản, ngược lại còn cười lớn trêu chọc.....

“Nha, đây là đang làm gì đây!”

“Các người suốt ngày nói béo nha ngốc, nhưng theo ta thấy nó thật là thông minh đây!” Một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi xoay trái phải nói.

Chung quanh đều trong lòng hiểu rõ mà không nói, nở nụ cười, có người còn tự mình chỉ đạo: “Ai nha, béo nha, người làm vậy không đúng rồi, người phải đè tướng công người xuống mới được! Mau, qua đi!”

Hà Tiểu Hồ mở to hai mắt nhìn! Có làm hay không, bị bức tường này đè xuống, hẳn chắc chắn sẽ chết mất! Lại thấy béo nha cũng không hề tiến tới.

“Đè xuống?” Miệng nàng lặp lại người nọ nói, tựa hồ đang suy nghĩ, “Đè xuống” là cái gì?

Hà Tiểu Hồ cũng không dám chờ nàng phản ứng, quay người một cái, từ trên giường lư loát leo xuống giường, thuận tay đoạt lấy đòn gánh trên tay một vị đại thúc, hướng về phía cái ót béo nha gõ xuống.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, béo nha thẳng tắp ngã xuống giường, sau đó, giường lung lay vài cái, sụp xuống!

Ừm, Hà Tiểu Hồ khẳng định, bị nàng đè xuống thật sự sẽ chết.

Lau mồ hôi một phen, Hà Tiểu Hồ tức muốn học máu, hướng chung quanh quát: “Nhìn cái gì mà nhìn! Lương Đại Lang đâu!”

Này béo nha, chính là vợ của Lương Đại Lang hử!

“Đã có người đi kêu, bắt quá.....” Một thiếu niên cùng tuổi Hà Tiểu Hồ khuôn mặt hẹp đến sát nói, “Hồ Tử, người khẩu vị này cũng quá nặng đi!”

Mọi người lại cười vang một trận.

Hà Tiểu Hồ mặt sưng lên như gan heo, người ở đây nhiều, hẳn không thể cùng Triệu cầu tử so đo, chỉ hung hăng một chân đá béo nha.

Đều là tên gốc này hại hẳn mất mặt! Đá cho chết!

Một thanh âm nói, có khí thế con vợ cả, “Sao không một chút động tĩnh gì thế? Hay là chết rồi.....”

Lúc này, cha mẹ Hà Tiểu Hồ vừa lúc từ trong ruộng trở về, thấy vậy vội vàng đẩy đám người ra, “Đây là sao đây! người Lương gia đâu!”

“Ai da, mau kêu đại phu!”

“Tới tới, Lương gia tới!” Theo một tiếng này, nguyên bản thôn dân cãi cộ ầm ĩ đều an tĩnh lại, tự động nhường ra một con đường.

Chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi thân hình cao lớn đỉnh đặc đi phía trước, một quả phụ trẻ tuổi mặc váy vải bố đi theo phía sau, theo sau nữa là một lão nhân què chân.

Mọi người đều nhận ra Trần quả phụ, đi tìm người Lương gia báo tin, lão nhân phía sau là phụ thân Lương Đại Lang, mọi người cũng nhận ra, như vậy phía trước, tự nhiên chính là Lương Đại Lang!

“Nửa năm không thấy, lương Đại Lang này càng ngày càng đẹp nha.”

“Tốt thì tốt, mà chính là bị nhà này phá hỏng, ừm..... Cùng con gốc kia cũng xứng.”

“Người muốn chết a, nói nhỏ một chút.” Phụ nhân giả vờ trách cứ, đánh đồng bạn một chút.

Hai người bật cười khúc khích.

Lương Đại Lang mắt diếc tai ngơ, hẳn nhìn nhìn béo nha nằm một đống ở tấm ván gỗ giữa nhà, lại dò xét hơi thở của nàng một chút, trên mặt không lộ ra biểu tình gì.

Hà Tiểu Hồ ốm yếu đứng ở phía sau Hà mẫu, nhìn Lương Đại Lang không nói tiếng nào, bộ dáng cũng có chút thấp thỏm.

Lúc này, Hà mẫu đứng ra, “Lương gia, mau tìm cách đem nương tử ngươi trở về, nằm ở nhà của chúng ta tính làm gì đây! Cô nương nhà nào, không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chết cũng không xong

Lương Đại Lang đi theo lão cha mượn xe bò người khác, đem béo nha đẩy về phòng phía sau, Lương lão cha đóng cửa lại, lôi kéo Lương Đại Lang vào buồng trong, từ dưới giường móc ra một cái hộp gỗ, từ bên trong sổ tiền đồng không nhiều lắm bên trong lấy ra một nửa, đưa cho Lương Đại Lang, “Hải tử, đi đưa cho nhà Hồ Tử, bồi thường cho họ.”

Lương Đại Lang tiếp nhận tiền đồng, đếm một chút, đại khái là có hai mươi văn.

“Cha.....”

“Đi thôi.”

Lương Đại Lang ra cửa sau, Lương lão cha chậm rãi kéo cửa phòng, đem băng ghế ra ngồi ở trong viện bắt đầu bện sọt.

Lúc cửa đóng lại kêu kè kè, béo nha trên giường chậm rãi mở to mắt, ánh mắt trấn tĩnh, nhìn phía trước nửa phần đồ dẫn, chỉ là biểu tình có chút mờ mịt mang theo khiếp sợ.

Nàng nằm thẳng ở trên giường, nhìn tấm màn rách lỗ chỗ, lại nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm, Tô Noãn giật giật ngón tay, nàng cư nhiên không chết? Người trong bang không phải đã ném bom sao?

Chẳng lẽ là giả? Bom cũng không có nổ mạnh, sao mình lại hôn mê? Nơi này lại là nơi nào?

Không chờ nghĩ ra đáp án, trong đại não, các loại thông tin hỗn loạn không thuộc về nàng không ngừng dừng mãnh tiến vào, cái sau tiếp nối cái trước, làm đầu Tô Noãn đau muốn nứt ra.

Đây hẳn là ký ức của một nữ tử khác.

Trong đại não, nàng thấy nàng được cung chiêu, dung túng, rồi bị cười nhạo, còn bị đánh.

Một cái gốc tử không có cái gì tốt.

Sau đó Tô Noãn liền phát hiện điểm không thích hợp.

Nhìn xuống tay? Mập ú.

Sờ sờ tóc? Từng sợi kết thành khối rũ ở trước ngực.

Vuốt khuôn mặt bụ bẫm, Tô Noãn rút cuộc hiểu rõ mình đã xuyên qua.

Nàng ngồi ở trên giường, quả thực không thể tin được cuộc đời của béo nha đầu này khi còn sống.

Nàng tên Bạch Lê Hoa, cha mẹ cũng có tiền, làm sinh ý lương du, đáng tiếc nàng gốc nghèo, trong nhà còn có một em gái, là mỹ nhân nổi danh.

Thời điểm nương sinh nàng vì khó sinh đã chết, hiện tại vợ của phụ thân nàng là từ thiếp thành vợ cả, phụ thân nàng cảm thấy nàng là sao chổi (LNT-sao chổi: không may mắn, tai họa), không muốn cùng nàng nói chuyện, càng không muốn thấy nàng, chỉ có mẹ nhỏ đối tốt thực sự với nàng, đương nhiên, cái này chỉ là cái nhìn của nguyên chủ, Tô Noãn xem ra, mẹ nhỏ nàng chính là cố ý dung túng, đối với con gái của mình thì giáo dục giống như tiểu thư khuê các, đối với nguyên chủ thì mặc kệ, càng thêm cung chiêu.

Còn có, nguyên chủ lúc đầu không ngốc, chỉ bởi vì một lần phát sốt, mẹ nhỏ này thỉnh một tên lang trung giang hồ lại đây, ăn mấy phở được, không tốt, đầu bị sốt đến hồng.

Mẹ nhỏ nàng tự trách mình mà khóc trời khóc đất, tự đánh mình pa-pa, nói chính mình không chiếu cố tiểu thư thật tốt, còn cả ngày đi chùa miếu cầu phúc.

Vì thế cha nàng nói, “Ai, đều là mệnh trời.”

Cũng may nhị tiểu thư cũng chính là con gái của mẹ nhỏ —— Bạch Ngọc Lan, thông minh đáng yêu, miệng lại ngọt.

Mà Bạch Lê Hoa, mới vừa tròn mười bốn tuổi, mẹ nhỏ nàng liền đính hôn nàng cho nhà “tốt”

Chính là Lương Đại Lang này.

Nhà Lương Đại Lang, là nhà lụi bại nhất trong thôn.

Tường đất góc kê hở nứt ra, không được sửa chữa, đành phải dùng rom rạ đổ lên, để mưa khỏi dột, nóc nhà rách nát, bàn ghế rách nát, kiện quần áo tốt nhất cũng đều đầy những lỗ vá, sửa chữa nhiều, quần áo mùa hè vừa lúc coi như quần áo mùa đông, quần áo mùa đông không mặc được, liền nhờ người may thành chăn.

Tuy rằng cuộc sống trong nhà không quá tốt, Lương lão cha cùng thê tử cũng không khát khe Lương Đại Lang, hiện giờ, Lương lão cha chân cẳng không tiện, trồng trọt cũng không được bao nhiêu ruộng, bên ngoài đều nhờ vợ con làm lụng vất vả, hẳn ở nhà chém trúc, bện thành cái gàu/ky, sọt, các vật tương tự, đến chợ phiên đi lên bán, vừa vặn có thể duy trì cuộc sống.

Người một nhà tuy rằng kham khổ, ngược lại cũng hòa thuận.

Nhưng nửa năm trước, nương của Lương Đại Lang bởi vì mệt nhọc quá độ, ngã bệnh, trong nhà không trả nổi tiền gọi đại phu.

Vừa lúc đó lại gặp lúc khai giảng, học phí cũng phải gom góp. Khắp nơi có thể mượn đều đã mượn, thật sự là không có cách.

Chính thời điểm hết đường xoay xở, Bạch gia nhờ người nói kết thân, chỉ cần Lương Đại Lang chịu cưới đại tiểu thư Bạch Lê Hoa, không thu sính lễ, của hồi môn hai mươi lượng!

Cứ như thế, Bạch Lê Hoa liền thành vợ của Lương Đại Lang.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tướng công thật tốt

Tô Noãn, không đứng, hiện tại là Bạch Lê Hoa. Bạch Lê Hoa xuống giường, nhìn chung quanh nhà ở một chút, cũ thì cũ, hỏng thì hỏng, nhưng thật ra rất sạch sẽ ngăn nắp.

Nhà này, dơ nhất chỉ sợ cũng là nàng.

Nàng khi nào lười thôi quá như vậy!

Căn cứ vào ký ức, cách nhà Lương Đại Lang không xa là dòng suối nhỏ, thân mình hiện tại là không thể tắm sạch, nhưng cũng phải thu thập tóc tai một chút mới được.

Mới vừa mở cửa, trước mặt vừa lúc đụng phải một người.

Bởi vì ngược sáng, không thể thấy rõ, chỉ cảm thấy người này thân hình cao lớn, thon dài, tỉ lệ cơ thể cực tốt, chẳng qua lại tự mang một cỗ khí lạnh lùng.

Bạch Lê Hoa theo bản năng lui về phía sau một bước, ở trong lòng âm thầm phỏng đoán người này là ai.

Dựa theo ký ức nguyên chủ, Lương gia có hai con trai. Đại Lang là chồng của nàng, bọn họ mới vừa kết hôn hẳn liền ra ngoài đọc sách, không có ấn tượng gì, Nhị Lang là em chồng của nàng, sinh ra có chút thô lỗ cường tráng, người trước mắt này rõ ràng không phải (em chồng).

Béo nha này cũng thật đáng thương, vào cửa nửa năm, tướng công là ai cũng không rõ ràng lắm, còn bị gièm pha như vậy.

Lương Đại Lang vào nhà, nhìn thấy Bạch Lê Hoa, nghiêng thân mình hỏi: “Nàng muốn đi ra ngoài?”

Bạch Lê Hoa lúc này mới thấy rõ ràng người trước mắt, mày kiếm đen đặc không lẫn lộn, đôi mắt sáng ngời có thần, mũi cao thẳng, tuy không nói diện mạo so Phan An, vẫn cực kỳ đẹp, mặc dù là trên người mặc quần áo vải bố đầy mụn vá, cũng không che được phần anh tuấn.

Thấy nàng vẫn ngây ngốc nhìn chằm chằm mình, Lương Đại Lang thở dài, đem nàng kéo vào phòng trong, chỉ vào chính mình nói, “Lê Hoa, ngươi nhìn cho kỹ, ta mới là tướng công của ngươi, về sau cũng không nên gọi sai nữa.”

Bạch Lê Hoa nghe thấy, sắc mặt phức tạp, thiếu hiệp ngươi tội gì khó xử chính mình.

Lương Đại Lang lại lần nữa hỏi: “Lê Hoa nhớ rõ không?”

Nàng gật gật đầu.

Lương Đại Lang cơ bản là không nghĩ nàng thật có thể nghe hiểu, thấy nàng gật đầu, ngược lại kinh ngạc một chút, người vợ này của hắn, cũng không có ngốc giống như trong lời đồn như vậy a.

Mới vừa rồi béo nha há mồm ngậm miệng kêu Hà Tiểu Hồ là tướng công, còn muốn cùng người ta động phòng, hiện tại đã truyền khắp trong thôn, tuy rằng mọi người đều biết béo nha là ngốc, căn bản không hiểu cái gì kêu động phòng, nhưng vẫn thêm mắm thêm muối nói rất nhiều, đối với Lương Đại Lang chỉ chi trở trở, đại cô nương tiểu tức phụ nhi xấu hổ kể, liền e thẹn che miệng cười không ngừng.

Hắn lúc đầu cho rằng nàng là bị người khác mê hoặc, hiện tại xem ra.....

Lương Đại Lang thần sắc phức tạp nhìn Bạch Lê Hoa liếc mắt một cái, lúc này mới chú ý tới nàng đầu tóc kết thành khối, quần áo dơ bầy bầy, cùng..... Một lời khó nói hết.

“Nàng trước lại đây với ta đã.”

Bạch Lê Hoa đi theo Lương Đại Lang đi qua đi lại, chỉ thấy hần xách nước, cầm bồ kết, tựa hồ là muốn giúp nàng gội đầu.

Bạch Lê Hoa cầu mà không được, thân mình này quá mức mập mạp, chỉ sợ không thể khom lưng đưa tay lên tóc gội đầu, hiện tại vừa lúc có người giúp.

Chỉ là Lương Đại Lang dùng bồ kết gội ước chừng bốn năm lần trên tóc mới không có nước đục làm nàng cảm thấy hơi có chút thẹn thùng.

Mà Lương Đại Lang ngón tay xoa bóp trên rễ tóc, gội đến khi thấy cô vợ ngốc không riêng gì hai bên lỗ tai, ngay cả cổ cũng biến đỏ bừng cũng chỉ cho là nước quá nóng, nàng là người ngốc sẽ không nói ra, thờ dài bỏ thêm hai gáo nước lạnh vào.

Thời điểm tắm rửa, Lương Đại Lang chuẩn bị đủ tâm lý mới đi vào, rốt cuộc bọn họ là vợ chồng, huống hồ ai cũng đều biết nhà mình có cô vợ ngốc, nhưng mà..... Hần đối với việc nam nữ cũng không có ý tưởng khác.

Chỉ là hần không nghĩ tới Bạch Lê Hoa lại không chịu (LNT- cho hần vào).

Cũng không có gì, chỉ là ngượng ngùng xoa góc áo, đôi mắt nhìn mũi chân không nói lời nào, thân mình to như vậy chắn ở cửa, có dễ như thế nào cũng không cho hần đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Động phòng??

Không có biện pháp, Lương Đại Lang đành phải ở bên ngoài giữ cửa.

Đóng cửa lại phía sau, Bạch Lê Hoa rút cuộc nhẹ nhàng thờ ra, thành thạo cởi quần áo ra, hướng trên người đổ nước, bồ kết cũng chưa bôi, liền bắt đầu xoa xà bông.

Tay chà lên trên, dùng một chút lực chà, một tầng chất bẩn liền bị xoa thành đường, xối chút nước, tiếp tục.

May mắn mặt đất là mặt cỏ, không thể nào thấy được, nếu là gạch men sứ, chỉ sợ mặt đất đều đổi màu hết đi.

Từ trên xuống dưới, Bạch Lê Hoa tỉ mỉ xoa hai lần, xoa cho da đen biến thành da trắng, lại biến thành da đỏ, tẩy ra một thân mồ hôi, lúc này mới vừa lòng, duỗi tay đi lấy nước dội cả người đã sớm chà tốt.

Sau đó nàng phát hiện, người xưa dùng nước soi gương là không có sai, nàng ở bên trong rõ ràng thấy mặt mình như một cái bánh nướng lớn, lông mày dùng bếp than lửa vẽ thành một đường, trên mặt không biết dùng cái gì mà miệng nhuộm đỏ, miệng như dùng dầu tẩm lấy nước bôi, còn xiêu xiêu vẹo vẹo bôi đến khóe miệng, thật là, một lời khó nói hết.....

Bạch Lê Hoa đem xà bông đều bôi trên trên mặt, những người từng chọc ghẹo nàng, tốt nhất đừng xuất hiện lại trước mặt nàng!

Hơn một canh giờ đi qua, Đại Lang thỉnh thoảng ở bên ngoài kêu nàng một tiếng để phòng bất trắc.

Tắm rửa hơn một canh giờ, Bạch Lê Hoa mới đem khối thân mình này rửa sạch sẽ, sau đó lại nảy ra vấn đề, nguyên chủ chưa từng tự mặc quần áo, trong trí nhớ, trước nay đều là người khác giúp nàng, nàng cũng căn bản không biết cách mặc, rồi tới phiên Tô Noãn, càng sẽ không biết.

Cuối cùng, nàng đành phải trông lung tung lên, dư ra hai món đồ thật sự không biết làm gì lấy để trên tay, sau đó liền đi ra ngoài.

Lương Đại Lang đang ở cửa chờ nàng, nhìn nàng mặc bộ quần áo xiêu xiêu vẹo vẹo, lung tung rối loạn, không những không có trách cứ, thậm chí còn vui mừng, chỉ là nhìn nàng trong tay dư ra quần áo, cực mắt tự nhiên ho khan một tiếng.

Sau đó đi theo nàng đi vào, thuận tiện đóng lại cửa phòng.

Sau đó hần bắt đầu cởi quần áo, cởi đến chỉ còn lại có trung y.

Không thể không nói, Lương Đại Lang đáng người là thật sự tốt. Bả vai to rộng hữu lực, vòng eo hơi có chút tinh tế lại mang theo cơ bụng, điển hình đáng móc treo quần áo, Bạch Lê Hoa nhìn chăm chăm Lương Đại Lang, trong lòng không nhịn được chép miệng! Thật không sai! Cởi ra a, tiếp tục!

Nhưng mà Lương Đại Lang đã dừng tay, chẳng những ngừng tay, còn lên giường!

Uy! Ban ngày ban mặt làm gì đây!!!

Nàng không phải béo nha, tự nhiên hiểu được đóng cửa cởi quần áo là muốn làm gì, chỉ là đây là ban ngày ban mặt, hơn nữa nàng đối với Lương Đại

Lang án tượng quá tốt, căn bản không cảm thấy hấn sẽ là sắc dục huân tâm (LNT - là bị cám dỗ bởi sắc dục á) .....

Nghĩ đến chính mình như không chịu nổi cảnh tượng này, Bạch Lê Hoa há to miệng, quên đi, dù sao cũng không phải loại người này

Huống hồ, nàng liếc mắt trộm ngắm một nơi nào đó, bạn nhỏ cũng không có gì biến hóa a!

Ở thời điểm nàng như đi vào cõi thần tiên, Lương Đại Lang đã áp sát. Ở trên người nàng, tinh tế ngọt ngào hôn dùm ở gương mặt, ngực nàng. Sau đó bàn tay to ở trên eo thùng nước của nàng vuốt ve.

Bạch Lê Hoa ở trong lòng yên lặng đếm một hai ba bốn, đồng thời không một tiếng động nắm chặt tay, nàng chờ đợi, chờ cái bạn nhỏ bị vắng vẻ tỉnh lại, chỉ cần nó vừa tỉnh, nàng liền có thể nhảy dựng lên đánh nam nhân không biết xấu hổ này một quyền.

Tuy rằng một quyền này đi xuống, nàng có khả năng sẽ phải thủ tiết, còn có, nơi này đánh tướng công nhà mình sẽ bị quan phủ bắt lại sao?

Bạch Lê Hoa không nhận được miễn man suy nghĩ.

Lương Đại Lang chống cánh tay ở trên chần, đem Bạch Lê Hoa giam cầm ở giữa ngực, nhìn nàng gắt gao nhắm mắt lại, đỏ mặt cắn môi, thân mình bộ dáng cứng đờ, hấn hơi nheo lại đôi mắt, rồi sau đó rất có hứng thú cười! Là cười đó!

Bạch Lê Hoa do dự không biết khi nào động thủ, đột nhiên, trên người nhẹ bẫng, Lương Đại Lang từ thân mình nàng đứng lên.

Vừa mặc quần áo vừa nói, “Lê Hoa, chúng ta đã động phòng, ta là tướng công của ngươi đấy!”

???

Cái này là động phòng? Hấn..... Quần cũng chưa cởi đi? (LNT -- haha, đến là chết cười với tỷ - thích rồi nha!)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Không gian vòng ngọc đã trở lại

Lương Đại Lang để lại một câu nghỉ ngơi cho tốt rồi mang lưỡi hái xuống ruộng.

Bạch Lê Hoa nằm ở trên giường, suy nghĩ đã lâu cũng chưa nghĩ ra, Lương Đại Lang vì cái gì muốn gạt nàng động phòng.

Tuy rằng bọn họ đã thành thân, nhưng là, không có đạo lý a.....

Nghĩ đến thành thân, Bạch Lê Hoa lại nhớ tới, lúc trước thời điểm nàng xuất giá, của hồi môn trừ bỏ hai cuộn vải bố, tiểu nương nàng trả lại cho nàng hai cái hòm của hồi môn, mười lượng bạc, một phần cho nàng, một phần cho Lương gia.

Tuy rằng nàng là ngọc, bất quá lương gia vẫn là không tòi, Lương lão cha cùng Lương đại nương đều là người hàm hậu, chỉ phí xem bệnh cùng với bạc đền bù cho người khác khi nàng gặp rắc rối, tất cả đều là dùng mười lượng đó, cho dù lại túng quẫn cũng không đụng đến tiền của nàng.

Nếu hiện tại nàng thành Bạch Lê Hoa, kia khẳng định phải hảo hảo báo đáp ân tình này một chút mới được.

Bạch Lê Hoa đắc ý từ từ xuống giường, tính toán chờ lát nữa cầm tiền xem làm cái gì.

Trong trí nhớ, hộp liên đặt ở trong đế chiếc giày cũ ở dưới giường, nàng tìm cái chổi, trên tay cầm ngược lại, sau đó thân mình cực đại nằm ở trên mặt đất, dùng cái chổi lôi chiếc giày ra.

Ngay sau đó lấy ra hộp gỗ, hưng phấn mở ra vừa thấy, bên trong rõ ràng chỉ có một vài lượng bạc vụn cùng với một cái vòng ngọc kém chất lượng.

Không chờ nàng cầm lấy, vòng tay kia đột nhiên có sinh mệnh, sáng rực rỡ lung linh, trong suốt nhìn xuyên thấu, giống như bên trong có chất lỏng màu xanh lục dịch chuyển, trong chớp mắt giống như thay đổi thành một đồ vật khác.

Bạch Lê Hoa quả thực không thể tin được hai mắt của mình, chẳng lẽ vòng tay này cũng xuyên qua cùng với nàng sao?

Nàng thật cẩn thận mà dựa theo trong trí nhớ phương pháp thâm nhập vào, không sai, là không gian vòng tay của nàng, đồ vật trước đây nàng bỏ vào cũng đều còn nguyên.

Quả nhiên là đồ vật của nàng ai cũng đoạt không được.

Ở thời điểm này vẫn là Tô Noãn, dưới cơ duyên xảo hợp nhận được vòng tay này, lúc ấy cũng giống như bây giờ, vòng tay rực rỡ lung linh nhận được ở trong tay người khác liền biến âm đạm không ánh sáng, rất là thần kỳ.

Sau đó nàng lại phát hiện này vòng tay có cái không gian bất động, chỉ hận khi đó tuổi trẻ, không có phòng người có tâm, đem không gian bí mật nói cho cộng sự, sau đó hẳn ham muốn vòng tay, thậm chí mình phải bỏ mạng.

Bạch Lê Hoa kiểm kê không gian một chút.

Bởi vì lúc trước ở mặt thể, khan hiếm nhất không gì hơn được phẩm, đồ ăn và nước.

Bởi vậy nàng dự trữ nhiều nhất cũng là những thứ đó, bất quá hiện tại cuộc sống thái bình, cũng không dùng được. Cuối cùng, tìm nửa ngày, nàng thế nhưng chỉ tìm được ba viên đạn khói, hai quả bom nhỏ.

Ngay cả giấy vệ sinh cũng không có.....

Tuy nói như thế, nhưng cũng không phải thực tuyệt vọng, ít nhất, nước suối trong không gian có thể cường thân kiện thể, chất lượng được phẩm trong không gian cũng tốt hơn so với bên ngoài mấy lần.

Thời điểm làm Tô Noãn tốt xấu gì cũng là chuyên gia giả mạo có uy tín, không lý gì làm Bạch Lê Hoa không được, đúng không?

Bạch Lê Hoa đem hai lượng bạc kia bỏ vào hộp gỗ, đem vòng ngọc mang ở trên cổ tay, ngâm nga khúc nhạc nhỏ đi dạo nhà bếp.

Mặt trời sắp xuống núi, không bao lâu Lương Đại Lang bọn họ sẽ trở về ăn cơm, dù sao nàng cũng không định gạt bọn họ là nàng vẫn luôn giả ngu.

Trong phòng bếp trừ bỏ mau lu gạo nhìn thấy đầy đều không còn gì khác, Bạch Lê Hoa đi đến sân trong, hái được mấy quả cà tím, mấy quả mướp hương, chuẩn bị về phòng.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng ồn ào, thanh âm càng ngày càng rõ ràng.

Cầm đầu là người phụ nữ, từ thật xa liền nghe thấy nàng giọng bén nhọn mắng: “Ta đã nói đó là sao chổi mà, vội vàng tới thôn Chu Tiên chúng ta gây tai họa! Ta hôm nay thế nào cũng phải cho nàng biết tay!”

Lương lão cha hỏi nàng: “Ai nha, gì tâu từ người xin bớt giận, chuyện này đến tột cùng là ra chuyện gì.....”

“Ngươi giận? Người nói nhẹ nhàng quá, xú đàn bà ác độc này là ý định chọc chết Hồ Từ nhà ta biết không? Ta cùng cha hẳn liền cứ như vậy mất một cái mạng ah. Con trai ta a!” Phụ nhân đầm ngực gạt nước mắt, thanh âm sợ là toàn bộ thôn đều nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hà Tiểu Hồ bị bệnh

Đại khái ra sao nương của Tiểu Hồ - Vương Thúy Lan?.

Có người đi theo nói: “Có việc gì cũng chờ thôn trưởng và Lương gia tới nói, người đừng tức giận làm hại thân mình.”

Wương Thúy Lan lau nước mắt một phen, nhỏ một ngụm nước bọt, giọng căm hận nói: “Phi, nếu Hồ Từ nhà ta có gì không hay xảy ra, ta chính là biến thành quỷ cũng không buông tha nàng!”

Nói xong thấy Bạch Lê Hoa cầm rô đứng ở sân khâu, xông lên nhào qua muốn đánh nàng! Bị mọi người ngăn lại vẫn như cũ giương nanh múa vuốt, một bộ tư thế làm như Hà Tiểu Hồ đã chết, muốn Bạch Lê Hoa đền mạng.

Sắc trời tối dần, người lao động phần lớn tập năm tập ba đều về nhà rồi.

Bây giờ thấy Vương Thúy Lan ở trước nhà Lương gia nháo, mọi người đều chạy tới xem náo nhiệt.

Wương Thúy Lan thấy nhiều người, ngược lại khóc càng thêm hăng say.

“Hà tâu tử, người trước nói cho chúng ta biết xảy ra chuyện gì được không?” Lương Nhị Lang nói, “Xảy ra chuyện chúng ta nghĩ cách giải quyết.”

Nghe xong lời này, Vương Thúy Lan lau nước mắt một phen, “Còn có thể nghĩ ra biện pháp gì, Hồ Từ nhà ta hiện tại đều không khỏi được rồi!”

Hà Tiểu Hồ là con ma ốm, người toàn thôn đều biết.

Trong khoảng thời gian này vẫn luôn điều dưỡng, vốn dĩ cũng tốt, kết cục giữa trưa bị Bạch Lê Hoa nháo một trận, trực tiếp nằm trở về, đại phu nói, là bị kinh hách (LNT - giặt mình kinh sợ).

“Kia..... Bà nói vậy, giờ muốn sao?”

Nghe xong lời này, Vương Thúy Lan lập tức ngừng khóc, tròn mắt xoay tròn, làm bộ dùng mu bàn tay quạt nước mắt, từ từ nói, “Trần đại phu nói, Hồ Tử cần tĩnh dưỡng, mỗi ngày phải chăm sóc cho ăn ngon uống tốt, ta cũng không cần nhiều, năm lượng bạc!”

Mọi người đều lùi lại hít vào một hơi.

Lương Nhị Lang tức phụ la lên, sợ hãi ra tiếng: “Năm lượng! Người chi bằng giết người đi?”

Vương Thúy Lan lập tức mộng dán xuống dưới đất gào lên: “Hồ Tử của ta số khổ nha! Nếu con có bất trắc gì nương làm sao bây giờ!”

Bạch Lê Hoa trong lòng hiểu rõ, Hà Tiểu Hồ bị kinh hách là giả, người Hà gia muốn bạc là thật.

Há mồm liền đòi năm lượng bạc, chung quanh bàn tán xôn xao lên.

Không chờ Lương gia người ta nói lời nào, Trần quả phụ cách vách liền “Phốc” một chút cười ra tiếng, “Ta nói này Hà tẩu tử, người chẳng lẽ bà thêm tiền muốn điên rồi không, trong thôn này ai không biết Lương gia ăn bữa nay lo bữa mai, bà cũng thật dám nói.”

“Nhà Hồ Tử ta đây là bởi vì con bé Lương gia không biết xấu hổ này làm chấn kinh, ta không tìm bọn họ, vậy ta tìm người chắc? Đi a, người ra bạc cho Hồ Tử dưỡng thương ta liền không nói nữa.”

Trần quả phụ mắt tròn trắng, “Chuyện đâu có liên quan tới ta!”

Vương Thúy Lan chiếm thượng phong, hùng hổ dọa người: “Lương gia, người nói liền đi bạc có cho hay không đi! Không cho thì chúng ta đi gặp quan, đến lúc đó xem nhà người mất mặt hay là nhà ta mất mặt!”

Mạch máu Lương lão cha bóp chặt, vội vàng liên tục xua tay, “Không được không được không được.....”

Lương Đại Lang còn phải đọc sách đây, nếu đi gặp quan, thật sự ngồi tù ăn cơm tù, đến lúc đó khoa cử đều không thể đi thi, vậy mấy năm nay không phải đều uống phí sao?

“Không được, không được vậy thì đưa bạc a!” Vương Thúy Lan vươn tay ra đòi tiền.

Lương Nhị Lang chặn Lương lão cha trước mặt, “Nhà của chúng ta.....”

Không đợi hắn nói xong, Vương Thúy Lan liền cắt lời, nói liên tục: “Cũng đừng nói chuyện ma quỷ lừa gạt ta, ta có nghe nói, tức phụ người trước đó vài ngày còn cho đại ca nàng bảy lượng bạc trả nợ cơ bạc đây!”

Lời còn chưa dứt, nguyên bản Lương Nhị Lang nương từ đứng ở một bên xem náo nhiệt liền nhảy dựng lên: “Người nói nói dối cái gì đó! Ta cho hắn tiền khi nào!”

“Đúng vậy, ta xem người là thêm tiền muốn điên rồi!” Lúc này Lương Nhị Lang nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thả ta đi

“Ta tận mắt nhìn thấy mà có thể giả sao?” Vương Thúy Lan không cam lòng yếu thế rống lại, đảo mắt lại ra về thần bí nói thấp giọng, “Chẳng lẽ là, tẩu tử người cùng người kia không biết xấu hổ, lên giường người khác, mắt trông mong kẻ người khác là tướng công? Lấy được tiền dơ dáy đem về trợ cấp nhà mẹ đẻ?”

Nàng thấp giọng nói nhưng lại làm tất cả mọi người nghe thấy, Lương Nhị Lang nương từ tức giận muốn nhào lên cấu xé bà ta ngay tại chỗ!

May mắn lúc này, có người hô một tiếng: “Thôn trưởng tới!”

Đi cùng tới, còn có Lương Đại Lang.

Không biết sao vừa rồi không thấy hắn, thì ra là đi tìm thôn trưởng.

Sau đó Vương Thúy Lan đem sự tình nói lại một lần.

Chỉ thấy Lương Đại Lang hỏi, “Nếu là như thế này, vậy người nói xem Hà Tiểu Hồ bị bệnh gì mà yêu cầu nằm trên giường tĩnh dưỡng?”

Vương Thúy Lan lời tới miệng lại không nói, gân cổ lên “Tóm lại là bị nương tử người dọa tới rồi! Người chỉ cần đưa tiền là được.”

Lương Đại Lang thông thả ung dung mà trả lời, “Nói ra chứng bệnh, mới có thể đúng bệnh

mà hốt thuốc!”

Vương Thúy Lan áp ứng, không chịu nói.

Nhưng hán tử bên cạnh nóng nảy, vỗ đùi reo lên, “Này nha! Hà tẩu tử người như thế nào đen như vậy! Vội chết ta! Hồ Tử còn không phải là bị trúng gió sao, hiện giờ thôn trưởng ở chỗ này, Lương gia có thể thoát rồi..... Tẩu tử, này không đúng rồi!”

Hán tử làn da ngăm đen, gầy nhưng rắn chắc, tốc độ nói cực nhanh, là người nghĩ sao nói vậy, bởi vậy hán tử nói như liên thanh, nói một tràng mới phát hiện không thích hợp, “Người đây là hãm hại người a! Nào có ai bị trúng gió do bị dọa đâu.....”

Vương Thúy Lan hung hăng trừng mắt nhìn hán tử, “Họ Chu, người cũng không nên nói vậy, con ta trúng gió sốt cao đột ngột không phải là giả, chỉ là mấy ngày nay đều thấy khỏe rồi, giữa trưa bị nháo như vậy lại nằm bẹp đó, không phải bị sợ hãi là cái gì?”

Lời này vừa nói ra, hình như cũng có chút đạo lý.

Mọi người chụm đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, lại đều đem lỗ tai chỉ chờ nghe thôn trưởng nói chuyện.

“Khụ!” Lão thôn trưởng thanh thanh giọng nói, “Lương gia, các người nói như thế nào?”

“Ai.....” Lương lão cha chỉ là lắc đầu thở dài, không nhìn được là nhai, “Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh a!”

“Ta xem nàng rõ ràng chính là muốn hạch tiền chúng ta, muốn chúng ta một nhà này già trẻ toàn bộ đi tìm chết!” Lương đại nương mấy năm nay lo liệu sự vụ lớn nhỏ trong nhà, không tránh được vài phần đánh đá.

Lương Nhị Lang cũng hướng về phía Vương Thúy Lan nói, “Đúng! Đòi tiền không có! Chỉ có mấy cái mạng đây, Hà gia các người có muốn hay không!”

Vương Thúy Lan lại lau nước mắt làm giọng nói gào lên, “Ai da, không có thiên lý a, thôn trưởng người phân xử công bình đi.....”

“Được đừng nháo!” Một trận ồn ào, thôn trưởng hét lớn một tiếng, nhìn về phía người nào đó vẫn luôn không nói chuyện, “Lương Đại Lang, rốt cuộc béo nha là nương tử người, người nói một chút chuyện này làm sao bây giờ?”

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Lương Đại Lang, trước sau mặt không đổi sắc, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Béo nha là nương tử ta, nàng nếu là thật làm sai cái gì, tự nhiên là việc của Lương Đại Lang ta, nên nhận lỗi, nên ra bạc, ta Lương gia dù là mất tiền cũng không có lời gì để nói, nhưng nếu có người muốn mượn cơ nói từ không thành có, chúng ta nhất định không nhận.”

Ý tứ chính là nói, Hà gia muốn ăn vạ, không có cửa đâu.

Bạch Lê Hoa hiểu rõ ý tứ của hán tử, trộm cười, được người ta bảo vệ rất dễ chịu a, tuy rằng hiện tại trong tay không có cái gì, nhưng nàng cũng muốn xem một chút Lương Đại Lang giải quyết như thế nào.

Vương Thúy Lan phát hỏa, “Thằng nhãi con người nói chuyện như thế nào đây.....”

Lương Đại Lang cũng không cùng nàng động thủ, chỉ là hỏi, “Người chỉ cần nói rõ, Hà Tiểu Hồ hiện giờ thế nào.”

“Hiện tại..... Hiện tại nhà ta Hồ Tử ho khan không ngừng, ho ra máu, còn sốt, thân mình mỗi một a! Trần bà nói, là bị béo nha nhà người sát khí va chạm mới có thể như thế.” Vương Thúy Lan cứng rắn nói, còn khóc nức nở, không giống như là giả.

Có người lạng lẽ hỏi: “Trần bà này là ai? Thôn đại phu mới tới ah?

Người bên cạnh nói cho hán tử, “Là vân du tiên nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiên nhân

Kỳ thật, Vương Thúy Lan trong lòng là có tâm tư.

Bà cốt nói, nếu muốn trừ sát (LNT – trừ sát - không bị chết), phải bỏ ra ba lượng bạc, nàng liền nghĩ, bệnh nặng một hồi, Hà Tiểu Hồ thân mình yếu ớt, tất nhiên phải bồi bổ một chút, cho nên mở miệng đòi năm lượng, huống chi lẽ như bà nói muốn ba lượng bọn họ chỉ cho một lượng, còn thiếu thì làm sao bây giờ?

“Hà Tiểu Hồ bệnh nặng như vậy, người không tìm đại phu, lại đi tìm bà cốt?” Lương Đại Lang lắc đầu, tiếp theo nói với thôn trưởng, “Trước đó ta đi Hà gia để xin lỗi, cũng nhân tiện đưa phí sửa giường, đã đến thăm Hà Tiểu Hồ.

Ta bên ngoài học ở trường, thấy qua không ít công tử, bởi vì điều kiện khí hậu và đường xá, bị bệnh thương hàn trúng gió, bệnh trạng cũng giống Hà Tiểu Hồ, đều chỉ cần một hai liều thuốc là khỏe, chỉ có vài nhà nghèo, một kéo hai kéo, bệnh vào trong phổi, mới nghiêm trọng lên.”

Nghe lời này, Vương Thúy mặc kệ, “Người đừng giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, hiện tại con ta bệnh phải dùng năm lượng bạc, các người phải cho bạc.”

Lương Đại Lang không cần nghĩ ngợi liền bác bỏ: “Bệnh trạng này tìm đại phu là tốt nhất, chừng một lượng, tiện cho cả đôi bên.”

“Không được.”

“Vậy người chính là ý định lừa bịp tống tiền!”

Vương Thúy Lan lại một mình ngồi dưới đất: “Không có thiên lý nha!”

“Được, Hà gia, người đừng nháo, sự tình ở đây ta đã hiểu được. Nếu người nói Hà Tiểu Hồ bởi vì béo nha làm chấn kinh, muốn năm lượng để chữa bệnh, lương gia lại nói chỉ cần một lượng. Như vậy cứ để Lương gia tìm đại phu để chữa bệnh đi?”

Thôn trưởng nói chuyện, Vương Thúy Lan cũng không dám lại nháo, chỉ sững sờ, miệng ngập ngừng nói: “Kia..... Nếu không trừ tà, chậm trễ nhà ta Hồ Từ chữa bệnh làm sao được, Trần bà nói, nếu cứ chần chừ, Hồ Từ sợ là..... lẽ như.....”

Vương Thúy Lan lúc này thật sự là hoang mang lo sợ.

“Đúng vậy, Đại Lang, chúng ta hiểu được người đầu óc thông minh, nhưng đây là chuyện mạng người a!”

Không biết ai trước ra tiếng nói một câu như vậy, chung quanh trầm mặc một chút, cũng đều bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Thanh âm càng lúc càng lớn, một bên là đồng tình Lương gia, kiên trì bảo mời đại phu xem, một bên là kiên trì bệnh Hà gia, cảm thấy mạng người quan trọng không thể coi như trò đùa.

Ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, cuối cùng đều mắt trông mong nhìn thôn trưởng, chờ hắn định đoạt.

Thôn trưởng nhìn xem bên này, nhìn xem bên kia, cũng khó khăn.

Đúng lúc này, một giọng nữ mềm mại đột nhiên truyền tiến lỗ tai mọi người, “Ai da, Đại Lang ca, đầu ta đau quá.....”

Quay đầu nhìn lại, cư nhiên là Bạch Lê Hoa.

Lương Đại Lang bước một bước nhanh qua, ôm bả vai nàng, ôn nhu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Đây là.....”

“Béo nha có thể nói chuyện bình thường sao?”

“Xem ra thật là khác người mà, Hà Tiểu Hồ bên kia một người thì bệnh bị nặng thêm, bên này người ngu ngốc mười mấy năm, lập tức khỏe lên.....”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tránh hai người Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang như rắn rết, tất cả đều đứng bên cạnh Vương Thúy Lan.

Bạch Lê Hoa xem ở trong mắt, bực bội ở trong lòng.

Những người này tư tưởng cũng quá phong kiến đi! Dù sao cũng đúng lúc.

Chỉ thấy Bạch Lê Hoa đứng lên, vẻ mặt nghiêm trang đối với mọi người nói, “Kỳ thật ta mấy năm nay bị mất một hồn phách là do được tiên nhân nhìn trúng, muốn cho ta trở thành đệ tử dưới tòa của hắn, cũng mang ta lên Thiên cung, xem tường vàng ngôi học, nay thần mới rời đi, cho nên hồn phách trở về.....”

“Đây không phải bị yêu nghiệt bám vào người sao?”

“Đúng vậy, nếu đúng như người nói, sao người còn về làm gì?”

Bạch Lê Hoa nói, “Ta dù sao cũng là người phàm, ta xem số mệnh ở chỗ Diêm Vương gia, tự nhiên phải sống hết đời này, mới có thể về trời.”

Mọi người sôi nổi gật đầu, cái này có lý a.

Bạch Lê Hoa thấy vậy, cười giảo hoạt, từ trong vòng ngọc lấy ra một viên thuốc giao cho Vương Thúy Lan, “Trước đây dọa đến Hà Tiểu Hồ, là ta không đúng, viên thuốc tiên này là do thần tiên đưa ta, trên đời chỉ có một viên, người lấy về đi cho Hà Tiểu Hồ dùng, nhất định hẳn ngày sau sinh long hoạt hồ.”(LNT - ý là khỏe mạnh hoàn toàn lại)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lại gây khó dễ

Vương Thúy Lan cũng không dám nói gì nữa, hai tay thật cẩn thận mà nhận lấy “Tiên dược”, đôi mắt thẳng trừng trừng nhìn chăm chăm vào thuốc, sợ rớt, “Ta tạm thời tin người.”

Bạch Lê Hoa cười nói: “Bà đi về trước thử xem đi!”

Thuốc này tuy rằng không phải cái gì thuốc tiên, nhưng nó đến từ mấy vạn năm sau, y học, khoa học kỹ thuật phát triển, đừng nói gì một con trùng gió nhỏ nhỏ của Hà Tiểu Hồ, ngay cả ho lao cũng có thể cứu.

Nhưng mà Bạch Lê Hoa lại không biết, vòng ngọc trên tay nàng từ đột nhiên phát sáng lung linh trở thành giản dị bình thường, tất cả đều bị vợ của Lương Nhị Lang—— Lý Tiểu Ngọc, nhìn thấy.

Nàng liếc mắt một cái liền nhận của hồi môn của mình, chỉ là nàng nghĩ muốn nát óc cũng nghĩ không ra, làm sao vòng tay biến đổi.

Rõ ràng đã nhìn vô số lần, là hàng rẻ tiền tư chất thấp kém. Loại đồ vật này, chỉ sợ ngay cả nha hoàn của địa chủ cũng không mang, làm sao mà đột nhiên biến đổi như vậy?

Lý Tiểu Ngọc trong lòng bối rối, căn bản không chú ý nghe đoàn người nói gì, tâm tư của nàng đều tập trung ở vòng ngọc thấp kém trên cổ tay của Bạch Lê Hoa.

Chỉ nghe một người đàn ông cao lớn kiêu ngạo kêu gọi mọi người, “Đúng vậy, đi, mọi người cùng nhau đi nhìn một cái đi!”

Một đám người xô đẩy Vương Thúy Lan đi rồi, mọi người đều muốn tận mắt nhìn thấy xem thuốc viên màu trắng này có thực sự chữa được bệnh hay không.

Trong nháy mắt, vừa rời căn nhà nhỏ cực kì âm ỉ chỉ còn lại mấy người Lương gia.

Lương lão cha, lương đại nương, Lương Nhị Lang, cùng với vợ của Lương Nhị Lang Lý thị.

Người một nhà đều có mặt.

Không ai nói chuyện, không khí nhất thời hơi ngưng đọng. Lý Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy trong lòng có hai tiểu nhân đánh nhau, trực giác nói cho nàng, vòng ngọc kia khẳng định không phải vật phàm, nhưng mà, bạc đã sớm cho đại ca tiêu hết, nếu muốn lấy về, thì lấy danh nghĩa gì đây? Nếu mà không lấy, chính mình không phải thành con ngọc sao?

Bên cạnh, Lương Nhị Lang còn vẫn luôn ở kia hỏi: “Chị dâu, người thật sự nhìn thấy tiên nhân?”

Lý Tiểu Ngọc nghe thấy trong lòng bực dọc, càng làm cho nàng bực bội chính là Bạch Lê Hoa có trả lời, chỉ nghe nàng nói:

“Ta chỉ cảm thấy ta mơ một giấc mơ, gặp được rất nhiều người thần tiên.”

“Tiên nhân bộ dáng như thế nào vậy?”

“Cũng giống như trong sách nói vậy.”

Không, chắc chắn là do vòng tay, bằng không làm sao nàng mới vừa đeo vào, béo nha liền không ngọc nữa đây? Nói cái gì tiên nhân, nàng mới không tin.

Lý Tiểu Ngọc nhìn rõ Bạch Lê Hoa nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu, hạ quyết tâm, nhất định phải lấy vòng ngọc về!

Lương Đại Nương cầm lấy cái ky đặt ở trên ghế, nhìn đến bên trong phóng mướp hương cả tím linh tinh mới hái, cười nói Bạch Lê Hoa: “Con gái ngoan, các người đều đi vào ngồi một lát đi, Tiểu Ngọc, cùng ta đi nhà bếp nấu cơm.”

Lương lão cha đôi mắt lướt qua mặt mỗi người bọn họ, trầm tư một lát, nói: “Không vội, trước tiên cùng ta đến đây đã.”

Lương Đại Nương đem cái ky trong tay để vào nhà bếp.

Trong nhà chính, Lương lão cha biểu tình nghiêm túc ngồi ở trên cùng, còn lại người đứng xung quanh ông thành nửa vòng tròn.

Lương Nhị Lang đầu tiên hỏi: “Cha, sao thế?”

Lương lão cha lộc-cộc lộc-cộc hút thuốc lá sợi, như đang tự hỏi mở miệng như thế nào, qua một hồi lâu mới nhìn về phía mọi người.

“Đầu tiên, vợ Đại Lang bệnh ngực có thể khỏi được, là tổ tiên lão Lương gia chúng ta tích đức, chờ lát nữa mẹ nó đem gà làm thịt, chúng ta chúc mừng đơn giản.”

“Vì chuyện này sao?” Lương Đại Nương nói, “Này nha, ông không nói ta cũng biết mà.”

Lương lão cha không nói lời nào, lại hút mấy hơi thuốc lá sợi, “Còn có, này Nhị Lang. ....”

Lời nói mới vừa nói một nửa, Lý Tiểu Ngọc cắn môi quý gối trước mặt Lương lão cha nói, “Cha, là con dâu sai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Vòng ngọc

Còn chưa thấy Lương lão cha nói cái gì, Lý Tiểu Ngọc đã quỳ trên mặt đất khóc lóc thảm thiết mà nói: “Con dâu không nên bị ma quỷ ám ảnh, trộm lấy của hồi môn của chị dâu đưa cho nhà mẹ đẻ.”

Lương Nhị Lang lập tức tròn mắt: “Cái gì? Tiểu Ngọc, Vương bà tử kia nói chính là sự thật? Đó là những bảy lượng bạc a!”

“Tướng công, ta nếu không lấy ra bạc, đại ca ta liền bị người chặt tay! Cha mẹ ta làm sao bây giờ a! Ta..... Ta cũng là thật sự là không biện pháp mới hành động theo đầu óc không đứng đắn này.” Lý Tiểu Ngọc nước mắt lưng tròng, đem đầu vùi ở ngực, nhỏ giọng nói: “Huống hồ, ta cũng không phải lấy không, ta đem hộp vòng tay của hồi môn nương cho ta đưa cho chị dâu, nghĩ bạc coi như là ta mượn chị dâu.”

Lý Tiểu Ngọc trong lòng là có cân nhắc, nằng nghi, như vậy vừa nói, chỉ cần nàng còn ra bạc, Lương lão cha chắc chắn kêu Bạch Lê Hoa trả vòng tay, đến lúc đó lại nghiên cứu cũng không muộn.

Dù sao đó cũng là của hồi môn của nàng.

Nàng nghi như vậy, khóc lên càng ra sức, “Cha, nương, tướng công, đại ca, chị dâu, ta sai rồi! Các người đánh ta đi!”

Bạch Lê Hoa cảm giác mình lâm vào thế khó xử, nói chuyện cũng không tốt, không nói lời nào cũng không tốt, giương mắt trộm nhìn thoáng qua Lương Đại Lang, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng, một đôi mắt đen nhánh như mực, phảng phất là muốn đem người hút vào trong.

Bên này Lương Nhị Lang đã sớm cầm lấy băng ghế muốn quăng lên người Lý Tiểu Ngọc, “Coi ta đánh chết người không!”

Lương Đại Nương cũng thở dài hơi mang trách cứ: “Nhà chúng ta hoàn cảnh thế nào người cũng rõ ràng, người như thế nào có thể làm ra chuyện như vậy đây!”

Lý Tiểu Ngọc chỉ có thể bụm mặt khóc.

Bạch Lê Hoa thấy vậy, tự nhiên hào phóng nói, “Cha, nương, các người cũng đừng trách Tiểu Ngọc, ta bị bệnh trong khoảng thời gian này ít nhiều cũng do mọi người chiều cổ, trái phải ta cầm bạc cũng vô dụng, huống hồ nàng cũng không có biện pháp, bạc kia coi như là ta mua vòng ngọc này của nàng.”

Nàng nói xong, hướng về mọi người đưa vòng ngọc trên cổ tay ra, vòng ngọc không có một chút ánh sáng.

Có giá trị gì hay không trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Lương Nhị Lang trên mặt một trận hổ thẹn, “Chị dâu, người đừng che chở nàng! Hôm nay người không so đo, ngày mai nói không chừng nàng lấy hết của nhà đi.”

Bạch Lê Hoa thật sự là không so đo a! Nhưng mà đối mặt với sự chấp nhất của Lương Nhị Lang nàng cũng thật là không có lời nào để nói.

Cũng may lúc này Lương Đại Lang nói: “Trong nhà từ trước đến nay là cha làm chủ, nương trông coi sổ sách, nàng (Tiểu Ngọc) cũng là không có cách mới nhớ tới động tâm tư đến của hồi môn của Lê Hoa, nếu Lê Hoa không so đo, thì thôi bỏ đi.”

Lương Nhị Lang hung hăng véo Lý Tiểu Ngọc một chút, “Về sau còn như vậy ta thế nào cũng phải đánh chết người!”

Lý Tiểu Ngọc che lại cánh tay đau đớn, vẫn cứ chưa từ bỏ ý định mà nói: “Kia vòng ngọc.....”

“Ngọc cái gì mà vòng! Chị dâu chịu tha cho người thì vui mừng đi, nếu không có chị dâu cầu tình, xem thử ta đánh chết người không.”

Lý Tiểu Ngọc cắn chặt môi, đôi mắt lại vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn chằm chằm cổ tay Bạch Lê Hoa.

Nàng muốn.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Bạch Lê Hoa.

Tiếp theo nàng gỡ vòng từ trên cổ tay xuống, lưu luyến đưa cho Lý Tiểu Ngọc: “Vốn dĩ ta nhìn vòng tay này độc đáo, vô cùng thích, bất quá dù sao cũng là của hồi môn của người, người muốn thì cầm đi đi!”

Lý Tiểu Ngọc mừng rỡ, nhìn vòng ngọc gần ngay trước mắt, giản dị tự nhiên, vừa mới chuẩn bị duỗi tay ra nhận, Lương lão cha tức giận.

Lòng bàn tay đập bàn thật mạnh, “Phanh” một tiếng, hắt lạnh giọng hỏi: “Người còn không biết xấu hổ nữa!”

Đem Lý Tiểu Ngọc dọa cho run run.

Vòng tay ở trước mắt gần ngay đây, nàng như là muốn đem vòng tay nhìn chằm chằm cho thủng lỗ, trên mặt vòng tạp chấp cũng thấy rõ ràng, nhưng không phát hiện có cái gì đặc biệt.

Cả nhà đều nhìn chằm chằm, Lý Tiểu Ngọc ngực không thở được toát ra mồ hôi lạnh, giằng co thật lâu sau, nàng đột nhiên hỏi chính mình: Lỡ như là mình hoa mắt nhìn lầm rồi thì sao?

Chỉ có thể vô lực há mồm: “vòng tay này ..... Đã đưa cho chị dâu chính là của chị dâu.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: A Noãn

Buổi tối, Lương Đại Nương giết con gà đẻ trứng, hầm một nồi khoai tây.

Người một nhà ngồi quanh bàn, hoà thuận vui vẻ. Ngoại trừ Lý Tiểu Ngọc, việc nàng làm, đã sớm bị Lương lão cha phạt tự suy nghĩ lại lỗi lầm.

Trên bàn cơm, ai cũng không nói tới nàng.

Ký ức của nguyên chủ không nhiều lắm, có rất nhiều chỗ bị đứt quãng, cho nên Bạch Lê Hoa chỉ biết là bà mối giới thiệu (Lý Tiểu Ngọc) cho nhị phòng Lý Tiểu Ngọc vừa đủ tuổi, đã bị gả lại đây.

Thật ra tuy nói Lương gia nghèo nhất thôn Chu Tiên, nhưng Lý gia so với Lương gia còn nghèo hơn, trong nhà có nam nhân đều thích đánh bạc, nương nàng lại một thân bệnh, không có sức lao động, cũng quản không được bọn họ.

Lý Tiểu Ngọc cũng không đẹp để gì, người khác cũng chúm chịt, cuối cùng đành phải gả tới Lương gia, tốt xấu gì cũng xem như bỏ được một miệng cơm.

Chỉ có thể nói, nhà nào cũng có cái khổ.

Ăn cơm, thu dọn xong, mọi người liền đi ngủ.

Bạch Lê Hoa nằm ngửa trên giường, trong lòng tính toán cuộc sống tương lai nên trải qua như thế nào.

Không biết qua bao lâu, cửa bị đẩy ra, rồi đóng lại, theo sau là tiếng còi quần áo sột soạt. Lại nghe sột soạt, sau đó liền cảm giác có người nằm xuống bên cạnh.

Tiếp theo là tiếng của Lương Đại Lang: “Ngủ rồi sao?”

Bạch Lê Hoa làm như không nghe thấy, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

.....

Lúc này là ban đêm ở thôn trang.

Một vầng trăng sáng rõ treo trên không trung, ánh trăng xuyên qua tầng khí quyển soi xuống, bóng của mọi vật trải dài xuống đất.

Dưới bóng cây to ở phía nam của thôn, một đôi nam nữ dựa sát vào nhau, thỉnh thoảng có thanh âm nhỏ vụn truyền đến:

“A Noãn, nàng yên tâm, cuộc đời này ta nhất định sẽ tốt với nàng!”

Nghe tiếng, dường như tuổi của hai người đều không lớn, nhìn thân hình, nam tử cao to, nữ tử mảnh mai làm người thương yêu, hai người dựa vào nhau, thật xứng đôi.

“Nhưng..... Ta.....”

Nữ tử muốn nói lại thôi, trong lòng hình như có muôn vạn lo lắng.

Nam tử tiếp tục nói, “A Noãn, chẳng lẽ nàng lo nương nàng? Nàng yên tâm, chờ ta thi đậu trở về, liền qua nhà nàng cầu hôn, nhất định sẽ cưới nàng về.”

“Ai.....”

Nữ tử thờ dài một tiếng, cuối cùng không nói chuyện nữa, ngoan ngoãn nhu thuận dựa đầu vào vai nam tử.

Một sợi tóc đen theo thái dương buông xuống, nam tử duỗi tay đem sợi tóc vén ra sau tai nữ tử, càng đem nữ tử ôm chặt vào trong lồng ngực.

Ánh trăng chọc ghẹo người, soi xuống dung mạo của nữ tử trong lồng ngực, vào hàng mi thật dài khẽ rũ, đầu mũi xinh xắn, môi đỏ tươi, vô cùng mê hoặc nam tử.

Nam tử ngây ngốc nhìn nữ tử trong lồng ngực, cổ họng không tự chủ được chuyển động lên xuống, một lúc lâu sau, hần rút cuộc nắm chặt tay, đôi mắt hơi nheo lại, chậm rãi dựa qua khuôn mặt đỏ bừng.....

Gần.....

Ngày càng gần.....

Hần nghe thấy tim mình đập “Thùng thùng” như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, xung quanh tràn ngập hơi thở của nữ tử, làm người hần nhin không được khẽ run.....

Nam tử thỏa mãn nhắm mắt lại.

Rồi sau đó trước mắt lóe sáng, hần mở to mắt, trước mặt là chiếc màn quen thuộc, chiếc giường gỗ quen thuộc, chăn bông quen thuộc, nhưng có chút ẩm ướt không quen.

Đến khi có phản ứng, nhận ra mình mộng tỉnh (wet dream – là hiện tượng nam “ra” trong lúc ngủ ấy ă =)), Lương Đại Lang sầm mặt, hoang mang rồi loạn thu dọn, rồi cầm lấy sách giáo khoa đi ngoài sáng đọc.

Mở miệng nói không ra tiếng, Lương Đại Lang liền dùng sức hô to một tiếng.

Sau đó hần liền tỉnh táo lại.

Tiếp theo, hần ngồi ở trên giường, nhìn Bạch Lê Hoa bên cạnh đang ngủ say sưa, nhớ lại giấc mộng vừa rồi, mảy mui chắt.....

Một lát sau, hần đứng dậy, phủ thêm áo ngoài, lặng lẽ ra cửa.

Thật lâu sau khi hần đi rồi, Bạch Lê Hoa chậm rãi mở to mắt.

Vừa rồi, trong mơ Lương Đại Lang hình như gọi tên “A Noãn”?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một đêm không ngủ

Bạch Lê Hoa khẽ nhủ mảy.

“A Noãn”, nghe là biết tên nữ tử, huống chi kêu thân mật như vậy, muốn nói là oanh oanh yến yến, cũng không phải không thể.

Chỉ là trong ấn tượng của Bạch Lê Hoa, Lương Đại Lang tính tình lạnh nhạt, thư viện nghỉ là về nhà giúp đỡ làm ruộng ngay, cũng không có thời gian dính lấy nữ tử khác.

Huống chi, Lương gia nghèo như vậy, tuy rằng Lương Đại Lang lớn lên không tồi, nhưng như vậy cũng.....

Bạch Lê Hoa tâm tình phức tạp, nàng nhìn ra ngoài cửa, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chui vào nhà, bóng bàn ghế kéo thật dài trên sàn đất.

Cửa phòng khép hờ, nhìn không thấy bóng dáng của Lương Đại Lang.

Nàng nhắm hai mắt lại, tự hỏi cuộc sống tương lai.

Căn cứ theo tình huống hiện tại, Lương Đại Lang tuy rằng đối với nàng không tồi, nhưng mà lại không có tình yêu nam nữ, chẳng qua chỉ là làm tròn nghĩa vụ của một người nam nhân, đến nỗi không hiểu vì sao trở về liền cùng nàng “Động phòng”, không biết đầu óc có bị hư hay không.

Lỡ như A Noãn kia thật sự cùng hắn tâm đầu ý hợp, nàng cũng tuyệt đối không thể nào làm “Tiểu tam” (người thứ ba).

Huống chi.....

Nàng nâng tay về phía bên hông,捏 một tảng một tảng thịt mỡ chung quanh.

Nàng làm gì có thể tranh đoạt với người khác.

Quan trọng nhất là phải hòa nhập với nơi này trước, hiện giờ tuy nói không có tiền, may là vẫn còn không gian, không phải lo lắng gì.

Chi không biết làm sao để Lý Tiểu Ngọc hoàn toàn buông xuống tâm tư đối vòng ngọc đây?

Cả đêm, Bạch Lê Hoa nửa tỉnh nửa ngủ, mãi đến lúc trời gần sáng, nghe tiếng gà trống gáy một đợt lại một đợt nàng mới tỉnh hẳn.

Không biết từ khi nào, cửa phòng ngủ đã bị đóng lại.

Lương Đại Lang cả đêm không trở về.

Bạch Lê Hoa không quản nhiều như vậy, chỉ tự mình lau quét thu dọn tốt, trải lại chăn đệm, liền chuẩn bị đi nấu cơm.

Nồi là nồi sắt lớn, bếp là bếp đất, củi lửa đều chồng ở bên cạnh, gạo ở trong lu gạo, rau dưa ở trên lu nước, tuy nói nhà ở đơn sơ, nhưng là đồ gì cũng có đủ.

Chẳng qua lúc đầu nàng tính xào cà tím, trộn dưa chuột, cắt xong mới phát hiện, trong chai dầu chỉ có chút dầu dính vào đáy bình, còn tiêu, gừng, hành, tỏi, linh tinh toàn bộ không có, đừng nói đến gia vị nào khác.

Mở tủ chén ra, chỉ có một cái bình giống bình muối lẽ loi để đó.

Bạch Lê Hoa khóe miệng co rút lại, đã biết Lương gia nghèo, nhưng cũng không nghĩ tới nghèo đến mức này, gia vị hàng ngày cũng không có, ngay cả khi nàng ở mặt thể (LNT-mặt thể- lúc tận thể) nguy cấp tứ phía cũng không bạc đãi chính mình như vậy a!

Quá thảm.

Cũng may nàng phát hiện lu gạo bên trong còn không ít gạo, trong một góc còn để một túi khoai tây.

Nhưng mà khoai tây phải gọt vỏ, gạo phải mở nước vo.

Ngay lúc Bạch Lê Hoa hận không thể chính mình có ba đầu sáu tay, Lý Tiểu Ngọc gấp dài đi vào nhà bếp, Vốn là nàng (LTN) phụ trách nấu cơm, khi thấy Bạch Lê Hoa trong bếp, nàng sùng sốt một chút, ngay sau đó không dấu vết nhìn quanh bếp đánh giá, trông mắt chuyển động, ngoài miệng nói:

“Đại tẩu, người đã làm trước rồi, ta cũng không đoạt công lao nấu cơm của cô, ta đi ra ruộng phía đông xem lúa mạch gặt được chưa, mọi người dậy cô giúp ta nói một tiếng.”

Nói xong cũng không đợi Bạch Lê Hoa trả lời, cầm đánh sưng sớm trường côn liền ra cửa.

Không bao lâu sau, Lương Đại Lang cũng đã trở lại, trên người ướt nhẹp, xách theo một thùng nước, bên trong có một con cá trích to cỡ bàn tay, nhảy nhót tung tăng.

Bạch Lê Hoa cũng cùng lúc ở trong nhà tập thể dục theo đài, trong bếp chỉ có một nồi đang hầm lửa nhỏ, bên trong tỏa ra một hương thơm kì lạ.

Nhìn đến nàng, Lương Đại Lang sững sốt một chút, thần sắc liền trở lại như thường.

Chỉ thấy hân một bên mức nước rửa sạch bún trên đùi, một bên nói chuyện nhà, “Ta nghe người ta nói, buổi tối có thể thấy bọt nước cá thờ ra, thật dễ bắt. Đêm qua nhìn thấy, đúng thật nha.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cơm sáng

“Đúng lúc hôm nay họp chợ, chờ lát nữa đem lên chợ đổi chút bạc.” Kỳ thật nàng chủ yếu là muốn đi xem giá cả.

Bạch Lê Hoa nghĩ là ngoại trừ thảo dược ở ngoài, trong đất không còn trồng được gì khác nữa.

Xem ra mặc dù Lương lão cha bọn họ cả đời trồng trọt, mà trong bếp gia vị gì cũng không có là biết rồi.

“Ừm.” Lương Đại Lang thả lại gáo nước vào trong lu, nói: “Ta đi cùng với nàng.”

“còn ngoài ruộng. ....”

“Không sao, ta không trở về cũng thế.”

“Kia. ....”

Có hán ở đó, còn hỏi thăm được gì đây? Đang muốn cự tuyệt, Lý Tiểu Ngọc đã đoạt lấy lời nói, “Ai nha, đại ca, không được đâu!”

“Đúng vậy, Đại Lang, nhà người ta lúa mạch cắt xong hết rồi chuẩn bị đem vào kho, nhà chúng ta còn bày đầy trên mặt đất, chưa nói bông lúa dễ rơi, lỡ như quan tới thu thuế mà chúng ta chưa chuẩn bị xong. ....”

Đây là Lương Đại Nương nói. Việc ngoài ruộng bận rộn, làm sao có thời gian đi chợ.

Huống chi, vốn dĩ vợ nhí phòng không vui khi lão đại đọc sách, còn cô dâu cả lại ngốc nghếch, cả hai vợ chồng ngày thường đều không làm việc.

Không có lý nào bây giờ dâu cả khỏe rồi, không chỉ đơn giản là không đủ người, mà còn thiếu người, thiếu ai trong lòng cũng không thoải mái.

Mọi người đều có thể nghĩ tới chuyện này, Lương Đại Lang có thể không biết sao? Hân chỉ chỉ thùng gỗ, “Tối hôm qua ta đánh không ít cá, muốn đi chợ đổi chút bạc, vừa lúc Lê Hoa hết bệnh, giá cả cái gì cũng không biết, chúng ta ngồi xe bò của Lý nhị ca đi, sẽ trở về nhanh thôi, không chậm trễ làm việc đâu.”

Bạch Lê Hoa buồn bực đi lấy chén đĩa, “Ăn cơm trước đi, ta đem canh gà tối hôm qua hâm lại một chút, cơm đều ở trên bếp.”

“Đúng nha! Trời đất bao la ăn cơm là lớn nhất.” Lý Tiểu Ngọc nói đi lấy muống xối cơm, “Ta mới vừa đi xem, lúa mạch của ruộng phía đông hôm nay vừa lúc có thể cắt, không đi ngay chờ lát nữa mặt trời lên cao lại như tra tấn người, ai nha ——”

Nàng la một tiếng sợ hãi, dọa Bạch Lê Hoa nhảy dựng, chạy nhanh lại gần hỏi: “Làm sao vậy? làm sao vậy?”

Trong nồi, cơm trắng nóng hôi hôi, hơi nóng bốc lên tỏa mùi thơm, không có gì lạ a.

Chỉ nghe Lý Tiểu Ngọc kêu một tiếng yếu ớt: “Nương. ....”

Lương đại nương đi lại xem.

Trên mặt không chút vui vẻ, u ám, hai người nhìn nhau, bà thờ dài, phân phó Lý Tiểu Ngọc: “Xối cơm đi!”

Lý Tiểu Ngọc dậm chân không thuận theo, “Nương!”

Lương Đại Nương không nói chuyện, bà nói thầm lo lắng: “Gạo này đủ cả nhà chúng ta ăn hai ngày, cũng không thấy người nói câu nào.”

Cuối cùng, nàng (LTN) hung hăng trừng Bạch Lê Hoa, nhỏ giọng nói: “Nương bắt công quá!”

Phanh” một tiếng, muống xối com bị Lương Đại Nương đập lên trên thớt.

“Đã nấu xong rồi còn gì?” Nàng nói, “Là người, buổi sáng không đều là người nấu com sao? Chính người không nấu com còn nói người khác à?”

Lý Tiểu Ngọc nghẹn lời, “Ta..... không phải ta vội vã đi xem lúa mạch sao? Ta đâu có lười biếng.....”

Lương Đại Nương không tiếp tục so đo với nàng, uy nghiêm nói, “Được rồi, lúc này ăn nhiều một chút, xong rồi nhớ mang theo ấm nước, giữa trưa cũng khỏi về đi.”

Chuyện gì xảy ra đây?

Bạch Lê Hoa dùng ánh mắt dò hỏi Lương Đại Lang.

Nam nhân này lập tức xoay mặt đi chỗ khác.

Thật tức chết mà.

Nàng đành cẩn thận mở miệng, “Nương, sao vậy nương?”

“Hừ, có thấy lu gạo không?” Lý Tiểu Ngọc chỉ vào lu gạo hỏi.

Bạch Lê Hoa gật đầu, còn rất nhiều a.

“Gạo này là để ăn đến lúc thu hoạch vụ thu.”

Thu hoạch vụ thu, ít nhất còn tới nửa năm.....

Cả nhà sáu miệng ăn, chỉ có nửa lu gạo như vậy?

Bạch Lê Hoa nhớ tới tối hôm qua ăn cháo loãng.

Thấy biểu tình khiếp sợ của nàng, Lý Tiểu Ngọc ở bên cạnh chanh chua nói, “Còn không phải nương bắt công à.”

“Người sai rồi, nương không có bắt công.” Không chờ Bạch Lê Hoa nói chuyện, Lương Đại Lang tiếp nhận muống xối com, thành thạo đem com trộn lên, lộ ra khoai tây, “Người xem, đây là com trộn khoai tây, không có lãng phí bao nhiêu gạo cả.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chợ phiên

Cuối cùng, Bạch Lê Hoa vẫn theo Lương Đại Lang đi chợ.

Ngồi xe ngựa đi.

Lúc đầu kế hoạch của bọn họ là đón xe bò của Lý nhị ca người bán hàng rong. Hắn đi mua hàng, dù sao lúc đó xe không có đồ gì, người trong thôn chỉ cần 3 văn tiền một người liền có thể ngồi xe bò đi chợ.

Ai biết lúc lên xe hắn cố tình nói trắng ra Lê Hoa quá béo, chiếm chỗ của 2 người, nhất định phải thu năm văn tiền.

Nàng còn lý luận với hắn, rõ ràng là dựa theo số người, làm sao đến phiên nàng lại thành ra cân nặng hai người, kết quả lại bị hắn châm biếm không cho tám văn tiền thì không cho lên.

Lương Đại Lang không nói hai lời, lôi kéo nàng đi ngồi xe ngựa.

Xe bò là đi nhờ xe, 3 văn tiền một người. Xe ngựa lại là xe chuyên chở khách, nên đòi hai mươi văn một người.

Tính toán bán hết cá cũng chưa lấy lại được tiền xe.

Nhưng vấn đề là nàng bây giờ cũng không có tiền a! Chỉ có duy nhất cái vòng ngọc còn ngày ngày bị người ta nhớ thầm.

Nhìn Bạch Lê Hoa mặt u ám, Lương Đại Lang đột nhiên lên tiếng: “Nàng không cần lo lắng về bạc, ta có tiền bút mực thư viện khen thưởng.”

“Vậy tiền đâu chàng mua bút mực đây?”

Hắn xem nàng là người ngốc sao? Thời đại này, khoa học kỹ thuật chưa phát triển, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, giấy và bút mực chắc chắn đều mắc tiền.

Lương Đại Lang trầm mặc một chút, “Dùng ít một chút là được, nàng đừng cau mày hoài, thịt dòn hết lên mặt rồi.”

Bạch Lê Hoa: “.....”

Rồi sau đó, nàng lặng lẽ dùng tay sờ mặt, trong lòng nhin không được nói thầm: Lương Đại Lang đây là đang ghét bỏ nàng sao?

Sau đó là một đường không ai nói chuyện, cả chuyến đi đều gượng gạo.

Lương Đại Lang nhìn bên ngoài màn, Bạch Lê Hoa thì nhìn chăm chăm mũi chân mình.

Càng đến gần chợ, càng nghe thấy tiếng người ồn ào, tiếng rao hàng của người bán hàng rong cũng bắt đầu nổi lên không dứt, đại khái là vingroup mùa, người họp chợ đều vội vàng vàng, cò kè mặc cả, thật náo nhiệt.

Xuống xe, sau khi trả tiền xe, Lương Đại Lang lấy mười văn tiền trong túi tiền đưa cho nàng, “Ta đi trước qua bên kia bán cá, tiền quỳ hàng là thu dựa theo số người, nàng đi dạo xung quanh đi, chờ lát nữa gặp nhau ở đây.”

“Được rồi, người đi đi! Tiền tiêu hết ta lập tức về lại đây. Bạch Lê Hoa vui sướng hài lòng tiếp nhận tiền, quyết định không so đo hán ghét bỏ mình béo.

“Nàng..... Nhớ cẩn thận một chút, đừng lạc đường đấy.” Nhìn bộ dáng kiêu tiền của Bạch Lê Hoa, Lương Đại Lang cau mày, “Từ từ đã, nàng lấy năm văn tiền mua đồ ăn vặt là được, trả ta một nửa đi.”

Bạch Lê Hoa chạy nhanh đem tiền nhét vào túi, chạy nhanh như chớp, chỉ nói với lại:

“Người nói cái gì? Gió lớn quá ta nghe không rõ a!”

Thật là nhanh nhẹn khó có thể tưởng tượng được mà.

Lương Đại Lang chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc thùng nước lên, đi đến quầy hàng còn đang suy nghĩ: Cũng không biết cho nàng bạc là đúng hay sai nữa.

Mà Bạch Lê Hoa nhìn đông nhìn tây cả đoạn đường, giống như hai lúa mới lên tinh.

Có điều bây giờ nàng thật là vậy mà.

Tuy rằng cha của thân thể này cũng buôn bán ở chợ này, nguyên chủ “Bạch Lê Hoa” chính là ở nơi này lớn lên, nhưng nàng “Bạch Lê Hoa” thật sự là lần đầu tiên đi chợ a!

Dựa theo ký ức, Bạch Lê Hoa đi từng cái tiệm thuốc, cửa hàng vải, chợ bán gà sống, cửa hàng vàng bạc đá quý. Tuy rằng cuối cùng xuyên phải một người vô dụng, nhưng hãy mở mắt mà xem nàng đây.

Bất quá cuối cùng nàng vẫn còn chút bản tính trẻ con.

Kế tiếp chính là —— đi cầm đồ a.

Bạch Lê Hoa đắc ý lấy ra một chuỗi hạt châu dạ quang có mùi thơm từ trong vòng tay ra.

Thứ này, ở hiện đại, cũng chỉ là đồ vĩa hè, lúc trước chỉ vì nàng ngửi thấy mùi hương kỳ lạ nên thuận tay ném vào không gian, đảo mắt liền quên mất.

Hiện tại lấy ra, dọa người cũng coi như tận dụng nó.

Chỉ là, nàng lại gặp người không ngờ tới ở trong tiệm.....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bạch Ngọc Lan

Bên cạnh quầy cầm đồ, một nữ tử dáng người đẹp đẽ, đầu đội nón có màn che, đem toàn thân từ đầu tới chân trùm kín mít, đứng một mặt không ngừng nhìn trái nhìn phải, một mặt lại vội vàng thúc giục tiểu nhị, “Ngài nhìn kĩ đi, xem ngọc này của ta trị giá bao nhiêu.”

Tiểu nhị trông quầy liếc nàng một cái, buông ngọc xuống, không nhanh không chậm mở miệng: “ngọc tốt a, là cầm cổ hay bán đứt?”

“Đương nhiên là cầm cổ..... À không, bán đứt, đương nhiên là bán đứt!

Nàng đứng lên hạ quyết tâm.

“Năm lượng.”

“Ngươi nói cái gì?” Nữ tử không tự chủ được cất cao thanh âm, “Đây chính là ngọc mờ dề thượng đẳng a.”

Tiểu nhị kia gầy bần tính lạch cạch, cũng không ngược lên: “chính vì nó là ngọc thượng đẳng, lại bán đứt, cho nên ta mới trả năm lượng bạc!”

“Ta mới không tin a!” Khi nói chuyện, nữ tử lại nhìn trái nhìn phải, ảo não vuron tay ra nói với tiểu nhị, “Ngươi trả lại cho ta, không đúng giá a!”

Nghe nàng nói như vậy, tiểu nhị bên trong rút cuộc ngừng tay, ngẩng đầu làm bộ tiếc hận, “Cô nương, nghĩ cho kỹ, trong thôn này không có cửa hàng nào qua được ta, ngài không ngại thì đi ra ngoài hỏi thăm xem, có cửa hàng cầm đồ nào trả cho người giá cao hơn thì ta cho người bạc.”

Nữ tử dường như lại bị dao động, nửa ngày mới giãi giụa một chút: “Nhưng giá này có quá.....”

Tiểu nhị xoay tròn mắt, “Thôi như vậy đi, ta cũng không đếm xỉa đến, tính cho ngươi sáu lượng bạc, nhưng đừng để phường quây nhà ta biết, nếu không a, hẳn chắc chắn sẽ trừ tiền lương của ta đấy.”

Bạch Lê Hoa cười như điên trong lòng, tiểu nhị này nếu ở thời hiện đại, tuyệt đối là diễn viên đoạt giải Oscar.

Bạch Lê Hoa từ góc độ này nhìn qua, vừa lúc có thể thấy nữ tử nắm chặt bàn tay trắng nõn như ngọc, tiếp theo, không có gì bất ngờ xảy ra, nàng nói: “Được rồi, sáu lượng liền sáu lượng a!”

“Được được, đây là chứng từ cầm cổ, ngài làm ơn ấn cái dấu tay xuống đây.”

“Cô nương, sáu lượng bạc đây, ngươi lấy đi.”

Nữ tử cũng không cần xem, gom tất cả bạc vào trong tay áo, cúi đầu vội vã đi ra.

Không sai, nữ tử thần thần bí bí tới cầm đồ này chính là muội muội cùng cha khác mẹ của Bạch Lê Hoa - Bạch Ngọc Lan.

Không biết là Bạch Lê Hoa đứng ở chỗ khuất hay là bởi vì Bạch Ngọc Lan chợt dạ vội vã phải đi, tóm lại hai người không đụng mặt nhau.

Cũng thật là kỳ quái, Bạch Ngọc Lan tuy nói là xuất thân nông gia, nhưng cha nàng đã sớm không còn làm ruộng, mấy năm nay kiếm một ít tiền lời, Bạch Ngọc Lan cũng được nâng niu ở trong lòng bàn tay, rốt cuộc xảy chuyện gì mà nàng phải đem cầm trang sức của chính mình? Dựa theo địa vị của nàng ở nhà, không đến mức đó a.

Bạch Lê Hoa cũng có lòng muốn biết, chẳng qua hiện tại nàng còn có chuyện quan trọng hơn.

Bởi vậy, ngẫu nhiên gặp được Bạch Ngọc Lan nàng cũng chỉ nhìn qua, cũng không có để ở trong lòng.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Nữ tử báo thù, cả đời không muộn.

Xác định Bạch Ngọc Lan đi rồi, Bạch Lê Hoa đi vào tiệm cầm đồ, gõ gõ quầy, ý bảo tiểu nhị ngẩng đầu.

Tiểu nhị đang cầm trên tay ngọc bội của Bạch Ngọc Lan nghiên cứu, bị nàng quấy rầy, trên mặt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, chẳng qua chốc lát lại thay một bộ gương mặt tươi cười: “Cô nương, tới cầm đồ sao?”

Bạch Lê Hoa gật gật đầu, từ trong tay áo lấy cái vòng tay đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cầm ở trong tay nhìn nhìn, vẻ mặt ghét bỏ, “Này hạt châu, ngoại trừ có mùi thơm, cũng không gì đặc biệt a, cô nương, không phải ta nói, chúng ta nơi này đã có nhiều đồ vật mang mùi thơm lạ lùng, cái này của ngươi, nhiều nhất cho ngươi một lượng bạc.”

Chương 16: Cầm cố

Bạch Lê Hoa cười nhẹ, “Vòng tay này của ta không phải đồ bình thường, ngài kêu chương quây ra đi, ta tự nói với hân.”

Tiểu nhị mắt tròn trắng ở trong lòng, loại người này, hân thấy nhiều, nếu cứ tùy tiện tiện tiện cho mời chương quây, hân cũng không còn cần công việc này nữa rồi.

Trong lòng khó chịu, trên mặt tiểu nhị cũng không cho điểm tốt: “Cô nương, mấy ngày nay chương quây nhà ta đi vắng a, không ở trong tiệm, còn có a, không phải ta khoác lác chứ, món đồ như vậy tốt xấu gì cửa hàng ta cũng có ba bốn năm món, đi chỗ khác đi, món đồ như vậy con nít cũng có.”

Bạch Lê Hoa mặt không đổi sắc hỏi lại: “Vậy người có biết bảo bối này của ta ban đêm có thể phát ra ánh sáng, tự mang mùi thơm, mùa hè xua muỗi kiến, vào mùa đông thì làm ấm thân thể, bảo vệ tim, nếu đeo thường xuyên còn có thể có lợi cho tuổi thọ?”

Tiểu nhị bán tín bán nghi, cầm hạt châu quan sát lần nữa: “Món đồ chơi này mà thần kỳ như vậy sao?”

“Tất nhiên.”

“Được rồi, vậy người chờ chút a.”

Tiểu nhị cầm vòng tay che lại nhìn nhìn, xác định nó phát sáng trong đêm, liền cầm vòng tay đi ra phía sau màn.

Không bao lâu, người từ phía sau đi ra, có chút ngượng ngùng cười với Bạch Lê Hoa: “Cô nương, chương quây nhà ta mời người vào buồng trong nói chuyện.”

Tiếp theo lại dẫn dò một tiểu nhị dẫn Bạch Lê Hoa đi vào.

Khách khí và chu đáo.

Chương quây là một nam nhân trung niên gầy nhưng rắn chắc, vừa thấy nàng đi vào, lập tức dẫn dò người đem trà lên, sau đó đi thẳng vào vấn đề mà nói: “chuỗi vòng tay này, cô nương muốn bao nhiêu?”

Bạch Lê Hoa giơ một ngón tay lên.

Chương quây vừa thấy, lập tức nhú mày.

Nhìn xem vòng tay, lại nhìn nhìn nàng, lại cầm vòng tay, tay mân mê chòm râu dê.....

Thấy hân tính tình ngay thẳng, Bạch Lê Hoa không khỏi hoài nghi chỗ này có phải là tiệm cầm đồ lớn nhất hay không, khi nàng bắt tay thì trâu bò như vậy, chẳng lẽ chương quây này mười lượng bạc cũng không lấy ra được?

Chờ thì chờ a.

Cũng may cuối cùng chương quây đập bàn cái “phách”, đưa hai ngón tay, bộ dáng mặc kệ hết đối với Bạch Lê Hoa trả giá “Tám”, hân nói: “Nhiều nhất tám mươi lượng.”

Sau đó Bạch Lê Hoa nói bán luôn, lúc sau nàng cầm ngân phiếu chín mươi lượng cười hi hi ra cửa.

Chương quây cũng cười hi hi đem đồ vật bỏ vào một cái hộp đóng gói thật đẹp, sau đó nhìn hộp, nhìn nhìn liền cười ra tiếng.

Sau đó Bạch Lê Hoa quay trở lại tiệm vải, dựa theo ý của mình đặt làm hai bộ “Nội y”, “Quần lót” để thay đổi, nói là phiên chợ tới sẽ đến lấy.

Tiếp theo lại đi xem gia vị nấu ăn, nàng lục tìm hai mươi văn, miễn miễn cưỡng cưỡng mới gom được.

Rốt cuộc rất nhiều thứ không có ai biết, như vị cay thì nơi này toàn dùng thù du (LNT – một loại quả có vị cay), còn cây ớt thì chỉ có tiệm thuốc mới có.

Tay xách mấy bao đồ vật, đi dạo đông tây xung quanh, hơn nửa ngày mới nhớ tới giao hẹn cùng Lương Đại Lang.

Chạy từ từ về, vừa lúc thấy Lương Đại Lang ở giữa vòng vây các đại cô nương và nàng dâu giả vờ mua đồ, mặt không biểu tình nhặt thùng nước dưới đất, lại nhặt dây thùng bên cạnh lên, chuẩn bị rời đi.

Bạch Lê Hoa tư tưởng hư vinh bùng nổ, lon ton chạy tới, lôi kéo cánh tay Lương Đại Lang, ngọt ngào kêu một tiếng, “Tướng công ~ ta về rồi nè!”

Chung quanh không khí lập tức lạnh xuống mấy độ, nàng thậm chí có thể cảm nhận được không ít ánh mắt oán hận.

Cái con mập chết tiệt này có tài đức gì?

Bạch Lê Hoa cùng tướng công chơi vui vẻ, đáng tiếc Lương Đại Lang lúc mới nghe thì run lên một cái, sau đó cũng không có phản ứng gì khác.

Thậm chí hắn còn đem thùng giao cho nàng xách, không nói một tiếng bước vào một cửa hàng.

Lúc hắn đi ra, trên tay hắn có thật nhiều vòng tay, thoát nhìn giống như đúc cái vòng trên cổ tay nàng.

Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cái vòng này tầm thường.

Mọi người thấy hay thì ủng hộ mình cho có tí động lực nào (¬_¬)... hờ hời bị ế ả rồi

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tâm tiểu nhân

“Đây là gì?”

Bạch Lê Hoa khó hiểu, chẳng lẽ Lương Đại Lang đã nhìn ra cái gì? Cho nên mua vòng tay, để cho nàng xuyên trở về?

Chỉ là, những thứ đồ này tuy tốt, nhưng vòng tay là đồ vật bảo mệnh của, lúc này, nàng sẽ không cho ai biết, nhưng bây giờ vừa mới bắt đầu đã bị hai người nhìn ra, đuổi được Lý Tiểu Ngọc rồi, chẳng qua, nếu Lương Đại Lang thật sự phát hiện manh mối gì, nàng thật không biết phải làm sao bây giờ.

Trong không gian có cây súng lục còn mấy phát đạn, nếu không..... Trực tiếp tìm chỗ vắng vẻ đem người giải quyết?

Bạch Lê Hoa tâm loạn như ma.

Bên này Lương Đại Lang đem vòng tay bỏ vào lòng bàn tay nàng, giọng nói thành khẩn cũng không tỏ vẻ: “Nàng thích thứ gì, ta mua cho nàng là được, vòng tay này không đáng giá tiền, nhưng là của hồi môn của Lý thị, nàng mà lấy, nhị phòng trong lòng sợ là sẽ không thoải mái, trở về vẫn nên trả lại cho nàng đi.”

Chỉ có vậy thôi?

Bạch Lê Hoa nhẹ nhõm thở ra một hơi thật dài, cục đá treo ở trong lòng rốt cuộc cũng được thả xuống.

Nghĩ đến ý niệm vừa rồi của mình, hận không thể vả miệng mình. Cái gì chứ? Đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử!

Đã sống qua hai đời, sao tư tưởng vẫn nông cạn như vậy đây? Bạch Lê Hoa ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ chính mình hai giây, nịnh nọt đi theo sau Lương Đại Lang, “Được, tướng công nói gì cũng đúng! Chẳng chỉ ta đi đâu ta đi đó!”

Lời nói vừa ra, mặt mày nàng liền đỏ thắm bấn loạn.

Trộm ngắm Lương Đại Lang một chút, cũng may người này chỉ lo đi phía trước, hình như không có nghe được lời nàng nói.

Bạch Lê Hoa tự nhiên cũng ngưng ảo tưởng lại.

Thời điểm trở về, vì muốn đi đường gần, bọn họ bèn đi đường nhỏ băng qua núi.

Lương Đại Lang đi ở phía trước dẫn đường, thuận tiện gạt các cành cây để mở đường.

Chẳng qua người ta cao, sai bước dài, ngày thường ở nhà lại quen làm việc nhà nông, đi đường cũng nhanh như gió, Bạch Lê Hoa phải chạy chậm mới có thể đuổi theo.

Huống chi, giờ đi đường núi, nàng! Thực! Béo!

Trên đất bằng, đi hai bước cũng đã thở hổn hển, giờ bắt ta một đường chạy chậm?

Lương Đại Lang chậm chậm lại, không kiên nhẫn ở phía trước chò, còn nàng thì đuổi theo muốn tắt thở.

Giảm béo! Nhất định phải giảm béo.

Rèn luyện! Nhất định phải rèn luyện.

Đều do mấy ngày nay cảm thấy tốt đẹp, chuyện quan trọng như vậy lại đi xem nhẹ.

Thật vất vả đuổi theo, Bạch Lê Hoa ngồi xồm trên mặt đất, dùng tay làm quạt, há mồm to thở hổn hển, hỏi: “Vì sao..... Chúng ta không ngồi xe?”

Lương Đại Lang trầm mặc một chút, “Bạc tiêu hết rồi.”

Bạch Lê Hoa vỗ đầu, biết sớm thì tốt rồi.

Không nói tiếng nào, nàng trực tiếp từ trong ngực móc ra một chồng ngân phiếu, toàn bộ nhét vào tay Lương Đại Lang, “Cho chàng!”

Lương Đại Lang mở ra nhìn nhìn số tiền, lấp bắp kinh hãi, nắm bả vai Bạch Lê Hoa, hỏi: “Chỗ bạc này ở đâu ra?”

Nàng chỉ lo đấm chân, “Cầm cửa hàng a.”

Lương Đại Lang không hỏi nữa, hẩn đem ngân phiếu gấp lại, nhét lại vào tay Bạch Lê Hoa, “tiền nàng nàng lấy đi, ta không dùng được.”

Bạch Lê Hoa mắt tròn trắng, nam nhân này, còn làm cao sao.

Nàng lại đem ngân phiếu nhét trở lại: “Bạc này là ta tạm thời giao cho chàng bảo quản, thân mình ta thể này không làm việc nhà nông được, cho nên ta tính mở cái cửa hàng.”

Bất nàng ở trong nhà mỗi ngày dọn phân nấu ăn, không bằng nàng đi tìm chết cho rồi.

Nghe nàng nói như vậy, Lương Đại Lang cũng không chối từ, nghiêm trang hỏi nàng: “Vậy ngươi nghĩ kĩ mở cửa hàng gì chưa?”

“Còn chưa nghĩ kĩ.”

Thật là chưa nghĩ kĩ.

Nếu muốn hỏi nàng am hiểu cái gì, nàng có thể khẳng định là y thuật, bắn súng và ăn ngon.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hà Tiểu Hồ khỏe lại

Y thuật là đệ nhất, sau cùng mới tới nấu ăn ngon.

Lúc nàng tới nơi này, nàng cũng có nhìn một chút, nơi này tuy rằng heo lạnh, vật chất thiếu thốn, nhưng cũng may là địa linh nhân kiệt (đất thiêng có người tài), núi cao suối sâu, là nơi cực kì thích hợp cho thảo dược sinh trưởng.

Nhưng mà hôm nay đi chợ mới phát hiện, nơi này cơ bản cửa hàng thảo dược bị Đồng Nhân Đường của Lâm gia cùng với Diệu Thủ Quán của Chu gia độc quyền.

Y dược luôn luôn giống nhau, con đường này căn bản không thể thực hiện được.

Lại nói bắn súng, ngoài súng ra, quan trọng nhất chính là đạn, nhưng mà hiện tại là thái bình thịnh thế (thời đại thái bình và thịnh vượng), nàng ở trong một tiểu sơn thôn yên bình, muốn giết người làm gì? Nếu nàng chế tạo súng lục, nói không chừng còn có thể đưa lên cho triều đình rồi làm một chức quan cai quản, nhưng mà nàng chỉ có một cây súng với mấy viên đạn thôi.

Không thể thực hiện được.

Cuối cùng, đó là nấu ăn ngon.

Nhưng nơi này giao thông không tiện, người thường rất đi đến nơi khác ăn uống, hơn nữa gia vị lại thiếu.....

Nàng là thật sự không biết nàng có thể mở cửa hàng gì nữa.

“Cái kia.....” Bạch Lê Hoa gọi Lương Đại Lang lại: “Bạc.....”

“Bạc người yên tâm, của nàng chính là của nàng, ta sẽ không tùy tiện lấy dùng.” Lương Đại Lang nhìn như cười hàm hậu, rồi lại bước tiếp.

Bạch Lê Hoa sững sốt một chút, đây là nàng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Lương Đại Lang khi cười lộ lên.

Không thể không nói, nơi này nam nhân lớn lên thật là đẹp, chưa nói tới Hà Tiểu Hồ trong trí nhớ là màu da trắng nõn, quần áo sạch sẽ, còn Lương Đại Lang trước mặt đây, mặc áo vải bố đầy những lỗ vá, cũng gần không được phân anh tuấn kia.

Nàng lắc lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm đuổi theo: “Ý ta là, dù sao ta còn chưa nghĩ kĩ chuyện của hàng, bạc chàng cứ.....”

Lương Đại Lang lại lần nữa ngắt lời nàng, “Ta hiểu được, chúng ta Lương gia không giàu, gả cho ta là thiệt cho nàng, bất quá hiện tại nàng là người của ta, ta sẽ đối với người thật tốt, bạc của người, muốn làm cái gì cũng không cần thương lượng cùng ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không động đến chúng.”

Nói chuyện tình cảm, gần gũi, nói có sách mách có chứng, làm người tin phục.

Bạch Lê Hoa: “.....”

Cái nàng muốn nói căn bản không phải là cái này mà!

Quên đi, dù sao nam nhân này nghèo thì nghèo đấy, nhưng thật ra kiên cường từ trong xương tủy.

Một đường cứ đi đi dừng dừng, khi hai người về đến nhà, mặt trời đã sắp lặn xuống.

Từ xa liền thấy một đồng người đứng trước cửa sân của Lương gia.

Nếu không phải thấy Vương Thúy Lan trong đám người, còn nghĩ không biết lại có chuyện gì mà có người tới cửa tới tìm đây.

Bạch Lê Hoa thấy bên cạnh Vương Thúy Lan có một thiếu niên môi hồng răng trắng đang đứng, trên mặt Vương Thúy Lan không che dấu được dáng vẻ vui mừng, không ngừng lôi kéo thiếu niên nói chuyện với người khác, còn thiếu niên vẻ mặt không kiên nhẫn, đứng ở nơi đó không ngừng trợn trắng mắt.

Xem tình huống này, Lương Đại Lang thả lỏng lại, không còn đem Bạch Lê Hoa bảo vệ ở phía sau, nâng giọng hỏi đám người một câu: “Các vị chú thích tụ tập ở đây, không biết có chuyện gì vậy?”

Mọi người lập tức bùng nổ vậy lại.

Không đợi người khác nói, Vương Thúy Lan liền lôi kéo Lương Đại Lang lại nhai: “Đại Lang a, chúng ta hôm nay là tới cảm tạ các người, đã đứng ở chỗ này chờ các người một ngày rồi.”

Lương Đại Lang phản ứng cực nhanh, nhìn thiếu niên bên cạnh, “Hồ Từ không sao rồi?”

Bên cạnh đại thúc kêu kêu gào gào mở miệng: “Đúng vậy! Đầu chỉ là không sao, Hà Tiểu Hồ nhà bọn họ từ trước đến nay là con ma ốm, người xem sắc mặt kia, bây giờ nhìn tốt như vậy.”

Chung quanh người sôi nổi phụ họa, không bao giờ dám nói Lê Hoa là yêu tà linh tinh nữa.

Có người thậm chí còn ngay tại chỗ hô eo đau, chân không khỏe, đau nửa đầu linh tinh, muốn Bạch Lê Hoa xem cho bọn hắn.

Không có biện pháp, nàng đành phải nói ra một vài toa thuốc, kêu bọn họ tự đi hiệu thuốc bốc thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Một đôi mẫu tử, một vở diễn

Người có bệnh đi rồi, người không bệnh cũng nhanh chân cầm phương thuốc đi nói cho người khác, sau đó trong viện chỉ còn mấy người các nàng.

“Vương thẩm, các người trò chuyện đi, ta đi cắt đồ đã.” Lương Đại Lang để cho các nàng hàn huyên, chính mình đi mở cửa cắt đồ.

Thấy mọi người đều đã đi, Vương Thúy Lan lúc này mới xoa xoa tay, chỉ chỉ xấp vải bông trong rổ nói: “Lúc trước là ta hiểu lầm các người, hôm nay đặc biệt mang theo vài cái trứng gà và ít bột mì, xem như xin lỗi người.”

Biểu tình chân thành tha thiết, không giống như đang giả bộ.

Nhất thời Bạch Lê Hoa cũng không biết nên lấy hay không lấy, nhưng mà trong nháy mắt liền thấy Hà Tiểu Hổ đến đứng ở phía sau nàng hung hăng trừng mắt, dùng khẩu hình cảnh cáo: “Ngươi dám!”

Hắc! Con nghe con này tính khí nóng nảy a.

Vốn dĩ không muốn, bây giờ nàng liền nhìn lại hân, ánh mắt khiêu khích.

Đang muốn nói nhìn cái gì, Vương Thúy Lan tát một cái trên ót Hà Tiểu Hổ, “Tiểu tử thói làm gì đây? Còn không mau cảm tạ ân nhân?”

Hà Tiểu Hổ rốt cuộc chỉ là trẻ con, tuy rằng hân miệng dầu cao ngất với Bạch Lê Hoa, nhưng đối với lão nương nhà mình vẫn có chút sợ hãi, không tình nguyện bước tới trước hai bước, tròn trắng mắt, dùng tiếng nhỏ như muỗi kêu nói: “Cảm ơn.”

“Ngươi, cái đứa nhỏ này.....”

Vương Thúy Lan oán trách nhìn nhi tử, muốn quở trách, nhưng lại đau lòng, đành phải nhìn Bạch Lê Hoa xấu hổ cười cười.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Vương Thúy Lan cùng với Hà Tiểu Hổ mặt đầy khó chịu bên cạnh, Bạch Lê Hoa cười tỏ vẻ đã hiểu: “Hà gia thăm khách khí rồi, chuyện này vốn dĩ chính là ta khởi đầu, hiện giờ hân không có việc gì, cũng để ta nhẹ nhàng thờ ra.”

“Hừ.” Hà Tiểu Hổ phát ra một tiếng từ trong khoang mũi, cuối cùng đưa mắt nhìn Bạch Lê Hoa một hồi, “coi như ngươi thức thời.”(biết điều)

Sắc mặt Vương Thúy Lan liền biến đổi, có chút hận sắt không thành thép nhìn nhi tử, tiếp theo liên tục nói với Bạch Lê Hoa, “con nít nói chuyện, đừng để ở trong lòng, đừng để ở trong lòng a!”

Hà Tiểu Hổ vẫn như cũ không cho mặt mũi nói thâm.

Có thể là lúc này tình cảnh quá mức xấu hổ, Vương Thúy Lan ghen lửa giận, nặng giọng mắng: “sao con không biết tốt xấu vậy, ngày thường nương.....”

Không đợi nàng nói xong, Hà Tiểu Hổ nói to lên, hân chỉ vào Bạch Lê Hoa mặt đầy kiêu ngạo nói:

“Rõ ràng là nàng hại ta bị bệnh, còn bị người cười nhạo, không phải chính nương cũng nói muốn cho nàng đẹp mặt sao, bây giờ sao lại muốn ta cảm ơn đây.....”

Bạch Lê Hoa kinh ngạc nhìn qua.....

Chỉ thấy Vương Thúy Lan trên mặt lúc đen lúc trắng, thật là đẹp.

Hà Tiểu Hổ lại nói: “Các ngươi nếu thật muốn cảm tạ nàng, vậy cứ nhận nàng làm con gái đi, đem đồ vật trong nhà toàn bộ dọn qua cái nhà lụi bại đó đi, còn quần ta chết sống làm gì!”

Hà Tiểu Hổ ghen tức giận không chỗ phát tiết, nhắc chân đem đá chung quanh đá bay.

Cuối cùng, còn chưa hết giận, lại hung hăng đẩy Bạch Lê Hoa một phen, “Ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Một chương này là hân dùng toàn bộ sức lực, nhưng mà Bạch Lê Hoa thì đứng yên không động đậy.

Nàng là thật không cảm thấy đau chút nào a!

Không khí phảng phất ngưng đọng, gương mặt trắng nõn của Hà Tiểu Hổ ghen đỏ bừng.....

Một lúc sau Bạch Lê Hoa mới ý thức được Hà Tiểu Hổ đang làm cái gì.

Có chút không đành lòng, liền nhanh chóng lùi lại một bước, làm bộ che ngực lại kêu to: “A! Đau quá.”

Mặt thiếu niên thành công căng đỏ như gan heo, rồi sau đó dậm chân, bỏ lại một câu, “Ngươi..... Ngươi chờ đó cho ta!”. Chạy tóe khói. (LNT - đoạn này cười bể bụng luôn a ㄟ(ˊˋˊ▽ˋˋˊ)ノ)

Mà Vương Thúy Lan, cũng rốt cuộc xé mặt nạ cảm kích trên mặt xuống, hung tợn mắng một câu, “Con đi nhỏ!”

Sau đó, rõ cũng không cầm, liền đuổi theo nhi tử.

Bạch Lê Hoa không nhịn được mà bật cười, hai người này không thương lượng kịch bản rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Lương lão cha té xuống nước

Lúc này, sắc trời đã tối dần, Bạch Lê Hoa tìm một vòng, không thấy ai trong phòng.

Lương lão cha chân không tốt, không làm được việc nặng hay việc nhà nông, ông chỉ ở nhà dùng cây trúc hay cỏ lau bện vài thứ, tới lúc họp chợ đem đi bán để đổi chút tiền đồng trợ cấp dùng trong nhà.

Mà cây trúc hay cỏ lau đều do Lương Đại Lang và Lương Nhị Lang chặt về, không cần ông tự mình làm, hôm nay chỉ sợ là không có cây trúc hay cỏ lau, ông cũng không chịu ngồi yên mà tự chạy đi chặt.

Lương Đại Lang hẳn là cũng là nghĩ đến điểm này, đi ra cửa tìm người.

Bạch Lê Hoa không nghĩ nhiều, đem rổ cắt trên bàn, qua bên cạnh hái chút rau quả, chuẩn bị nấu cơm.

Dù sao hôm nay cũng có chuẩn bị đủ đồ rồi.

Đồ mà mẹ con Hà Tiểu Hồ đưa tới, nàng không định dùng đến, hôm nay bọn họ khẳng định là tới gây gỗ, may mà Hà Tiểu Hồ không có giữ bình tĩnh, bằng không không biết họ còn nói cái gì nữa.

Còn nữa, lúc trước Hà Tiểu Hồ căn bản không có nhằm vào Béo nha, thậm chí khi người khác khi dễ nàng hẳn còn nói đỡ vài câu, làm sao bây giờ lại đột nhiên nhằm vào nàng đây?

Nàng một bên nấu cơm, một bên miễn man suy nghĩ.

Chờ tinh thần hồi phục lại, lại nghe tiếng nữ tử khóc trời khóc đất, lại thêm tiếng nam nhân gầm nhẹ, trong tiếng ồn ào, chỉ thấy Lương Đại Lang cũng Lương lão cha trở lại, Lương Nhị Lang thì tay cầm quả trượng và đồ vật linh tinh.

Hai người Lương Đại Nương cùng với Lý Tiểu Ngọc thì tóc tán loạn, biểu tình khẩn trương nhìn Lương lão cha, khóc không kìm chế được.

Trên đất chỗ bọn họ đi qua, thấy một vệt nước dài.

Hai huynh đệ cùng với Lương Đại Nương vào phòng, Lý Tiểu Ngọc đứng ở bên ngoài khóc nức nở không ngừng.

Bạch Lê Hoa ngăn ra, một dự cảm xấu ập tới trong đầu, nàng lôi kéo cánh tay Lý Tiểu Ngọc hỏi:

“Đây là làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Người còn không biết xấu hổ mà hỏi làm sao vậy? Còn không phải bởi vì cái sao chổi nhà sao!” Lý Tiểu Ngọc nói liên tục, lau nước mắt một phen, xoay người ghé vào cửa khóc thét, “Cha, người nếu có chuyện gì, người một nhà chúng ta đây làm sao bây giờ a!”

Cửa đột nhiên mở ra.

Bạch Lê Hoa nhìn lên, vành mắt Lương Đại Nương vốn đỏ bừng, sau lại nghe được Lý Tiểu Ngọc nói tựa hồ lại đỏ lên.

“Vào trong cả đi.” Ngoại trừ đầu tóc hỗn độn và đôi mắt đỏ bừng, giọng nói và vẻ mặt vẫn giống như nhau.

Lý Tiểu Ngọc chạy như bay vào trong.

Mà Bạch Lê Hoa lại để ý Lương Đại Nương quay lưng lại, khẽ lau trộm mắt.

Không biết vì sao, Bạch Lê Hoa tổng cảm thấy trong mắt Lương Đại Nương có vài phần oán trách.

Tâm tình đột nhiên liền nặng nề.

Bất kể lúc trước khi nàng bị ngược, Lương đại nương vẫn luôn là bảo vệ nàng, sao bây giờ.....

Đến tột cùng là làm sao vậy?

Chẳng lẽ là Lương lão cha.....

Bạch Lê Hoa ánh mắt rơi xuống Lương lão cha nằm ở trên giường, Lương Đại Lang vội vàng sắp xếp tư thế cho ông, cũng nhẹ giọng dò hỏi tư thế nào thì tốt.

Lý Tiểu Ngọc vẫn như cũ, khóc đến tâm phiền ý loạn.

Từ đôi câu nói chuyện, Bạch Lê Hoa mới biết, sự tình giống như nàng nghĩ, Lương lão cha đợi các nàng trở về không được, liền tự mình đi. Sau đó vô ý bị té ngã vào trong mương, nước bên trong tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vì chân Lương lão cha bị thương, lại ở bên trong mương hơi lâu, nên vết thương liền nghiêm trọng lên.

May mắn Lương Đại Lang không thấy ông ở mấy chỗ ông hay đi, liền đi ra ngoài ruộng nhờ mọi người cùng nhau tìm. Cuối cùng phát hiện người là ở bên trong một cái mương, hơi thở hơi thóp, Lý Tiểu Ngọc ngay lập tức liền khóc, cho tới bây giờ.

Hiện tại cả nhà nhất trí cho rằng: Tất cả là do Bạch Lê Hoa, nếu không phải nàng mang theo Lương Đại Lang đi, còn chậm chạp không trở lại, Lương lão cha liền sẽ không vì đi ra cửa mà suýt nữa bỏ mạng.

Quan trọng hơn là sau khi nàng biết tất cả, nhìn qua Lương Đại Lang, thì hần không đáp lại lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trách cứ

Tâm tư Bạch Lê Hoa càng nặng nề hơn.

Lý Tiểu Ngọc ngồi một chỗ khóc thút tha thút thít, lấy ống tay áo quệt nước mắt, “Vậy phải làm sao bây giờ a! Cha, người ngàn vạn không thể xảy ra chuyện a.”

Lương Đại Nương nấu một chén canh gừng cho Lương lão cha uống, cầu nguyện có thể xua đuổi khí lạnh, không bị bệnh gì.

Chung quanh áp lực đáng sợ, Bạch Lê Hoa nhìn chân Lương lão cha nói: “Ta đi tìm gọi Trình đại phu, xem hần có thể đến khám bệnh tại nhà không.”

Trình đại phu là người duy nhất trong thôn này biết y thuật, chỉ là hần tính tình cổ quái, vào buổi tối thì dù cho trời sập xuống, cũng không thể ngăn cản hần nghỉ ngơi.

Lâu dần, mọi người cũng quen không quấy rầy hần vào buổi tối.

Nhưng bây giờ.....

Lương Nhị Lang nhìn lão cha mình ở trên giường hơi thở hơi thóp, đầu có lo lắng nhiều như vậy, liền cất bước chạy ra cửa: “Ta đây liền đi tìm Trình đại phu, hần nhất định có biện pháp.....”

Lý Tiểu Ngọc lập tức ngừng khóc, lúc mọi người còn chưa nghe rõ Lương Nhị Lang nói, liền tay mắt lạnh lẽo kéo cổ áo Lương Nhị Lang, “Chàng chạy nhanh quá nhỉ, chúng ta đâu có bạc.”

Lương Nhị Lang liền giống như gà trống thua trận, nháy mắt không có khí thế, chỉ có thể giương mắt nhìn, “Ta đây cũng không thể nhìn cha chết a!”

Năm đó, Lương lão cha chính là vì sau khi bị thương không có bạc, không được kịp thời trị liệu mới bị què, lần này lại tổn thương đến chân lần nữa, còn ngồi trong nước bản không biết bao lâu, lỡ như ông có gì không hay xảy ra.....

Lý Tiểu Ngọc âm ỉ lên “Chàng nói cái gì, chẳng lẽ ta muốn nhìn cha chết sao? Chàng nghĩ cha té xuống nước là do ta hại sao?”

Lương Nhị Lang lắp bắp, tức muốn học máu, dứt khoát nói không lựa lời: “Vậy, không phải nàng đi! Nếu không phải nàng đem bạc đưa cho con mà bài bạc đại ca của nàng, không phải hôm nay chúng ta đã có bạc đi y quán sao?”

Lý Tiểu Ngọc sùng sốt, thậm chí quên mất khóc nháo.

Nhưng mà này chỉ là im lặng trước cơn bão, chờ nàng chậm chạp hồi thần lại, Bạch Lê Hoa chỉ cảm thấy lỗ tai mình muốn nổ ra.

Lý Tiểu Ngọc ngồi dưới đất khóc thờ hồn hèn, “Nương, người phân xử công bằng đi. Ta vốn dĩ là nhất thời hồ đồ, mượn của hồi môn của tẩu tử, nhưng ta cũng là bị ép buộc mà? Giờ việc gì hần cũng đổ lên người ta, ta không muốn sống nữa a.”

Lương Đại Nương bị âm ỉ đến đau đầu, vạn phần không kiên nhẫn: “Được rồi, các người đều đừng âm ỉ nữa!”

Lúc này mới an tĩnh lại.

Bạch Lê Hoa không để ý các nàng nói gì, chỉ là thừa lúc ẩm ỉ, nhìn kỹ bệnh tình thương thế của Lương lão cha, sau đó nói với Lương đại nương: “Ta đi tìm Trình đại phu hỏi một chút.”

Lương đại nương ngẫm đồng ý, Lương Đại Lang cũng không có vẻ mặt gì.

Nàng thở dài, đi nhà bếp cầm một cây củi, bọc vải rách lên, ở mặt trên xối chút dầu làm thành đuốc soi.

Bên ngoài có gió, cây đuốc chấp chèo, Bạch Lê Hoa thật cẩn thận che lại, sợ không chú ý bị tắt lửa.

Đường ở nông thôn, ngoại trừ đường lớn, đều là đi trên ruộng, vừa nhỏ vừa hẹp, chỉ đi được một người, nếu không có đuốc, thực không cách nào đi.

Bạch Lê Hoa mới vừa đi ra đường ruộng, cánh tay liền bị người mạnh mẽ kéo lấy, nàng dừng lại, xoay người, người nọ thuận thế cướp đuốc trên tay nàng, thấp giọng nói, “Người về nhà đi.”

Là Lương Đại Lang.

Nàng hỏi: “Sao chàng lại ra đây?”

Ông trời, thăm rồi.....

Lương Đại Lang trầm mặc một chút, “Tôi quá rồi, nàng đi một mình không an toàn, ta đi là được.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Bạch Lê Hoa vội vàng xua tay, “Không cần không cần, ta đi an toàn mà.”

Trời ơi giúp ta với, nàng chuồn ra đây không phải thật sự muốn đi tìm cái tên Trình đại phu kia a!

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cố nhân

Lương Đại Lang làm như căn bản không nghe thấy nàng đang nói gì, cũng không để ý tới nàng, bản thân cầm cây đuốc đi trước.

Bạch Lê Hoa không có cách nào, đành phải kêu khổ không ngừng chạy theo sau.

Cái ông Trình đại phu kia, chỉ sợ y thuật không bằng một góc của nàng, còn gà mờ mà làm cao, tính tình thực không ổn mà.

Vốn dĩ nàng tính toán khi ra khỏi nhà thì đi tìm chút rễ củ cái trắng, sau khi rửa sạch sẽ, thêm chút đường đỏ, ba chén nước nấu thành một chén thuốc, mỗi ngày uống một lần, không đến ba ngày là có thể khỏi hẳn.

Còn vết thương ở chân, thì nàng cứ nói là Trình đại phu dạy nàng làm sao để cố định chân, lại tìm chút thảo dược đắp lên là khỏi ngay.

Tuy rằng tiện nghi cho tên Trình đại phu kia, nhưng nàng phải lưu lại chút gì đó cho mình.

Nhưng hiện tại Lương Đại Lang đi theo tới tính làm gì đây?

Thành thành thật thật đi nhà Trình đại phu, lại bị tạt một chậu nước rửa chân sao?

Lương Đại Lang cố chấp đi ở phía trước, căn bản không nghe lời nàng nói, hai người cứ như vậy một trước một sau đi tới.

Tuy rằng Lương Đại Lang ngoài miệng không nói ra, nhưng là Bạch Lê Hoa biết hẳn vẫn luôn chiếu cố nàng, cây đuốc luôn hơi nghiêng về bên trái, để nàng có thể thấy rõ đường, mỗi đến chỗ bờ ruộng, đều hơi dừng lại một chút.

Nhưng dù vậy, Bạch Lê Hoa vẫn không chú ý chân này dẫm chân kia mà ngã xuống.

Lương Đại Lang nghe được thét chói tai lập tức quay đầu lại nhưng vẫn không kịp kéo lại.

Bạch Lê Hoa thân mình tròn vo lăn xuống sườn dốc, lăn vài vòng mới tới đáy.

Chỉ cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa.

Lương Đại Lang nghe tiếng nhảy xuống, đỡ nàng dậy, nhìn nàng nửa ngày ghen ra một câu: “Có bị thương chỗ nào không?”

Bạch Lê Hoa lắc đầu, “Béo nha” mấy năm nay lăn trên đất nhiều, da dày thịt béo, ngay lúc này một thân thịt béo lại vô cùng hữu dụng.

Nàng vỗ vỗ bần đất trên người, lại phát hiện Lương Đại Lang tay ở trên người nàng sờ loạn lên. ....

“Này!” Bạch Lê Hoa giật mình một cái nhảy dựng lên, đánh thật mạnh vào người Lương Đại Lang: “Chàng làm gì đấy!”

Hắn giọng tràn ngập nghi hoặc: “..... Ta xem nàng có bị thương không.”

“Không phải ta đã lắc đầu rồi sao?”

Lương Đại Lang nghiêm trang: “Không thấy được, lừa tặc rồi.”

Bạch Lê Hoa lúc này mới chú ý là cây đuốc không còn.

Vì tránh đề chuyện ngoài ý muốn như vừa rồi lại phát sinh lần nữa, Lương Đại Lang vẫn luôn đỡ nàng đi, may mắn lúc này không có ai thấy mặt nàng đỏ bừng.

Thời gian qua cực nhanh, hai người vui đầu đi đường, không bao lâu liền có thể loáng thoáng thấy nhà của Trình đại phu.

Trong nhà còn sáng đèn, chắc là chưa có nghỉ ngơi.

Nói không chừng còn có thể nhờ hắn đi ra cửa một chuyến.

Lương Đại Lang trên mặt vui vẻ, chạy tới, liên tục hô vài tiếng nhưng không ai trả lời.

Bạch Lê Hoa chậm chạp đi qua, dùng ngón tay chấm nước miếng, nhẹ nhàng chọt vào cửa sổ dán giấy, thành công chọt một lỗ.

Nàng hí một mắt nhìn vào trong qua khe hở, chỉ có thể thấy ánh nến lay động.

Trong phòng không một bóng người.

Tối thui như vậy, chẳng lẽ đi tiểu ở chung quanh rồi sao?

Lương Đại Lang ở cửa chờ, nàng liền đi xung quanh.

Thú vị là chung quanh nhà của Trình đại phu không có đất trống, nhưng hắn ở đất bằng, đất trồng cây, chỗ đất này rất tốt để trồng thảo dược.

Thảo dược này, phần lớn đều hiếm thấy.

Lại bị hắn trồng cỏ dại, nếu không phải nàng thông hiểu y lý, mấy thứ này, sợ là không ai biết.

Đáng tiếc sắc trời quá tối, mấy thứ này cỏ dại này trông đều giống nhau, để nhìn cho rõ, nàng thậm chí ngồi xổm trên mặt đất, nghĩ lơ như có thứ gì tốt thì sao.

Nhưng mà thứ tốt đâu không thấy, lỡ tai lại nghe thấy một giọng nói thật quen thuộc.

Không thể không nói, duyên phận thật kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Có thai

Nàng cùng Bạch Ngọc Lan, rõ ràng một người ở nhà ngồi trên chợ, một người ở nhà tranh gió lửa mưa đột, làm sao mà có duyên đến nỗi một ngày gặp đến hai lần đây?

Xa xa, Bạch Lê Hoa thấy hai bóng người đứng chung một chỗ.

Lôi lôi kéo kéo.

Một người là Bạch Ngọc Lan, người kia tất nhiên là Trình đại phu.

Hơn nữa, Bạch Ngọc Lan đã giận tái mặt, nói chuyện to giọng quên thu lại, Bạch Lê Hoa mới may mắn thấy được một màn này.

Chỉ nghe nàng nói: “Lúc trước đã nói rõ ràng rồi, một thang thuốc năm lượng bạc, sao giờ ngươi lại muốn lật lọng nói mười lượng?”

Bạch Lê Hoa chống tay, đắc ý nhìn, đại khái biết vì cái gì Bạch Ngọc Lan lại đi cầm đồ.

Nhưng thân là một đại cô nương, khuya khoắt lại lén lút đi tìm đại phu, có chút không thể nào nói nổi a.

Hay là nàng ta bị bệnh kín?

Tưởng tượng như vậy, Bạch Lê Hoa liền hưng phấn, lúc trước “Béo nha” cứ liên tục bị mẹ con nàng ta ngấm ngấm khi dễ a.

Chỉ thấy nam tử vòng tay lại, đánh giá Bạch Ngọc Lan, “Dù sao ta nói giá đó, nếu ngươi không có bạc, thì van xin ta đi!”

Bạch Ngọc Lan dậm chân, “Ta đã nói hết lời rồi, ngươi còn muốn ta xin như thế nào đây?”

“Không dám, không dám.” Trình đại phu liên tiếp nói hai hai từ, tay cũng thuận thế ôm vai Ngọc Lan, sau đó đưa ngón tay lên, vén tóc bên tai của Bạch Ngọc Lan vuốt ve, “Chỉ cần ngươi.....”

“Vô sỉ!” Bạch Ngọc Lan thét chói tai một phen ngăn tay của Trình đại phu, đề phòng lui hai bước, lạnh giọng quát lớn nói: “Ngươi có biết cha ta là ai không!”

Cha ngươi là Tôn Ngộ Không chắc!

Bạch Lê Hoa ở trong lòng cười chọc, không biết có nên nói Bạch Ngọc Lan là trời sinh ngu xuẩn, một hai đội tối thui đơn độc tới gặp nam nhân, cho dù đeo mạng che mặt, cái dáng người này cũng ngăn không được a!

Trình đại phu từng bước một tiến tới gần Bạch Ngọc Lan, “Nếu không thì thuyết phục ta đi?”

Họ Trình hẳn cái gì cũng thấy rồi, tiểu thư này tuổi còn trẻ đã bị người làm lớn bụng, không giấu đi mà còn dám lớn miệng?

Đúng lúc lớn miệng đi, nói không chừng hẳn còn có thể tới cửa cầu than a.

Trình đại phu nghĩ, không khỏi phát ra tiếng cười làm người khác chán ghét.

Mà từ góc độ này, Bạch Lê Hoa không thấy rõ động tác hai người, chỉ biết, Bạch Ngọc Lan cuối cùng cũng không có nói ra tên của lão cha nàng.

Sau đó cũng không biết làm cái gì, liền nghe kia Trình đại phu một tiếng kêu rên rồi nói:

“Nếu ngươi không muốn, Trình mỗ ta đây cũng không bắt buộc, đem mười lăm lượng bạc tới đây ngươi có thể đem lạc từ thang này đi.”

Bạch Ngọc Lan kêu sợ hãi ra tiếng, “Mười lăm lượng?”

.....

Lạc! Từ! Thang!

Mấy chữ này rõ ràng chui vào lỗ tai Bạch Lê Hoa, đó chẳng phải là thuốc phá thai sao?

Bạch Ngọc Lan lại có thể có thai?

Còn có họ Trình này, thai phụ mà cũng làm được sao?

Nội dung vở kịch quá mức xuất sắc, Bạch Lê Hoa xem tặc lưỡi, còn đang nghĩ làm sao có thể lợi dụng tốt chuyện này, liền phát hiện tình huống phía trước đã quay xuống đất.

Không biết Bạch Ngọc Lan này nói gì, họ Trình làm gì, dù sao bọn họ cũng lồi lồi kéo kéo nhau.

Hơn nữa Bạch Ngọc Lan rõ ràng là không muốn.

Họ Trình lại làm sao lại sợ một nữ tử đây? Mạnh mẽ khởi động nói làm liền làm a .....

Sau đó Lương Đại Lang không biết có phải nghe tiếng động lạ mà tới tìm nàng không, nhưng mà hẳn tới rồi.

Không chỉ có tới, còn lớn giọng hỏi một câu, “Ai ở đằng kia vậy? Trình đại phu, là ngươi sao?”

Không chỉ có Bạch Lê Hoa hoảng sợ, động tác bên kia cũng liền ngừng lại .....

Hơn nửa ngày, mới nghe được hần hỏi, “Ai!”

“Ta là Lương Đại Lang, tới nhờ người đi xem bệnh cho cha ta.” Lương Đại Lang nói, tiếng càng ngày càng gần.

“Người đứng lại!” Nay họ Trình hoang mang rối loạn kéo lưng quần, Bạch Ngọc Lan rút cuộc thông minh lên, đẩy lão sắc quý ra chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Giao dịch

Thịt mỡ đến miệng lại không được ăn, Trình Tây trong lòng khó chịu, tự nhiên cũng sẽ không nói lời gì hay ho, chỉ nghe hần tức giận nói: “Ta buổi tối không ra khám bệnh, ngày mai người tới sớm đi.”

Chờ dọn dẹp xong rồi, lúc này mới chậm rì rì mà ra cửa.

Một đường, mặc cho Lương Đại Lang vừa đám vừa xoa, hần cũng không nói tiếng nào.

Không đi khám, dù sao cũng không khám.

Lương Đại Lang thiếu chút nữa liền đánh người rồi khiêng về, bất quá Trình Tây cáo già xảo quyết nói trước, “Người mà đụng đến một sợi lông tơ của ta, chúng ta liền đi gặp thôn trưởng a!”

Thôn trưởng là quan lớn nhất trong thôn.

Lương Đại Lang đáng người to lớn, chẳng qua trời sinh hần gãy trơ cả xương, cho nên hần (Trình Tây) nói trước, xem như gõ chuông cảnh báo.

Trình Tây là đại phu duy nhất của các thôn trong vùng này, có quan hệ rộng, trên cơ bản không ai dám đắc tội hần, rốt cuộc nhà cũng đau đầu nhức óc.

Đối nghịch với đại phu, không phải là đi tìm chết sao.

Lương Đại Lang không có cách, thậm chí cắn răng nói, chỉ cần hần chịu đi, liền cho gấp ba số bạc, hơn nữa còn đưa hần trở về.

Trình Tây lắc đầu cự tuyệt.

Bạch Lê Hoa thấy vậy, liền muốn nói riêng mấy câu với Trình đại phu.

Lương Đại Lang đành phải ở ngoài cửa chờ, lòng nóng như lửa đốt.

Đại khái qua thời gian một nén nhang, cửa rốt cuộc cũng mở ra.

Trình Tây thay đổi vẻ mặt bất mãn lúc trước, cười mời Lương Đại Lang vào, tuy rằng ngoài miệng vẫn nói là sẽ không đi, nhưng lại cho bọn hần phương thuốc và liều lượng.

Trình Tây nói với Lương Đại Lang: “Đại Lang, người biết không, ta sợ dĩ không thể đi khám là vì trời tối ta không thấy đường.”

Nói rồi, hần dùng góc áo chùi mắt, “Cái tật này thật xấu, nhưng mà cha người không bị gì đâu, ta học y mấy chục năm rồi, người vừa nói ta liền biết a.”

Trình Tây vỗ ngực bảo đảm, ai không biết, chắc sẽ đem hần thành Phật từ bi a.

Bạch Lê Hoa ghen cười, Lương Đại Lang lại gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Xác nhận phương thuốc và liều lượng, rồi đưa lên tiền khám bệnh, lại lôi kéo Bạch Lê Hoa đi.

Mà Trình Tây, cũng không chút khách khí nhận lấy bạc, mặt cười đến thấy toàn nếp nhăn.

Bạch Lê Hoa một hơi thiếu chút nữa không đi nổi.

Lão sắc quý này quả nhiên không biết xấu hổ.

Lúc đi trên đường, Lương Đại Lang hình như có chút kỳ lạ.

Cũng không thể nói ra là vì cái gì, nhưng Bạch Lê Hoa liền cảm thấy có chỗ không đúng.

Suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc suy đoán: Hắn quá trầm mặc, tuy rằng hắn ngày thường cũng nói nhiều, nhưng vẫn là người rất tinh tế, nói vẫn về chút, giống như là mưa xuân.

Nhuận vật tề vô thanh. (LNT- cái này đại loại nghĩa là những việc nhỏ âm thầm xảy ra không ai hay, âm thầm ẩn nhẫn không phát ra tiếng động. Câu này trong bài Xuân Dạ Hi Vũ của Đỗ Phủ)

Mà bây giờ, bọn họ đi cùng một chỗ, lại hoàn toàn không có cái loại cảm giác này.

Lương Đại Lang có chút thất thần, rõ ràng lấy được phương thuốc hẳn là phải cao hứng mới đúng.

Bạch Lê Hoa làm bộ không biết.

Qua một lúc lâu, hắn rốt cuộc nhìn không được dùng chân lại, mở miệng thử thăm dò: “Mới vừa rồi, nàng nói gì với Trình đại phu vậy?”

Vì cái gì hắn (Trình đại phu) vừa ra cửa lại giống như biến thành người khác?

Còn nữa, hắn nhìn nữ tử bên người, người thì vẫn là người kia, mặt vẫn là gương mặt kia, vì sao lại cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Thậm chí.....có chút quen thuộc.

Rốt cuộc trên người nàng có bao nhiêu bí mật mà hắn không biết?

Bạch Lê Hoa hỏi lại, “Vậy chàng nói đi, chàng mới vừa rồi thấy cái gì?”

“..... Một nữ tử.”

Bạch Lê Hoa cười, quả nhiên, rõ ràng hắn có thấy lại lui lại, mà hắn cũng không hề dấu diếm nàng

“Ta cùng hắn làm một giao dịch.”

Nguyên bản Bạch Lê Hoa cho rằng hắn sẽ truy hỏi là giao dịch gì, nhưng mà Lương Đại Lang cũng không hỏi.

Hai người một trước một sau đi trên đường ruộng, ánh trăng đưa bóng dáng bọn họ kéo thật dài, lại chất chồng trên nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vật về chủ cũ

Sáng sớm hôm sau, Bạch Lê Hoa vừa mở mắt ra liền phát hiện Lương Đại Lang lại không nằm bên cạnh.

Đưa tay vào trong chăn, lạnh lẽo, khăn trải giường cũng không một nếp nhăn, như chưa từng ngủ qua. (LNT -- ôi thương tý quá... (¯^¯))

Trừ lúc vừa mới về, Lương Đại Lang “bụng đói ăn quàng” cùng với “động phòng” với nàng bên ngoài, lại chưa từng ngủ cùng nhau.

Mỗi lần đều là nằm xuống cùng nhau tắt đèn, sau đó không bao lâu đều rời đi.

Không biết làm cái quỷ gì.

Bạch Lê Hoa dọn dẹp xong đi ra, trời bên ngoài vẫn tối đen, trên đỉnh đầu sao vẫn sáng lấp lánh, để kêu hăng hái trong bụi cỏ, nơi chân rời xa xôi bắt đầu xuất hiện một vệt sáng.

Xem ra hôm nay trời sẽ nắng.

Thời điểm nàng đi vào nhà bếp, Lý Tiểu Ngọc cũng vừa lúc ngáp dài đi vào, thấy nàng thì mắt tròn trắng, lười biếng mà nói một câu, “Đại tẩu, dậy sớm vậy.”

Lý thị không thích nàng, nên lúc nào cũng nhắm vào nàng.

Lúc trước đại khái là ghét bỏ nàng ăn nhiều, không làm việc.

Bây giờ..... Tự nhiên là vì vòng tay trên cổ tay nàng.

Từ lúc nàng tiến vào, Bạch Lê Hoa liền phát hiện nàng thất thần, tay nàng vẫn chậm rì rì làm việc, đôi mắt lại cứ dán chặt vào chiếc vòng trên cổ tay nàng.

Bạch Lê Hoa không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng nàng luyện tiếu của hồi môn.

Nhìn bộ dáng nàng mất hồn mất vía, Bạch Lê Hoa hơi hơi mỉm cười, đi qua đem vòng ngọc trên cổ tay mình gỡ xuống, đặt vào tay Lý Tiểu Ngọc.

Lý Tiểu Ngọc mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng nhìn Bạch Lê Hoa: “Tẩu tử, ngươi đây là.....”

Bạch Lê Hoa bày ra một bộ dáng bộ ngực: “Đây là của hồi môn của ngươi, làm sao ta đoạt được, vòng tay này, cũng là lúc vật về chủ cũ.”

Lý Tiểu Ngọc cũng thật buồn cười, lúc không đưa cho nàng, nàng lại khóc lại nháo, hận nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ đem đồ đặt vào tay nàng, nàng lại không dám cầm, lắp bắp mà nói: “Nhưng cha mẹ nói.....”

Bạch Lê Hoa dỗ nàng, “Ngươi cho ta đó là đồ của ta, bây giờ ta muốn đem nó tặng cho ngươi, cha mẹ sẽ không nói gì đâu.”

Lý Tiểu Ngọc lúc này mới đem vòng tay cầm lấy, đem cổ tay khoa tay múa chân nửa ngày, sau khi phát hiện đúng là của hồi môn của mình, lúc này mới đắc ý đem vòng tay mang lên cổ tay.

Đừng nói, vòng tay này tuy rằng ngày ấy ở trên cổ tay Bạch Lê Hoa trên cổ tay nhìn vô cùng rực rỡ lung linh, nhưng đeo trên cổ tay nàng, lại chẳng thấy gì đẹp.

Lý Tiểu Ngọc che cổ tay lại, sợ Bạch Lê Hoa lại đòi về, “Chúng ta phải nói cho rõ a, chính ngươi đã cho ta, nếu cha mẹ trách móc, ngươi đừng có hất nước bẩn ta a.”

Bạch Lê Hoa nhân cơ hội nói, “Không có đâu, cha mẹ nhất định hy vọng chị em dâu chúng ta thân cận, gia đình hòa thuận.”

“Cũng đúng.” Lý Tiểu Ngọc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn nàng nhận lấy vòng tay, Bạch Lê Hoa rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem bộ dáng Lý Tiểu Ngọc cầm vòng tay, rõ ràng giống như nhặt được bảo vật.

Nhưng nếu nàng biết, làm sao mà chỉ vì mười lượng bạc lại đem vòng tay đưa đi đây?

Nữ nhân này keo kiệt, khôn khéo lại còn sĩ diện, cho dù là cho, chỉ sợ cũng chỉ con món đồ không tới hai văn tiền.

Không nghĩ ra được, ngay sau đó may mắn là Lương Đại Lang suy nghĩ chu đáo, nếu không phải hắn đi mua mấy cái vòng tay giống như đúc, nàng lấy đâu mà “trả” cho Lý Tiểu Ngọc.

Thấy không, Lý Tiểu Ngọc tâm tình cao hứng, làm việc cũng nhanh nhẹn, thành thạo đem đồng rau dại rửa sạch sẽ.

Đang lo không có đồ để đựng, khéo mắt thấy cái rổ ngày hôm qua Hà Tiểu Hồ bọn họ đưa tới.

Bạch Lê Hoa còn chưa kịp kêu dừng động, nàng đã kéo mặt trên vải bông lên, đem rau dại ném vào.....

“Ai nha.....”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mạng che mặt

(LTN) sợ hãi kêu lên.

Lý Tiểu Ngọc tức giận, “Đây là thứ gì chứ!”

Bạch Lê Hoa vừa đi qua liền thấy bột mì dính đất cát cùng với trứng thối xếp bừa bãi trong rổ, mà bởi vì đất cát nhiều, lại có vài vụn che dấu, cũng không ngửi được mùi hôi, hiện tại vừa mở ra, hiệu quả thị giác quả thực....

Một đồng hồ lớn, thoạt nhìn giống như là một đồng phân.

Lý Tiểu Ngọc trong nhà tuy nghèo, cũng là ăn bữa nay lo bữa mai, nhưng nào có như vậy.

Hiện tại trên rau đại mặt trên đều dính dính, không thể không rửa lại cho sạch.

Nước nấu ăn đều là Lương Nhị Lang sáng sớm đã ra ngoài gánh từng gánh trở về, nàng thầm mắng Bạch Lê Hoa hai câu, nhìn qua vòng trên tay lại nhìn xuống.

Đen mặt đi múc nước rửa rau.

Mà Bạch Lê Hoa tuy đã biết trước mẹ con Hà Tiểu Hồ mẫu tử tới không có gì tốt lành, lại không dự đoán được một chiều này.

Trách không được lúc đông người thì ôm rỏ xa xa đứng ở một bên, đám người đi rồi lại đem ra, trách không được diễn kịch không thành, nhi tử chạy cũng không ném rỏ đi, nguyên lai là ở chờ chỗ này đây.

Chính là cho mọi người biết nàng và nhi tử tới cảm tạ có mang theo bột mì trứng gà.

Nhi tử không có gì, nhưng bột mì trứng gà này cũng coi là lễ nặng, người bình thường khi có nhà sinh hài tử mới đưa.

Người khác chắc chắn khen nàng hào phóng, nhưng mẹ con các nàng lại luyến tiếc đồ tốt, lại đem trứng thối đi đập, thêm chút ít bột mì cứng còng trộn với lượng lớn cát.

Cái này, dù cho bọn họ không chê đồ vật hư cũng nuốt không trôi.

Cái này có thể âm thầm chịu đựng, nhưng nàng làm gì chịu ăn. (ăn – nuốt cái con tức giận ấy)

Nàng buồn bực đem rỏ ra, chịu đựng ghê tởm, đem đồ vật bên trong lật ra ngoài, phơi lên tầng đá.

Trời đã sáng, mọi người lục tục ra cửa xem lúa mạch có thể cắt chưa, xem có thể cấy giống chưa, xem ngoài ruộng nước nhiều hay thiếu. ....

Đi qua cửa Lương gia, xem Bạch Lê Hoa ở phơi mấy thứ đồ không biết tên, đều nhìn không được dừng lại hỏi hai câu:

“Béo nha, người đây là phá phách cái gì đấy?”

Bạch Lê Hoa ngây ngốc mà cười nói, “Đây là bột mì với trứng mà Hà Tiểu Hồ ngày hôm qua đưa tới, ta lấy ra phơi.”

Một đại thúc khiêng cái cuốc về mặt chằm biếm: “Ai nha, cái này mà trứng với bột mì cái gì, không phải nói người đầu óc không còn bệnh sao? Sao lại nhìn mà không biết chứ. ....”

Bạch Lê Hoa cười giòn nói: “Cái này là nưong của Hà Tiểu Hồ cho ta nha.”

“Nàng cho người cái này làm gì?”

Bạch Lê Hoa vẽ mặt cười ngây ngô, đôi mắt vốn đã không lớn híp lại, “Nói là cảm tạ ta trị bệnh cho Hà Tiểu Hồ.”

Thoạt nhìn bộ dáng thật cao hứng.

Đi theo đại thúc là tên tiểu tử khoảng mười tuổi, nhìn nàng vẽ mặt ghét bỏ: “Béo nha, người cười thật xấu a.”

Bạch Lê Hoa khóe miệng run rẩy, yếu ớt phản bác, “Ta không xấu, chỉ là. .... chỉ là hơi béo chút.”

.....

Sáng sớm, người đi ngang qua không ít, người biết chuyện ngày hôm qua cũng không ít, mọi người đều một mặt nhấc mồm Hà gia không phúc hậu, một mặt ngăn cản Bạch Lê Hoa đừng đụng vào thứ đồ dơ bẩn kia. ....

Bạch Lê Hoa nhất nhất cảm tạ ý tốt của bọn họ, chỉ nói mấy thứ này có tác dụng lớn.

Mọi người khuyên không được, lác đầu rồi đi.

Phóng chừng là cảm thấy nàng giống như trước đây, vẫn là đầu óc có vấn đề.

Bạch Lê Hoa nhìn đồ trên tầng đá, vẽ mặt lạnh nhạt.

Thời điểm nàng vẫn còn là Tô Noãn, châm ngôn làm người chính là ăn gì cũng được, chỉ không thể ăn thiệt thòi, đặc biệt là âm thầm chịu đựng, ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mà bên kia, Vương Thúy Lan trong tay cầm bột ngô làm bánh ngô, đứng ở trong viện, gặp người nào cũng nói vì đáp tạ Bạch Lê Hoa, trứng gà và bột mì ngày thường tiết kiệm, lại đặc biệt đem cho Lương gia, để cho họ ăn ngon, còn chính mình thì ăn bánh ngô.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mối tình đầu của Hà Tiểu Hồ (1)

Trong sân Hà gia.

Vương Thúy Lan hàn huyên cùng người khác xong rồi, xoay người trở về, đúng lúc thấy Hà Tiểu Hồ ngồi ở trên bệ cửa nhìn chăm chăm nàng, nàng lập tức ồ ào lên:

“Ai da, Bảo bối của ta, sao con lại ngồi dưới đất, đã nói bao nhiêu lần rồi, dưới đất lạnh lắm.”

Nàng đau lòng chịu không được, vừa nói vừa chạy đi lấy cái đệm hương bồ đưa qua.

Hà Tiểu Hồ cau mày, nhìn đệm hương bồ đưa đến trước mặt mới hơi chút nâng mông một chút, để cho Vương Thúy Lan đem lót đệm hương bồ xuống.

Rồi sau đó về mặt không kiên nhẫn hỏi: “Nương, chúng ta làm như vậy có được không?”

“Nương có bao giờ lừa gạt con chưa?” Vương Thúy Lan vỗ ngực bảo đảm nói: “Con cứ chờ mà xem.”

Hà Tiểu Hồ về mặt khó chịu, “con mặc kệ nương dung cách gì, tóm lại, ta chính là muốn xem nữ nhân xấu xí kia chịu khổ.”

Tuy rằng sau khi Lương Đại Lang qua thăm nhà trở về, Vương Thúy Lan giải thích với hắn, nhưng vẫn không thể làm hắn nguôi giận, dựa vào cái gì Bạch Lê Hoa một câu hết bệnh rồi thì như không có việc gì, còn mình lại dính xui xẻo.

Nếu không phải bởi vì nàng, làm sao hắn lại bị mấy đứa bạn cùng tuổi cười nhạo. Còn Linh Nhi, cũng là từ sau sự kiện kia không nói với hắn lời nào.

Nhắc đến Linh nhi, mặt Hà Tiểu Hồ ửng đỏ khả nghi.

Vương Thúy Lan phân tích nói: “Nhi tử, ngươi yên tâm, hiện tại tất cả mọi người biết chúng ta là đưa trứng gà trắng bóc, đâu ai biết bên trong là thứ gì? Chúng ta đừng bức bối, coi như béo nha vận khí tốt, Lương gia không nói năng đem đồ vật giấu đi ăn một mình, cũng đã chiếm lợi rồi, về sau còn nhiều cơ hội mà.”

Hà Tiểu Hồ lại càng thêm buồn bực, “Không biết nương nghĩ như thế nào, chứ mấy thứ kia, cho heo ăn còn tốt hơn đưa cho nàng ta a!”

Nói xong, cũng không thèm nhìn tới bà liền đi vào nhà.

Vương Thúy Lan nhìn nhi tử rồi đi, luống cuống.

Hà Tiểu Hồ là đứa con của nàng Hà Thiệu sinh lúc tuổi đã lớn, bởi vì từ nhỏ thân thể đã không tốt, nhưng vẫn luôn nuông chiều, bất luận việc gì, chỉ cần hắn dặn dò một tiếng, dù là lên núi đao xuống chảo dầu bà cũng nhất định làm được, hiện giờ, bảo bối cực cưng lại tức giận.

Vương Thúy Lan không biết nên làm gì cho tốt bây giờ.

Hà Tiểu Hồ đem chính mình nhốt ở buồng trong giận dữ, mặc cho bà la như thế nào cũng không phản ứng. Bà nghĩ thầm có nên đi tìm cha hắn thương lượng một chút, xem có chủ ý gì không, lại lo lắng nhi tử một mình ghen ở trong phòng, tức điên không ai biết được.

Ngoài cửa, Vương Thúy Lan gấp đến tay chân luống cuống

Sau cửa, Hà Tiểu Hồ nằm xoài người hình chữ “Đại” (大) trên giường đất, mắt đốic tai ngơ đối với tiếng cầu xin bên ngoài, thật là phiền, liền dung tay bịt kín lỗ tai, nhìn chăm chăm xà nhà đến phát ngốc.

Hắn tự nhủ, hết thảy đều là vì Linh nhi.

Vì Linh nhi, nhất định phải làm như vậy.

Đến khi bên ngoài không còn tiếng gì khác, Hà Tiểu Hồ mới từ trên giường đất đi qua ngồi ở trên bàn.

Thở dài, lấy giấy bút ra, chấm mực, tự hỏi nửa ngày rốt cuộc đề bút viết xuống hai chữ “Linh Nhi”.

Khi viết chữ, vẻ mặt hần cực kì nghiêm túc, chuyên chú.

Khi thì dừng lại cắn cán bút nhàu mảy, khi thì mặt ửng đỏ, khi thì thật cẩn thận, tóm lại chính là vạn phần rối rắm.

Dùng hơn một canh giờ, lưu loát viết một giấy đầy, nhìn mấy lần, rớt cuộc sau khi vừa lòng, mới gấp giấy lại, cầm trong tay, chạy như bay ra cửa.....

Đi đến chỗ quen thuộc, từ xa liền thấy bóng dáng mặc một màu đỏ, tuổi còn thiếu niên thiếu nữ, khéo léo tươi cười.

Tiếng cười như chuông bạc truyền tới, Hà Tiểu Hồ không biết là do vừa rồi chạy quá nhanh hay sao, mà cuối cùng cảm thấy tim như nhảy khỏi lồng ngực.

(LNT- không biết có ai giống Nhã Tinh k chứ thấy cái tên HTH này hơi bị vô on, ng ta chọc mình, nhưng đã chữa bệnh cho cái người vốn dĩ là con ma ồm, k biết on lại còn tính kế tỵ của taaaa aaaa\(`д´*)/)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Kế Hoạch

Hần ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn đám người cách đó không xa.

Mãi đến bên kia truyền đến tiếng cười lớn hơn nữa, thiếu nữ mặc áo đỏ về mặt bất mãn chạy tới hỏi hần, “Sao huynh lại ở đây?”

“Ta..... Ta là tới.....”

Người đã ở trước mắt, lời nói đã tới đầu lưỡi nhưng Hà Tiểu Hồ nói không nên lời.

Dưới tình thế cấp bách, hần cuống quýt đem tờ giấy trong lòng bàn tay nhét vào trong tay thiếu nữ.

Tờ giấy đã thấm mồ hôi, thiếu nữ có chút ghét bỏ hỏi: “Đây là cái gì?”

Hà Tiểu Hồ mặt đỏ bừng, nhìn chằm chằm mũi chân của mình, nửa ngày nghẹn ra một câu, “Muội..... Muội xem đi sẽ hiểu!”

“Nha ~”

“Úc ~”

Chung quanh bốn năm thiếu niên cùng tuổi nhìn đến màn này, đều bắt đầu ồ ồ ào, trong miệng phát ra một trận âm điệu cười quái dị.

“Ta..... Ta đi trước.” Hà Tiểu Hồ ngượng nhẹn không được, liền nhanh chân chạy.

Thiếu nữ tên Linh Nhi nhìn bóng dáng hần chạy trốn “Thích” một tiếng, đem giấy vứt bỏ, xoay người hứng thú bưng bưng mà thảo luận cùng đồng bạn: “Nghe nói Bạch Lê Hoa đầu óc tốt rồi, chúng ta làm gì tiếp theo đây?”

“Cái gì mà làm gì bây giờ?” Trong đám người, tên cao lớn nhất cũng là béo nhất, làm mặt quỷ với nàng, “Hắc, Lâm Linh Nhi, tiểu tử kia coi trọng ngươi, ngươi không muốn biết hần viết gì sao?”

Lâm Linh Nhi mắt tròn trắng, “không muốn giỡn cùng các ngươi.”

Thiếu niên béo mặt hung dữ cười xấu xa, “Các ngươi nói Hà Tiểu Hồ sẽ không giống ai kia, đều là đầu óc có vấn đề đi? Không quen không biết Linh Nhi, tự nhiên đưa thư tới, thật là cười chết ta.”

Nghe xong lời này, mấy tên thiếu niên cũng chưa nhin xuống đồng thời cười ra tiếng.

Thấy vậy, Lâm Linh Nhi lại bực tức, “Nói rất đúng, hai người họ giống nhau.”

Béo hỏ (tên béo mặt hung dữ) vỗ vỗ cánh tay mình, “Cha ta nói, thư sinh kiếm nhiều tiền, ta chỉ có nhiều sức lực, con ma ồm Hà Tiểu Hồ kia biết viết chữ, vậy ngươi có thể đi lấy chồng tốt đi nha.”

“Ngươi.....”

Mắt thấy hai người muốn âm ỉ lên, một thanh âm ngắt lời Lâm Linh Nhi nói: “Được rồi! Lâm Linh Nhi, béo hỏ các ngươi lại đây.”

Nói chuyện chính là một thiếu niên gầy nhưng rắn chắc, lớn lên vừa ốm vừa cao, một đôi mắt xoay nhanh như chớp, vừa thấy chính là chủ ý xấu đầy mình.

Hắn híp mắt cười xấu xa: “Ta có một ý kiến hay!”

Lâm Linh Nhi lập tức quên cãi nhau, đi đến bên người hắn, gấp không chờ nổi hỏi: “Khi ốm, ngươi lại nghĩ đến cái gì nữa.”

Thiếu niên gọi là khi ốm vung tay lên, “Các ngươi đều lại đây.”

Bọn người vây ở một chỗ, khi ốm lúc này mới thần thần bí bí đề thấp giọng, “Chúng ta như vậy.....”

.....

Bọn họ thương lượng cái gì, Bạch Lê Hoa hồn nhiên không biết.

Giờ phút này, nàng đang đi dạo một mình ở khe núi, cổng một giỏ to, một bên dùng lưỡi hái đánh dấu đường, một bên để ý quan sát phương hướng, đồng thời vểnh tai nghe động tĩnh chung quanh.

Càng là nơi dân cư thưa thớt, càng là thiên đường động thực vật, cũng càng là nơi nguy hiểm, lại càng là nơi khó đi.

Nhưng mà được thảo khác nhau, có đặc tính khác nhau. Có loại thích ánh mặt trời, có loại thích âm u, lại có loại thích ẩm ướt, căn cứ vào địa thế mới có thể tìm được thứ mình muốn. Ví dụ như, có một loại hoa độc tên “Mỹ nhân tâm”.

Bạch Lê Hoa liên tiếp chui vào sâu trong núi rừng, mắt không buông tha một gốc cây nào. Nhưng vẫn không tìm được “Mỹ nhân tâm”, nhưng lại tìm ra một gốc nấm lớn.

Loại đồ vật này thực có thể phơi khô, khi muốn ăn, chỉ cần dùng nước ấm ngâm hai canh giờ, dù là làm canh hay là xào cũng đều ngon.

Bạch Lê Hoa không chút khách khí đem toàn bộ nấm cắt vào giỏ.

Đang muốn rời đi, lại đột nhiên phát hiện lùm cây bên cạnh hình như động đây.....

(LNT -- tỷ tỷ buu hân sắp ra tay, có ai hóng không? thank với cmt cho LNT đi mình up chương mới sớm sớm nè.... ~ヾ(•ω•)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giết hổ

Trong nháy mắt, Bạch Lê Hoa toàn thân căng chặt lên, nàng gắt gao mà nhìn chăm chăm lùm cây rung động “Rào rạt”, đầu óc xoay chuyển cực nhanh, không đợi thân thể hành động, trong miệng liền mặc niệm khẩu quyết, triệu ra không gian.

Theo một trận ánh sáng xanh lộng lẫy hiện lên, một khẩu súng tay nhỏ tinh xảo màu đen xuất hiện ở trong tay nàng.

“Lạch cạch”, đây là tiếng lên cò súng.

Hiện tại, chỉ cần nàng khẽ động ngón trỏ, viên đạn sẽ bay tới mục tiêu, một phát chắc chắn trúng, đối phương thậm chí sẽ không phát ra được tiếng nào.

Đã có nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu, Bạch Lê Hoa rất tự tin.

Nhưng mà nơi này là núi sâu rừng già, có rất nhiều dã thú lớn cần phải phòng bị, chỉ có một cây súng có thể dùng, hơn nữa trong ổ đạn chỉ có bốn viên, nếu không sử dụng cẩn thận, về sau làm sao bảo vệ mạng mình?

Bạch Lê Hoa cầm chặt súng lục, từng bước tới gần lùm cây.

Càng lúc càng gần.....

Càng tới gần, lùm cây lay động càng thêm lợi hại, nàng toàn thân đề phòng, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Tuy rằng ở đây cũng có thể nổ súng, nhưng đạn có hạn, nếu có thể tiết kiệm một chút thì phải tiết kiệm chứ.

“Ngao.....”

Phía sau lùm cây phát ra một tiếng rống to rung trời, kinh động toàn bộ chim chóc vỗ cánh phành phạch bay đi, chấn động khiến lá cây ào ào rơi xuống. Là lão hồ.

Bạch Lê Hoa nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu lui về phía sau, đối phó với lão hồ này, vẫn nên cách xa một chút thì tốt hơn.

Lúc này một bóng đen từ lùm cây nhào ra chạy tới chỗ của nàng.....

Bạch Lê Hoa ngoái lại, ngừng một chút, nhìn phương hướng xung quanh rồi xoay người, chạy về phía bên phải.

“Rống.....”

Ngay sau đó, một lão hồ vằn thật lớn từ trong lùm cây nhào ra, cũng không thèm nhìn tới Bạch Lê Hoa, mà nhào qua bóng đen gây guộc nhỏ xíu kia.....

Rõ ràng đây là một con hồ đã thành niên, dáng người to lớn khổng lồ, lông sáng bóng lóc lên, thoạt nhìn chắc là nặng mấy trăm cân.

Bóng đen kia, lại là một tiểu hài tử (bé nhỏ - thiếu nhi), chắc là vừa rồi chạy quá gấp gấp không chú ý ngã xuống, lộn nhào về phía trước.

Bạch Lê Hoa neho mắt lại, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười quái dị, thấp giọng nói: “Coi như tiểu tử nguoi may mắn.”

Rồi sau đó nàng giơ cánh tay, nhấp môi, tiếng vụn súng ống vang lên, môi đỏ khẽ mở: “Phanh!”

Một tiếng súng lạnh lẽo vang lên, đầu lão hồ xuất hiện một lỗ thủng, máu từ trên đó phun ra, lão hồ ầm ầm ngã xuống đất.

Bạch Lê Hoa bỏ súng lục vào lại không gian, nụ cười trên mặt vô cùng sáng lạn: Không tệ không tệ nha, lâu lắm rồi không đụng vào mà mình vẫn là tay súng thiện xạ như cũ.

Lúc nàng đi qua, tiểu hài tử kia hình như đã bị dọa đến choáng váng, dựa vào trên thân cây che ngực há mồm thờ dốt, về mặt nhìn nàng tràn ngập đề phòng.

Đứa nhỏ này đại khái khoảng bảy tám tuổi, gia cảnh chắc cũng không tệ, tuy rằng quần áo mặt mũi đều dơ hầy, nhưng ít ra không giống nàng, quần áo trên người toàn mụn vấ.

Bạch Lê Hoa tò mò, “Ui, tiểu hài tử, sao lại chạy tới chỗ này một mình vậy?”

Tiểu hài tử cũng không trả lời.

“Vậy nguoi tên gì?”

Liên tiếp hỏi vài lần đều không có thấy hấn có phản ứng, nhớ đến lúc hấn đối mặt với lão hồ cũng không nói tiếng nào, Bạch Lê Hoa lăm bằm, không phải hấn bị câm chứ.

Người ta đã phốt lò thì nàng cũng sẽ không tự làm mất mặt mình.

Huống chi nàng còn có chuyện quan trọng hơn.

Bạch Lê Hoa móc chủy thủ từ bên chân ra, chuẩn bị mổ xẻ lão hồ.

Da hồ là thứ tốt, thịt trên đùi này cũng có thể ăn được mấy ngày.

Thấy vậy, tiểu hài tử kinh ngạc nhìn nàng, lúc nàng chuẩn bị hạ đao lột da hồ, hấn ngăn lại, “Nguoi làm gì đó?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhặt người

Trong tiếng nói non nớt có mang theo chút khàn khàn, như là đã thật lâu không mở miệng nói chuyện.

“Lột da.” Bạch Lê Hoa ngừng động tác, về mặt kinh ngạc, “Nguoi không có bị câm à?”

Nói xong liền thấy khóe miệng tiểu hài tử nhẹ co rúm, nhúu mày, “Làm liều quá, ngươi có biết nó là.....”

Nói được một nửa, hần cảm nín, nhìn chăm chăm vào lỗ thủng đang chảy máu không ngừng trên đầu lão hổ.

Bạch Lê Hoa vội cúi búi, cũng không chú ý hần nói gì, “Ai nha, còn không phải là một con hổ già sao? Tới đây, giúp ta kéo chân nó. Không lột tốt thì lạng phí da lắm.”

Tiểu hài nhi yên lặng duỗi tay, kéo lấy.

Nhìn nàng một bên bận việc, một bên ồn ào hỏi: “Ai, ta nói chứ, tên ngươi là gì?”

Sau một lúc lâu, hần rút cuộc mở miệng, “Không biết.”

“Không biết?” Bạch Lê Hoa mở to hai mắt nhìn hần, “Ngươi đừng nói ngươi mất trí nhớ nha.”

Tiểu hài nhi xoay mặt đi, không để ý tới nàng.

Bạch Lê Hoa tay chân lạnh lẽo đem da hổ lột sạch, cất vào giỏ, sau đó nhúu mày nhìn một đồng thịt hổ to.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của nàng là đem toàn bộ con hổ bỏ vào không gian, dù sao nơi đó thời gian đứng yên, để bao lâu cũng sẽ không hư, nhưng lúc này có tên tiểu hài nhi này nhìn chăm chăm, nàng cũng không thể ở dưới mí mắt hần mà mà làm con hổ biến mất đi.

Cùng một sai lầm, nàng tuyệt đối sẽ không phạm lần thứ hai.

Bạch Lê Hoa đau lòng chịu đựng, lật sấp lão hổ lại, thịt trên đùi cắt hơn phân nửa, toàn bộ nhét vào giỏ bên trong, phía dưới cùng nhét da hổ, ở giữa nhét thịt, hai bên và trên mặt thì để thảo dược.

Như vậy sẽ không bị người khác phát hiện.

Chỉ cần tiểu hài tử vừa đi, nàng liền có thể đem mấy thứ này toàn bộ bỏ vào không gian.

Nhưng mà tiểu hài tử đứng đó nhìn toàn bộ quá trình nàng làm, không có ý rời đi.

Bạch Lê Hoa thấy giỏ đã đầy, lại thấy tiểu hài tử ngồi dưới đất, nàng tự nhủ phải nhẫn nại! Chỉ cần tiểu hài tử này đi xa hai bước là giải thoát rồi.

Nàng yên lặng tự cổ vũ chính mình, ngồi xổm xuống, dùng dây thừng buộc vào mà kéo, cắn răng dùng sức.

Sau đó liền thấy trên thân cây bên cạnh tiểu hài tử có mấy cọng cỏ dài kì lạ.

Từ thân đến lá đen như mực, phiến lá đầy đặn, bao trọn lấy đóa hoa bên trong, màu sắc và hoa văn đơn giản, trong nhụy hoa có một tầng ửng đỏ, thoát nhìn vô cùng đẹp đẽ.

Bạch Lê Hoa sáng mắt lên, thừa dịp tiểu hài nhi không chú ý, đem mấy cọng Mỹ Nhân Tâm thu vào không gian, rồi sau đó cười “Hắc hắc”.

Nàng đã nói, châm ngôn làm người chính là ăn gì cũng được, chỉ không thể ăn thiệt thòi, đặc biệt là âm thầm chịu đựng, ngâm bồ hòn làm ngọt.

Từng giọt nước tích lũy, đến khi đầy thành sông, thù này sẽ báo! Bạch Lê Hoa nàng, trước đây ai dễ nàng, nàng nhất định sẽ trả toàn bộ trở về.

Chúng ta cứ từ từ mà tính.

Sau khi hạ quyết tâm, nàng đứng lên nhìn về phía tiểu hài tử, “Được rồi, ta phải trở về đây, ngươi cũng về sớm đi.”

Sau một lúc lâu không nghe đáp lại, nàng nhìn kỹ lại mới chú ý tới tiểu hài nhi không biết là ngất đi hay là đã chết.

Hần dựa vào thân cây, sắc mặt tái nhợt, máu tươi tràn ra dưới chân, chắc là bị lão hổ cắn bị thương. Lúc trước tiểu hài tử này vẫn luôn dùng áo choàng che lại nên nàng không thấy.

Bạch Lê Hoa chạy nhanh qua sờ mạch đập của tiểu hài tử.

Còn đập, chỉ là ngất đi rồi.

Nàng từ không gian lấy ra nước suối, giúp hần rửa sạch miệng vết thương, lại từ giỏ lấy ra thảo dược cầm máu giảm đau, bỏ vào trong miệng nhai kĩ sau đó đắp trên miệng vết thương, lại xé một mảnh vải từ trên áo trong của hần để băng bó.

Sau đó làm sao bây giờ?

Bạch Lê Hoa đứng đó trừng mắt một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định niệm khẩu quyết đem bỏ đồ trong giỏ vào không gian, rồi đem tiểu hài tử bỏ vào

giỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bằng hữu chặn đường

Đi theo dấu vết nàng để lại, tuy rằng chặng đường không dài lắm, Bạch Lê Hoa vẫn cảm thấy như sắp chết.

Lúc đầu chỉ lo tìm thảo dược, xem địa thế, bỗng nhiên nàng thấy gà rừng.

Nhặt một hòn đá lên, nhìn qua nhìn lại, ngắm chuẩn ném một phát.

Bây giờ, một tay nàng nắm cánh cửa hai con gà rừng, một tay xách tai thỏ, cong lưng xuống, bước từng bước một.

Cồng tiểu hài tử không nặng, nhưng cồng một lúc lâu nàng cảm thấy bả vai nhức mỏi, hơn nữa tay trái nàng xách hai con gà rừng, ít nhất cũng mười mấy cân, tay phải xách con thỏ cũng bốn năm cân.

Bạch Lê Hoa khóc không ra nước mắt.

Nàng chỉ ngóng trông nhanh xuống núi, về nhà, căn bản không biết hài tử bên trong giỏ đã tỉnh lại từ lâu, trông mắt to đen nhánh tràn ngập ngạc nhiên và đờ đẫn.

Tiết Thái tỉnh lại được một lúc rồi.

Nói thật, lúc phát hiện mình ở trong giỏ, vết thương trên đùi còn được băng bó, hắn đã thấy khó tin, huống chi lúc sau lại phát hiện hắn được cồng trên lưng, lúc nhận ra đó chính là nữ tử mặt không đôi sắc mỡ lão hồ, hắn càng thấy khó tin.

Dọc theo đường đi, gà rừng xì xào, chim chóc chip chip, thỉnh thoảng còn có hươu báo chạy nhanh qua, ngẫu nhiên có ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây rậm rạp, loang lổ chiếu vào trên mặt đất.

Trong núi một mảnh yên tĩnh, Tiết Thái trầm mặc không hề răng rúc vào trong giỏ, nhìn nữ nhân hoang dã nhặt lên mấy cục đá từ trên mặt đất lên.

Nhắm ngay con mồi mà ném cục đá, con vật rơi trên mặt đất, sau đó nàng liền cao hứng phấn chấn chạy tới nhặt lên.

Nữ nhân này tổng cộng ném ba viên đá, không trật một phát.

Tiết Thái nhìn thấy, liền đột nhiên nghĩ đến lão hồ vừa rồi chết ở trước mặt hắn.

Nhưng mà đá không đủ lực, ném gà rừng còn không chết, chỉ té xiêu rơi xuống đất, làm sao có thể đánh thủng một lỗ chảy máu trên lão hồ da dày thịt béo đây?

Hay là dùng nội lực?

Không sai, đem nội lực truyền vào cục đá, sử dụng dễ dàng hơn, lại nhanh nữa, có thể trong nháy mắt xuyên qua đầu lão hồ.

Hay là..... Nữ nhân này là ngoại thể cao nhân? (LNT – Thể ngoại cao nhân đại khái là người chán ghét danh lợi thể gian mà vào sống trong núi sâu)

Tiết Thái sáng mắt lên, ngay sau đó mắt lại âm đạm, tự mình phủ định ý tưởng này.

Người tập võ, phần lớn thân hình mạnh mẽ, bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, không sợ đông giá lạnh hè nóng bức.

Nữ nhân này chỉ mới cồng hắn đi một chút, mồ hôi đã thấm ướt lưng áo, mỗi một bước thật mạnh đạp lên trên mặt đất là thở như trâu.....

Không có khả năng.

Hắn suy nghĩ, rồi không biết là bởi vì suy yếu do mất máu quá nhiều, hay bởi vì an tâm, ở trong giỏ xóc nảy thế nhưng lại cảm thấy buồn ngủ.

Tiết Thái nhắm mắt lại.

Khi tỉnh lại lần nữa, là do bị người ngoài làm phiền, đã nữ nhân cồng hắn hình như bị ai đẩy một chút, lão đảo một cái, hắn liền từ bên này giỏ bay qua bên kia giỏ, đầu đánh vào trên giỏ bốp bốp, chỗ bị thương trên đùi cũng bắt đầu thấm máu.

Trợn mắt nhìn, là mấy tên thiếu niên hợp nhau lại ngăn cản bọn họ.

Ba nam hai nữ, nam vẻ mặt cười xấu xa, nữ núp ở phía sau nhìn lên.

Đúng là đám người Lâm Linh Nhi.

Cũng chính là nhóm “Bằng hữu” ngày xưa của béo nha.

Cầm đầu là một tên mập mập âm dương quái khí, nỗ lực giả bộ lo lắng “Ai nha, đây không phải Béo Nha sao, sao không đi tìm chúng ta chơi nữa vậy?”

Bạch Lê Hoa trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Nói là chơi, kỳ thật chính là hợp lại ăn hiếp béo nha, thấy nàng xấu mặt, còn lấy đó làm vui.

Ví dụ như mấy ngày hôm trước, chính bọn họ “trang điểm” cho nàng rồi giải thích cho nàng là làm vợ chồng thì phải động phòng, Hà Tiểu Hồ là tướng công nàng, chính là bởi vì không có động phòng, hần mới bị bệnh không dậy nổi, nếu động phòng thì Hà Tiểu Hồ liền khỏe lại, mọi người có thể cùng nhau chơi.....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chó ngoan không cần đường

Béo nha vốn dĩ chính là con ngốc chẳng biết gì.

Chính vì Hà Tiểu Hồ ngay lúc thôn dân khi dễ nàng có nói đỡ cho nàng vài câu, Hà Tiểu Hồ liền thành người tốt ở trong lòng Béo Nha.

Trong lòng đám người ở đây, Hà Tiểu Hồ chính là kẻ địch.

Càng đừng nói tới chuyện hần hề gặp Lâm Linh Nhi mặt liền đỏ bừng.....

Nhắc tới chuyện này, Khi Ôm liền tức giận, Lâm Linh Nhi là người hần có thể vọng tưởng sao? Cóc ghè mà muốn ăn thịt thiên nga!

Hần không cao hứng, tự nhiên cũng không thể để Hà Tiểu Hồ vui vẻ.

Bạch Lê Hoa mặc kệ bọn họ, “Chó ngoan không cần đường.”

Hiện tại toàn thân nàng đau muốn chết, làm gì có tâm tình mà nói lung tung với bọn họ.

“Hắc!” Béo Hồ cao giọng kêu lên, thu hồi nụ cười giả tạo trên mặt, đẩy Bạch Lê Hoa thật mạnh, “Mụ già thúi, nói chuyện kiểu gì đấy?”

Bạch Lê Hoa lão đảo một cái đứng không vững, thiếu chút nữa té ngã.

Trong lòng càng thêm bức bối, “Không nghe rõ sao? Cút ngay!”

Béo hồ cả lợ phát phờ đi quanh nàng, “Hai ngày không thấy, tính khí lớn lên à?”

Trong lúc đi vòng vòng, hần tiện tay rút một cây gậy to bằng cổ tay từ đồng cùi bên cạnh, gõ gõ.

“Xem tiểu gia hôm nay đánh chết ngươi không!”

“Từ từ!” Mặt Ngựa đứng ở bên cạnh, vòng tay, xoa chân, chỉ chỉ phía dưới chính mình, “Nếu không muốn bị đánh, thì chui qua chỗ này của gia đi.”

Có vẻ như đang nhớ tới những việc lúc trước lừa gạt Bạch Lê Hoa thật vui vẻ, nhóm thiếu niên này đều nhìn không được vui vẻ cười.

Nghe tiếng cười, Bạch Lê Hoa siết chặt nắm tay.

Nàng bỏ giỏ xuống bên cạnh, đem gà rừng con thả trong tay toàn bộ nhét vào trong lòng ngực Tiết Thái, dặn dò: “Ngươi ôm cho kĩ.”

Lúc này, Lâm Linh Nhi kéo kéo góc áo Khi Ôm, ý bảo hần xem đồ vật trên tay Bạch Lê Hoa.

Khi Ôm lúc này mới chú ý tới cặp thú rừng kia, ánh mắt sáng lên, hô Béo Hồ một tiếng, “Còn có cái gì kia.”

Bọn thiếu niên không nhỏ không lớn, đúng lúc đang thèm ăn, không cần Khi Ôm nói, Béo Hồ đã nghênh ngang đi qua, chuẩn bị lấy tay đoạt đồ.

Thấy hắn càng lúc càng đến gần, Tiết Thái gắt gao ôm gà rừng và con thỏ.

Lúc này Bạch Lê Hoa đã thật sự tức giận.

Trong quá khứ bọn họ cũng như thế này, lừa gạt béo nha chui qua đũng quần, ném phân, quỳ xuống lau giày cho bọn hắn, gặm vỏ dưa bọn họ đã ăn qua.....

Lúc đầu không nghĩ là nàng sẽ tìm bọn họ tính sổ nhanh như vậy, vậy mà có người còn cố tình không biết điều.

Bạch Lê Hoa hừ lạnh một tiếng, tiến lên, trở tay đoạt cây gậy trên tay béo hồ, không đợi hắn phản ứng lại, vung gậy lên đánh tới tấp trên lưng hắn.

Béo hồ bị đau, theo phản xạ nhảy dựng lên.

Bạch Lê Hoa một chân đá vào mông hắn, trực tiếp quăng cho hắn chụp ếch.

Có lẽ bọn họ khi để Bạch Lê Hoa đã thành thói quen, căn bản không nghĩ tới lần này nàng sẽ đánh trả hung hãn như vậy.

Bất thành linh làm tất cả mọi người ở đây choáng váng.

Béo Hồ nằm trên đất, che mông kêu “Ngao ngao”, nhìn thấy đồng bọn đều đang sợ hãi, tức giận chửi ầm lên: “Một đám vô dụng, các ngươi nhào vô cùng nhau đánh đi!”

Bạch Lê Hoa cười lạnh, một chân nặng nề đạp ở trên người Béo Hồ, nương theo đó, nhảy ra trước mặt Mặt Ngựa, nhằm giữa hai chân đang dang rộng của hắn, đưa một chân lên.

“Cẩn thận!”

Mắt thấy Mặt Ngựa che đũng quần quỳ rạp xuống đất, Khi Ôm đứng ở phía sau hắn sa sầm mặt xuống, từ trên mặt đất thuận tay nhặt lên một cây gậy, một bước dài vọt tới phía sau Bạch Lê Hoa, hung tợn đánh xuống đầu nàng.....

Đừng nhìn hắn gậy, đánh một gậy lại vừa nhanh vừa mạnh.

Lâm Linh Nhi và Trần Tiểu Thu liếc nhau, vén tay áo có ý hỗ trợ ả Bạch Lê Hoa xuống.

Tiết Thái tìm vọt lên cổ họng, sắc mặt vốn tái nhợt lại càng thêm khó coi.

Đọc chương này mà thấy sung sướng, tỷ tỷ buu hân muôn năm!

╰(o^▽^o)╯ Có ai hóng tiếp không nè?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lập uy (1)

Mắt thấy gậy đánh tới trên đầu Bạch Lê Hoa, ai ngờ nàng khom lưng xoay người liền linh hoạt tránh qua.

Khi ôm dùng ra toàn lực chém gậy, không đơn thuần chỉ là không có đụng được nửa góc áo của nàng, mà còn thật đập thật mạnh trên thắt lưng của tên mặt ngựa đang che đũng quần.

“Ai da.....”

Tên mặt ngựa la lên như heo bị chọc tiết, đau chảy nước mắt.

Lâm Linh Nhi thấy tình huống không ổn, trong lòng có chút do dự, bắt đầu lùi lại, nhưng còn chưa kịp chạy đi, đã bị Bạch Lê Hoa kéo bím tóc.

Đàn ông phải cứng ngắc thân mình chịu đựng để nàng túm qua.

Da đầu bị kéo một trận đau không tả xiết, không chờ nàng la lên, trên mặt nàng liền bị tát hai cái vang dội.

Tình huống của Trần Tiểu Thu bên kia cũng không khác gì.

“Ba ba!” “ba ba!” bốn tiếng vang lên, trên mặt Lâm Linh Nhi cùng Trần Tiểu Thu hiện lên hai dấu tay đối xứng nhau.

Chỉ còn lại có Bạch Lê Hoa và khi ốm còn đang đứng.

Nhìn các bằng hữu người thì nằm, người thì quỳ, khi ốm trong lòng càng thêm ảo não.

Một đám người bọn họ, ngoại trừ Lâm Linh Nhi, còn lại đều là bạn nối khố cùng nhau lớn lên, là Hồn Thế Ma Vương (đại khái là một đám quý nhỏ phá hoại), đánh nhau trộm dưa, tự lập thành một phái, tự coi mình như là bá chủ Chu Tiên thôn.

Từ trước đến nay chỉ có bọn họ đánh người khác, chưa bao giờ bị đánh thảm như vậy.

Huống chi người đánh còn là nữ tử.

Nếu chuyện này truyền ra, không phải sẽ bị người cười đến rụng răng sao?

Trong lòng vừa gấp vừa tức, nhưng mà hắn không phải béo hỏ, không phải việc gì cũng dung vũ lực để giải quyết.

Trông mặt xoay tròn, khi ốm vứt bỏ gậy trong tay, đem tay giơ lên chỗ sống vai, lòng bàn tay hướng về Bạch Lê Hoa, tỏ vẻ chính mình không có ác ý.

Thấy vậy, Bạch Lê Hoa đem gậy đâm xuống đất, khuỷu tay ép trên gậy, vẻ mặt không kiên nhẫn nói, “Có rắm mau phóng.” (Ý BLH là bảo hắn giải thích đi ấy, mà nói kiểu thô tục ấy (*°▽°*))

Khi ốm vẻ mặt nịnh nọt, nhảy chơi chơi giống con khi, hắn xoa xoa tay, “Béo nha, có gì từ từ nói a!”

Bạch Lê Hoa lặp lại nói, “Có rắm mau phóng!”

Giọng nàng càng lúc càng lạnh lẽo.

Khi ốm rung mình, liên tục xua tay, “Là như thế này, chúng ta đã vài ngày chưa gặp nguoi, trong lòng lo lắng mới lại đây xem.”

Bạch Lê Hoa nhướn mày, “Chỉ xem thôi sao?”

“Lúc này là hiểu lắm, đều là hiểu lắm, nói nguoi đó, sốt ruột làm gì!”

“Còn nữa, bây giờ nguoi cũng đâu có chuyện gì?”

Bạch Lê Hoa lạnh mắt nhìn hắn, khi ốm hắc hắc cười, cũng không thấy xấu hổ.

Vừa nói, vừa có ý đồ muốn tới gần Bạch Lê Hoa.

Hắn nhìn chằm chằm cánh tay nàng thật lâu, béo hỏ ở ngay phía sau, chỉ cần hắn nhào qua, giật lấy gậy trong tay nàng, giữ nàng lại một chút, béo hỏ liền có thể vung gậy lên, đến lúc đó.....

Cho con đàn bà này đẹp mặt.

Chỉ tiếc, hắn tính toán, Bạch Lê Hoa cũng không có ngồi không

Từ lúc khi ốm cố tìm chuyện để nói, bắt đầu kéo dài thời gian, trong lòng nàng liền hiểu rõ bọn họ muốn đánh cái chủ ý gì. Đơn giản là thừa dịp địa thế bây giờ, đánh hội đồng a!

Nhưng mà nàng cũng không sợ bọn họ, cũng không vội trốn, khoe miệng thậm chí mỉm cười.

Khi ốm gần tới, nàng liền nhanh như bay nhấc chân đá vào bụng khi ốm, làm hắn văng ra ngoài.

Đồng thời giơ tay xách béo hỏ lên, xoay đầu gậy nắm chặt trên tay.

Cánh tay dùng sức, trực tiếp đâm xuống.

Ổn định! Chuẩn xác! Tàn nhẫn! Không bao lâu, toàn quân nhóm tiểu bá vương bị diệt.

Bạch Lê Hoa cảm gậy, vẻ mặt khiêu khích, “Thế nào, còn đánh không?”

Nhóm béo hỏ nguoi nhìn ta một cái, ta nhìn nguoi một cái, không hẹn mà gặp, liền bỏ chạy.

Đây mà là nữ nhân gì chứ, rõ ràng là cạp mẹ!

Nhìn bộ dáng bọn họ chạy trời chết, Bạch Lê Hoa tâm tình rất tốt, vỗ tay phui bụi đất, đi nhặt cái giỏ.

Không nghĩ tới đúng lúc thấy vợ của Lương Nhị Lang - Lý Tiểu Ngọc ở ven đường nhìn nàng với vẻ mặt hoảng sợ .....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lập up (2)

Bạch Lê Hoa hướng về phía nàng vẫy tay, “Ai, Tiểu Ngọc.....”

Bên kia Tiết Thái hai cánh tay nhỏ xíu gấu ôm gà rừng cùng con thỏ, nàng (BLH) nghĩ thầm kêu nàng(LTN) qua hỗ trợ một chút, không nghĩ tới mới vừa hô một câu, Lý Tiểu Ngọc liền đi như chạy trốn.

Đoán chừng bị bộ dáng hung hãn vừa rồi của nàng dọa tới rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tuy rằng nàng mới đến nơi này không lâu, nhưng cũng hiểu rõ, thời đại này là thời đại trọng nam khinh nữ.

Người ở chỗ khác, rất khó có thể không đánh lão bà (vợ), không nạp thiệp.

Thôn Chu Tiên kỳ thật là chỗ tránh nạn.

Trước đây rất lâu có một nhóm người chạy nạn đi vào nơi này, người đông lên làm thành thôn, khai hoang làm ruộng, sinh sôi nảy nở.

Vừa đủ tuổi nam nữ liền xem mắt rồi kết đôi, người dân tương đối thuần phác, cũng không so đo những cái đó.

Thứ hai đó là bởi vì thôn Chu Tiên nghèo, thử ra ngoài thôn xem, chỉ nói trong thị trấn, vừa có chút tiền, cũng bắt đầu a dua nạp tiểu thiệp.

Nữ nhân địa vị luôn thấp kém.

Mà nàng lại có thể dám động thủ, còn hung hãn như vậy, tự nhiên làm Lý Tiểu Ngọc trong lòng rụt rè.

Nhưng mà, nếu không thu thập tốt một chút một đám người kia, bọn họ được một tác lại muốn tiến một bước (được đăng chân lân đăng đầu), không biết còn có thể làm ra chuyện gì.

Chút giáo huấn này xem như lập uy.

Quan trọng nhất chính là, Bạch Lê Hoa trăm phần trăm khẳng định, bọn họ sẽ dám nói cho người trong nhà.

Rốt cuộc mấy người bắt tay với nhau mà còn bị một gốc tử đánh, lại thua thảm như vậy là chuyện rất mất mặt.

Bạch Lê Hoa ngồi trên phiến đá, một tay quạt quạt cho mát, một tay lôi kéo cổ áo để thông khí.

Nàng quá béo, ngày thường động một chút là ra một thân mồ hôi, khỏi phải nói vừa rồi vận động kịch liệt như vậy.

Lúc đánh nhau, bởi vì phải tập trung cao độ, nên không cảm thấy khó chịu, bây giờ dừng lại, cả người không được tự nhiên giống như có vô số con kiến bò lên người.

Bạch Lê Hoa ngồi trên tảng đá, há miệng thở dốc.

Tiết Thái ngồi ở bên trong cái giỏ, nhìn nàng bộ dáng này, thần sắc không hiểu.

Nói thật, không riêng gì thôn phụ mới vừa rồi chạy đi, ngay cả hân cũng sợ ngấy người.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hân căn bản không tin trên thế giới này lại có nữ nhân như Bạch Lê Hoa.

Nói nàng yếu sao, người xem nàng “tay không” đánh người thất thế, lấy một địch năm không yếu thế chút nào. Muốn nói nàng mạnh sao, nhìn nàng bây giờ bộ dáng như bị vắt kiệt sức, Tiết Thái nghĩ không ra.

Mà Bạch Lê Hoa đang ngồi trên phiến đá hóng mát, lại cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, rồi có người lôi kéo cánh tay cưỡng bách nàng đứng lên.

Quay đầu lại, là Lương Đại Lang.

Nháy mắt cũng không còn thấy nóng nữa, làm như hiến vật quý đem gà rừng và thỏ đưa cho hấn.

Nàng không phát hiện sắc mặt Lương Đại Lang đen như đáy nồi.

Giọng hấn mang theo một tia nghiêm khắc, “Nàng đã đi đâu?”

Bạch Lê Hoa lúc này mới thấy trên mặt hấn không có vẻ tươi cười, cũng không đoán được trong long hấn đang nghĩ gì, đành cẩn thận chỉ chỉ ngọn núi sau lưng.

Lương Đại Lang nắm tay hấn lại, biểu tình khẩn trương: “Nàng đi vào núi?”

Gật đầu.

“Không bị sao chứ?” Nói xong không đợi Bạch Lê Hoa đáp lại, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau đem toàn bộ người kiểm tra một lần.

“Ta có thể có chuyện gì chứ?” Bạch Lê Hoa nói, ý bảo Lương Đại Lang đồ trong giỏ, “Ta đi hái chút nấm dại, làm hai cái bẫy rập muốn bắt chút thú vật trở về ăn một bữa ngon.”

Lương Đại Lang nhìn tiểu Tiết Thái vẻ mặt hồ nghi, “Hấn. .... Cũng là do nàng bắt về?”

.....

“Khụ!” Nhìn Bạch Lê Hoa mặt đầy vạch đen, Lương Đại Lang ho nhẹ một tiếng, tiếp nhận cái giỏ, “Không bị gì thì tốt. Về sau không được đi lên núi Đại Lương, trong đó nhiều năm rồi không có ai đi vào, nguy hiểm lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chia nhà

Lương Đại Lang không nói cho nàng biết, lần trước tên thợ săn to gan đi vào, bị dã thú bên trong gặm đến không còn xương, chỉ còn lại có mấy mảnh quần áo nhỏ và một vết máu dài.

Nếu Bạch Lê Hoa có bị gì, làm sao hấn ăn nói với người ta.

“Cha không phải bị bệnh sao, cả ngày ăn cháo loãng có vài hạt cơm sao được?” Bạch Lê Hoa lẩm bẩm một tiếng, đôi mắt hỏi Lương Đại Lang: “Người sao lại ra đây?”

Miệng vừa hỏi, liền biết đáp án.

Nơi này cách căn nhà cỏ rách của Lương gia chỉ có một ngã rẽ, sau ngã rẽ đường thẳng tắp khoảng chừng 50 thước.

Vừa rồi hành vi dừng mảnh của nàng không cẩn thận bị Lý Tiểu Ngọc thấy, đoán chừng một hồi cả nhà đều biết, Lương Đại Lang tự nhiên ra đón nàng.

Ngoài việc hai người không ngủ chung giường, Lương Đại Lang vẫn là người chồng mẫu mực.

Lúc về đến nhà, Lý Tiểu Ngọc đang ở trong sân lật rau dại cùng với Lương đại nương, thấy bọn họ trở về, nàng âm thầm làm dầu cho Lương Đại Nương, “Nương, người cùng đại ca bọn họ nói chuyện đi, ta đi vào trước.”

Sau đó liền hoang mang rối loạn đi vào phòng.

Lương Đại Lang khó hiểu dừng bước, “Nương, làm sao vậy?”

Lương Đại Nương trên mặt không rõ vui buồn, cũng không có trả lời hấn, chỉ hướng về phía Bạch Lê Hoa vẫy tay:

“Con dâu cả, con lại đây.”

Bạch Lê Hoa đi qua.

Lương đại nương nắm tay nàng, nói, “Con dâu, trong nhà quan trọng nhất là phải hòa thuận, nhà của chúng ta tuy nghèo, nhưng lão bà tử ta để tay lên ngực tự hỏi không có lỗi với con, hiện tại ông trời có mắt, con tình táo rồi, hãy quên những chuyện xảy ra trước đây đi, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, sống với nhau thật tốt, được không?”

Bạch Lê Hoa gật đầu.

Nàng hiểu Lương Đại Nương nói có ý gì, đơn giản là bảo nàng nén giận, không cần gấp rút tìm phiền toái trong nhà.

Liên tưởng đến động tác vừa rồi của Lý Tiểu Ngọc, nhất định là nàng đã nói gì đó, làm Lương Đại Nương trong lòng nghĩ nhiều.

Lương gia vốn dĩ là gia đình nghèo nhất thôn Chu Tiên, ngay từ đầu đã không được ưa thích, lúc sau lại cưới một con dâu ngốc, hôm qua trộm dưa của Lý gia, hôm nay lại dẫm hư ruộng của Trương gia.

Ai thích cho nổi?

Lương Đại Nương chính là sợ nàng ghi hận người khác, lại gặp phải việc gì.

Thấy nàng gật đầu, Lương Đại Nương cũng chưa thả lỏng, càng thêm dùng sức cầm Bạch Lê Hoa tay, nói, “Các con đều là tim là thịt của ta sinh ra, con đối tốt với người khác, người khác tự nhiên có thể đối tốt với con. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, Tiểu Ngọc kia, ta đi giúp con nói chuyện, nhà của chúng ta không thể tan rã được.”

Trong lòng Lương Đại Nương cũng không chịu nổi, tuy rằng Lý Tiểu Ngọc có chút gian xảo, nhưng sau khi gả đến Lương gia, cũng là cần mẫn chịu làm, một tay làm tốt việc trong nhà ngoài ruộng, giúp trong nhà không ít việc, tuyệt đối không rời đi.

Lúc đầu bà nghĩ con dâu cả không còn ngốc thì cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt, không ngờ vẫn là chương khí mù mịt.

Vậy mà lại nháo đến muốn chia nhà.

Lương Đại Nương tuy rằng nhiều tuổi, nhưng đã quen làm việc nhà nông, bàn tay to khỏe, sức lực này làm cánh tay Bạch Lê Hoa đau buốt.

Nàng rút tay ra, “Nương, người yên tâm đi, việc có thể làm hay không thể làm, lòng ta hiểu rõ, nếu bọn họ không chạm tới giới hạn của ta, ta sẽ không làm ầu.”

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Lương Đại Nương đứng ở bên cạnh, nghe bọn họ nói chuyện như đánh đố, vẫn chưa hiểu, “Nương, Lê Hoa, hai người đang nói cái gì?”

Lương Đại Nương nặng nề thở dài, “Lúc người vừa đi, nhị phòng đến tới thương lượng với ta, nói muốn chia nhà.”

Lương Đại Nương ngăn ra, “Lão nhị đồng ý sao?”

“Cũng không trách.” Lương Đại Nương nói, “Lão nhị nói bọn họ muốn có con, không thể cả ngày cứ lo lắng hãi hùng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đi cửa sau

“Chuyện này cũng không thể trách.....”

Lương Đại Nương định mở miệng nói giúp Bạch Lê Hoa hai câu, còn chưa nói xong liền bị ngắt lời.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Lương Đại Nương nói, “Chỉ cần đừng có chuyện gì xảy ra nữa, Tiểu Ngọc cũng không phải không hiểu lý lẽ.”

Hiện tại Lương lão cha bị thương, muốn bà một mình chèo chống cái nhà này, nếu cứ như Lý Tiểu Ngọc nói mà chia nhà ra, đó không phải là muốn lấy mạng hai vợ chồng già bọn họ sao?

Nhị phòng bọn họ thật ra còn tốt, khẳng định có thể đứng dậy. Còn đại phòng thì sao? Nếu không phải Lương Đại Nương thiếu tiền để đọc sách, thì là Bạch Lê Hoa gặp rắc rối, trong nhà ngoài ruộng không giúp được gì.

Cho nên trăm triệu lần không thể chia nhà.

Tâm tư bọn họ, Bạch Lê Hoa cái hiểu cái không.

Lời này Lương Đại Nương đã nói ra, nếu bắt nàng thanh thân ổn định ngồi ngốc ở trong nhà, không cần trêu chọc thị phi, thì Hà Tiểu Hồ đó àm sao bây giờ?

Lương Đại Nương còn ở đó lải nhải nói, đơn giản là cái nhà này khó khăn thế nào, nên thế nào, dù sao cũng muốn nàng hứa là từ nay về sau sẽ không đi trêu chọc phiền toái.

Nàng đâu có rảnh mà nghe cái này, bế tiểu hài nhi bên trong giỏ lên nói: “Nương, trước tiên xem, đứa nhỏ này trên đùi bị thương, ta phải đi giúp hắn xử lý miệng vết thương. ....”

Lúc này mới thành công thoát thân.

Đem người đặt ở trên giường mới phát hiện, bởi vì không gian cái giỏ quá nhỏ, chân vẫn luôn gấp lại, bị đè ép, vết thương trên đùi Tiết Thái lại chảy máu.

Không khỏi có chút oán trách, “Ngươi sao không kêu đau một tiếng a!”

Tiết Thái nhìn nàng thật cẩn thận mà rửa sạch miệng vết thương trên đùi mình, một lúc lâu sau mới nói, “Thói quen.”

Bạch Lê Hoa không biết nên khóc hay cười, “Cái này mà cũng có thể làm thành thói quen sao?”

Hài tử đặt tay trên vạt áo, bắt đầu thào thắt lưng, cời quần áo.

Bạch Lê Hoa kêu to: “Này, ngươi làm gì đó, ta không phải là người như vậy a! Cho dù là ta a! Nhìn ngươi ta không hứng thú nổi.”

Tốc độ nói cực nhanh.

Nhìn cái người trước mặt này một giây trước còn nghiêm trang vẻ mặt ôn nhu như vậy, Tiết Thái tức giận trừng mắt liếc nàng một cái, “Sắc nữ! Nghĩ cái gì đây, ta cho ngươi xem thì xem đi!”

Bạch Lê Hoa mở to mắt, trên thân mình tiểu hài tử trắng nõn này, cơ hồ đầy kín vết thương.

Mới, cũ. Ngang dọc đan xen.

Trách không được hắn nói đã quen rồi.

Cho dù nàng cũng coi như là gặp qua không ít chuyện tàn khốc, đầm máu, cũng không khỏi cảm thấy xót mũi.

Đây vẫn là trẻ con a, ai có thể nhẫn tâm nặng tay với hắn như vậy.

Tựa hồ là thấy được sự đồng tình và chút không đành lòng trong mắt nàng, Tiết Thái hừ lạnh một tiếng mặc quần áo vào, không mang theo bất luận biểu cảm gì, nói, “Ta là trốn ra.”

Bạch Lê Hoa gật đầu, nhin không được hỏi, “Đây là cha mẹ ngươi đánh sao?”

Tiết Thái sắc mặt buồn bã, nhấp môi, “Ta không có cha mẹ, ta là từ bên trong kỹ viện (nhà thổ, lầu xanh ấy) chạy ra, bọn họ muốn ta tiếp khách, ta không chịu, họ liền dùng roi đánh ta, không cho ta ăn cơm. ....”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta liền làm bộ thuận theo, khi bọn họ đem ta trang điểm đẹp rồi dẫn ta đi hầu hạ quý nhân.” Nói tới đây, Tiết Thái ngừng một chút, trên mặt hiện lên một tia âm ngoan, “Sau đó xảy ra chút chuyện, ta liền nhân cơ hội trốn thoát.”

Bạch Lê Hoa hít hà một hơi, lúc trước nàng có nghe nói qua nơi đó trầm mê.

Có nam nhân thích đi cửa sau (ôi ôi ~~ che mặt, cái này đầu phải “đen” một chút mới hiểu nha ~~), có nam nhân lại thích tiểu hài tử, chỉ là không nghĩ tới người đi gặp đứa nhỏ trước mắt này chính là kiểu thích đi cửa sau của tiểu hài tử a.

Cũng thật là đáng thương.

Nàng một bên giúp đỡ tiểu hài tử rửa sạch miệng vết thương, thay thảo dược mới, một bên lải nhải, “Coi như tiểu tử ngươi may mắn gặp được ta. Sau này ngươi có thể an tâm ở lại đây.”

Tiết Thái ngoan ngoãn gật đầu, che dấu một tia giảo hoạt trong đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tiền đồ

Dựa nghiêng trên đầu giường, hấn không chớp mắt nhìn Bạch Lê Hoa thật cẩn thận đắp thuốc cho hấn.

Thủ pháp thành thạo, động tác mềm nhẹ.

Nữ nhân này, tuy rằng hơi béo, hơi đen, hơi khó coi, tính tình kém một chút, nhưng lại là người không tồi, có điểm giống nương hấn.

Mới vừa tưởng tượng như vậy, nữ nhân đang cúi đầu băng bó, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Tiết Thái không hiểu lý do.

“Ngươi vừa rồi không phải kêu nương sao? Ta làm đau quá hả?”

Không nghĩ tới mình lại đem tâm tư nói ra miệng (LNT – kiểu như vô thức nói ra điều mình nghĩ ấy, nhưng nguyên bản là vậy nên LNT giữ vậy nha), Tiết Thái trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Môi nhấp nhấp thật nhanh, hấn đuổi tay đẩy nàng, “Ngươi tránh ra, ta tự mình làm!”

“Không có việc gì, không phải chỉ nói ra điều mình nghĩ sao! Đâu có phải việc mất mặt gì.” Bạch Lê Hoa nói, “Ta cũng có nghĩ tới nương ta, đáng tiếc nương ta ra sao ta cũng không biết.”

Lúc nàng vẫn còn là Tô Noãn, không có người nhà, được cô nhi viện nuôi lớn.

Nàng trở thành Bạch Lê Hoa thì nương bởi vì khó sinh mà chết.

Tuy nói đã sống hai đời, nhưng căn bản nàng không cảm nhận được tình thương của mẹ, đây cũng là một nguyên nhân nàng ở lại Lương gia.

Tiết Thái đổi biểu cảm, giọng buồn buồn nói: “Ta không có nương.”

Nếu hấn có nương, cũng sẽ không bị đưa đến chỗ như vậy, làm người tiêu khiển cho người khác.

Bạch Lê Hoa cũng phản ứng lại, thờ dài xoa đầu hấn, “Đừng nghĩ nữa, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.”

Sao khi vén góc chăn vào, Bạch Lê Hoa bụng nước bắn đi ra ngoài, vừa mới đi tới cửa, liền nghe thấy tiểu hài nhi dùng tiếng nhỏ như muỗi kêu, nói: “Tiết Thái.”

Nàng quay đầu lại, “Cái gì?”

Tiểu hài nhi rúc đầu vào chăn, giọng rầu rĩ, “Tên, Tiết Thái.”

Nàng gật gật đầu.

Đi ra cửa phòng, lại vào một gian nhà ở khác, Lương lão cha vẫn còn ngủ say.

Bất quá sắc mặt hồng nhuận không ít, cũng thấy yên lòng, nàng đi vào phòng bếp, tiếp tục nấu thuốc.

Thời điểm nấu thuốc, nàng đặc biệt dùng nước suối trong không gian.

Tuy rằng nước này không có công dụng tẩy gân phạt tủy như trong tiểu thuyết, hay làm cho xương cốt người ta thay hình đổi dạng, nhưng cũng ngọt lành ngon miệng, nếu uống thường xuyên sẽ rất bổ ích với thân thể.

Chỉ mong Lương lão cha mau khỏe.

Không bao lâu, trong viện truyền đến âm thanh lạ.

Nàng đi ra ngoài nhìn, thì ra Lương Đại Lang lật giò lại, đập trên mặt đất, đem hai con gà rừng nhốt ở bên trong, cùng bọn nhỏ xem.

Gà rừng kia đuôi dài, đẹp mã, bọn nhỏ đều thích vô cùng.

Lúc này cái tiếng lạ chính là gà rừng không nhịn được mà đẻ trứng bên trong giò, mọi người đều cảm thấy thú vị.

Nghe được là béo nha bắt về, càng cảm thấy lạ.

Tiếng một đám trẻ con vui cười, hấp dẫn sự chú ý của người khác, người tụ tập trong viện ngày càng nhiều, bắt đầu cười đùa nói:

“Ai nha, Lương thím, bây giờ nhà các ngươi nhặt được bảo vật a.”

“Cũng phải nha, béo nha bây giờ đã thành người chịu khó, lại có thể bắt thú rừng, không cần lo một năm không biết vị thịt là gì a.”

“Đúng vậy, về sau phát đạt cũng đừng quên chúng ta a.”

Lời này bên trong, tuy đa số chỉ thổi phồng lên, nhưng hâm mộ là thật.

Tuy rằng bọn họ sống dựa vào núi, thú rừng không thiếu, nhưng cũng chỉ dám đi ở ngoài núi, sâu bên trong núi, sẽ có báo có hổ, không cần thận một chút là mất mạng.

Bạch Lê Hoa mang về tuy chỉ là gà rừng, nhưng cũng đủ béo khỏe, trên người không thương tích, lại có thể đẻ trứng, làm ai ai cũng đỏ mắt.

Lương đại nương ban đầu không chú ý tới gà rừng, chỉ lo cùng Bạch Lê Hoa nói chuyện, lúc này nhìn thấy trứng gà rừng cũng thật cao hứng, một bên sắp xếp rau đại, một bên đi theo bọn họ nói xã giao.

Lời nói của bọn họ, Bạch Lê Hoa không để ý lắm, nhưng là Lý Tiểu Ngọc lại giữ trong lòng đi.

Không được tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thảo luận

Lúc này, Lương Đại Lang bấm xong cò cho heo, từ chuồng heo đi ra, nghe bọn họ nói, chỉ nói: “Chỉ là mèo mù vớ được chuột chết, đâu có lợi hại như mọi người nói vậy.”

“Nhưng ta muốn làm mèo mù a, ta ngày ngày đi loanh quanh trong rừng, cũng không gặp được chuột chết a!”

Sau khi một tiểu tử hơn hai mươi tuổi mở miệng, mọi người đều cười.

Người này tên Cát Lại, bởi vì trên đầu bị chóc đầu đã lâu, mọi người đều kêu hấn Cát Lại Tử (chứa trẻ bị chóc đầu – ghè lở trên đầu).

Nhà bọn họ tổ tiên là thợ săn, có chút của cải, người này từ nhỏ đã muốn làm thợ săn, đáng tiếc thực lực không cao, cũng không may mắn, mỗi lần vào núi đều tay không mà về.

Theo đạo lý mà nói, nhà hấn có tiền, đi trấn trên tùy tiện mở tiệm mua bán vẫn tốt hơn cái này, nhưng Cát Lại Tử đã quyết tâm phải làm thợ săn.

Ai cũng không nói được hấn.

Có một thời gian, nội dung tán gẫu sau khi ăn xong của mỗi nhà chính là: Cát Lại Tử hôm nay có săn được con mèo không?

Cát Lại Tử cũng không giận, càng thua càng hăng.

Thấy thú vị, Bạch Lê Hoa ở trong bếp, cũng không khỏi bật cười.

Trong sân có một tiểu hài tử bốn năm tuổi, nhìn lên thấy nàng ở đằng kia, liền lớn tiếng kêu: “Mau xem, cọp mẹ kia!”

Mọi người theo ngón tay nhìn qua.

Tiểu hài tử lại kêu lên: “Chạy mau, lão hổ muốn ăn thịt người.”

Nghe soạt một cái, tiểu hài tử chạy không còn một mảnh.

Bạch Lê Hoa sững sờ ở tại chỗ, thật lâu không nói được gì. Chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, không ngờ mình ở trong mắt hài tử lại dọa người như vậy.

Nàng lại không biết, có một đoạn thời gian, mỗi ngày trước khi ngủ, có hài tử không thành thật, mọi người liền hù dọa nói: “Mau ngủ đi, không ngủ ta đem con đưa cho Lương gia, làm cho mẹ lão hổ bọn họ trừng trị con.”

Nhóm tiểu hài nhi cũng không dám hò nháo nữa, ngoan ngoãn ngủ.

Nhìn Bạch Lê Hoa ngây ngốc đứng ở đó, Cát Lại Tử vui vẻ, “Giờ cô biết mình thật đáng sợ chưa? Thân là một cô nương, lại làm cho mình giống như

một người đàn ông hoang dã.”

Cũng không biết là đang nói đến việc nàng một mình đi vào núi, hay là nói đến việc nàng hành hung nhóm béo hổ.

Bạch Lê Hoa tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, “Ngươi tức giận ta bắt được gà rừng, trong lòng không thoải mái, cố ý tìm ta à.”

Cát Lại Tử cũng không tức giận, tiến đến trước mặt Bạch Lê Hoa, “Đúng đúng đúng, vậy ngươi dạy cho ta đi?”

Mọi người lại cười vang một trận.

Bạch Lê Hoa không để ý tới hân: “Kỳ thật Đại Lang ca nói đúng, ta lần này chỉ do mèo mù vớ được chuột chết. Ta vào núi, thực ra cũng không phải vì săn thú, ta đi tìm một loại thảo dược, ai ngờ lạc đường, đi tới đi tới liền đi đến trong núi Đại Lương.”

Trách không được, một nữ nhân lại dám đi núi Đại Lương.

“Về phần gà rừng, là bị nhốt ở bên trong bụi gai, ta vừa lúc đi ngang qua, thuận tay nhặt chúng về.”

Người chung quanh đều mồm năm miệng mười mà cảm thán béo nha vận khí tốt (thật may mắn), lại có người chú ý tới nàng nói thảo dược.

“Béo nha, chẳng lẽ ngươi biết nhận biết thảo dược sao?”

Bạch Lê Hoa ra vẻ cười thần bí, “Biết sơ sơ mà thôi.”

“Nếu không thì làm sao nói cô nương trong thị trấn lợi hại, ai da, Đại Lang ngươi lại may mắn nha, thôn Chu Tiên chúng ta sắp có nữ lang trung rồi.” (Nữ lang trung, đại loại như bác sĩ nữ ấy)

Người trong thôn tính tình thẳng thắn, không nghĩ ra nàng mới vài tuổi đã bị ngu đàn, làm sao có thể đọc sách để nhận biết được thảo dược, chỉ biết Bạch Lê Hoa là cô nương trên trấn, không bình thường.

Nói một lúc, Bạch Lê Hoa thấy một bóng người quen thuộc đi về phía này.

Chạy nhanh như chớp vào nhà, cầm lấy cái cuốc:

“Ai da, không được, ta phải đem thứ này đi trồng trước đã.”

Dọc đường, người ta hỏi nàng đây là gì, nàng cũng chỉ nhếch miệng cười, không hé răng.

Làm cho mọi người thật là tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trồng trọt

Đối diện phòng ở là một khoảnh đất diện tích không lớn, được Lương gia dùng để trồng rau dưa.

Không thể không nói là đất thật cần cỗi, vừa khô lại vừa cứng, trong đất đang trồng cà tím, cũng khô cần.

Trong đất nhà người khác thì nhiều rau dưa, còn nhà bọn họ, tìm cần thận lắm mới ra, còn vừa nhỏ vừa cứng.

Mặt trên sứt sọ đầy sâu.

Thật là nhà dột còn gặp mưa suốt đêm.

Nhìn khoảnh đất này, Bạch Lê Hoa nhíu mày, “Đất này quá cần cỗi, phải nghĩ ra biện pháp cải tạo mới được.”

Tiếng Lý Tiểu Ngọc từ phía sau truyền đến, “Cũng có tưới nước đấy, nhưng đất không màu mỡ, chúng ta cũng không có biện pháp.”

Nàng đi theo Bạch Lê Hoa ra đây, là muốn xem nàng lại muốn nháo ra chuyện xấu gì.

Hai ngày nay, Lý Tiểu Ngọc tuy rằng trên mặt không có tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng không phục.

Nàng thấy Bạch Lê Hoa chẳng qua là người may mắn một chút, vậy mà người ta lại khen nàng, trong khi chính mình những năm gần đây cực khổ lo liệu

trong nhà cũng không được khen ngợi một tiếng.

Trong lòng nàng thấy thật không công bằng.

Ngẫm lại chính mình, rồi lại nghĩ đến nàng (BLH), gả đến Lương gia đã nửa năm, ngay cả nhà mình tình huống như thế nào mà cũng không biết, càng thấy tức giận hơn.

Bạch Lê Hoa không biết suy nghĩ của Lý Tiểu Ngọc, chỉ là nhìn đồng rau dưa vàng vọt, trầm tư nói: “Nếu không thì chúng ta nhổ cây giống ra hết đi.”

Nhổ ra rồi đổi mới toàn bộ, dùng chút nước trong không gian, lại đốt chút than lửa mạch, nàng không tin đất này không phì nhiêu nổi!

Lý Tiểu Ngọc xua tay, “Cây giống rau dưa này lúc sau còn có thể ra quả đấy! Ngươi muốn nhổ, ta không làm chủ được.”

Rau dưa thu được đều đem lên chợ bán, rau dưa hư bán không được mới để cho nhà ăn. Nếu nhổ lên, nương không chừng sẽ la.

“Dù sao thì phần trên cũng không nở hoa, nàng muốn nhổ thì nhổ đi.” Lương Đại Lang đem nước lại, nghe thấy các nàng nói chuyện, “cây giống vững vàng, tưới chút nước lên, rễ giống mới dài được.”

“Vậy các ngươi làm đi, nếu nương trách tội thì không liên quan đến ta đâu.”

Lý Tiểu Ngọc nói, xoắn *** đi về phòng.

Mấy ngày nay nàng cắt lúa mạch làm đến eo chân đều đau, không muốn theo chân bọn họ tìm việc vào người đâu.

Bạch Lê Hoa nhổ cây giống bên ngoài cùng ra, đào một loạt hố, thật cẩn thận nắm thân cây Mỹ Nhân Tâm trồng vào.

Vì không thể đụng vào lá cây nên hơi tốn thời gian một chút.

Bất quá chờ nàng chuẩn bị xong, Lương Đại Lang bên kia cũng vừa vụn nhỏ sạch rau dưa giống, đang dùng cuốc đào đất.

Xới đất lên một chút, quăng hết rễ cây và đá ra ngoài.

Bạch Lê Hoa nhìn cây giống mới vừa trồng tốt, đi theo Lương Đại Lang sang mảnh đất bên cạnh lấy thân lúa mạch người ta không cần trải trên mặt đất, châm lửa đốt trên mặt để làm lộ ra tro tàn.

Trong sách giáo khoa tiểu học có nói phân tro là phì nhiêu nhất.

Không chỉ có phân tro, còn có phân heo, phân gà, vùn vùn....

Bạch Lê Hoa dùng trúc để dựng giàn tre cho cây Mỹ Nhân Tâm leo lên, lại đào một cái hố to trên mặt đất, từ bên trong hố phân đem một thùng nước phân hắt vào đất, vừa lúc đem phân tro vừa mới đốt ép chặt.

Mua heo con tốn tiền nên Lương gia chỉ nuôi hai đầu heo, chỉ thái ra hai ba thùng nên nước phân không đủ, đành phải đi tìm Trần quả phụ nhà bên cạnh mượn một chút.

Cuối cùng, còn dùng phân người chồng lên trên.

Nàng không tin làm đến như vậy mà đất còn không phì nhiêu.

Bởi vì Lương gia quá nghèo, trong ruộng lại trồng quá nhiều, mỗi ngày trời chưa sáng đã ra cửa, đến tối mới về nhà. Còn chăm sóc đất thì chỉ có lúc nhàn rỗi mới tưới nước, làm sao mà tốt được.

Nhà người khác thu hoạch rau cải đều là một sọt một sọt, vừa to vừa ngon, nở hoa kết trái hai ba lần, Lương gia chỉ tìm ở bên trong còn tìm không ra, quả thực lãng phí hạt giống.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nghi ngờ

Sau khi làm xong, Bạch Lê Hoa đứng bên cạnh khoảnh đất lau mồ hôi.

Làm được một lát, nàng mệt đến nổi mồ hôi đầy đầu, chung quanh đều là phân thú, một cổ mùi vị ghê tởm ám trên người, quả thực....

Tuy rằng nàng sớm vén váy lên, nhưng vẫn dính một chút chung quanh giày.

Nàng liền cúi lên trên mặt cỏ.

Lương Đại Lang ở bên cạnh không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, một lúc lâu sau yết hầu chuyển động một chút, hắn nói, “Béo nha, ta cảm thấy nàng đã thay đổi.”

Bạch Lê Hoa trong lòng “Lộp bộp” một chút, trên mặt lại không biểu tình gì, thậm chí còn cười với Lương Đại Lang, “Ta thay đổi chỗ nào?”

Nàng thâm nghĩ, nàng là nàng, không thể học theo cách sinh hoạt của Béo Nha.

Béo Nha kia cái gì cũng không hiểu, phân mà cũng dám bỏ vào miệng ăn thì làm sao nàng bắt chước được? Trở về làm chính mình là chuyện sớm hay muộn thôi.

Chỉ là khi nàng gả đến Lương gia đã là con gái rồi, Lương Đại Lang này làm sao biết được nàng thay đổi?

“Ta cũng không rõ ràng lắm, dù sao cũng là cảm thấy nàng đã thay đổi.”

Thay đổi thành cực kì xa lạ.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc nương tử của hắn có thể khỏe lại, thậm chí lúc trước cưới Bạch Lê Hoa cũng là vì chân của cha cần mười lượng bạc.

Hắn cũng không nghĩ tới cùng nàng viên phòng gì đó, chỉ xem nàng như muối muối, không có tâm tư khác.

Dù sao điều kiện của mình cũng chỉ có như vậy, chỉ đến khi trở về lần này nghe thấy béo nha gọi người khác là “Tướng công”, còn nói “Động phòng”, hắn mới nhớ đây là nương tử của hắn, vì thế mới lừa nàng “viên phòng”.

Trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, Béo Nha ngay thời điểm máu chót liền khỏe lại.

Lương Đại Lang không biết, hắn xem Béo Nha là muối muối hay là nương tử. (ôi ôi đại ca đã bắt đầu lung lay rồi $\searrow (*\neg\nabla\wedge*)/\searrow$)

Nếu xem nàng là nương tử, A Noãn.....

“Được rồi, mau đi về thôi, trên người thôi muốn chết.”

Bạch Lê Hoa nói, vẫn duy trì một khoảng cách với Lương Đại Lang, dù cho người này có phải tướng công nàng hay không, bị một người nam nhân ngửi thấy mùi phân thối và mồ hôi trên người mình cũng khó mà chịu đựng được.

Rõ ràng là cùng làm giống nhau, tại sao trên người Lương Đại Lang không có mùi gì cả?

Thật là không công bằng.

Về tới nhà, Bạch Lê Hoa đi tắm trước tiên.

Nơi này không có nước máy, đều là ra sông mà xách, cũng may nước sông trong vắt thấy đáy, không có dơ như kiếp trước.

Thật ra nàng muốn ra sông tắm, nhưng Lương Đại Lang sống chết không đồng ý, nói một cô nương mà ra sông tắm thật là kỳ quái, dù thế nào cũng phải xách đòn gánh chạy thật xa đi lấy nước cho nàng.

Dù sao thì nàng béo nên dùng nước cũng nhiều.

Lương Đại Lang dưới sông kiên nhẫn giặt sạch quần áo, Bạch Lê Hoa đem quần áo bốc mùi ngâm vào trong bồn gỗ.

Sau đó từ từ chén bên trong lấy ra đồ ăn thừa mà lương đại nương trước khi ra cửa đã để phần lại.

Hai người ngồi ở trên bàn mỗi người một bên, nhìn nhau không nói gì.

Gạo là gạo cứng, cứng đến rất cổ hợm, ăn hai miếng, Bạch Lê Hoa liền ăn không vô.

Cũng may Lương Đại Lang cẩn thận, nhường tất cả rau dại xào còn dư lại cho nàng.

Hắn nói, “Nàng ăn đi, ta không thích ăn rau dại.”

Sau đó ăn một chút canh rau, dùng sức nhai cơm cứng đến đỏ mặt tía tai, sau đó uống liền một ngụm nước nóng to.

Hắn tử sống trên núi, ai lại không ăn rau dại.

Bạch Lê Hoa nghe lời nói dối sứt sọc này, cũng không vạch trần, ăn rau đại xào, uống nước nóng, miễn cưỡng ăn đến lưng bụng.

Tâm tình phức tạp nhìn Lương Đại Lang ăn một chén lớn.

Một lúc sau hai người cùng nhau đi ra ruộng lúa mạch, Lý Tiểu Ngọc cùng Lương Đại Nương mới cắt được một chút, những người đang ở cạnh các nàng đùa: chứ không phải tới tới cắt cũng không xong đi.

Có đôi mắt sắc bén thấy Bạch Lê Hoa đi tới, lại bắt đầu trêu ghẹo, “Béo Nha, người cũng đi cắt lúa mạch à? Cũng được a, nhưng đừng rớt nhiều hơn thu đi.”

Bạch Lê Hoa hô: “Trần bá, bà lo chú ý miếng đất của bà đi, bà mà không thu hoạch nhanh thì chim chóc thu hoạch hết cho bà đấy..”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tỉ thí (1)

Buổi sáng sương sớm nhiều nên không thể cắt lúa, từ giờ ngọ đến buổi tối là thời gian vàng để cắt lúa mạch.

Năm đó lão nhân trong thôn cùng nhau khai hoang làm ruộng, mọi người đều làm cùng nhau làm ruộng, lúc này ai cũng bận bịu trong ruộng.

Vừa nói vừa cười.

Tuy rằng Bạch Lê Hoa chưa từng cắt lúa mạch, nhưng nàng cũng biết lúa trong khối đất này của bọn họ chỉ vừa ngả vàng, chỉ cần đến tối cắt xong là được. Nhà Trần bá thì ngược lại, lúa đã chín hết rồi mà vẫn còn có tâm tư trêu ghẹo bọn họ.

Chung quanh đều cười rộ lên, “Nha đầu này.....”

Trần bá “Phi phi” nói: “Nói gì kì vậy? không thì hai nhà chúng ta tỉ thí đi? Xem nhà người bị chim ăn, hay là nhà ta bị chim ăn?”

Bạch Lê Hoa nhìn nhìn, đất của Trần bá so với bọn họ thì muốn lớn hơn nhiều.

Nhưng nhà bọn họ có sáu người, Lương gia chỉ có năm người, tính ra cũng không khác, nàng cũng đồng ý nói: “Được thôi, nhà ông muốn so thế nào?”

Lão trần bá “Hắc hắc” cười, “So cắt lúa mạch đi, ai thua thì chuyển lúa mạch về cho đối phương.”

Thời đại này, mọi người cắt lúa mạch chỉ dùng một cây đao và một cái bao bố, cắt ngọn lúa cắt vào trong túi, đến lúc gom đủ một túi thì dùng dây thừng cột miệng túi lại, khiêng ra ven đường, chờ xe bò tới thì chở về.

Không phải nhà ai cũng có xe bò, muốn dùng thì phải qua nhà chủ xe nói chuyện, một chuyến mất năm văn tiền.

Tất nhiên, nếu tiếc tiền thì cũng có thể không nhờ xe bò mà tự mình khiêng về.

Bạch Lê Hoa chân chửi nhìn ruộng lúa mạch.

Lý Tiểu Ngọc lôi kéo góc áo của nàng, dùng ánh mắt ám chỉ liên tục, sợ nàng cậy mạnh làm hại mọi người.

Lương Đại Nương cũng nhìn nàng ra vẻ không ủng hộ.

Còn Lương Đại Lang thì tốt hơn, không rên một tiếng, chỉ buồn bực cúi đầu cắt lúa mạch.

Nàng nhìn đất nhà mình cần cỗi, thóc trên lúa mạch ít đến thảm thương, phần lớn chỉ có một chút thóc ở giữa, còn trên dưới đều trống không.

Nhà Trần bá thì ngược lại, một mảnh ruộng sáng vàng rực rỡ, thóc nặng trĩu trên thân. Nhìn thật thỏa mãn.

Nếu đồng ý, không phải là hại nhà mình sao?

Nhà mình chỉ có chút thóc này, nhà bọn họ có năm người, không cần xe bò cũng có thể khiêng về.

“Sao rồi, Béo Nha, người sợ à?”

Nhìn béo nha nửa ngày không nói tiếng nào, trần bá hài hước nói.

Bạch Lê Hoa nói, “Không phải, ta chỉ nghĩ tiền đặt cược quá nhỏ, chúng ta ai thua thì cho đối phương mười cân lúa mạch thì sao?”

Lời này vừa ra, không chỉ có người Trần gia, người chung quanh xem nào nhiệt cũng ngừng tay, cười rộ lên.

Một hồi lâu, Trần bá mới ngừng cười, nói: “Nhà đầu người, lá gan không nhỏ nhỉ, vậy người nhớ giữ lời, đừng để chút nữa chúng ta thắng thì lão Lương gia người quỵt nợ!”

Lời này là chọc vào lòng Lý Tiểu Ngọc, nàng chính là tính toán như vậy.

Đang muốn nói chút gì thì Bạch Lê Hoa đã thấp giọng nói, “Thắng thì Lương đại gia thắng, thua thì chỉ có ta thua.”

Lý Tiểu Ngọc liền không nói nữa.

Dù sao nàng cũng không thích vẻ mặt xem thường của bọn họ, nhưng mà dù có thua thì cũng có người khác khiêng, nàng không tổn thất gì.

Sau đó thì tỷ thí bắt đầu.

Tuy rằng mọi người cùng nhau cất lúa mạch vẫn đùa giỡn, nhưng nhà Lương, Trần hai nhà rõ ràng không cười đùa, mà đem thi đấu đặt ở trong lòng.

Đều âm thầm phân cao thấp.

Vì là thi đấu, động tác trên tay nhanh lên, nhưng làm việc nhà nông, điều kiêng kị nhất chính là làm nhanh, càng nhanh càng mệt, đến khi mệt thì không thể làm nữa.

Bạch Lê Hoa đưa ấm nước qua, “Nương, Tiểu Ngọc, nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước đi.”

Ấm nước bên trong, nàng bỏ một chút nước trong không gian.

Uống vào ít nhiều cũng có thể giải trừ mệt nhọc.

Lý Tiểu Ngọc mắt cũng không nâng, động tác trên tay nhanh nhẹn, “Người tránh ra, ta làm gì có thời gian uống nước.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tỷ thí (2)

Lương Đại Nương nói, “Con uống đi, ta không khát.”

Nàng đành phải đem nước đưa cho Lương Đại Lang.

Lương Đại Lang nhận lấy, một hơi uống khá nhiều, ngạc nhiên nói: “Nước này uống thật ngon ngọt nha.”

Lương Nhị Lang cũng uống một ngụm, “Ừ, ngọt, uống ngon!”

Nói rồi đưa ấm nước cho Lý Tiểu Ngọc: “Nương, Ngọc Nhi, các người cũng uống một chút đi, cả ngày nắng chói chang cũng mệt rồi.”

“Nước có gì hiếm lạ chứ.”

Lý Tiểu Ngọc lăm bắm, nhưng thật sự mệt mỏi, cầm ấm nước uống một ngụm, nước ngọt thanh thủy chảy vào cổ họng, nuốt xuống làm toàn bộ mệt nhọc trên người tan biến, nàng nhìn không được lại uống hai ngụm nữa.

Sau đó về mặt hồ nghi hỏi: “Đây là nước gì vậy?”

Bạch Lê Hoa cười nói: “Là nước suối trên núi, sáng sớm ta đi núi Đại Lương thì thấy, uống vào cảm thấy thật ngon nên đem về nhiều một chút.”

Lý Tiểu Ngọc không nói gì.

Mọi người tay chân lạnh lẽ tiếp tục cất lúa, mệt mỏi thì uống miếng nước, ngay cả ngồi nghỉ cũng không cần.

Trần gia đều đã nghỉ ngơi mấy đợt, thấy bọn họ ra sức như vậy, không khỏi nói, “Béo Nha, nếu người mệt mỏi thì nghỉ một chút đi, chỉ cần thành thật

nhận thua thì chúng ta cũng không làm khó người.”

Không đợi Bạch Lê Hoa đáp lời, Lý Tiểu Ngọc liền tiếp lời, nói: “Trần bá, người vẫn nên lo lắng cho chính mình đi!”

Bộ dạng tin tưởng mười làm Bạch Lê Hoa cười trộm.

Lý Tiểu Ngọc nhìn thấy, lại trừng mắt nhìn nàng, “Đúng là cậy mạnh, đi học người ta cá cược, tay chân còn theo không kịp kia.”

Năm người song song cắt mạch, Lương Đại Lang ở bên cạnh nàng, tuy cũng có giúp nàng cắt, nhưng nàng vẫn bị rút về phía sau.

Nhưng tay nàng cũng đâu có nhàn rồi, chỉ đồ thừa tại nàng quá béo, mặt trời chiếu xuống một chút thì nóng đến mặt đỏ bừng, mồ hôi chảy xuống trên cổ lách tách, nhưng cũng không dám lau mồ hôi kéo dài thời gian.

Lúc này nghe thấy Lý Tiểu Ngọc oán giận, cũng bất chấp mồ hôi chảy lên trên mí mắt, động tác tay càng nhanh hơn.

Thời gian cứ từ từ qua đi, mặt trời cũng từ từ lặn xuống.

Càng về sau càng khẩn trương, người Lương gia tâm tình thấp thỏm không muốn thua.

Vội vàng đến mức muốn coi ruộng Trần gia còn nhiều hay ít lúa cũng không có thời gian.

Rốt cuộc cả một ngày mệt mỏi, lúa nhà mình cho nhà mình ăn còn không đủ, ai mà vui lòng cho nhà khác chứ, huống gì còn phải bỏ tiền ra.

Bọn họ hiếm thấy đồng tâm hiệp lực một lần.

Chờ cắt xong nắm lá cuối cùng, quay đầu nhìn lại, Trần gia vẫn còn dư lại một chút.

Lý Tiểu Ngọc vô cùng hưng phấn, cầm lưỡi hái vẫy tay về phía Trần gia, “Này, Trần bá, chúng ta thắng rồi!”

Trần gia tuy rằng có chút ảo não, nhưng dám đánh cuộc cũng phải dám chịu thua, tỏ vẻ vui tươi hơn hờ đánh lúa mạch về nhà rồi đem lương thực cho bọn hắn.

Dù sao năm nay cũng thu hoạch tốt.

Lương Đại Nương đếm toàn bộ số túi lúa trên ruộng của mình đếm, khối ruộng này, tổng cộng cắt được chín túi thóc, có thể đem về ba bốn túi lúa mạch.

Tuy rằng không so được nhà người khác, nhưng cũng không tệ.

Trong khi Lương Đại Nương hài lòng, Bạch Lê Hoa nhìn rầu rĩ, nếu thóc này có thể tốt như Trần bá gia vậy thì ít nhất cũng có thể thu mười hai túi đấy.

Nàng hỏi Lương Đại Nương, “Nương, nhà chúng ta chỉ có chút ruộng tốt này sao?”

Lương Đại Nương thở dài, “Lúc đầu có hai khối ruộng không tệ, nhưng bị người ta đổi đi.”

“Làm sao đổi?”

“Dùng ruộng nhỏ đổi ruộng to.” Lương Đại Nương nói, “Năm đó chỉ nghĩ ruộng to có thể trồng được nhiều, đâu có biết thu hoạch còn không bằng ruộng nhỏ.”

“Vậy không thể đổi lại sao?”

Lương Đại Nương càng rầu rĩ, “Làm sao dễ dàng như vậy, năm đó sau khi trồng một mùa thì chúng ta đã hối hận rồi, muốn đổi trở về, nhưng họ kêu chúng ta bón phân làm mới đất đi, nói gì cũng không chịu đổi lại.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vợ khéo nấu cơm không khó

Mọi người ai cũng muốn thu hoạch tốt, rõ ràng là gài bẫy Lương gia nghèo khó, Lương gia muốn đổi lại cũng là trong dự kiến của họ.

Bạch Lê Hoa không khỏi tò mò, “Nhà ai thiếu đạo đức như vậy?”

“Còn ai vào đây nữa, Hà.....”

Vừa nghe tới đây, Lý Tiểu Ngọc liền nhin không được nói ra, đáng tiếc mới vừa há mồm liền bị Lương Nhị Lang quát lớn.

“Nói nhiều làm gì! Làm việc của mình đi. Nàng thật là!”

Nhà này rất cuộc thì vẫn do nam nhân tính toán, Lý Tiểu Ngọc tuy rằng đánh đá ái so đo, nhưng bây giờ bị Lương Nhị Lang giáo huấn, cũng chỉ có thể méo miệng, ngoan ngoãn không ra tiếng, chỉ lăm bắm nhỏ xiu: “Cũng do chàng tin nhầm hắn là người tốt!”

Vừa lúc Bạch Lê Hoa nghe được.

Thấy tình hình như vậy, Lương Đại Nương hoà giải, “Được rồi, bớt tranh cái đi, đôi cũng đã đôi rồi, đã qua nhiều năm như vậy, các con còn muốn nháo cái gì?”

Lương Nhị Lang không nói gì.

Tuy rằng lúa mạch cắt xong rồi, nhưng thóc rơi rớt trên mặt đất không ít, đây đều là lương thực nên ai cũng muốn nhặt về.

Bạch Lê Hoa nhìn nhìn sắc trời, nói với Lương Đại Nương:

“Nương, mọi người nhặt trước đi, ta về nấu cơm, chờ lát nữa các ngươi về là có ăn.”

Lương Đại Nương thầm nghĩ muốn cùng nhau nhặt, nhưng thấy Bạch Lê Hoa mồ hôi ướt đầm quần áo, lại không đành lòng, gật đầu đồng ý.

Lúc về ai cũng mệt mỏi, ăn đồ ăn nóng hổi cũng không tẻ.

Bạch Lê Hoa dọn dẹp đi về, Lý Tiểu Ngọc không cao hứng, mọi người cùng nhau xuống ruộng, dựa vào cái gì nàng được đi về trước.

Cho nên lúc đến bên cạnh Lý Tiểu Ngọc, Bạch Lê Hoa rõ ràng cảm giác được nàng bắt mắt.

Vừa lúc nghe được nàng ở phía sau thấp giọng oán giận: “Hừ, trâu ngựa lười biếng nhiều phen.”

Bạch Lê Hoa mặc kệ nàng, tiếp tục bước.

Về đến nhà, Lương lão cha đã tỉnh, đã xuống giường, ngồi ở cửa bên gió, Tiết Thái ở bên cạnh nhìn, cầm các mảnh trúc đã vút đi học ra dáng ra hình.

Nàng chạy nhanh qua đi nâng ông dậy, “Cha, người làm gì vậy.”

“Ta không ngồi yên được, nằm hoài ở trên giường đất muốn choáng váng, ta không sao, con làm việc của con đi.”

Bạch Lê Hoa lại đi kéo Tiết Thái, “Vết thương của ngươi chưa lành đâu!”

Tiết Thái cũng học Lương lão cha nói, “Ta không ngồi yên được, nằm hoài ở trên giường đất muốn choáng váng, ta không sao, tỷ làm việc của tỷ đi.”

Kéo kéo cũng không chịu đứng dậy.

Nàng cũng mặc kệ, nghĩ nước trong không gian cũng có lợi, nên vào bếp lấy hai cái chén, đổ nước vào cho bọn họ uống.

Uống hết một chén, Tiết Thái lại giơ chén lên, “Ta muốn uống nữa.”

Nàng tức giận nói: “Hết rồi!”

Nước trong không gian không thể cho bọn họ uống quá nhiều, lỡ như bị ai phát giác sẽ phiền toái.

Một già một trẻ ngồi trên băng ghế nói chuyện phiếm, Bạch Lê Hoa vào bếp, lấy nấm và thịt hổ lấy được từ trên núi trong không gian ra.

Đun nóng nước, ngâm nấm, thứ này tuy rằng ăn ngon, nhưng ngâm rửa cho sạch thì hơi lâu.

Lúc trước quên mất, cũng không biết nước trong không gian có thể ngâm nhanh hơn không nhỉ.

Vừa suy nghĩ vừa cắt thịt hổ.

Bạch Lê Hoa cắt một khối thịt nhỏ chuẩn bị xào, rồi trong lúc ngâm nấm, đem thịt cắt mỏng, ướp muối, chuẩn bị làm thành thịt khô.

Đáng tiếc muối hơi thiếu.

Nghĩ nghĩ, Bạch Lê Hoa cắt một miếng thịt, đặt ở trong rổ, đi gõ cửa Trần quả phụ hàng xóm.

Trần quả phụ là người thật thà, nhìn thấy thịt thì đầu lắc như trống bỏi:

“Không lấy được, không lấy được, thứ này quá quý giá, các con cứ giữ ăn đi.”

Lương gia qua được mấy ngày nàng còn không biết hay sao.

Bạch Lê Hoa cảm rở về mặt khó xử, “Thảm, ta tới là muốn mượn chút đồ, thảm không lấy làm sao ta không biết xấu hổ mà mở miệng được.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thôn Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kêu thảm thiết

Khuyen mãi, Trần quả phụ cuối cùng mới chịu nhận lấy khối thịt kia.

Bà đem toàn bộ bình muối nhà mình cho nàng, lại còn cho nàng thêm một chút bột mì, mấy cây củ cải.

Nàng nói, “Đều là đồ không đáng tiền, nếu con khách khí với thảm, ta đây cũng không dám nhận đồ của con đâu.”

Bạch Lê Hoa đành phải nhận đồ.

Mà Trần quả phụ cũng là mệnh khổ, tướng công bà là thợ rèn, tay nghề tốt vô cùng, đáng tiếc không may mắn, chưa có con đã mất.

Cũng may nàng cũng thông hiểu, một mình sống nhờ vào ruộng cũng qua ngày.

Bạch Lê Hoa cùng nàng hàn huyên một chút thì đi về.

Nàng dùng bột mì và trứng gà rùng lấy từ sáng sớm bỏ thêm chút nước trong không gian nấu thành cháo, cắt thịt thành khối, ướp gia vị, bọc lại, rồi bỏ vào chảo dầu chiên lên.

Chiên đến lúc vàng óng thì vớt ra, đó là món thịt chiên giòn.

Thịt hầm củ cải.

Nấm xào thịt cắt lát.

Rau đại trộn.

Cháo thịt nạc.

Vậy là xong bữa tối, chỉ chờ bọn lương Đại Lang trở về là có thể ăn.

Bạch Lê Hoa bỏ đồ ăn vào trong nồi hầm, tránh cho mọi người trở về thì đã nguội, vừa đẩy nắp nồi lên, một tiếng nói truyền tới: “Ài, Béo Nha, người làm đồ ăn ngon gì đó? Ta từ xa đã ngửi thấy mùi rồi.”

Là Trần bá, chủ nhà của bọn họ về.

Vừa vui tươi hơn hẳn hàng, vừa trêu chọc nàng.

“Đâu có gì ngon đâu, chẳng qua chỉ là chút cơm nhà thôi, bá trở về có thấy nương ta chuẩn bị về chưa?”

Trần bá nói, “Ồ ngay đằng sau chúng ta thôi.”

Lại nói vài câu chuyện nhà, Bạch Lê Hoa đem thịt tươi đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho Trần bá.

Dù sao họ cũng ăn không hết, muối để ướp cũng không đủ, không bằng tặng cho ông, thu một cái nhân tình.

Trần bá gia cảnh không tồi, ngày thường cũng có thể mua thịt ăn, tất nhiên là không nhận.

Nhưng nghe Bạch Lê Hoa nói đây là thịt hổ, trong lòng lại ngứa ngáy, đây là thứ tốt đây.

Hắn suy nghĩ: Ai cũng nói lão hổ núi Đại Lương ăn thịt người, nếu giờ ta ăn thịt hổ, không phải là lúc khoác loác cùng người khác cũng có thể giỡn giỡn ra oai?

Nhưng lại thật sự ngại ngần nhận lấy.

Mãi đến lúc Bạch Lê Hoa nói: “Bá cầm đi, dù sao ta cũng may mắn thôi, đúng lúc đi qua thấy nó đã tắt thờ rồi, nhà của chúng ta ăn không hết.”

Lúc này mới chịu nhận.

Chờ bọn họ vừa đi, Lương Đại Nương bọn họ cũng đã trở lại.

Vừa nhìn thấy một bàn đầy thịt, đồ ăn, trông mắt đều như muốn rót ra, sau khi nghe đó là thịt hổ càng kinh hồn bạt vía.

Bạch Lê Hoa lại đem vừa rồi lý do thoái thác với Trần bá nói lại một lần, tóm lại là may mắn, vừa lên núi liền đụng phải một con lão hổ bị thương sắp tắt thở, nài bị dọa sợ, cả nửa ngày không dám đi qua, sau khi xác định lão hổ đã chết, mới xẻ chút thịt đem về.

Miệng lưỡi lưu loát, miêu tả cảnh tượng giống như tự mình tới, hoàn toàn làm lơ về mặt phức tạp của Tiết Thái.

Lúc nghe, tim mọi người như treo trên cổ họng.

Cuối cùng, Lương lão cha lòng còn sợ hãi, nói: “Về sau đừng đi nữa, người một nhà cùng ở bên nhau mạnh hơn tất cả.”

Miệng nàng đáp lời, rồi mời ăn cơm.

Tuy rằng ai cũng sợ lão hổ, nhưng bây giờ thịt đều đặt ở trong chén, Lương gia quanh năm suốt tháng không được ăn thức ăn nặn, đều nhịn không được nuốt nước miếng.

Mắt trông mong nhìn Lương lão cha.

Lương lão cha gấp một đĩa rau dại bỏ vào miệng, “Ăn đi.”

Bạch Lê Hoa gấp một khối thịt hầm bỏ vào trong chén ông, “Nhiều lắm đấy, cha ăn nhiều một chút.”

“Con cũng ăn đi, con cũng ăn đi.”

Mọi người nhường nhau đang muốn động đĩa, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Bạch Lê Hoa lập tức buông đĩa chạy ra, khoe miệng thật rõ ràng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cỗ Mỹ Nhân Tâm bị trộm (1)

Lúc này, sắc trời đã rõ tối.

Vội vàng cả một ngày mọi người đều đã về đến nhà, chuẩn bị ăn cơm.

Bởi vậy, khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đều vội vàng chạy ra xem tình huống.

Không phát hiện có gì lạ thì mọi người tụ lại tìm hiểu.

“Chuyện gì vậy?”

“Không biết!”

“Hay là xảy ra chuyện gì rồi!”

“Ta nghe hình như là tiếng từ đất trồng rau của Lương gia vọng lại.”

“Ta cũng nghe vậy đó, mà giờ lại không thấy ai!”

Bạch Lê Hoa suy nghĩ, ranh bếp cầm đuốc đốt cháy hừng hực đi về phía đất trồng rau của mình, “Nhường một chút, tránh ra một chút đi.”

Một bộ tư thế vội vã.

Mọi người không rõ nội tình, sôi nổi tránh ra.

Bạch Lê Hoa vào đất, nhìn đến phía trước chỗ chôn phân heo có một hố to hình người, chung quanh cũng có mấy cái dấu chân thật sâu, mà phía trước mấy cọng rễ nhân sâm vừa trồng cũng ngã xuống tứ tung ngang dọc, thân thì gãy, lá thì đứt.....

Nàng la lên, biểu tình kích động.

Mọi người đang vây quanh giết nãy mình, không biết đã xảy ra cái gì, sôi nổi hỏi: “Béo Nha, người làm sao vậy?”

Bạch Lê Hoa làm bộ làm tịch dậm chân, trong giọng nói mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, “Không biết ai bắt hết cỏ ta mới trồng giữa trưa rồi!”

Có người thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, “Còn không phải chỉ là mấy cọng cỏ sao? Ta còn tưởng chuyện gì.”

“Giữa trưa ta mới trồng chúng” Bạch Lê Hoa nói, biểu tình thoát nhìn càng nóng nảy: “mọi người không biết lợi hại rồi, tai họa lớn rồi.”

Mọi người ở gần đó, giữa trưa cũng có không ít người tới trước cửa bọn họ xem náo nhiệt, tận mắt nhìn thấy nàng nâng vài cọng cỏ đen thui lên như bảo bối, lúc này không thấy cỏ, lại xem nàng gấp gáp như vậy, có người liền hỏi:

“Béo Nha, chẳng lẽ cỏ kia quý giá lắm?”

“Cũng không phải quý giá gì.” Bạch Lê Hoa chần chờ, nhìn cỏ Mỹ Nhân Sâm trong đất bị tàn phá, “Đó là thứ đồ lấy mạng người đó.....”

“Xôn xao.....”

Lời này vừa thốt ra, đám người liền kích động lên.

Cũng may giống như nàng đã dự kiến.

Bạch Lê Hoa giải thích nói: “Thứ này muốn lấy mạng người, nhưng cũng là dược liệu hiếm có, ta trong lúc vô tình gặp được, liền nghĩ hái về tới nuôi lớn một chút rồi bán cho hiệu thuốc, ai mà biết chưa qua được một đêm đã bị người trộm đi.....”

“Lấy độc trị độc” lời này đã sớm nghe đại phu nói.

Biết chuyện này, người hiểu được bắt đầu sôi nổi giải thích ngọn nguồn cho mấy người không hiểu ở bên cạnh, khoe khoang kiến thức của mình.

Sau một lúc châu đầu ghé tai, không biết ai mở miệng trước nói:

“Ta nói chứ, tên trộm này có ý định vào trong đất Lương gia tìm bảo bối, không nghĩ tới tự nhận lấy nghiệp chướng.”

Mọi người thốn thức cảm thán.

Lúc này, Bạch Lê Hoa dấu vết phân heo, nhìn bên cạnh đồng cỏ khô có lời ra một góc áo, ánh mắt xoay chuyển, càng thêm bắt lực nhìn về phía mọi người, “Mọi người nói, vậy phải làm sao bây giờ a!”

Lý Tiểu Ngọc đã đến gần Lương Nhị Lang.

Lương Đại Nương tay chặt chẽ nắm lấy cánh tay Lương lão cha.

Chỉ có một mình Lương Đại Lang vòng tay trước ngực, híp mắt nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, thẳng vào nhân tâm, cho dù bóng đêm dày đặc cũng che đậy không được.

Bạch Lê Hoa trong lòng nhảy dựng, đừng có bị anh nông dân này nhìn ra cái gì chứ.

Lập tức càng thêm ra sức biểu diễn.

Một cái hán tử eo đại bàng vô cùng ngay thẳng mà nói, “Người sợ gì! Ta nói a, loại người này chết là tốt nhất, phá hủy không khí của thôn Chu Tiên chúng ta.”

Chung quanh tiếng phụ họa lớn lên.

Bạch Lê Hoa lại tràn đầy áy náy: “Cũng không biết là ai xem chúng ta không vừa mắt, ở bên cạnh ta đều chất đầy phân mà còn ngăn không được.”

Dừng một chút, nàng lại nói: “Nếu tên trộm vẫn còn ở đây thì tốt, nhưng bây giờ...”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cỗ Mỹ Nhân Tâm bị trộm (2)

Một phụ nhân trung niên thóa mạ nói: “Ngươi cũng đừng quản, cũng chỉ là tên tay chân không sạch sẽ, hẳn đây là tự làm vậy!”

Lòng đầy căm phẫn, hình như là thật sự không quen nhìn loại hành vi này.

Nhưng cũng có người đứng ra chặn chờ nói: “Nói thì nói vậy, nhưng tội ăn trộm ăn cắp không đáng chết.”

Còn có người ở bên cạnh giọng trong trẻo nói, bắt chước đại nhân xử án, “Xem dấu vết trong hổ phân, hình như là một chân hấn đạp nhằm hổ phân, không đứng vững té ngã, lại xem những hổ nhỏ giống như dấu chân phía trước, người này rõ ràng đi về phía cỏ độc, nếu bây giờ người không còn ở đây thì là mệnh trời rồi.

Cũng có người tỏ vẻ không tin: “Có thật vậy không?”

Bạch Lê Hoa không trả lời, nàng chỉ chú ý tới sau khi mọi người bàn tán chuyện này một lát, từ đồng cỏ khô bên cạnh xuất hiện hai cây “Mỹ nhân tâm”, thân mềm đã bị vò không còn hình dạng, có vẻ người vò nó đã phần nộ đến cực điểm rồi.

Sau khi nghe được nàng nói đó là cỏ độc, lại nhanh chóng vứt ra.

Bạch Lê Hoa khoe miệng cười lạnh, bây giờ mới biết không nên chạm vào? Muộn rồi.

Cũng giống như trong tưởng tượng của nàng, thiếu niên đang trốn ở sau đồng cỏ khô, gãi không ngừng, cảm thấy toàn thân đều ngứa lên.

Lại nhớ tới lời nàng nói, cỏ này có thể chết người, không khỏi càng thêm sợ hãi, khắp nơi sờ soạng kiểm tra xem trên người mình gì lạ không?

Đồng cỏ khô phát ra tiếng loạt xoạt.

Nhưng lại bị tiếng nghị luận khí thế ngất trời của mọi người vùi lấp.

Bạch Lê Hoa nhìn đồng cỏ khô khẽ cười, cũng không vạch trần ra, đi vòng ngoài sân trở về trong viện, bảo Lương lão cha và mọi người ăn cơm.

Lúc trở về bàn cơm, Tiết Thái đã nhanh chóng đem kia bàn thịt xào tiêu diệt sạch sẽ, trong miệng nhồi một mồm to đồ ăn, lúng búng kêu, “Ăn ngon quá!”

Đây toàn là thịt a!

Lý Tiểu Ngọc đau lòng không chịu được, hung hăng liếc tiểu Tiết Thái.

Lại thuận tiện trừng Bạch Lê Hoa, ý tứ là: “Từ đâu đem về cái thùng cơm như vậy chứ.”

Bạch Lê Hoa không để ý nàng, tự gấp thịt.

Lý Tiểu Ngọc càng tức giận, vừa thấy Lương Đại Nương và Lương lão cha đều ngồi xuống bắt đầu động đũa, cũng không rảnh để nháo, sợ động tác mình chậm ăn được ít hơn.

Tay chuẩn xác đưa một khối thịt lên miệng, mắt lại nhìn một khối thịt khác, thịt trong miệng còn chưa nuốt xuống, chỉ chờ đũa trông lại đuổi tay qua...

Ăn mấy khối thịt to, hương vị gì cũng chưa nếm rõ ràng.

Mọi người còn lại đều ăn ngấu nghiến.

Cũng may là nàng làm nhiều.

Ăn đến khi bụng no kên, không ăn nổi nữa, mới nghiêng ngả dựa vào lưng ghế khen Bạch Lê Hoa, “Tay nghề Béo Nha tốt ghê!”

Lương Nhị Lang cũng khen ngợi, “Đúng vậy, về sau chúng ta có lộc ăn rồi.”

Miệng nói, nhưng vẫn không quên đuổi tay đoạt lấy mâm, “Ai, tiểu hài nhi, ngươi chừa cho ta với!”

Hai người ở trên bàn tranh đoạt vui vẻ vô cùng.

Không hề chú ý tới biểu tình của Lý Tiểu Ngọc.

Bạch Lê Hoa nấu ăn thực ra chỉ bình thường, nhưng bản thân thích ăn, lại có chút phương pháp của thời hiện đại, lại sẽ điểm hậu đại nấu nướng thủ pháp, hơn nữa thịt này, người Lương gia không cảm thấy ăn ngon, nhưng rất lạ miệng.

Dù sao cũng đã ăn uống no đủ, Lý Tiểu Ngọc bỏ đũa, đen mặt quay vào nhà.

Lương đại nương nghiêm mặt, “Càng ngày càng không có quy củ.”

Lương Nhị Lang ngừng tay, liếc nhìn đồ ăn rồi liếc nhìn cha mẹ, cười cười nói, “Nương, người đừng nóng giận, để ta nói chuyện với nàng.”

Sau đó nhanh như chớp chạy vào buồng trong.

Tiết Thái đem một chút nấm cuối cùng trong mâm ăn sạch sẽ, liếm môi hỏi, “Đây là món ăn gì vậy, ăn cực kì ngon.”

Biểu tình ngây thơ đáng yêu, làm tim Lương Đại Nương mềm nhũn, “Cũng không biết hai huynh đệ các người khi nào mới có thể cho ta thêm cháu đây.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Khen thưởng cảm ơn

(thật sự ta không hiểu lắm tên của chương này, nàng nào hiểu thì nói ta sẽ edit nhé....)

Tôn tử.....

Nếu nàng nhớ không lầm, thân thể này chỉ mới mười bốn tuổi đi?

Bạch Lê Hoa khoe miệng không nhịn được khê co rút, đem chén vào bếp, “Con đi rửa chén.”

Vốn nghĩ sẽ bớt xấu hổ, không ngờ Lương Đại Lang trực tiếp lấy chén trên tay nàng, “Để ta làm cho.”

Bạch Lê Hoa vẻ mặt khiếp sợ nhìn hắn.

Lương Đại Lang mặt không đổi sắc, “Nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, đi nghỉ một lát đi.”

Đúng thế, hôm nay nàng làm quá nhiều chuyện nhĩ, lên núi, đánh nhau, xới đất, cắt lúa mạch, không nói thì thôi, vừa nhắc đến, nàng chỉ cảm thấy đau cả người, đặc biệt là eo, quả thực là không đứng dậy nổi.

Nhưng bây giờ Lương lão cha và Lương đại nương đều ở trước mặt, nàng cũng xấu hổ khi để cho hắn làm.

Nàng cự tuyệt.

Lương đại nương nhìn hai người cứ nhường lẫn nhau, tức giận ôm chén vào nhà bếp, tự mình làm.

Tuy là có chút mệt mỏi, nhưng trong lòng ngọt như ăn đường mật: Cái nhà này ra dáng nhà lắm chứ.

Tục ngữ nói, một nhà vui mừng một nhà rầu rĩ.

Hà gia.

Vương Thúy Lan ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, lải nhải trong miệng, “Hổ Tử, con đi đâu vậy chứ!”

Hà Tiểu Hồ từ cái nhau với nàng xong liền chạy ra ngoài, cho tới bây giờ cũng chưa trở về.

Hiện giờ trời đã tối đen, lỡ như trên đường gặp chuyện gì thì làm sao.

Vương Thúy Lan bây giờ giống như kiến bò trên chảo nóng, hoàn toàn không biết làm sao, càng nghĩ càng sợ hãi, càng chờ tâm càng hoảng.

Cũng không chú ý sắc mặt Hà Thiệu càng ngày càng đen, lời kéo cổ tay áo hắn, há mồm nói:

“Cha hắn, người nói Hổ Tử sẽ không có chuyện gì chứ!”

Hà Thiệu trong lòng ghen một bụng lửa, không chỗ phát tác, lúc này Vương Thúy Lan lại thêm lửa vào, hấn trực tiếp đẩy nàng lao đao:

“Vậy ngươi còn không mau cắt đi ra ngoài tìm!”

Vương Thúy Lan ngập ngừng nói: “Nhưng mà.....”

Lúc này tối lửa tắt đèn nàng biết đi đâu tìm đây!

Lời nói còn ở cổ họng thì thấy Hà Thiệu trợn mắt lên, vẻ mặt hung dữ nói, “Nếu Hồ Từ có chuyện gì, lão tử rút da của ngươi!”

Làm phu thế nhiều năm như vậy, Vương Thúy biết rõ Hà Thiệu là người nói một không có hai.

Cũng không dám nói gì thêm, cũng không dám lấy thêm áo khoác, cúi đầu đi ra ngoài.

Vừa ra cửa, liền nghe thấy tiếng nàng kinh hoảng luống cuống kêu to, “Hồ Từ, con làm sao vậy, Hồ Từ!”

Hà Thiệu chạy nhanh ra.

Chỉ thấy Hà Tiểu Hồ bất tỉnh nhân sự ngã vào trong viện, trên người toàn là phân thúi, trán thật nóng.

Hà Thiệu nóng nảy, chạy nhanh dẫn dò Vương Thúy Lan, “Tới đây, nâng con vào trong.”

Vương Thúy Lan chỉ ngồi quỳ trên mặt đất, ôm Hà Tiểu Hồ gào khóc, “Hồ Từ, ngươi mau tỉnh lại, nương ở đây.....”

Hà Thiệu thuận tay tát một cái, mắt nàng nổ sao, lỗ tai vang lên “Ong ong”.

Vương Thúy Lan bụm mặt khóc không ra tiếng.

Hai người bắt chập Hà Tiểu Hồ một thân đầy phân thúi, nâng hấn vào nhà.

Lăn lộn một lúc thì Hà Tiểu Hồ tỉnh, mở to mắt thấy hấn đang ở nhà mình, nước mắt lập tức liền chảy ra, “Cha, nương, ta không muốn chết!”

Vương Thúy Lan lập tức khăn trương lên, “Làm sao vậy? Ngươi nói cho nương nghe.....”

Hà Tiểu Hồ liền đem sự việc hấn đi Lương gia trộm cỏ độc nói lại một lần.

Lúc hấn đi ngang qua Lương gia, vừa lúc thấy tức phụ xấu xí của Lương gia cầm hoa cần thận đem cỏ ra trồng, hấn vốn nghĩ nếu nàng quý trọng cỏ đó như vậy, hấn cố tình muốn đi huỷ hoại, làm nàng đau lòng một chút.

Làm khó nàng, nói không chừng Linh nhi có thể trò chuyện với hấn.

Nhưng không nghĩ rằng muốn hại người nhưng lại hại chính tính mạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Gay go cảm tạ. Đánh thưởng

(Tên chương này cũng vậy....thật kỳ quái... không biết edit sao luôn á)

Mà Hà Thiệu, nghe nhi tử nói là xảy ra chuyện ở Lương gia, lập tức muốn đi tìm người Lương gia tính sổ!

Vương Thúy Lan vội vàng đuổi theo giữ chặt hấn, việc phát sinh hai ngày nay Hà Thiệu còn chưa biết, lỡ như bị lộ ra...

Đánh chết nàng cũng không thể lộ ra.

Nhưng mà Hà Thiệu như vậy mạnh như vậy, làm sao nàng có thể giữ chặt?

Cũng may Hà Tiểu Hồ gãy giữa lên gọi hấn lại: “Cha, người nghe con nói, con đi trong đất Lương gia bị phát hiện, có một đám người ở đó.”

Hà Thiệu cau mày hỏi, “Con không phải đi buổi tối sao?”

“Trời tối, con không chú ý dẫm hố phân, sau đó mọi người đều chạy ra.”

Nói tới đây, Hà Tiểu Hồ liền nhớ tới mảng phân kia cùng với cảm giác lúc chân giẫm xuống, ghê tởm nôn ra.

Vương Thúy Lan vội vàng kê bồn cho hắn, lại nhìn về phía Hà Thiệu, “Cha hắn, người nói làm sao bây giờ?”

Nếu lúc này đi Lương gia, không phải sẽ chứng minh tiểu tử nhà mình tay chân không sạch sẽ sao, đừng nói làm cho bọn họ nhô vào, nhưng nhà mình sau đi ở trên đường cũng không dám ngừng đầu.

Lúc này không thể đi, không đơn giản chỉ là không thể đi, mà còn phải trốn tránh bọn họ.

Chờ qua chuyện này rồi lại cho bọn họ mất mặt.

Nhưng không thể trừng trị người lại làm Hà Thiệu trong lòng khó chịu, mắng hai câu cho hả giận, “Bà nương điên này, ta mà bắt được ta phải đánh chết nó!”

Vương Thúy Lan ở bên cạnh hầu hạ nhi tử thật cẩn thận, sợ tướng công dòi lửa giận đến trên người mình.

Đêm nay, Hà Tiểu Hồ âm ỉ lợi hại.

Đầu tiên là chóng mặt buồn nôn, sốt không hạ, đến nửa đêm về sáng, trên người bắt đầu xuất hiện nốt đỏ, trong suốt, ngứa cực kỳ, gãi ra liền chảy mủ, mủ chảy đến đâu lại nổi sởi đến đó.

Hà Tiểu Hồ chỉ cảm thấy mình lúc thì ở trong hầm bang, lúc lại ở trong hỏa lò, sốt đến người mơ mơ màng màng.

Mỗi lần nghe hắn nói chuyện, Vương Thúy Lan đi lên nghe, đều là một câu, “Cha, nương, ta không muốn chết.”

Vương Thúy Lan gấp đến độ rớt nước mắt, “Vậy phải làm sao bây giờ!”

Thấy đáng về của nhi tử bây giờ còn khó chịu hơn xẻo tim bà.

Hà Thiệu cảm thấy có lỗi.

Hai người suy tư nửa ngày, đem Hà Tiểu Hồ quấn vào trong chăn, cùng nhau nâng tới cửa nhà của Trình đại phu.

Trình đại phu đang ngủ say, nghe bọn họ kêu to như đòi mạng, trực tiếp đem nước rửa chân buổi tối hôm trước nhắm ngay bọn họ hắt ra.

Sau đó bị Hà Thiệu bắt đi.

Người nói buổi tối không ra ngoài khám?

Được, ta đem người mang đến.

Người nói không thể làm trái quy củ?

Được, ta trả gấp ba phí khám bệnh tại nhà, gấp ba không được thì gấp năm.

Chỉ cần Trình Tây chịu ra tay.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể kéo cổ áo Trình Tây, hung ác nói với hắn: Dù sao ta cũng chỉ có một cái mạng, hắn có chuyện gì ta sống không nổi thì ông cũng đừng mong sống sót.

Dù sao đầu trọc đâu còn sợ bị nắm tóc.

Trình Tây hoảng sợ.

Đáng tiếc dù bắt mạch, hỏi chứng bệnh, lẫn lộn cả đêm, nhưng bệnh Hà Tiểu Hồ càng thêm nghiêm trọng.

Trình Tây tỏ vẻ chính mình bất lực, lại sợ hãi Hà Thiệu dưới sự giận dữ đánh mình vỡ đầu, liền cho hắn biện pháp, “Hai ngày trước, tức phụ nhi xấu xí của Lương gia vừa hoàn hồn đấy, người đi tìm nàng chắc chắn được.”

Hắn nghĩ, mặc kệ người đó nói thật hay giả, trước tiên cứ đem tên ôn thần đuổi đi đã.

Hà Tiểu Hồ nằm ở phía sau, mơ mơ màng màng nghe được có người nói đến Lương gia, đầu óc lập tức nhớ tới lúc ở trên đất, Bạch Lê Hoa có nói đến.

Chỉ là lúc ấy có quá nhiều người, trong lòng hắn sợ hãi, cho dù nghe được là có khả năng sẽ chết cũng không quá để ý, nhưng lúc này lại giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Bắt lấy tay của nương hấn, nỉ non: “Tìm, tìm Béo Nha.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Cảm tạ. đánh thưởng

(Thiệt tình là không hiểu nổi tên chương...3 chương liên tiếp có liên quan gì đến nhau ấy...)

Lúc Hà gia nâng Hà Tiểu Hồ hơi thở thoi thóp đi vào Lương gia, vừa lúc gà trống gáy sáng.

Bắt được Lương lão cha đang đi nhà vệ sinh.

Vì tránh miệng lưỡi người trong thôn, Vương Thúy Lan chỉ nói Hà Tiểu Hồ sinh bệnh nặng, yêu cầu Béo Nha ra tay cứu giúp.

Lương lão cha là người thật thà, căn bản không biết ân oán giữa Bạch Lê Hoa và Hà Tiểu Hồ, thậm chí vì áy náy Béo Nha trước đây lên nhảm giường nhà họ, lập tức đi gõ cửa phòng lớn.

Nhưng thật lâu không ai đáp lại.

Từ một khắc ông bắt đầu gõ cửa kia, Hà Thiệu nhìn trông mong, nhưng ít nhiều gì Vương Thúy Lan cũng chột dạ, ở bên cạnh vẫn luôn lôi kéo, hấn mới không xông lên đá cửa phòng ra.

Lúc này thật sự là nhìn không được, hấn ném Vương Thúy Lan ra, đi đến cửa buồng trong, một chân đá văng cửa phòng,.....

Trong phòng, không có bóng dáng của Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang.

Chỉ có một hài tử choai choai, nghe được tiếng động, xoa đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn hấn.

Hà Thiệu nóng nảy, nỗ lực đè nén xúc động nắm cổ áo Lương lão cha, gấp gấp rống, “Người đâu?”

Lương lão cha bị hoảng sợ, “Ta không biết, tối hôm qua trước khi ta cùng nương hấn ngủ trước rồi.”

Hà Thiệu lại chất vấn Tiết Thái, “Người đâu?”

Bị người đánh thức, Tiết Thái đầu óc đang hỗn loạn, mới vừa sắp xếp suy nghĩ trong đầu, nhưng thấy người này hung thần ác sát, liền nổi lên tâm tư, “Người tìm xấu..... đi xấu làm gì?”

Vốn dĩ hấn là muốn nói sừu bà nương (bà già xấu xí), nhưng thấy không ổn, vẫn nên văn nhã một chút, lời nghẹn lại trong miệng lại nuốt vào kêu một tiếng đi.

Hà Thiệu đâu có tâm tư chú ý việc này, hấn vốn dĩ tính tình nóng nảy, lúc này hận không thể lôi cổ Tiết Thái lên bức cung: “Ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi nói cái đấy, nhãi ranh ngươi nghe không hiểu tiếng người à!”

Tiết Thái không cao hứng, quay người nằm xuống, không nói.

Vương Thúy Lan thấy vậy, chạy nhanh kéo Hà Thiệu lại.

Tuy rằng tính tình Hà Thiệu không tốt, lại lỗ mãng, nhưng rốt cuộc cũng thương nhi tử, không phản kháng nhiều, chứ nếu là ngày thường, chỉ sợ trở tay là tát hấn hai bạt tay rồi.

Vương Thúy Lan đành giảng hòa, “Là do chúng ta quá nóng vội, chỉ là chuyện này quan hệ đến tánh mạng Hồ Từ, chúng ta.....”

Giọng nói nghẹn ngào.

“Ta ngủ rồi, không biết.” Tiết Thái trong mắt hiện lên chán ghét, tuy rằng không thích người này, nhưng sự tình liên quan đến mạng người, hấn cũng không so đo.

Lúc bọn họ nói chuyện, Bạch Lê Hoa ở trong không gian nghe rõ ràng.

Vừa rồi nàng nghe thấy gà gáy thì tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân như là bị xe tải nghiền qua, cả người đau nhức, muốn ở trong không gian điều trị một chút, vừa lúc đem được thảo nhặt đem từ trên núi về ra trồng.

Linh khí trong không gian nồng đậm, ở góc trong này một lúc thì cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, hơn nữa phẩm chất được thảo trồng trong không gian so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều.

Ai biết mới vừa đi vào, Hà gia liền tới đây.

Lúc này mọi người đều ở trong phòng, muốn đi ra ngoài cũng chỉ có thể chờ sau khi đám người đi ra.

Vừa nghĩ như vậy, liền nghe Lương lão cha nói, “Chắc là đi ra ngoài đi tiểu, Đại Lang không yên tâm chắc cũng đi theo rồi

Tuy rằng nghe lý do này về mặt Bạch Lê Hoa xấu hổ, nhưng cũng may Hà gia rốt cuộc cũng đi ra ngoài.

Lúc Bạch Lê Hoa đi ra ngoài, lặng lẽ vòng ra cửa sau, lại từ cửa sau đi ra tiền viện.

Trong viện, Hà Tiểu Hồ bị đặt nằm trên hai cái ghế kê sát nhau, Tiết Thái đứng ở bên cạnh, lúc thì chọc vào da, lúc này lật mí mắt, lúc lại xem tura lưỡi, làm như là xem bệnh cho hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ nhăn lại, thoát nhìn bộ dáng thực lao碌.

“Bệnh này.....”

Nàng cố ý nghe một chút, Vương Thúy Lan mắt sắc lại nhìn thấy nàng, một tiếng kêu “Lê Hoa” làm nàng nổi da gà.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Trị liệu

Bạch Lê Hoa giả vờ không biết chuyện gì xảy ra, nhìn về phía Vương Thúy Lan: “Đây là làm sao vậy?”

“Hồ Từ.....”

Vốn nhi tử nằm ở đó, trong lòng Vương Thúy Lan thực là nôn nóng sợ hãi, nhưng lúc này thấy Bạch Lê Hoa, đột nhiên nghĩ đến việc mình làm, nguyên nhân nhi tử bị bệnh, lập tức không thể nói ra lời.

Lương lão cha thấy nóng lòng, tự động nói tiếp, “Con đi đâu vậy? Sao lâu như vậy cũng không ra? Hà Tiểu Hồ đã xảy ra chuyện, người mau đến xem xem.”

Lúc này, Vương Thúy Lan mới nhớ tới mục đích của mình, bắt lấy tay Bạch Lê Hoa, “Người cứu cứu Hồ Từ đi!”

Bên cạnh, Tiết Thái đang đau khổ suy tư bị làm lơ hoàn toàn.

Bạch Lê Hoa làm bộ làm tịch nhìn Hà Tiểu Hồ một chút, lúc này, nốt đỏ đã lan tràn đến trên mặt, toàn bộ mặt đỏ bừng một mảnh, cực kỳ ngứa khiến cho hắn không ngăn được rên rỉ trong miệng, vận vẹo toàn thân, ở trong chăn cọ tới cọ lui.

Tư thế rất kỳ quái.

Nàng đem chân xóc lên thì thấy thì ra vì phòng ngứa hắn gãi những nốt đỏ đó, phu thê Hà Thiệu liền dùng dây thừng trói hai tay hai chân hắn lại.

Do giấy giụa mà những nơi đó đều chảy máu.

Hà Thiệu và Vương Thúy Lan đứng ở bên cạnh, nhìn nhi tử biến thành dạng này, trong lòng quặn đau, vội quay mặt đi.

Nhưng Tiết Thái lại nhìn sát vào, bên trong đôi mắt to toàn là nghi hoặc, “Sao ông bà lại trói hắn lại?”

Vương Thúy Lan giải thích, Tiết Thái lại tỏ vẻ nghe không hiểu, nửa ngày sau mới tỏ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, “A! Hắn làm sai bị trừng phạt đúng không!”

Vương Thúy Lan tức tối đến mê muội, vậy mà lại đi tin tưởng một thằng nhãi ranh, rồi lại nghe thấy Bạch Lê Hoa nói: “Chứng bệnh này..... Quá kỳ quái!”

Nàng trong lòng căm giận.

Lại thấy Bạch Lê Hoa cau mày nói: “Hay là ôn dịch, bệnh truyền nhiễm linh tinh đi!”

Ôn dịch có bao nhiêu lợi hại, bà có biết qua.

Nhưng bây giờ bệnh tình nhi tử không phải giả, nghĩ như vậy, cũng không biết có phải do tâm lý hay không mà trên người bà cũng bắt đầu ngứa lên.

Vì thế càng thêm luống cuống.

Bạch Lê Hoa vừa lòng nhìn phản ứng của bọn họ, nhớ lại lúc nhảm lục lợi trong cuốn 《thế giới thực vật kỳ diệu》có giới thiệu: Mỹ nhân tâm, kịch độc, triệu chứng giả.

Ý nghĩa là, chạm vào thứ này sẽ trúng độc, độc này thoát nhìn rất lợi hại, nhưng này chỉ dùng để đùa giỡn, khó chịu một thời gian thì sẽ giống như người không có việc gì, chỉ để lừa người ngu.

Không nghĩ tới, Hà Thiệu cao lớn thô kệch lại la to, “Lấy mạng của ta đi!”

Cũng không cần biết đang ở đâu, nằm ở trên người Hà Tiểu Hồ gào khóc.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa!” Bạch Lê Hoa bị bọn họ nháo đến đau đầu, không có tâm tư trêu đùa, “Về sau đừng làm chuyện không sạch sẽ! Lần này ta có thể cứu được hấn, nhưng lần sau thì không chắc đâu!”

Lời này bên trong có ý gì, trong lòng mọi người biết rõ ràng.

Một lúc sau, Bạch Lê Hoa dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, qua bên cạnh dùng dao cắt cỏ cho heo, tùy tay cắt một vài dược liệu, trộn lẫn ở trong rổ đưa ra trước mặt bọn họ.

Nàng bảo, “Ăn hết toàn bộ thì sẽ khỏe.”

Đồ ở trong rổ, đã tản ra mùi hôi thối mãnh liệt.

Nhìn cái rổ quen thuộc, Vương Thúy Lan nói không ra lời, “Đây, đây không phải là.....”

Trong đầu phản ứng đầu tiên đó là tiện nhân này muốn trêu đùa bọn họ!

Mọi nàng run rẩy, dường như phát điên xông lên, “Ta đánh chết ngươi, đồ đi này!”

Nhưng chưa đến gần, liền bị Hà Thiệu giữ chặt lại, đồng thời đập thật mạnh vào eo nàng, “Ngươi làm phản à!”

Vương Thúy Lan nằm cuộn trên mặt đất, trơ mắt nhìn những đồ vật dơ bẩn bị nhét vào trong miệng Hà Tiểu Hồ.....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chữa bệnh

Editor: loi_nha_tinh

Hà Thiệu một bên cho uống “thuốc”, một bên nhìn chăm chú vào tình huống của nhi tử, tất nhiên cũng không tin vào thứ đồ tản ra mùi hôi thối của đối thủ hấn.

Hấn lại không dám nói thêm cái gì, sợ lỡ như chọc giận Lương gia, đến lúc đó thật sự không cứu nhi tử.

Giờ phút này, hấn gắt gao nhìn chăm chăm nhi tử, sợ bỏ lỡ một chút biến đổi nào.

Thấy Hà Tiểu Hồ sắc mặt từ đỏ biến thành tím, rốt cuộc nhìn không được.

“Đằng!” Hấn đứng lên, trừng đôi mắt đầy tơ máu về phía Bạch Lê Hoa, “Ngươi đừng có lừa gạt ta!”

Vương Thúy Lan ở bên cạnh mắng, “Cái đồ táng tận lương tâm nhà ngươi, không được chết từ tế!”

Cho ăn đồ như vậy, Hà Tiểu Hồ mà chưa chết cũng coi như là mạng lớn.

Bạch Lê Hoa không nói gì, đi lấy gáo hồ lô, lúc một gáo nước đầy, đỡ Hà Tiểu Hồ uống cho hết.

Nước được nuốt xuống, đồ trong cổ họng tự nhiên cũng theo xuống, không còn nghẹn, sắc mặt Hà Tiểu Hồ liền khá hơn nhiều.

Hà Thiệu không nói gì.

Lại thấy Bạch Lê Hoa múc thêm một gáo nước, trút hết vào.

Mãi đến lúc Hà Tiểu Hồ đã uống không nổi, bắt đầu nhổ nước ra, vẫn không dừng tay, phân phó Hà Thiệu giữ hần lại, nâng người dậy, rồi lại tiếp tục trút.

Trút xong thì tạt một xô nước vào Hà Tiểu Hồ.

Vương Thúy Lan liên tục thét chói tai, bị nằng nhét một củ cải vào trong miệng, rốt cuộc không phát ra tiếng làm người chán ghét.

Nói đến cũng thật kỳ quái, vừa rồi Hà Tiểu Hồ còn vặn vẹo không ngừng lập tức yên lặng lại.

Hà Thiệu sáng mắt lên, chỉ cần nhi tử có thể khỏe, hần mới mặc kệ lúc này Vương Thúy Lan thế nào.

Bạch Lê Hoa xem ở trong mắt, cười ở trong lòng.

Mỹ nhân tâm này, chính là trò vui để dày vò người.

Không cần thận dụng phải thì chỉ cần uống nhiều nước, đi tiểu nhiều, thải độc tố ra hết thì sẽ khỏe.

Nàng làm bộ đáng vẻ đứng đấy, nhìn tình huống Hà Tiểu Hồ, “Trở về cho hần uống nhiều nước vào thì khỏe, uống thuốc, hất nước, cứ như vậy chỉ cần hai ngày là khỏi hần.”

Hà Thiệu thở phào nhẹ nhõm, đã biết làm thế nào để cứu nhi tử, hần hiện tại không còn sợ hãi, bỏ đi vẻ mặt vẻ mặt lo lắng, đánh giá hai lần Bạch Lê Hoa, trong mắt lộ ra khen ngợi.

Hần nói, “Ngươi thật lợi hại.”

Bạch Lê Hoa ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn bọn họ, “Dù gì cũng nhờ đồ vật lúc trước thẩm đem cho ta, bây giờ ta mới có thể dùng.”

Hà Thiệu không hiểu nàng nói cái gì, nhưng Vương Thúy Lan thì biết.

Mặc kệ nhi tử mình bệnh tình thế nào, bà bây giờ một lòng cho là Bạch Lê Hoa cố ý báo thù bà, nhưng mà Hà Thiệu đã nói vậy bà cũng không dám phản bác.

Chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Bạch Lê Hoa lười so đo, dù sao thì giặc tới tướng đánh, nước đến đất ngăn.

Một Vương Thúy Lan, nàng còn không để trong lòng.

Kiếp trước lúc nàng còn nhỏ, cũng từng mê luyện tiểu thuyết phim truyền hình thể loại xuyên qua trùng sinh, quá quen thuộc với nhiều loại thủ pháp gây án, chỉ tiếc là mình trùng sinh ở nông gia, thật sự là không dùng được.

Nàng lác đầu nghĩ, đang muốn đuổi người, liền nghe thấy tiếng Lương Đại Lang cách đó không xa, “Trình đại phu, người đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Trình Tây? Sao hần lại tới đây? Bạch Lê Hoa đi ra chỗ giọng nói không vui.

Trình Tây đang trốn ở sau đồng cỏ khô nghe lén hết sức chuyên chú, thỉnh thoảng bị tiếng của Lương Đại Lang dọa nhảy dựng lên!

Hần vốn dĩ muốn mượn việc nhỏ của tiểu tử Hà gia, thăm dò Bạch Lê Hoa, xem nàng đến tột cùng có bản lĩnh làm được như lời nàng nói hay không.

Hiện tại bị mọi người thấy, hần cũng không thể trốn tránh nữa.

Về mặt hần tức giận đi ra từ sau đồng cỏ khô, lời lẽ chính đáng mà nói, “Hà Tiểu Hồ thân nhiễm bệnh lạ, ta thân là thầy thuốc mà không có cách cứu, đương nhiên lo lắng, nên muốn tự sang đây xem tình huống.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: SỬ DI (DÌ XẤU XÍ)

Đáng tiếc Hà Thiệu nhớ rõ, lúc trước hấn phá cửa nhà người này cũng không chịu đáp ứng.

Còn cường ngạnh thu tiền khám bệnh gấp mấy lần.

Đều là người nông dân, lúc ấy chỉ lo an nguy của nhi tử, nếu muốn hấn đập nồi bán sắt cũng vui vẻ, hiện tại nhi tử không sao rồi, tất nhiên tiếc tiền.

Lúc này một đôi mắt hồ không ngừng nhìn lên người Trình Tây.

Nhìn chăm chăm người nọ đến lông dựng đứng lên.

Trình Tây khê ho, lúc trước đã xem qua bệnh tình của Hà Tiểu Hồ, cũng nhìn thấy thủ pháp Béo Nha, lúc này cũng muốn xem thuốc gì.

Bệnh lạ này hấn chưa bao giờ gặp qua.

Trình Tây chấp tay sau lưng đi tới trước rỏ, nhìn kĩ đồ bên trong, dùng tay vẽ một chút, ngửi ngửi, vẽ mặt cổ quái.

Vương Thúy Lan phảng phất như bắt được nhược điểm, vội vàng hỏi, “Thế nào? Trình đại phu, đồ vật dơ bẩn này thật sự có thể cứu tánh mạng của con ta sao?”

Trình Tây ghê tởm muốn chết, vừa rồi hấn chỉ vẽ một chút ở trên tay, cái mùi thúi kia liền dính lại quanh quần ở chóp mũi.

Tuy rằng hấn không biết bên trong bỏ thêm cái gì, nhưng rõ ràng thấy hạt cát hấn học y nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe nói rằng ăn hạt cát trị được bệnh lạ.

Hấn nhìn Bạch Lê Hoa, mặt đối phương không đổi sắc.

Lập tức cũng lưỡng lự, lại không bằng lòng thừa nhận mình không biết, mất thân phận được người trong thôn kính trọng, liền trầm ngâm một chút, nói, “Thế giới vạn vật tương sinh tương khắc, đồ vật không giống nhau, trộn vào nhau, có lẽ có hiệu quả kỳ diệu cũng nói không chừng.”

Lời này nghe vào tai Vương Thúy Lan, lại thành Trình đại phu cũng không cho rằng như vậy có thể trị bệnh, chỉ là ngại ngùng, nói cho dễ nghe chút thôi.

Lập tức hận ý trong lòng đột nhiên dâng lên, vẽ mặt điên cuồng nhìn chăm chăm Bạch Lê Hoa, trong lòng tính toán muốn nàng trả giá như thế nào.

Một màn này bị Lương Đại Lang thấy, hấn dịch thân mình một chút, có ý muốn không dấu vết che trước mặt tức phụ nhi của mình.

Đáng tiếc thân hình tức phụ nhi to gấp đôi hấn.

Bên này lửa ngầm nổi lên, Hà Thiệu không hề phát hiện, chỉ liếc Trình Tây, mặt đầy bất mãn nói với Vương Thúy Lan, “Hấn còn không biết bệnh gì, người hỏi hấn làm chi.”

Không khí trong nháy mắt động lại, Trình Tây trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nửa ngày lắp bắp nói: “Tính ta nhiều chuyện!”

Nói xong phất tay áo đi, bước được hai bước lại dừng lại, lạnh lùng nói với Bạch Lê Hoa, “Nhớ kỹ lời nguoi đã nói!”

Bạch Lê Hoa nói: “Đương nhiên.”

Nghe được đáp án mình muốn, Trình Tây cũng không ở lâu.

Vương Thúy Lan thấy hấn đi thật, nóng nảy, vội đuổi theo.

Hà Thiệu sắc mặt không vui lớn tiếng, “Nguoi làm cái gì đó? Quay lại đây!”

Vương Thúy Lan cường ngạnh dừng bước lại, nhìn hướng Trình Tây đi, lại nhìn xem tướng công nhà mình, nghĩ nghĩ, trước sau không dám đuổi theo hấn.

Lại phóng ánh mắt oán độc về phía Bạch Lê Hoa, nếu lúc trước bà chỉ làm tiểu đánh tiểu nháo (nhẹ nhàng) cho nhi tử bớt giận, bây giờ bà thực sự ghi hận.

Cạnh đó, Lý Tiểu Ngọc từ nhà bếp đi ra, khô khan hô: “Ăn cơm!”

Hà Thiệu chạy nhanh đem nhi tử cổng lên người, từ biệt Lương gia: “Chúng ta cũng đi về đây.”

Vương Thúy Lan hoàn toàn không muốn nhắc tới cái rỏ thối hoắc, chạy theo.

Hà gia đi rồi, Lương gia vào nhà ăn cơm, Tiết Thái lại vẫn không nhúc nhích đứng ở đó.

Tiểu oa nhi nhũ mảy bộ đáng thật đáng yêu, nàng thuận miệng hỏi: “Đệ suy nghĩ gì đó?”

Sau một lúc lâu, Tiết Thái giờ lên đầu, “Sửu di, tại sao lại lừa bọn họ?”

Nó diễn thử ở trong lòng rất nhiều lần, kêu nữ nhân này là “Di”, không hề khó khăn, nó rất vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sửu tỷ tỷ (Tỷ tỷ xấu xí)

Không nghĩ tới hai chữ này, lỗ tai Bạch Lê Hoa trực tiếp nổ ầm.

Xấu..... Di.....

Xấu.....

Bạch Lê Hoa đầu óc trống rỗng, tạm đình công ba giây, ngồi xổm xuống hung tợn nắm gương mặt Tiết Thái xoa nắn, sửa từng câu từng chữ, “Kêu ta tỷ, tỷ!”

Tiết Thái tuy rằng vẻ mặt khinh bỉ, nhưng ham học hỏi như khát nước, nên hắn vẫn ngoan ngoãn kêu một tiếng: “tỷ tỷ xấu xí.”

Bạch Lê Hoa cảm giác mình phải một tiểu tử tông.

Bất đắc dĩ giải thích, “Ta không phải xấu, chỉ là béo thôi!”

“Giống nhau mà!” Tiết Thái quét mắt liếc nàng, “Cho nên tại sao tỷ gạt bọn họ?”

“Cái Gì?”

Tiết Thái đắc ý đảo dạt ngẩng đầu, “Đệ nhớ rồi, ông nội của đệ có nói, bệnh đó chỉ cần uống nhiều nước, ngâm trong nước nóng hai canh giờ là có thể khỏi hẳn.”

Loại thực vật Mỹ Nhân Tâm này, tuy là độc, nhưng bởi vì môi trường sinh trưởng quá mức hà khắc, tỉ lệ tồn tại thấp nên có rất ít người biết, ngoại trừ chuyên viên nghiên cứu thực vật học, nhưng niên đại này, đưa thư chỉ dùng bò câu, trên đường chỉ có xe ngựa, ở đâu lưu truyền loại tri thức ít người biết này?

Ánh mắt nàng nhìn Tiết Thái ánh kỳ quái, cũng không truy cứu di xấu hay tỷ tỷ xấu, nắm vai hắn hỏi,

“Gia gia đệ biết y thuật à?”

Tiết Thái suy nghĩ một chút, chân chò gật gật đầu: “Hình như biết.”

“Gia gia đệ là ai?”

“Gia gia chính là gia gia.”

“Tên ông là gì?”

“Không biết.”

Bạch Lê Hoa dò hỏi tới cùng, Tiết Thái cũng trả lời một năm một mười, nhưng mà tri thức của tiểu hải tử rốt cuộc chỉ có hạn, nàng cũng không hỏi được gì hữu dụng.

Tuy rằng cảm thấy thân thể Tiết Thái không đơn giản, nhưng cũng không có cách nào, vốn dĩ còn nghĩ có thể thông qua manh mối này tìm được người nhà của hắn để đưa hắn về.

Thu nhận và giúp đỡ một tiểu hải tử tuy rằng không phải chuyện gì lớn, nhưng Lương gia quá nghèo, nhiều người nhiều miệng ăn, nhị phòng bên kia trong lòng nhất định không thoải mái.

Nếu không thu nhận và giúp đỡ hắn, lại thật sự không đành lòng.

Bạch Lê Hoa nghĩ, giọng Tiết Thái giòn tan hỏi, “Tỷ hỏi xong rồi, giờ đến lượt đệ hỏi tỷ, tại sao tỷ gạt người ta?”

Trong lòng Bạch Lê Hoa rối rắm, “Đại nhân làm việc, tiểu hài tử không được hạch hỏi.”

Nghe xong lời này, Tiết Thái mắt tròn trắng, nữ nhân này cũng không biết ngu thật hay giả vờ ngu nữ, lỗ hổng lớn như vậy mà không phát hiện ra vấn đề sao?

Hay là mình suy nghĩ nhiều quá rồi? Nữ nhân này căn bản không có gì đặc biệt, không, không phải là.....

Lý Tiểu Ngọc vừa ra, nghe thấy hai người ở bên ngoài tán gẫu, tức giận nói, “Các người có ăn hay không ăn đây? Cả nhà đều chờ các người đó?”

Hai người liếc nhau, chạy nhanh vào bàn ăn.

Trên bàn có cháo loãng và dưa muối, cùng với một mâm lớn khoai tây cắt sợi.

Cả nhà quả nhiên đều chờ hai người.

Thấy các nàng ngồi vào bàn, Lương lão cha gấp một đĩa khoai tây cắt sợi bỏ vào miệng, lúc này mới nói, “Ăn cơm đi.”

Khoai tây cắt sợi xào tiêu đen, không có chút màu sắc, nhưng người Lương gia ăn mãi thành thói quen, bụng cháo loãng như nước mà húp.

Nhưng rõ ràng không có hứng thú rõ ràng như hôm qua.

Đặc biệt là Tiết Thái, ăn một ngụm khoai tây cắt sợi thì không chạm vào đồ trên bàn ăn nữa.

Đem cháo loãng uống hai ngụm xuống, nhìn Bạch Lê Hoa với vẻ mặt đáng thương vô cùng.

Đáng tiếc hán nhìn cũng không có cách, nàng còn chỉ ăn được hai miếng dưa muối đây! Nếu lúc này nàng xum xoe đi nấu ăn, không phải hoàn toàn đối nghịch với Lý Tiểu Ngọc sao?

Nhưng là Tiết Thái không thêm đề ý, liên tục lôi kéo tay áo Bạch Lê Hoa làm nũng, “Tỷ tỷ.....”

Làm cho Lương Đại Nương phải tự mình mở miệng: “Béo Nha, đi làm chút thức ăn cho Thái nhi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bất mãn

Tiết Thái cao hứng.

Mặt Lý Tiểu Ngọc ngay lập tức đen thui.

Lương Đại Lang gấp một đĩa khoai tây sợi bỏ vào chén Tiết Thái, “đây không phải là đồ ăn sao, ở đâu mà chú ý nhiều như vậy.”

Bạch Lê Hoa cũng theo gấp một đĩa vào trong chén Tiết Thái, “Đúng vậy, tiểu hài tử hay thích nháo, không cần nuông chiều.”

Vốn dĩ Lương đại nương chỉ là biến Tiết Thái thành tôn tử mà yêu thương, nhìn đến dáng vẻ trẻ con đáng thương cảm thấy đau lòng, lại thêm con dâu cả nấu ăn thật khéo, lúc này mới đề ra chủ ý.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, liền hối hận mình đối xử không có chừng mực, nhưng hai vợ chồng đại phòng lại không để lời mình nói trong lòng, không khỏi tức giận.

Chỉ nghe “Bang!” Một tiếng, Lương Đại Nương nặng nề dấn đĩa trên bàn.

Lạnh lùng nói: “Bây giờ ta nói chuyện không ai nghe phải không!”

Mọi người cúi đầu xuống, Bạch Lê Hoa thuận theo mà đi lấy nồi, rửa sạch hai củ khoai tây, ra ổ gà chọn một cái trứng gà, lấy hai lạng bột mì, chuẩn bị làm bánh khoai tây cho nó.

Thấy chỉ có hai con gà rừng đẻ trứng, Lương đại nương liền giữ chúng lại, nhốt ở trong chuồng, cho ăn thật tốt, sáng sớm mỗi ngày đều có thể thấy hai cái trứng gà rừng.

Cũng coi như tiểu tử này có lộc ăn.

Trong lúc Bạch Lê Hoa vội vàng trong nhà bếp, Tiết Thái ở băng ghế ngồi đoan đoan chính chính, đem đồ ăn trong chén toàn bộ đưa sang chén Lương Đại, “Không giận không giận, Thái nhi gấp đồ ăn ăn cho nãi nãi!”

Sắc mặt Lương Đại nương lúc này mới hòa hoãn chút.

Tiết Thái nhìn chén trống không trước mặt, nghe mùi hương trong nồi truyền ra, thỏa mãn cười, dùng sức nuốt nuốt nước miếng.

Nữ nhân này, tuy rằng vừa béo vừa xấu, nhưng nấu ăn không thể chê, còn toàn những món hán chưa từng ăn.

Càng nghĩ càng thấy thèm, nhanh nhẹn nhảy xuống ghế, lưu lại một câu: “Con đi nhà bếp hỗ trợ.”

Bạch Lê Hoa thấy hán khắp khiêng nhảy lại đây, mắt nhìn chăm chăm cục bột trong nồi lắc lắc, thấy chúng nó chậm chậm từ màu trắng biến thành hơi vàng, rồi trở nên vàng óng, lại lật lên.

Mới vừa bỏ vào mâm, hán liền vuron tay nhỏ, kéo đi rồi, sau đó bị nóng cũng không buông tay.

Tiết Thái đem cái bánh thứ nhất đặt ở trong chén, chia làm hai nửa, một nửa cho Lương lão cha, một nửa cho Lương Đại Nương.

Sau đó nhanh như chớp chạy về cạnh bếp, nhìn không được nuốt nước miếng.

Bộ dáng thèm thường nhưng có hiếu tâm làm Lương Đại Nương rơi nước mắt.

Bạch Lê Hoa chiên một mâm bánh đầy, bung lên trên bàn cho mọi người cùng nhau ăn, Lý Tiểu Ngọc lúc đầu không muốn chạm vào, nhưng thật sự không chịu nổi cảm dỗ, nhìn nam nhân nhà mình ăn ngấu nghiến, không nhìn được cũng gấp một cái.

Vị mềm mại, thơm ngọt, làm nàng bất chấp ánh mắt căm thù của Tiết Thái mà ăn hết cái này tới cái khác.

Lúc không có gì để so sánh thì còn không có cảm giác gì, nhưng khi có cái để so sánh, nhìn vào đồ ăn chính mình làm trên bàn, lập tức hổ thẹn: “Tẩu từ nấu ăn ngon thật.”

“Đúng vậy, so với ngoài tiệm còn ăn ngon hơn!” Lương Nhị Lang cũng phụ họa.

“Nói làm như chàng đã từng ném qua rồi ấy!” Lý Tiểu Ngọc hờn dỗi nói, đảo mắt dỗi chủ đề, “Đồ này đều là dùng dầu để chiên, chắc đã dùng không ít dầu nhỉ?”

Nhìn ở mép mâm còn chảy dầu kia.

Lý Tiểu Ngọc lại tự tin lên, tuy rằng mình nấu ăn không được tốt, nhưng lại tang bốc mình quân gia cần kiệm.

Không chờ Bạch Lê Hoa trả lời, nàng liền buông đũa, “Ta ăn no rồi, cha, nương mọi người cứ từ từ ăn.”

Nói rồi kéo Lương Nhị Lang, “Chàng ra đây với ta một chút!”

“Làm gì vậy?” Lương Nhị Lang ôm chén không chịu đi, “Ta chưa ăn xong mà?”

Lý Tiểu Ngọc vẻ mặt khó xử, “Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, lại đây ta thương lượng chuyện này với chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Biện pháp hóa giải tức giận tốt nhất

“Nàng nói nàng đó, có chuyện gì mà không thể nói chuyện trước mặt mọi người chứ.”

Lương Nhị Lang có chút luyến tiếc bánh trên bàn, hán còn chưa có ăn đủ mà.

Lý Tiểu Ngọc hận sắt không thành thép nói, “Nhà kia tim lớn quá, ngơoi nhìn xem bây giờ phòng kia thành cái bộ dáng gì?”

“Nàng nói đại ca bọn họ à?” Lương Nhị Lang suy nghĩ một chút, “Đây không phải khá tốt sao?”

Nói rồi hán phân tích với Lý Tiểu Ngọc, “Nàng xem, bây giờ đại tẩu hết bệnh rồi, lại có bản lĩnh, chò ca ta thi đậu công danh trở về, nhà chúng ta không phải càng ngày càng tốt sao?”

“Chàng thật là đầu gỗ mà” Lý Tiểu Ngọc nói, “Ta thà rằng nàng không tốt, chứ bây giờ cả ngày đi đâu cũng không biết, còn từ chỗ nào nhặt về cái dĩa hải tử, cha mẹ còn xem hấn như tôn tử. Ta nói chàng chứ, thật không thể bớt lo mà.”

Lý Tiểu Ngọc càng nói càng tức, vốn dĩ lúc Bạch Lê Hoa còn ngốc, nàng đã gai mắt, chỉ cảm thấy mắt mắt, nhưng vì điều kiện của mình cũng không tốt, nên chỉ cần Lương Nhị Lang thiết tình với nàng, nàng cũng đồng ý, dù sao cha mẹ bên này đối xử với nàng không tệ.

Nhưng mà bây giờ nàng (BLH) tự nhiên khỏe lại, thậm chí cha mẹ, ngay cả tướng công nhà mình cũng bắt công với nàng (LTN), cả ngày khen ngợi, nàng nghe thấy những lời này liền ghê tởm, càng ngày càng thấy gai mắt, hết lần này tới lần khác còn không chịu an ổn.

Bây giờ người trong thôn đều bắt đầu trêu chọc, mỗi người đều coi nàng là bảo bối.

Nói đến đây, Lương Nhị Lang nhớ tới Lý Tiểu Ngọc lúc trước có nói, đại tẩu này hình như có chút thay đổi, bây giờ không chỉ có sẵn thủ nấu ăn mọi thứ, cả người như biến thành người khác.

Nhưng hấn lại tưởng tượng, nàng lúc trước là người ngốc, hiện tại thanh tỉnh rồi, còn không phải là biến thành người khác sao.

Tuy rằng không đồng ý với quan điểm của tức phụ, hấn vẫn cứ khuyên nhủ:

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Ngươi nói phân gia ta cũng đồng ý, nhưng bây giờ cửa ải cha mẹ không qua được, ta cũng đâu có cách nào?”

Lý Tiểu Ngọc nghiêng mình bực bội, “Dù sao thì lòng ta cũng không sáng khoái, muốn chàng giúp ta hết giận.”

“Được được được, nàng nói đi, muốn ta hầu hạ nàng như thế nào?” trông mắt Lương Nhị Lang chuyển động, một bàn tay ôm lấy vai Lý Tiểu Ngọc, một bàn tay đặt ở trên đùi nàng, bệ nàng lên ném lên trên giường.

Rồi sau đó cả người ép sát lên!

Ý thức được động tác của Lương Nhị Lang, Lý Tiểu Ngọc đẩy nhanh hấn, “Ban ngày ban mặt, chàng muốn chết à!”

Cũng không biết là buồn bực hay là xấu hổ và giận dữ, mặt nàng đỏ lên, mà Lương Nhị Lang cảm thấy nương tử mình giờ khắc này đặc biệt đẹp.

“Trời đất bao la, nương tử ta lớn nhất!” Nam nhân vừa gấp không thể cởi quần áo, vừa dò hỏi, “Nương tử cảm thấy tư thế nào thì dễ chịu nhất?”

Lý Tiểu Ngọc: “.....”

Sau đó, hai người trộm làm một trận mây mưa.

Những người còn lại của Lương gia không biết chút gì động tĩnh ở buồng trong, vẫn cứ ngồi cùng nhau ăn cơm, chờ tất cả mọi người buông đũa, Bạch Lê Hoa thu thập chén đũa.

Lương đại nương đau lòng nàng, tiếp nhận chén đũa nói: “Vẫn là để ta làm đi.”

Rốt cuộc nghĩ con dâu cả chưa bao giờ làm nhiều việc nhà như vậy, lo lắng thân mình nàng chịu không nổi.

Không nghĩ tới Bạch Lê Hoa nhìn ra là bà đang băn khoăn, săn sóc nói, “Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, ta nếu đã gả cho Lương đại ca, việc nhà này trước sau cũng phải làm”

Nghe lời này, hai lão Lương gia nhìn bóng dáng nàng bận rộn, cười nói, “Cái nhà này của chúng ta xem như tốt rồi.”

Lương Đại Lang nhìn theo tầm mắt nhị lão, hình như còn có chút không thiết thực, người rửa chén trong khay bếp kia thật sự là nương tử hấn sao?

Bỏ qua ý niệm hỗn loạn, hấn nói, “Cha, nương, hôm nay ta không xuống ruộng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đuổi Tiết Thải đi

Lời này vừa đúng lúc bị Lương Nhị Lang nghe được, hấn một bên sửa sang lại lưng quần, một bên la hét: “Còn mấy khoảnh ruộng tiểu mạch chưa có làm, lúc này lại có nhiều miệng ăn, đại ca ngươi cũng không thể lười biếng được!”

Lương Đại Lang lắc đầu nói: “Huynh phải đi chợ xem có chỗ nào cho thuê cửa hàng không.”

Nếu Bé Nha chịu yên tâm giao bạc cho hần, như vậy việc nàng đã giao cho hần hần nhất định phải làm cho thỏa đáng.

“Người xem cái đó làm gì?”

“Bé Nha cầm đồ trang sức, được một chút bạc, nàng muốn mở cửa hàng, làm buôn bán.”

“Đại ca, người nói muốn đi trấn trên mở cửa hàng?” Lương Nhị Lang kinh ngạc hỏi, biểu tình có chút do dự, “Đây cũng không phải chuyện đơn giản, chưa nói tới làm ăn tốt hay xấu, ngay cả tiền thuê cửa hiệu, tiền vốn, còn hiếu kính quan lão gia, số tiền cũng không nhỏ đâu.”

Lương Đại Lang đi theo gật đầu, “Đúng vậy, cho nên ta vội vàng muốn đi xem có hay không nhưng chưa có cơ hội.”

“Thôi như vậy cũng được.” Lương Nhị Lang nói, “Thuận tiện vào trong thị trấn hỏi thăm một chút về người nhà tiểu Tiết Thái, có thể trả về thì trả về.”

Tuy rằng này thân thể của tiểu hài nhi Bạch Lê Hoa đã giải thích qua, nhưng đúng như Lý Tiểu Ngọc nói, cha mẹ càng ngày càng thích đứa nhỏ này, mà hần rõ ràng quan hệ tốt với đại phòng bên kia, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Dù thế nào cũng là số mệnh của riêng hần.

Lúc hần nói lời này, cũng không có tránh Tiết Thái, cho nên hài tử kia nghe được, trả lời giòn giã: “Ta không có người nhà.”

“Người không có người nhà nhưng chúng ta có!” Lý Tiểu Ngọc tiếp lời nói: “Hài tử của chúng ta còn chưa nuôi nổi đây!”

Tiết Thái rũ đầu xuống, đột nhiên nhảy xuống ghế, “Bây giờ ta đi vậy.”

Chân hần vẫn còn bị thương, lúc này không chú ý nhảy xuống, lập tức liền chảy máu.

Lương đại nương thấy, chạy nhanh qua đỡ hần, đồng thời có chút trách cứ, liếc nhìn nhị phòng, “Còn không phải chỉ là cái hài tử sao? Có thể ăn được bao nhiêu chứ, mỗi người ăn ít một ngậm là có thể chống đỡ rồi.”

Lý Tiểu Ngọc lẩm bẩm “Nương, ý ta không phải vậy.”

Đồng thời kéo tay áo Lương Nhị Lang, ý bảo hần nói.

Lương Nhị Lang trừng mắt liếc nàng, lại cười với nương mình: “Đúng vậy, hài tử cũng phải đóng thuế đấy.”

Lúa mạch thu được là phải đóng thuế, có hai loại thuế chính thức, một loại là dựa vào đất nhiều hay ít mà thu, một loại là dựa theo số người trong nhà mà thu thuế ruộng. Một hộ có ba nam đinh thành niên mà không phân gia thì sẽ bị thu thuế gấp đôi. Con nít dưới mười bốn tuổi và lão già bảy mươi tuổi trở lên thì được giảm phân nửa thuế., một là dựa theo thổ địa nhiều ít chính, nhị là dựa theo nhân khẩu chính hộ phải.

Những năm gần đây, bởi vì Lương Đại Lang đọc sách, Lương gia trước sau không có phân gia, sau đó thì cưới dâu cả đầu óc có vấn đề, càng không thể phân.

Xuất phát từ hiếu đạo, nhị phòng tuy nói bất mãn nhưng cũng không nhiều lời.

Bây giờ lại bảo bọn họ nuôi thêm một hài tử, lại còn không phải do mình sinh ra.

Làm sao Lý Tiểu Ngọc nhìn cho được?

Vốn dĩ Lương gia là nhà nghèo số một số hai trong thôn này, dù cho tính toán thế nào cũng thấy lãng phí.

Thuế má mảnh liệt như hổ (ý là thuế cao, thuế đến dồn dập).

Lương Đại Nương cũng không biết làm sao, chỉ xoay đầu nhìn Lương lão cha ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

Lương lão cha trầm mặc một lúc, chậm rãi nói: “Tốt xấu gì cũng phải chờ chân hài tử khỏe lại rồi nói.”

Hài tử là đáng thương, nhưng cũng không thể bởi vì một hài tử mà làm cả nhà không có đường sống.

Giao không đủ thuế, là chuyện rơi đầu, ăn cơm tù đây.

Lý Tiểu Ngọc đắc ý nhìn về phía Bạch Lê Hoa, “Nếu đại tẩu không vui thì đem bạc mở cửa hàng mặt tiền nộp thuế giúp mọi người thì ta không có ý kiến gì.”

Ngày mai LNT có việc nên không thể post chương mới được, hẹn mọi người tối chủ nhật nhé! Thương lắm!

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Không muốn đi

Bạch Lê Hoa cũng không nhìn nàng, thu dọn chén đĩa, tiếp nhận Tiết Thái trong tay Lương Đại Nương, ôm người về trên giường, bắt đầu đổi thuốc cho hắn.

Không biết là do nước trong không gian hữu dụng hay là thể chất tiểu hài tử tốt, khôi phục nhanh, thịt chung quanh miệng vết thương đã co lại, xuất hiện nếp nhăn thật nhỏ.

Nếu vừa rồi hắn không dùng sức nhảy xuống đất, có lẽ ngày mai vết thương đã có thể khép miệng.

Nàng nhin không được dặn dò: “Đệ đừng chạy nhảy suốt ngày như vậy, ngoan ngoãn ở trên giường nghỉ ngơi đến khi miệng vết thương kết vảy mới được xuống giường.”

Tiết Thái không trả lời.

Hồi lâu sau, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng khóc nức nở thật nhỏ, Bạch Lê Hoa ngẩng đầu lên thì thấy mặt tiểu gia hóa đầy nước mắt.

“Làm sao vậy?”

Tiết Thái không được tự nhiên xoay mặt đi, nhưng không đến hai giây lại đột nhiên cúi xuống ôm lấy cổ nàng, giọng buồn rầu: “Đệ không muốn đi, tỷ đối xử với đệ tốt nhất, đệ không muốn đi.”

Nàng cũng không am hiểu cách đối phó với tiểu hài tử, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, an ủi: “Không muốn đi thì ở lại, tỷ tỷ xinh đẹp đây nuôi đệ.”

Nàng vừa lòng tự cho mình một xưng hô mới.

Tỷ tỷ xinh đẹp? Tiết Thái quyết định xem nhẹ, chỉ nghe nửa câu đầu, nhưng khi nhìn đùi mình băng bó thật tốt, lại có chút không đành lòng.

Nữ nhân hay thích tự lừa mình.

Lúc này, Lương Đại Lang ở bên ngoài la to một tiếng, thúc giục nàng đi chợ.

Nàng lại an ủi vài câu thì ra cửa.

Lương Nhị Lang cùng với Lương Đại Nương, Lý Tiểu Ngọc bọn họ đã ra ruộng cắt lúa mạch, bọn họ muốn đi sớm về sớm.

Ngồi ở trên xe bò, nhìn một mảng lớn ruộng lúa mạch, gió thổi qua khiến cả một đường thơm mùi lúa mạch.

Bạch Lê Hoa hít một hơi thật sâu, cảm rãnh, rồi phải bắt đầu kiếm tiền.

Không cần biết về sau tình huống như thế nào, có nhiều bạc một chút chắc chắn không sai.

.....

Hà gia.

Về đến nhà, Vương Thúy Lan liền nấu một tô mì trứng cho nhi tử ăn.

Hà Thiệu đi làm, còn bà ở nhà chăm sóc Hà Tiểu Hổ.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của nhi tử, nhìn “thuốc” ở trên bàn, Vương Thúy Lan nổi lên tâm tư.

Trong đầu cẩn thận nhớ lại từng chi tiết lúc nhà bà đến Lương, sàng lọc mấy phen, rốt cuộc xác định, nếu có gì đặc biệt, thì có lẽ là uống nước. (bà này thông minh phết =)))

Sau khi uống “thuốc”, nữ nhân ác độc kia cho nhi tử bà uống rất nhiều nước.

Có khi nào nguyên do nằm ở nước?

Một cái ý tưởng lớn mật hình thành trong đầu nàng.

Nhìn “thuốc”, rồi nhìn mắt nhi tử xanh đen, tay bà hết nắm rồi lại thả, cuối cùng bà chạy ra cửa.

Vương Thúy Lan đi vào nhà của Trình đại phu.

Trình Tây đang dọn đồ đạc đi phơi khô các loại dược liệu đã cắt nát.

Nhìn thấy nàng tới, vẻ mặt không vui.

Vương Thúy Lan vuốt tóc, xoa tay cười nói: “Trình đại phu, ta là tới bồi tội với ông.”

Trình Tây cười lạnh một tiếng, “Bồi tội? Không không không, ta không dám đương nổi, bệnh của Hồ Từ bệnh nhà các người ta không nhìn ra mà.”

“Người khác có thể không rõ, nhưng ta biết, đây hết thảy đều là mưu kế của độc phụ kia! Cha hấn là bị nàng ta lừa gạt mới nói bậy như vậy!”

Nhắc tới Hà Thiệu, trên mặt Trình Tây càng thêm lạnh lẽo, “Không tiến.”

Vương Thúy Lan nóng nảy, “Trình đại phu, người không muốn cho ăn chút đau khổ sao?”

Trình Tây tuy rằng không biết Hà gia và Lương gia quan hệ gì, nhưng hiện giờ Bạch Lê Hoa có ích với hấn, sao có thể nhặt hạt mè mà ném dưa hấu đây?

Lập tức khinh thường nói: “Thân là thầy thuốc, ta chỉ biết chữa bệnh để cho người khác khỏi bị đau khổ.”

Trình Tây là loại người gì, Vương Thúy Lan còn không biết sao? Lập tức cũng cười lạnh, “Trong thôn này đã có một người đại phu là người, về sau thì sao? Người không sợ nàng. ....”

Đến đây bà cũng không nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Cô Hà

Trình tây quả nhiên trầm mặc.

.....

Tới chợ rồi, Bạch Lê Hoa không đi xem cửa hàng ngay, mà là trực tiếp đi tiệm may.

Lúc cầm được nội y và quần, nàng thật hài lòng.

Tuy rằng không có công nghệ hiện đại cao, cũng không có trang trí đường viền hoa linh tinh, nhưng đường may kỹ càng, đặc biệt là nội y, mặt trên còn thêu mấy đóa hoa nhỏ không biết tên.

Lão bản trong tiệm cũng là phụ nhân.

Lấy đồ cho nàng rồi tò mò, “Thứ này thật kì lạ, cô nương tự mình nghĩ ra sao?”

Bạch Lê Hoa cũng không ngượng ngùng, vừa cầm đồ lên so sánh, vừa chỉ ngực mình nói, “Ừm, có thể phòng ngừa nơi này xệ xuống đó.”

Tuy nàng tuổi còn nhỏ, nhưng do béo nên bộ ngực cũng xem là to.

Lão bản nương đỏ mặt, nhưng vẫn không ngăn được sự tò mò.

Quả nhiên là trình độ tiếp thu bây giờ còn quá kém.

Bạch Lê Hoa hỏi phòng thử đồ, sau khi mặc vào, nhìn không được sờ sờ.

Mặc rất thoải mái, quan trọng nhất là sẽ không bao giờ có cảm giác không an toàn, có trời biết, mấy ngày nay nàng sẽ có rãnh tự nhiên không an toàn cảm, trời biết, nàng mấy ngày đi đường đều phải còng lưng để giấu ngực.

Bây giờ rốt cuộc đã có tự tin.

Một khắc sau nàng ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi phòng thử đồ, lão bản nương đôi mắt lập tức sáng lên.

Cảm thán nói: “Không nghĩ tới thứ này thần kỳ như vậy.”

Không mặc thì không biết, một khi mặc vào, đường cong gì cũng lập tức lộ ra.

Ngay cả tướng của Béo Nha cũng có vài phần quyến rũ.

Bạch Lê Hoa nhìn bộ dáng ngạc nhiên của lão bản nướng, liếc mắt nhìn ngực của bà một cái, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lão bản nướng là dạng hình thể dồi dào đầy đủ, tương đối mượt mà, về mặt phúc hậu mang tài lộc, đặc biệt là ngực. hìn hai đồng thịt kia, cho dù là mặc yếm, dùng ánh mắt đời sau mà xem thì có lẽ cũng phải cỡ 36D. (ôi cúp D, to thế...)

Đáng tiếc là hơi xệ xuống.

Đúng, đáng tiếc.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại nàng lại tưởng tượng, nếu dáng người này, mặc áo ngực nàng tự chế vào, còn không phải là bảng quảng cáo sống sao?

Trong lòng nàng nảy sinh một ý tưởng.

Lập tức giữ chặt tay lão bản nướng, “Chúng ta đều là phụ nữ, cũng không có gì không thể nói, bản vẽ ta đưa còn ở trên tay bà, nếu bà tin ta, bà cũng làm một bộ mặc thử xem?”

Lão bản nướng liên tục xua tay, “Làm như vậy không được, không được, sao ta có thể chiếm tiện nghi của cô được chứ?”

Bạch Lê Hoa chỉ chờ một câu này, “Bà chỉ cần mặc vào, nếu có phu nhân tiểu thư nào hỏi thì có thể quảng cáo một chút, đến lúc đó kiếm được tiền thì chúng ta chia đôi.”

Lời nói này hợp tình hợp lý, lão bản nướng cũng không chối từ, chẳng qua nghe nói muốn chung vốn buôn bán, bà cũng có chút chần chừ, “Thật không dám dấu diếm, ta tuy rằng là lão bản của cửa hàng nhà này, nhưng cũng chỉ là thay người trông coi, nếu cô có ý bán, ta phải xin chỉ thị đã.

Vậy lại ngoài dự kiến của nàng.

Kỳ thật lúc trước lựa chọn cửa hàng này để may cái này cũng có nguyên nhân, ngoại trừ tay nghề lão bản nướng tốt, lượng khách nhiều, nhưng lại càng nhìn trộm lão bản sáng khoái, nhanh nhẹn, thẳng thắn.

Tuy chỉ là vài câu giao lưu vô cùng đơn giản, nhưng Bạch Lê Hoa tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm người.

“Vậy bà nói chủ ý này là do bà nghĩ ra đi.” Nàng tạm thời không muốn để cho người khác biết việc chung vốn, “Thành hay không thành, bà cũng nên làm một bộ mà mặc, ta đã đưa bản vẽ cho bà rồi, đừng lãng phí tài nguyên.”

Lão bản nướng nghe được ẩn ý trong lời nói của nàng, “Cảm ơn cô nướng, nếu không chê về sau cô có thể gọi ta là cô Hà là được.”

“Được thôi, về sau cô Hà gọi ta là A Noãn đi.”

Trong tiềm thức, nàng cũng không dùng tên “Bạch Lê Hoa” này.

Đi ra khỏi tiệm may, Lương Đại Lang đang ở bên cạnh hỏi người ta trên đường này có chỗ nào bán hay cho thuê cửa hàng, nàng hai ba bước chạy tới bên hẻm.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tỷ muội gặp nhau

Đáng tiếc người đó cũng không biết rõ.

Chỉ có thể đi xem xét chung quanh.

Đường phố cửa hàng san sát, phần lớn là bán tạp hoá, nông cụ, nguyên liệu vải thô, cũng có trà lâu, quán ăn vặt, buổi sáng người họp chợ nhiều, ở cửa hàng nào cũng đông người ra vào, trừ một nhà này

Trước cửa quanh quẽ, ngay cả cờ đề thu hút khách treo ở cửa cũng đầy bụi.

Lương Đại Lang và Bạch Lê Hoa đi vào, bên trong không một bóng người, cẩn thận tìm, mới phát hiện có một người trẻ tuổi mặc trường bào, ngồi trên quầy xem sách.

Bên cạnh là một cái ghế sai vật đang ghé vào trên bàn ngủ.

Người trẻ tuổi là chủ quầy cửa hàng này, gọi là Lâm Từ Văn, ghế sai vật bên cạnh gọi là Trụ Từ.

Bạch Lê Hoa ho nhẹ một tiếng.

Trụ Từ lập tức giật mình nhảy dựng lên, hô, “Mời khách quan vào trong, khách nhân muốn ăn gì?”

Tốc độ nói cực nhanh như bị ma đuổi.

“Chúng ta không ăn cơm.” Bạch Lê Hoa nói, “Xin hỏi cửa hàng này có muốn chuyển nhượng không?”

Không đợi ghế sai vật nói chuyện, Lâm Từ Văn liền phát tay mời bọn họ đi, “Cửa hàng này không bán, các người đi nhanh đi!”

Ghế sai vật nghe xong, nhìn hần muốn nói lại thôi, biểu tình có chút uể oải.

Bạch Lê Hoa kỳ quái, người này rõ ràng là người đọc sách, nhìn bàn ghế bên trong bụi bặm, rõ ràng là đã lâu không có khách, giữ một cái cửa hàng như vậy, không buồn bán thì thật là khó hiểu.

Không đợi nàng nói chuyện, Lương Đại Lang mở miệng, “Chúng ta ăn cơm ở đây, chỗ này của các người có món gì?”

Lâm Từ Văn nhìn về phía ghế sai vật.

Ghế sai vật vẻ mặt rầu rĩ, “Thiếu gia, Phúc thúc hôm trước đã đi rồi, không có ai đứng bếp cả.”

Lâm Từ Văn thờ dãi, “Các người đi đi thôi, cửa hàng của chúng ta sẽ không bán, đây là sản nghiệp cha ta để lại cho ta, không thể để nó hủy hoại trên tay của ta được.”

Bạch Lê Hoa rất muốn sắc nước, tiệm như bây giờ không phải đã bị hủy hoại rồi sao?

“Vậy người đem cửa hàng này cho chúng ta thuê được không?”

Người này vẫn cứ lắc đầu, không muốn nhiều lời với bọn họ, đồng thời phân phó ghế sai vật lấy cái chổi đuổi người, chính mình lại cầm sách lên, nửa ngày lại buông xuống, biểu tình mờ mịt bất lực.....

Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang bị ghế sai vật cầm chổi đuổi ra, không cẩn thận đụng phải một người.

“Người không nhìn.....”

Bạch Ngọc Lan bị đẩy té, đang muốn nổi cáu, sau khi thấy rõ người, biểu tình trên mặt thay đổi liên tục, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, “Người..... Người..... Người.....”

Nàng đánh giá cẩn thận Bạch Lê Hoa.

Một thân quần áo vải bố tuy rằng cũ nát nhưng sạch sẽ, trên mặt không có nước bùn hay bụi bẩn, tóc cũng không lộn xộn giống như lúc trước, không khỏi kinh ngạc, “Người..... Người đã khỏe rồi?”

Bạch Lê Hoa nhìn thoáng qua cái bụng nhỏ của nữ tử trông như mới gặp quý, bằng phẳng, eo nhỏ tinh tế, không nhìn ra đang có thai.

Nhớ tới đêm đó ở trước cửa Trình đại phu nhìn thấy một màn kia, Bạch Lê Hoa hơi mỉm cười, “Đúng vậy, ta đã khỏe thật rồi, muội muội.”

Nhìn đến bà béo xấu xí đối diện trắng trợn tảo bạo đánh giá mình, Bạch Ngọc Lan quả thực ghé tòm muốn chết, ra vẻ cười giả lả: “Tỷ tỷ khỏe rồi cha mẹ nhất định sẽ cao hứng, cũng nên về nhà một chuyến chứ?”

Bạch Ngọc Lan nhỏ hơn hai tháng so với Bạch Lê Hoa, từ nhỏ đã thích trang điểm, hai tay không dính nước, cả ngày nũng nịu, hơn nữa được cha mẹ nâng yêu thương, bảo bọc như một thiên kim tiểu thư, một lòng muốn bay lên đỉnh làm phượng hoàng.

Bây giờ mời Bạch Lê Hoa về nhà, đơn giản chỉ là thấy nàng không tốt, muốn mượn cơ khoe khoang.

Đầu óc tốt rồi thì thế nào, chẳng phải đã gả cho người sa cơ thất thế, cả đời này kết cục đã định?

Nghĩ như vậy, Bạch Ngọc Lan lại cao hứng.

Cuối cùng nhà họ Bạch cũng sắp lên sàn, sắp gay cán nữa rồi đây ==))

Chương 60: Tiện nhân

Bạch Lê Hoa liếc Lương Đại Lang, khó xử nói: “Chúng ta còn phải đi mua chút đồ trong nhà nữa.”

Bạch Ngọc Lan lúc này mới chú ý tới nam tử đứng bên cạnh, tuy rằng một thân áo vải, nhưng đứng đó lại không cảm thấy nghèo hèn, mặt mày như vẽ, khí chất lồi lạc, trừ bỏ bề ngoài mộc mạc, còn lại không có gì không tốt.

Không khỏi chần chờ nói: “Đây là.....?”

“Lương Đại Lang, phu quân ta.”

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Lan khiếp sợ, miệng há to như có thể nhét một quả trứng gà vào, Bạch Lê Hoa liền cảm thấy sáng khoái.

Lúc trước do nàng bị ngốc nên không có lại mặt, đây chính là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Lương Đại Lang hơi chấp tay, xem như chào hỏi.

Lúc trước Bạch gia vì phòng ngừa bọn họ ăn vạ, chỉ nói là sẽ giao người qua, xuất giá là xong.

Con gái gả chồng như bát nước đổ đi, bọn họ cũng sẽ không nhận lại, có gì xảy ra cũng đừng phiền toái bọn họ.

Đã nói rất nhiều lời khó nghe.

Cho nên lúc này, Lương Đại Lang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như Bạch Ngọc Lan không tồn tại.

Nhưng làm vậy càng thêm lạnh lùng.

Bạch Ngọc Lan lớn lên mi thanh mục tú, bởi vì được nuông chiều từ nhỏ, da thịt trên người non mịn, lại thích trang điểm, cũng xem như có vài phần tư sắc, ở nơi này hán tử nào thấy cũng trộm ngắm nàng, ngằm chảy nước miếng.

Tuy rằng trên mặt nàng tức giận, mắng bọn họ nam nhân thú, trong lòng lại rất đắc ý.

Lúc này Lương Đại Lang ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên, làm cho nàng có chút không phục.

Lại nghĩ tới lúc trước bị uy khuất ở chỗ lão sắc quỷ Trình Tây, nếu không nhờ hắn (LDL) thì chỉ sợ trong sạch của mình khó bảo toàn, không khỏi có chút đáng tiếc.

Không nghĩ tới, nam nhân này có vẻ ngoài tốt như vậy.

Không khỏi âm thầm oán hận, cũng không hiểu tại sao nương nàng lại tìm cho bà béo nương này một người tốt như vậy.

Dựa theo tưởng tượng của nàng, nên đem Bạch Lê Hoa gả cho gã chân thợ, mắt mù, người thích đánh đập, chứ làm sao có thể cho bọn họ vừa ý như vậy.

Bạch Ngọc Lan khề cần rắng, nhìn ghê tởm kéo tay Bạch Lê HOa, giả bộ thân thiết, “Nếu không có việc gì, thì về nhà đi, hơn nửa năm rồi tỷ không về nhà mẹ đẻ, cha mẹ cũng gấp muốn chết.”

Bạch Lê Hoa ánh mắt chợt lóe, nâng tay lên, dùng tay áo giúp Lương Đại Lang lau mồ hôi, “Nhìn chàng kia, nóng chảy mồ hôi rồi, ta giúp chàng lau.”

Bây giờ mặt trời còn chưa mọc, cái trán trơn bóng, làm gì có mồ hôi!

Tay Bạch Ngọc Lan rơi vào khoảng không, đôi mày liễu dựng ngược, đang muốn mắng nàng không biết tốt xấu, lại cố kỵ đến trên đường có nhiều người, không hợp với hình tượng của nàng.

Lương Đại Lang hưởng thụ sự săn sóc của nàng, đứng ngay ngắn xem kịch vui.

Hai người trước mặt tuy không đánh nhau, khói thuốc súng tràn ngập tóe lửa.

Nha hoàn Thúy nhi bên người Bạch Ngọc Lan nhìn tiểu thư nhà mình sắc mặt không tốt, khinh thường nói: “Tiểu thư, người làm gì vậy! Có người sinh ra đã là mạng ti tiện, người đừng để nhiễm mùi hôi thúi đó.”

Nói rồi nàng lấy khăn tay lụa, quét trên người Bạch Ngọc Lan, như bọn họ là thứ đồ không sạch sẽ.

Bạch Ngọc Lan sắc mặt hơi tốt lên, ánh mắt khen thưởng nhìn Thúy Nhi.

Không ngờ Bạch Lê Hoa hơi mỉm cười, “Tiểu thư nhà ngươi và ta có cùng một cha đấy, ý của ngươi là tiểu thư nhà ngươi cũng là người ti tiện hôi thúi?”

Thúy nhi nóng nảy, “Ngươi làm sao so sánh được với tiểu thư nhà ta?”

“Ta? Ta không phải là Bạch gia đại tiểu thư sao?” Bạch Lê Hoa cười nói, “Nếu không chúng ta cùng nhau về Bạch gia hỏi một chút?”

Tuy rằng đang cười, nhưng giọng vô cùng lạnh lẽo.

“Ta.....”

Thúy nhi nói không ra lời, Bạch Ngọc Lan cũng không có ý giúp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mua sắm lớn

Thúy nhi bị khinh bỉ, đó chính là đánh vào mặt Bạch Ngọc Lan.

Lúc này nàng tuy rằng vẫn tiếp tục mỉm cười, hô hấp lại rõ ràng tăng lên: Cái con ngốc này quả nhiên là tai họa, đầu óc vừa khỏe lại, thì đã nhanh mồm dẻo miệng như vậy, thật khó đối phó.

Bạch Ngọc Lan thấy nàng có chút nhan sắc, nghĩ thầm cũng muốn thường xuyên lui tới, nhưng rồi lại cố kỵ thân phận mình.

Nàng tuy rằng không phải tiểu thư nhà giàu gì, nhưng nương nàng từ nhỏ đã nuôi nàng như một thiên kim tiểu thư, muốn gả nàng cho nam nhân tốt, làm cho nhà mình về vàng, nếu bị người ta thấy nàng là người đàn bà đánh đá, về sau chắc chắn không có trái cây tốt mà ăn.

Đây lại là trên đường cái, bị người đi qua đi lại nhìn cũng mất mặt.

Nếu có thể gọi nàng về nhà thì tốt rồi, nghĩ như vậy, trông mắt nàng xoay chuyển, thay đổi lý do thoái thác, “Gần đây thân mình cha không được tốt, thường xuyên nhớ tử đó.”

“Tiểu thư, ngươi cũng đừng khuyên.” Tiểu thúy hung hăng trừng mắt với Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang, “Nhìn bộ dáng bọn họ, sợ là ngay cả hai văn tiền trái cây còn mua không nổi, trong tay không có gì làm sao có thể không biết xấu hổ mà về nhà mẹ đẻ đây.”

Bạch Ngọc Lan vừa nghe, cười “Phụt”, sau đó ra vẻ như mình là người thông minh lương thiện, nói: “Nếu đã như vậy, ta sẽ vấn an cha mẹ thay cho tử.”

Người không biết, chắc sẽ cho rằng nàng là người hiền lương thực đức đây.

Bên trong biểu tình và hành động của họ rõ ràng viết hai chữ nghèo hèn, rõ ràng là khinh thường bọn họ.

Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang trao đổi ánh mắt một chút, nói, “Vậy các ngươi đi trước, chúng ta đi mua chút đồ rồi về.”

Bạch Ngọc Lan trên nét mặt không che dấu được sự hưng phấn, “Vậy Ngọc Lan về nhà trước chờ tử.”

Chờ bọn họ vừa đi, Bạch Ngọc Lan đi theo Thúy Nhi vào cửa hàng vừa rồi.

Trụ Tử ngáp dài tiếp đón, “Đầu bếp mang theo mọi người trốn đi rồi, chỗ này cái gì cũng không có, cô nương mời đi nơi khác ăn.”

Bạch Ngọc Lan lấy ra một thỏi bạc nắm ở trên tay thương thức, “Nói cho ta biết, vừa rồi hai người kia vào đây làm gì?”

Đôi mắt Trụ Tử lập tức sáng lên, nhìn thiếu gia nhà mình không có phản ứng gì, liền vội vàng nói ra chuyện Bạch Lê Hoa muốn thuê cửa hàng.

Nói xong liền đuổi tay ra lấy bạc.

Bạch Ngọc Lan nhanh tay, cất bạc vào trong túi mình. (Sắc nước, cái bà cô già này sao mà vừa gian xảo vừa keo kiệt thế!)

Cùng Thúy Nhi ung dung thong thả rời đi, mặc cho tiếng tiểu nhị mắng liên tục.

Nàng ngẩng đầu uốn ngực đi phía trước, trên mặt mỉm cười, tay lại hung hăng vò khăn lụa: Tiện nhân này, không ngờ bây giờ còn có bạc thuê cửa hàng!

Phải chạy nhanh về nhà nghĩ cách mới được.

Bạch Lê Hoa đi dạo một vòng trên chợ, mua dầu hạt cải, bột mì, muối.

Còn mua một ít hạt giống củ cải, bán hạt giống cũng là lão hán ở nông thôn, còn tặng nàng một ít hạt giống cải thìa.

Một lúc sau hai người đi chợ bán gia cầm.

Mua hai con gà mái được một năm tuổi và mười con gà con.

Mãi đến tay không còn cầm nổi nữa mới đi qua tiệm thịt.

Bạch Lê Hoa tự chọn một nhà có treo lòng heo, mua hai cân thịt ba chỉ, một khối mỡ lá heo.

Lúc trả tiền, nàng chỉ vào lòng heo, hỏi, “Lão bản, lòng heo này bán bao nhiêu tiền?”

“Cái đồ này mà nói tiền bạc gì.” Lão bản sạp thịt heo cười, thứ này ngày thường hần đều bỏ đi, hôm nay giết heo chậm, vội vàng đi tranh quầy hàng, đi gấp nên quên bỏ đi. Nghĩ tiêu cô nướng này mua thịt mà không mặc cả, hần vung tay lên sáng khoái mà nói, “Nếu cô muốn, ta đưa cho cô là được, về sau nhớ chiếu cố tiệm của ta nhé.”

Bạch Lê Hoa đáp ứng, sáng khoái thanh toán bạc, đem thịt heo và mỡ lá đưa cho Lương Đại Lang, mình thì xách lòng heo.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tiện nghi cho bọn họ

Thời đại này, họp chợ đều hội tụ ở chỗ này, tùy ý tìm chỗ bày quán nhỏ, kéo dài đến tận cửa trấn, tiếng rao hàng hết đợt này đến đợt khác, người người chen chúc.

Lương Đại Lang vẫn luôn trầm mặc theo ở phía sau, ngẫu nhiên sẽ vươn tay che chở nàng, miễn cho nàng bị người chen chúc.

Là người thận trọng.

Dọc theo đường đi, Bạch Lê Hoa nhìn đông nhìn tây, Lương Đại Lang lên tiếng hỏi: “Còn cần mua gì sao?”

“Không cần.” Bạch Lê Hoa nhìn đồ vật tràn đầy trong tay hần, lắc đầu: “Đi thôi, chúng ta về nhà mẹ đẻ đi.”

Lương Đại Lang gọi nàng lại.

“Lê Hoa, nàng yên tâm, tuy rằng nhà chúng ta có chút nghèo, nhưng chờ ta thi đậu công danh, lãnh bổng lộc, tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng.”

Bạch Lê Hoa không rõ nội tình nhìn nam nhân trước mặt có vẻ mặt quần bách.

Nhìn đồ vật trong tay hần, lúc này mới sực hiểu.

Chẳng lẽ hần cho rằng mình thật sự không về nhà mẹ đẻ là vì không có tiền? Bây giờ thấy nàng mua nhiều đồ như vậy đem về thì đau lòng?

“Lương đại ca, chàng hiểu lầm rồi, mấy thứ này, là ta mua về cho nhà chúng ta.” Bạch Lê Hoa nói, “Thịt ba chỉ có thể làm thịt kho tàu, mua mỡ heo và dầu hạt cải là để nấu ăn cho ngon, mua hạt giống là vì chúng ta mới vừa xới miếng đất kia, mua gà mái gà con nuôi để đẻ trứng.”

Nghe được ba chữ “Nhà chúng ta” này, trong lòng Lương Đại Lang ảm áp dễ chịu, rồi lại chân chò nói: “Vậy Bạch gia.....”

“Cho cái này nè!” Bạch Lê Hoa vẽ mặt giảo hoạt chỉ chỉ lòng heo trên tay mình.

Lương Đại Lang vẽ mặt đầy hắc tuyến, lòng heo này, trước giờ không ai muốn, cho chó cũng không thèm ăn.

Bây giờ cầm về Bạch gia cũng quá kỳ cục đi.

Nhìn vẻ mặt Lương Đại Lang không tán đồng, Bạch Lê Hoa trộm cười, gấp không chờ nổi muốn nhìn đến biểu tình “Người nhà” của nàng.

Mà nếu cẩn thận tính toán, tuy hôm nay bọn họ mua nhiều đồ, nhưng tổng cộng cũng chỉ có một hai lượng bạc mà thôi.

Một lượng bạc là một xâu tiền một ngàn văn.

Nơi này giá đồ rẻ, thịt heo hai mươi văn một cân, mỡ lá chín văn tiền một cân, một con gà mái thì hai trăm văn, một con gà con thì hai mươi văn.

Sau lưng Lương gia là rừng trúc, đến lúc đó nhờ Lương lão cha bên rào bằng tre, đem rừng trúc vây lại thành một khu, gà lớn, gà nhỏ, gà rừng toàn bộ nuôi thả ở bên trong, gà mái hơn một năm tuổi đúng lúc có thể bắt đầu đẻ trứng, gà con thì từ từ nuôi lớn, có thể ăn thịt hoặc bán lấy tiền cũng được.

Nghĩ dù sao cũng sẽ không lỗ vốn.

Chỉ là do Lương gia quá nghèo, không có chi phí gì mà thôi, hơn nữa năm kia có một nhà giàu thôn bên cạnh, nuôi hơn hai mươi con gà, kết quả gà bị bệnh chết toàn bộ nên không dám nuôi, mở hậu viện như vậy rất lãng phí rừng trúc.

Lương Đại Lang về mặt do dự, “Hay là đem hai con gà này cho bọn họ đi?”

Bạch Lê Hoa đoạt lấy gà mái tự mình ôm, “Không được, ta còn trông cậy vào chúng nó đẻ trứng đấy.”

Nếu người nhà kia đã từng đối xử tốt với nàng, nàng chắc chắn sẽ không keo kiệt, mà nói gì thì nói, lòng heo này là đồ tốt đó, chỉ là hơi dơ mà thôi.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Lương Đại Lang đột nhiên bật cười, “Thôi nàng cứ đem qua đi mà, nếu không bọn họ còn tưởng nhà chúng ta khát khe với nàng đấy.”

Bạch Lê Hoa hừ nhẹ một tiếng, “Chàng khát khe với ta bọn họ mới cao hứng đấy.”

Lương Đại Lang không hiểu biết gì về gia đình của nàng, lúc trước thành hôn người nhà Bạch gia không lộ mặt, chỉ nghĩ mặt cũng chưa lộ, hẳn chỉ cho rằng bọn họ đem khuê nữ gả thấp nên tránh đi để khỏi bị khi dễ, cho nên dù trong nhà hẳn nghèo nhưng cũng không keo kiệt với nàng, lúc này nghe thấy lời lầm bầm của Bạch Lê Ho, nghĩ lại, nói không chừng chính là vì nhà hắn nghèo bọn họ mới gả nàng cho hắn.

Không khỏi nói, “Cho bọn họ lòng heo còn tiện nghi cho bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Bạch gia

Nhà Bạch gia.

Không giống với nhà cỏ của Lương gia, cũng không giống với nhà đất của người khác, nhà của Bạch gia là làm từ ngôi phong cách Tây, nhà người khác thổ phong, bạch gia nhà ở, là từ phong cách tây ngôi kiến tạo, đá xanh trắng, gạch hoa, có khắc đồ án cát tường tinh xảo.

Trước cửa có hai con sư tử đá uy phong凛冽, ở giữa là đường lát gạch đen, cửa bốn tấm, màu đỏ sậm có khắc hoa văn, cửa sổ khép hờ, mơ hồ lộ ra đồ cụ tinh xảo đẹp đẽ.

Trong sân có không ít hoa cỏ rực rỡ, bướm bay từng đàn, mà trước hành lang này, có ghế mây và bàn gỗ đàn, ở trên mặt bàn có bày các loại điểm tâm tinh xảo.

Cách bàn gỗ đàn ba thước, Bạch Diễm Trung đang ôm nương tử nhà mình, trăm phương nghìn kế bắt nàng ăn điểm tâm.

“Nương tử tốt của ta, nàng ăn một chút đi, đừng để nhi tử bảo bối của ta bị đói.”

Trình Uyển Thu bây giờ mới hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài vẫn còn diễm lệ, lúc này làm tỏ ở trong lòng ngực Bạch Diễm Trung làm nũng, “Trong lòng chàng chỉ có bảo bối nhi tử của chàng thôi.”

Thầy bói nói cái thai này có điềm tốt, Bạch Diễm Trung ngay cả làm ăn cũng không làm, mỗi ngày bám riết ở bên người nàng chăm sóc, sợ nàng va chạm.

Có thể thấy được hắn chờ mong nhi tử này đến mức nào.

Mà Trình Uyển Thu cũng gây khó dễ, đòi không ít vàng bạc ngọc thạch.

Tâm tư của hai người cứ như vậy mà không còn ở trên người Bạch Ngọc Lan nữa.

Bạch Ngọc Lan thấy một màn như vậy, khăn gắm trong tay càng nắm chặt.

Lại trung lên gương mặt tươi cười, tiến lên vài bước, “Đúng vậy, nữ nhi còn chưa có chúc mừng phụ thân mẫu thân đâu.”

Bạch Diễn Trung cười to, nếp gấp trên mặt đều dòn ở một chỗ, chỉ vào điểm tâm: “Lan Nhi cũng ăn đi.”

Bạch Ngọc Lan ngoan ngoãn tiếp nhận điểm tâm, không chút để ý mà mở miệng: “Ta hôm nay lên phố, nhìn thấy tỷ tỷ đó.”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, nhiệt độ không khí chung quanh nháy mắt thấp xuống.

Bạch Diễn Trung vẻ mặt không vui, “Con nói tới nó làm cái gì.”

Bạch Ngọc Lan thật cẩn thận nói, “Tỷ tỷ đầu óc khỏe rồi, nói muốn về bái kiến phụ thân mẫu thân đó.”

“Nếu khỏe rồi.....”

Nghĩ tốt xấu gì cũng là nữ nhi của mình, nếu về đây không phải là để moi tiền trong nhà thì cũng không có gì, đáng tiếc lời chưa ra khỏi miệng đã bị Trình Uyển Thu chen vào.

“Tướng công, người đó xúi quẩy, lỡ như va chạm thai nhi của chúng ta.....”

Sớm không về, trễ không về, cố tình đúng lúc này lại về, ai biết nó muốn làm gì.

Cũng may bây giờ trời đất bao la, bụng nàng là lớn nhất.

Quả nhiên lời kia vừa thốt ra, Bạch Diễn Trung liền nhú mày.

Bạch Ngọc Lan thấy tình thế không ổn, nhanh chóng mở miệng, “Hiện giờ nương mang thai, tỷ tỷ đầu óc lại đột nhiên khỏe lên, đây là song hỷ lâm môn, hướng hồ người đã tới cửa mà không gặp, người ngoài nhìn thấy.....”

Trình Uyển Thu hung hăng trừng mắt liếc nàng, ngoài miệng lại nói theo: “Cũng đúng, nói không chừng gả cho người ta giải sát khí thì sao.”

Dù sao kia con đề tiện ấy đã gả chồng, có muốn cũng không gây nên song to gì, còn không bằng để đầu óc nàng tỉnh táo lại.

Sau khi hàn huyên một chút thì nghe thấy có người tới thông truyền, “Đại tiểu thư và Cô gia cùng nhau về.”

Người nọ nghĩ nghĩ, lại nói: “Còn mang theo không ít đồ vật đấy!”

Bạch Diễn Trung tuy rằng không vui khi đại nữ nhi trở về, nhưng là lại muốn giữ mặt mũi, không muốn bị nói xấu, bây giờ nghe thấy nàng còn mang theo đồ tới, càng không thể đuổi người đi, chỉ có thể nhàn nhạt phân phó: “Mời bọn họ vào nhanh đi.”

Không bao lâu sau thì thấy Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang tiến vào.

Tuy rằng quần áo hai người đơn giản, nhưng trong tay mang đầy đồ vật.

Không khỏi có chút cảm động, nàng còn có hiếu như thế.

Bạch Ngọc Lan nhìn thấy thì rất tức giận, không một tiếng động hỏi mẫu thân nhà mình: Đây là mẫu thân nói không cho nàng sống tốt đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Lòng heo (1)

Trình Uyển Thu dùng ánh mắt ý bảo nữ nhi đừng nóng vội.

Tuy rằng khi nàng phát hiện Bạch Lê Hoa sống cũng không quá khổ cực cũng có chút tự trách mình lúc trước sơ ý, nhưng cũng không phải thực sự tức giận.

Lúc trước nàng không thích Đại nữ nhi này, chủ yếu là sợ nàng được Bạch Diễn Trung sủng ái mà làm cho mẫu tử các nàng không có chỗ đứng.

Nhưng bây giờ trong bụng mình có thai hài tử, tương lai người sở hữu gia sản Bạch gia đều là mình, sao còn phía sợ một nha đầu đã xuất giá chứ.

Chẳng qua nếu người đã tới, nàng cũng không ngại cho nàng thấy rõ một chút.

Rốt cuộc nàng ở trong mắt Bạch Diễm Trung chính là ôn nhu, hiền huệ, có lý lẽ.

Lúc này thấy người tới, chạy nhanh đi lên đi, “Người đưa nhỏ này, tôi là tốt rồi, còn đem theo đồ làm gì.”

Bạch Lê Hoa từ xa đã thấy bọn họ hoà thuận vui vẻ ngồi ở trên ghế mây, tiểu nương Trình Uyển Thu mặt thẹn thùng, Bạch Ngọc Lan thất thần, còn Bạch Diễm Trung vẻ mặt vui mừng, mặt mày hồng hào, làm gì giống như có bệnh.

Không biết Bạch Ngọc Lan tại sao lại muốn nàng về nhà.

“Chúng ta đi mua chút đồ trong nhà, vừa lúc gặp muội muội nói thân thể cha không khỏe, trong lòng lo lắng nên tự mình đến thăm một chút.” Bạch Lê Hoa cười đem lòng heo đưa lên, “Đây là một chút tâm ý của ta, cha và di nương đừng ghét bỏ mới được.”

Bạch Ngọc Lan chột dạ nhìn thoáng qua mẫu thân nhà mình, nhanh chóng giải thích, “Ta nghe Thúy Nhi nói, cha đã nhiều đêm ngủ không an ổn, lúc này mới thuận miệng nói ra.”

Ánh mắt Trình Uyển Thu sắc bén nhìn thoáng qua Bạch Ngọc Lan rồi nhìn vào Thúy Nhi đang vui đùa đứng ở phía sau.

“Nếu tới rồi thì vào nhà ngồi đi.”

Bạch Lê Hoa đem heo xuống nước đưa cho trước mặt giả vờ thân thiết với Trình Uyển Thu, “Di nương, đây là một chút tâm ý của chúng ta.”

“Người.....”

Trình Uyển Thu đang muốn nổi cáu, lại nghe thấy Bạch Lê Hoa nói: “Di nương, lòng heo là đồ tốt đó, chúng ta còn chưa thường xuyên được ăn đâu.”

Lòng heo còn không phải là chỗ chứ phân heo sao, Trình Uyển Thu cuối cùng không thể nhịn được, lộ ra biểu tình ghét bỏ.

Lòng heo này, kỳ thật chính là ruột già của heo, mấy thứ lòng heo, phổi heo đều không ai cần, ngoại trừ nhà cực nào thì xào chút lòng heo, bóp mũi mà ăn.

Ruột già heo còn là đồ người gặp người ghét, hận không thể ném đi.

Nhưng lúc này Bạch Lê Hoa như có ý là các nàng thường xuyên ăn món này.

Có thể thấy được điều kiện Lương gia tệt như thế nào.

Bạch Diễm Trung tuy rằng chán ghét, nhưng cũng có chút không đành lòng.

Trình Uyển Thu cũng mặc kệ, che lại chớp mũi la lên: “Người đem nó vứt đi!”

Lòng heo hay ruột già heo cũng phát ra mùi phân thúi, làm bà muốn nôn.

Thấy bộ dáng của nàng, Bạch Diễm Trung lo lắng cho nhi tử của mình, quát lớn đại nữ nhi, “Còn không mau đem đồ này quăng ra ngoài!”

Bạch Ngọc Lan đứng ở bên cạnh Trình Uyển Thu, vỗ lưng cho bà thuận khí, ra về nữ nhi hiếu thuận.

Lương Đại Lang che chở cho Bạch Lê Hoa, “Người đừng tức giận, chúng ta liền ném đồ này ra ngoài.”

Dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của tức phụ mình, hấn mà không nói gì sợ là nhục phụ sẽ cảm gây đánh, nàng sẽ không về nhà được.

Bạch Lê Hoa tức giận nói, “Không được ném, dựa vào cái gì mà đồ ăn chúng ta ăn được mà các nàng thì không ăn được?”

Đáng tiếc nàng trước đây đã coi thường tâm tư của người nhà này, nên không gửi đồ ở nơi khác, bây giờ thịt trong tay mặc dù đã được che đi, nhưng gà mái và gà con thì bọn họ chỉ liếc mắt là có thể thấy.

Bạch Ngọc Lan thấy, liền nói, “Tỷ tỷ người cũng thật là, rõ ràng mua gà rồi, mà lại muốn lấy lòng heo ghê tởm tới, chọc cho phụ thân với nương tức giận thì có gì tốt cho tỷ đâu?”

Đã đến hồi gay cấn...có ai hóng tiếp không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lòng heo (2)

Edit: loi_nha_tinh

Nàng vừa nói, vừa âm thầm cao hứng, Bạch Lê Hoa ngu xuẩn này, quả nhiên bảo nàng về đây là đúng đắn, nhưng mà làm sao tạo cơ hội cho nàng ta tiếp xúc với nương đây?

Tuy rằng, Bạch Ngọc Lan nói chuyện mềm như bông, nhưng là lại thành công chọc giận Bạch Diễm Trung.

Thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng đen, Lương Đại Lang đứng ra nói, “Tuy rằng ruột già heo thấp hèn, nhưng ăn vào lại vô cùng có lợi, Lê Hoa cũng là do nghe Ngọc Lan nói nhạc phụ đại nhân gần đây thân mình không được tốt nên mới.....”

Lấy lui làm tiền, giọng nói thành khẩn, lại rất có tâm cơ kéo Bạch Ngọc Lan xuống.

Bạch Lê Hoa nhìn hắn với ánh mắt tán thưởng.

Bạch Diễm Trung lúc này mới chú ý tới đại nữ tể này, tức giận voi đi một chút, “Còn gà kia thì con giải thích thế nào?”

“Cũng đúng lúc Lê Hoa ra chợ, đây là cha dặn mua trở về kính thần.”

Lúc nói lời này, mặt hắn không đổi sắc, tâm hồn kính sợ, ánh mắt thành kính, thiếu chút nữa Bạch Lê Hoa đã bị gạt.

Bạch Diễm Trung không nói gì, mắt sắc như chim ưng nhìn kỹ Lương Đại Lang.

Hắn không một chút sợ hãi nhìn thẳng.

“Lão già, nếu đại cô nương có hiếu tâm như vậy thì ta giữ bọn họ lại ăn cơm cùng nhau đi.”

Trình Uyển Thu lúc này đã cách thật xa, mùi ghê tởm đã bay đi, thấy Bạch Diễm Trung đã bớt giận, thì trước sau như một làm ra vẻ hiền huệ.

“Nàng đúng là quá thiện lương.” Bạch Diễm Trung thật vui mừng nhìn Trình Uyển Thu, quay đầu phân phó nói: “Nếu nương của con đã nói như vậy, thì ở lại ăn bữa cơm nhà.”

Trình uyển thu mỉm cười, trên mặt một mảnh chân thành: “Đại cô nương đã nửa năm không về nhà, ta cũng rất nhớ con.”

“Người chính là quá thương nàng rồi.”

Mấy năm nay, ngoài mặt nàng đối với Bạch Lê Hoa có bao nhiêu để tâm, Bạch Diễm Trung biết nhiều chứ không ít hơn, vẫn luôn cho rằng nàng đối với hài tử vợ lớn chăm sóc, cung chiều còn hơn khuê nữ của chính mình, cho nên càng đau lòng Bạch Ngọc Lan.

Mà Bạch Ngọc Lan, nghe được mọi người cùng nhau ăn cơm, ánh mắt sáng lên, “Kia..... Hay là chúng ta ăn thử tay nghề tốt của tỷ tỷ đi?”

Bạch Lê Hoa giờ lòng heo trong tay lên, “Ta sẽ dùng cái này.”

Sắc mặt hai nữ nhân biến đổi.

Bạch Diễm Trung muốn cự tuyệt, nhưng rồi lại nhớ Lương Đại Lang nói, thứ này có ích đối với thân thể, nên cũng không có cự tuyệt.

Bạch Lê Hoa lôi kéo Lương Đại Lang đi phòng bếp, mà hắn cũng không cự tuyệt.

Tục ngữ nói, quân tử xa nhà bếp, ở bách gia, một người nam nhân tiến vào bếp là chuyện rất mất mặt, cho nên càng thêm xem thường.

Phòng bếp Bạch gia rất lớn, đồ vật đầy đủ.

Trên thớt hương liệu gì cũng có.

Gạo đầy lu.

Cảm thán một lúc, nàng bắt đầu đem lòng heo rửa sạch “Nhìn không ra nha, bản lĩnh nói dối của chàng thật lợi hại đó.”

Lương Đại Lang cười, ông nói gà bà nói vịt hỏi, “Lòng heo làm như thế nào đây? Muốn làm cho các nàng ăn không vô?”

Bạch Lê Hoa lắc đầu.

Không những không muốn làm khó ăn, mà còn muốn làm thật ngon nữa kia.

Vốn dĩ nàng tính làm lộ chuyện Ngọc Lan mang thai ra, Bạch gia sẽ diện như vậy, nhất định sẽ làm khổ nàng, nhưng mà vừa rồi nàng liên tiếp đưa lòng

heo lại gần, tuy nàng ta có hơi chút ghét bỏ nhưng cũng không có nôn ra.

Nếu nàng nhân cơ hội này mà làm ra đồ vật khó ăn, thì không phải đúng như tiểu nương nàng nói, chứng minh là nàng có ý định đem đồ vật hôi thúi tới sao?

Lương Đại Lang càng không hiểu.

Chỉ thấy nàng vừa bận rộn vừa nói, “Lúc này cảm ơn chàng giúp ta giải vây, để báo đáp, ta mời chàng ăn lòng heo.”

Nàng nói lời này là muốn trêu chọc hắn, không ngờ hắn đáp ứng ngay, “Được.”

Bạch Lê Hoa kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lòng heo (3)

Edit: loi_nha_tinh

Lương Đại Lang không chút do dự nói, “Ngươi là nương tử của ta.”

Cho nên tất nhiên ngươi nói gì cũng đúng, làm gì cũng tốt.

Bạch Lê Hoa hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, không khỏi có chút kinh ngạc.

Lời này nếu là người khác nói ra, không chừng mặt cô nương sẽ đỏ bừng, thẹn thùng hận không thể trốn đi.

Nhưng là trong lòng nàng luôn cho rằng lúc trước bọn họ không có cảm tình, hơn nữa trong lòng người này còn có một người con gái luôn nghĩ đến, nằm mơ cũng gọi “A Noãn”.

Nàng sẽ không tự mình đa tình.

Nghĩ như vậy, quay đầu nhìn lại, người này vẫn là hình tượng anh nông dân nghiêm trang như cũ.

Theo lý mà nói, bọn họ đúng là phu thê.

Nhưng không dung lại bị chọc ghẹo, Bạch Lê Hoa có chút bất bình, ngẫm lại, nàng ngọt ngào cười với nam nhân, “Đúng vậy, chúng ta đã ‘động phòng’ rồi mà.”

Lương Đại Lang sắc mặt cứng đờ.

Mặt nạ trên mặt bắt đầu tan rã, lỗ tai phấp phồng, biểu tình cực kỳ mất tự nhiên chỉ vào bồn đựng lòng heo, “Cái này để ta làm đi?”

“Không cần. Chàng rửa giùm ta hai củ khoai tây đi.”

Bạch Lê Hoa cuộn tay áo, dùng một cái thùng lớn để lòng heo vào, bung tới phòng bếp ở ngoài nương mà rửa sạch.

Chờ vớt hết những thứ dơ bẩn ra ngoài, nàng đổ bột mì, thật nhiều nước tương vào xoa bóp.

Ruột già heo này, phiền toái nhất nhưng cũng là quan trọng nhất trong quá trình làm chính là rửa thật sạch, nếu không biết cách rửa thì lúc xào sẽ có mùi hôi.

Nhưng nếu dùng nước tương và bột mì xoa lên tẩy rửa sạch rồi đem xào, không chỉ không có mùi hôi, mà còn có thể ăn ngon đến nỗi hận không thể nuốt lưỡi vào.

Bởi vậy có thể thấy được rửa sạch là quan trọng nhất, người khác làm không tới.

Bạch Lê Hoa lặp đi lặp lại rửa rất nhiều lần, rồi sau đó dùng dao rạch ruột già, đem sử dụng sau này đao đem lớp mỡ màu trắng bám vào mặt trên kéo ra, rồi trụng qua nước sôi một lần.

Tiếp theo là nấu, nàng đem ruột già đã rửa sạch cùng với một lát gừng, tiêu, bát giác, vỏ quế cùng lúc bỏ vào nồi nấu mười lăm phút rồi vớt lên.

Sau đó bắc chảo dầu lên, thêm tương, rồi ớt cay và tỏi băm, rồi bỏ ruột già vào xào lửa to, đảo đều, rồi đập nắp, thêm nước lạnh, hầm lửa nhỏ.

Trong đó có vài loại hương liệu quan trọng đều là do nàng lên núi thấy, nhặt bỏ vào không gian.

Cũng đúng lúc cần tới.

Đến khi nước sôi, mùi hương tràn ngập bay ra, lúc bay tới trong viện, hồn vía mọi người đều bị câu mất.

Nhất là Trình Uyển Thu, từ lúc nàng mang thai đến nay, ăn cái gì cũng không vào, bây giờ ngửi thấy mùi cay cay trong phòng bếp, nàng nuốt nước miếng.

Thời gian qua càng lâu, mùi hương càng ngày càng nồng đậm.

Nàng nhịn không được nói vọng về phòng bếp, “Không biết Lê Hoa làm gì trong đó, mà mùi thơm ghê..”

Bạch Diễm Trung lúc này cũng thật tò mò, chỉ nhớ là vừa rồi nàng ta nói là làm lòng heo, chẳng lẽ thật sự làm được sao?

Xem ra nàng đem nó tới thật sự là xuất phát từ một mảnh hiếu tâm.

Bạch Ngọc Lan nhìn biểu tình của cha mẹ, trong lòng càng thêm hận: Không ngờ nàng không đơn giản chỉ là đầu óc tốt rồi, còn trở nên có bản lĩnh như vậy.

Chẳng qua chỉ là một bà béo xấu xí, một người mạng cứng sắt tính, nàng tư cách gì mà hường thụ tất cả chứ?

Nàng còn nhớ rõ lúc trước, nàng khóc lóc kể lẻ nương không công bằng, Bạch Lê Hoa có thể chơi đùa, ăn điểm tâm, chính mình lại phải học nữ hồng cả ngày, đánh đàn, cho dù chảy máu tay loang lổ, vẫn không thể ngừng lại.

Trình Uyển Thu hung hăng đánh nàng, cùng nàng nói rất nhiều không được gặp nàng ta, bà chỉ thật lòng với nàng (BNL).

Nàng là phải gả cho người tốt nhất, mà Bạch Lê Hoa, chỉ xứng gả cho người tàn tật hạ đẳng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lòng heo (4)

Edit: loi_nha_tinh

Nhưng bà bây giờ, Bạch Lê Hoa kia không đơn giản chỉ là không gả cho người tàn phế, đầu óc còn tốt lên, trong bụng nương lại đang mang thai người thừa kế của Bạch gia, còn có thể suy xét mọi chuyện cho nàng như trước đây sao?

Bạch Ngọc Lan bắt lực nhìn chăm chăm bụng Trình Uyển Thu, siết chặt đôi bàn tay trắng như ngọc, nhìn về phòng bếp, “Ta đi xem tỷ tỷ làm món gì ngon.”

Trong phòng bếp, Bạch Lê Hoa đang mở nắp nồi, lật mặt lòng heo, lại tiếp tục thêm nước.

Bây giờ chỉ chờ hầm lửa nhỏ để cho nước canh ngấm vào lòng heo, chờ khoai tây mềm là có thể lấy xuống.

Vừa mở nắp, mùi hương trong bếp liền nồng đậm hơn so với trong viện rất nhiều, Bạch Ngọc Lan hít mũi, không muốn thừa nhận, mùi hương xác thật là làm người thêm nhỏ dãi.

Nàng thò đầu vào, nhìn chỗ hương thơm từ nắp nồi bay ra, “Tỷ thật sự đang nấu lòng heo sao? Cũng đừng làm cho người ta ăn rồi bị đau bụng đấy.”

Bạch Lê Hoa nhàn nhạt nhìn nàng một cái, “Vậy thì muội đừng ăn.”

Nàng vốn dĩ muốn chọc giận đại tiểu thư này, nhưng không ngờ lần này Bạch Ngọc Lan không mắc lừa, kiêu căng ngạo mạn nói, “Tỷ không cho ta ăn, ta càng muốn ăn!”

“Không ngờ Ngọc Lan tiểu thư bằng thanh ngọc khiết cũng muốn ăn thứ lòng heo này.”

Bạch Lê Hoa “Phụt” cười, Lương Đại Lang nói đùa y như trong lòng nàng nghĩ, còn tặng thêm hai từ “Bằng thanh ngọc khiết” và “lòng heo” này.

Mặt Bạch Ngọc Lan đỏ lên.

Lương Đại Lang nhàn nhạt nói, “Tay nghề của nàng thì không cần phải nói rồi, bây giờ ta thấy nước miếng chảy ròng ròng nè, có cảm giác như đã vài ngày chưa ăn cơm.”

Nàng kinh thường bọn họ, hần liền trưng ra bộ dáng nghèo kiết hủ lậu bộ cho nàng xem.

Bạch Lê Hoa cũng rất phối hợp, làm như đang hiển vật quý nói, “Không có gì, ta hôm nay nấu không ít gạo nha, muốn bao nhiêu chén cơm trắng cũng có.”

Một bộ dạng như muốn ăn đến no căng mới về để tiết kiệm đồ ăn trong nhà.

Thấy bộ dạng bọn họ tham lam, Bạch Ngọc Lan càng chán ghét, trong lòng đối với Lương Đại Lang một chút hảo cảm cũng không có, lòng tràn đầy khinh bỉ, “Ăn no rồi đầu thai cho tốt.”

Bạch Lê Hoa không để ý tới nàng, đi lấy chén đĩa chuẩn bị đặt lên bàn.

Bạch Ngọc Lan đoạt lấy, “Lấy cái tay dơ của tỷ ra, ta ăn không vô đồ người đã đụng qua.”

Nói rồi cầm chén đĩa, kêu Bạch Diễn Trung và trình uyển thu.

Bọn họ đã sớm chờ không kịp, ngồi ở trên bàn, mắt không nhin được nhìn ngoài cửa.

Thấy Bạch Ngọc Lan tới mà đồ ăn chưa tới, có chút thất vọng.

“Cha, nương, chúng ta thật sự muốn ăn lòng heo sao? Đó là.....”

“Tên tiểu tử Lương gia nói, thứ này bổ dưỡng, còn nói hương vị này hiếm lạ, coi như nếm thử món mới mẻ, ăn một ngụm đi.”

“Lão gia nói đúng.” Trình Uyển Thu cười nhạt nói, “Khó được Lê Hoa có hiểu như vậy, tự mình xuống bếp.”

“Nhưng mà mẫu thân có thai, ta sợ có cái gì sơ xuất.”

Nhi tử trong bụng Trình Uyển Thu bây giờ là mạng của Bạch Diễn Trung. Nghe Bạch Ngọc Lan giả thiết như vậy làm hần thực không vui: “Nương người mang thai thì bắt đầu không ăn uống được, hôm nay thật vất vả nàng muốn ăn, người đừng nói vậy.”

Bạch Ngọc Lan không dám nói nữa.

Lúc Bạch Lê Hoa đem một thau lớn lòng heo đặt lên bàn, mấy người trên bàn tràn ngập tò mò.

Tuy là ngăn không được nuốt nước miếng, nhưng không có ai động đũa trước.

Rốt cuộc, dù sao thì cũng không thay đổi được sự thật đây là lòng heo.

Bạch Diễn Trung vươn đũa, gấp một khối khoai tây bỏ vào trong miệng nhai, hương vị này làm mắt hần sáng lên, khoai tây này tuy đồ ăn rẻ tiền trong nhà, nhưng lúc này nước canh ngấm vào trong khoai tây, ăn vào mềm nhũn lại bị nghiền.

Ăn thật ngon.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sao người có thể ác độc như vậy? (1)

Hần lại nếm thử một miếng lòng heo, cảm nhận được sự mềm mại dính dính kì lạ, xứng với hương thơm nồng đậm, hòa với vị cay thuần khiết, hận không thể nuốt cả đĩa.

Vốn dĩ ruột heo có mùi hôi kinh khủng, nhưng lại có thể có vị ngon đến thế này. mùi hôi hống hống heo ruột, thế nhưng có thể trở nên như thế mỹ vị.

Hần gấp rút gấp một miếng cho Trình Uyển Thu bên cạnh.

Quay đầu phân phó, “Lan Nhi, đi lấy hũ nữ nhi hồng cha trân quý lại đây.”

Trình Uyển Thu kinh ngạc nói: “Lão gia, không phải chàng nói rượu kia giữ cho đến khi Lan nhi xuất giá mới mở sao?”

Bạch Diễm Trung phát tay, “Không sao, không sao.”

Những năm gần đây, hấn đi theo vị đại nhân kia, kiếm lời không ít bạc, cũng ăn qua không ít đồ ngon, nhưng trước giờ không có lòng heo hương vị kì lạ như thế này, chính là lại trước nay không có này heo đại tràng hương vị tới kỳ lạ.

Trình Uyển Thu sắc mặt cổ quái ném một miếng, không khỏi tán thưởng, “Quả nhiên là đồ tốt.”

Lương Đại Lang không nghĩ nhiều như vậy, hấn nhìn Bạch Lê Hoa rửa sạch ruột, chờ lúc Bạch Diễm Trung gấp khoai tây, nói ăn cơm, hấn liền ăn.

Ăn một chén cơm tẻ, càng cảm thấy nướng từ nhà mình không đơn giản.

“Lê Hoa, ruột này làm như thế nào?” Trình Uyển Thu ôn nhu nhìn Bạch Diễm Trung, “Con nói cho ta cách làm đi, sau này ta cũng có thể làm cho cha con ăn đỡ thêm.”

“Món này thì có cách làm gì đâu.” Bạch Lê Hoa nói, “Ngày đó chúng ta thấy người ta không cần lòng heo, liền nghĩ dù gì cũng là chút thức ăn mặn, liền xin về, rửa sạch sẽ, thêm các loại hương liệu lên chiên xào một chút là xong.”

Đem cách làm nói cho nàng sao? Tưởng bỏ.

Lời này rõ ràng chỉ nói cho có lệ, Trình Uyển Thu có chút không hài lòng, nhưng lại sợ Bạch Diễm Trung trách cứ, tuyền chồng nghèo như vậy cho Đại nữ nhi, nên cười nói, “Bây giờ con thật lạnh lợi nha.”

“Nếu con có thể khỏe hơn sớm một chút, cũng không đến mức gả đến.....”

Muốn nói lại thôi, một là chứng minh lúc trước đem nàng gả đến Lương gia là do bất đắc dĩ, hai là muốn ly gián cảm tình của hai người phu thê bọn họ, dù gì đi nữa, trong nhà trưởng phu vĩnh viễn là số một, Bạch Lê Hoa vừa trở về thì đoạt lấy nổi bật, nếu một lần nữa khiến cho Bạch Diễm Trung áy náy, làm sao nàng có thể nhịn được?

Bạch Lê Hoa cười nói, “Đại Lang là người có chí khí, nhất định có thể đỗ cao trung, đến lúc đó ta còn muốn cảm tạ di nương đây.”

Trình Uyển Thu kéo căng miệng cổ rặn ra nụ cười.

Tuy là chán ghét Bạch Lê Hoa, nhưng đồ ăn này lại quá ngon, vừa ăn vừa lơ đãng thế mà đã ăn được hai chén cơm tẻ.

Bạch Diễm Trung nhìn cũng tự nhiên vui vẻ.

Đang muốn hỏi nàng có thiếu bạc hay có yêu cầu gì không, thì thấy Bạch Ngọc Lan ôm bụng kêu to lên.

Trình Uyển Thu chạy nhanh qua đỡ lên, săn sóc hỏi, “Lan nhi, con làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Đồng thời nháy mắt tán thưởng.

Chắc là khuê nữ nhà mình đã thông suốt nghĩ ra chiêu vu oan giá họa này.

Bạch Ngọc Lan cắn môi không nói chuyện, trên trán bắt rịn mồ hôi, Bạch Diễm Trung hoảng sợ, cho người lập tức đi thỉnh đại phu.

Người nọ mới vừa đi, Trình Uyển Thu cũng đột nhiên cảm thấy không thích hợp, sắc mặt trắng nhợt, ôm bụng la to, bệnh trạng cũng giống y như Bạch Ngọc Lan.

Bạch Ngọc Lan không quan trọng, nhưng hài tử trong bụng Trình Uyển Thu là mạng của hấn!

Phản ứng đầu tiên của Bạch Diễm Trung đó là Bạch Lê Hoa động tay động chân trên đồ ăn, trở bàn tay tát qua một cái, “Súc sinh, ngươi đã làm gì!”

Dưới sự phẫn nộ, một tát này hấn dùng đến mười hai thành lực.

Cũng may Lương Đại Lang tay mắt lanh lẹ che trước mặt Bạch Lê Hoa.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt đỏ lên, nhìn ra năm dấu tay rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Sao người có thể ác độc như vậy? (2)

Bạch Diễm Trung thấy không đánh được, càng tức giận, đang muốn tiến lên một bước, giáo huân nàng thật tốt.

Trình Uyển Thu đau đến ngồi xồm trên mặt đất, la to: “Lão gia, hài tử của chúng ta.....”

Hài tử?

Bạch Lê Hoa liếc Lương Đại Lang, đều thấy được khiếp sợ từ trong ánh mắt của đôi phương.

Người mang thai là chính là Trình Uyển Thu chứ không phải Bạch Ngọc Lan?

Vậy nàng lén lút chạy đến nông thôn tìm đại phu để lấy lạc tử canh là để làm cho Trình Uyển Thu sảy thai?

Không chờ bọn họ nghĩ nhiều, tiếng Bạch Ngọc Lan thống khổ rên rỉ càng lúc càng to, cả người cuộn tròn thành một đoàn, ôm bụng, toát ra mồ hôi lạnh, ngón tay mảnh khảnh run rẩy chỉ vào Bạch Lê Hoa, “Làm sao người có thể ác độc như vậy!”

Rõ ràng đây là nàng bị đâm một dao mà, Bạch Lê Hoa thần sắc ngưng trọng.

Trong lòng bọn hắn rõ ràng, nhưng Bạch Diễm Trung lại không biết, lúc này thấy bộ dáng thống khổ của Bạch Ngọc Lan và Trình Uyển Thu, chỉ cảm thấy hận không thể giết Bạch Lê Hoa.

Quả nhiên là cái tai họa không biết tốt xấu, làm phiền hắn còn tưởng rằng bọn họ có hiếu tâm.

Nhìn Bạch Lê Hoa đi đến trước mặt Trình Uyển Thu, muốn chạm vào cổ tay nàng ta, hắn không chút nghĩ ngợi, túm bím tóc mạnh bạo kéo ra.

Thấy sắc mặt Bạch Lê Hoa trắng bệch, Lương Đại Lang không chút suy nghĩ, một tay đem Bạch Diễm Trung đẩy ra, hét lớn một tiếng, “Người làm gì vậy!”

Hắn là người quen làm việc nhà nông, cả người tràn trề sức lực, đẩy mạnh bạo như vậy làm sao Bạch Diễm Trung chịu được?

Lập tức lão đảo, thấy hắn chuẩn bị té ngã, Lương Đại Lang lại kéo hắn về.

Hai người đều là một thân mồ hôi lạnh.

Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, trong mắt hắn chỉ có Bạch Lê Hoa đau đến mặt trắng bệch, căn bản không nghĩ tới nếu hắn (BDT) ngã xuống, đụng phải góc bàn, đồ máu là chắc chắn, còn có thể chứng minh khả năng sát tính nữa.

Mà Bạch Diễm Trung, mắt thấy có người che chở cho tiểu đề tử của đại phòng, mà hắn thì đánh không lại, giận run cả người, chỉ vào cửa lớn, “Các người cứ đi ra ngoài cho ta.”

Lúc này đi, không phải chấp nhận lời vu khống sao?

Trình Uyển Thu bên kia nghe được hắn muốn thả hung thủ ra, càng thê lương la to, “Lão gia, cứu..... Cứu con của chúng ta.....”

Lúc này nàng chỉ cảm thấy trong bụng giống như bị dao đâm, hận ý còn mãnh liệt hơn so với đau đớn, nếu hài tử trong bụng có gì sơ xuất, nàng thề nhất định phải lột da của tiện nhân này!

Bạch Ngọc Lan cũng thống khổ kêu lên: “Cha.....”

Nhưng lúc này, Lương Đại Lang đang gắt gao kiềm hai tay của hắn, làm hắn không thể động đậy, đừng nói tới giờ tay đánh người.

Hắn đánh không lại, tránh không thoát, chỉ có thể trơ mắt nhìn thê phòng của mình thống khổ, bắt đầu mắng như một mẹ đàn bà đánh đá.

Buột miệng thốt ra từng câu nói dơ bẩn, tựa như căn bản hắn không ý thức được lúc này hắn đang mắng nữ nhi của mình.

Bạch Lê Hoa mất điếc tai ngọc, sờ mạch tượng rồi chạy như bay tới phòng bếp xách một cái vại lại đây.

Không nhìn đến Trình Uyển Thu đang giãy giụa, nàng dùng chân kiềm trụ thân mình bà, khiến bà không thể nhúc nhích, nắm cầm của nàng, khiến cho nàng mở miệng, sau đó vói ngón trỏ vào sâu trong yết hầu nàng.

Bạch Lê Hoa rất béo, lúc này ngồi trên người Trình Uyển Thu, nàng chỉ cảm thấy lực phù ngũ tạng của mình bị ép chặt.

Cảm giác có dị vật trong cổ họng làm dạ dày nàng nhện không được quay cuồng.

Hai cái đùi không đạp loạn được, bà liều mạng giãy giụa.

Bạch Diễm Trung gấp đến đỏ mắt, “Súc sinh, ngươi muốn làm cái gì? Mau buông ra!”

Bạch Lê Hoa mất điếc tai ngọc.

Chỉ ấn hai lần, Trình Uyển Thu liền nôn ra.

Thời gian khẩn cấp, nàng không thể sờ cẩn thận kĩ lưỡng, nhưng chắc chắn là trúng độc, mặc kệ đó là loại độc gì, nôn ra là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Sao người có thể ác độc như vậy? (3)

Mà từ góc độ của Bạch Diễm Trung nhìn qua, chỉ có thể thấy thân hình cực lớn của nàng đè trên người Trình Uyển thu nhỏ xinh, động tác giãy giụa của Trình Uyển Thu ngày càng yếu ớt.

Trong nháy mắt, cũng không biết hấn lấy sức lực ở đâu, vùng ra khỏi giam cầm của Lương Đại Lang.

Nhân cơ hội lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhắc bình hoa trang trí bên cạnh lên, nhắm ngay ót Bạch Lê Hoa cái ót nện xuống.

Việc diễn ra trong chớp mắt, Lương Đại Lang cũng không thể nghĩ gì khác, phản xạ muốn nắm bả vai Bạch Diễm Trung bả vai dùng sức bẻ ra phía sau.

“Loảng xoảng” một tiếng, hơn bình hoa nặng hơn mười cân rơi xuống đất.

Đồng thời, trên đầu Lương Đại Lang, máu đỏ tươi tuôn ra như suối, nhưng Bạch Diễm Trung lại vẫn không chịu buông tha, đôi mắt về hướng một cái bình khác, dự định hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng.

Nghe được động tĩnh, Bạch Lê Hoa quay đầu lại, chỉ cảm thấy như muốn ngừng thở.

Bất chấp Trình Uyển Thu, ở một khắc hấn nhắc bình hoa kia lên, nàng đứng dậy lấy một chân hung hăng đạp vào mệnh tử của hấn. (mệnh tử: là nơi nam nhân dùng để cấy giống đấy ạ...)

Một chân này là Bạch Lê Hoa dùng toàn bộ sức lực của mình.

Thiếu chút nữa đã lấy mạng Bạch Diễm Trung.

Mãi đến lúc nàng thu hồi chân, đi xem xét thương thế của Lương Đại Lang, hấn (BDT) mới cảm nhận được đau nhức, sắc mặt trắng nhợt, che lại mệnh tử, quỳ rạp trên mặt đất.

Bạch Lê Hoa bình tĩnh đến đáng sợ, lấy ra chủy thủ tùy thân mang theo, cắt quần áo may vá tinh xảo của Bạch Diễm Trung để băng bó cho Lương Đại Lang.

Sau khi Trình Uyển Thu nôn ra vài lần, cảm thấy khá hơn nhiều, thì dùng tay của mình móc cổ họng ra.

Bạch Ngọc Lan thấy, học theo.

Trên mặt đất tản ra một đồng đặc sệt mùi hôi thối.

Chưa chờ đến mùi nôn mửa tan ra, Trình Uyển Thu nằm xoài trên trên mặt đất, hai mắt vô thần ôm bụng.

Tóc bà rối loạn, quần áo nhăn nhúm, cả người thoát nhìn vô cùng chật vật.

Bạch Lê Hoa đem miệng vại tựa hồ như muốn nhét vào trong Miệng Trình Uyển Thu, không nhìn qua nàng giãy giụa, hung hăng rót vào.

Chất lỏng gay mũi mãnh liệt chảy vào trong miệng còn chưa nói, còn xông lên mũi.

Động tác của Bạch Lê Hoa dã man thô lỗ, nàng mím chặt môi, trên mặt mang theo sát khí, quả thực như muốn giết nàng.

Trình Uyển Thu lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Không biết uống xong bao nhiêu nước dấm, đại phu do hạ nhân mời đến rốt cuộc cũng khoan thai đi tới.

Trình Uyển Thu và Bạch Ngọc Lan té ngã lộn nhào ôm chân đại phu, tranh nhau đưa cổ tay cho đại phu bắt mạch.

Thấy được người đến, Bạch Diễm Trung vẫn luôn thống khổ che lại mệnh tử quỳ rạp trên mặt đất cuối cùng ngẩng đầu lên.

Run run chỉ tay về phía Bạch Lê Hoa: “Các người đánh chết nàng cho ta! Đánh chết!”

Nghiến răng nghiến lợi gần từng chữ.

Nhưng hai tên hạ nhân đều là hài tử choai choai nhà nghèo, lúc này thấy Bạch Lê Hoa nhìn như sát thần, không dám đánh, chỉ có thể chọn quả hồng mềm, vung tay lên đánh Lương Đại Lang máu chảy đầy mặt.

Bạch Lê Hoa đột nhiên cầm chùy thủ vào bàn, lạnh lùng nói: “Ta xem các người ai dám đánh!”

Hai tên hạ nhân chỉ tới Bạch gia làm việc vặt, cũng không có bản lĩnh gì, lập tức bị dọa, khóc lóc nức nở nhìn Bạch Diễn Trung, “Lão gia.....”

Bạch Diễn Trung nổi giận mắg: “Đồ vô dụng!”

Lúc này hần thậm nghĩ muốn cho mọi người xem đứa con bất hiếu này, nhưng rồi lại ngại sân nhà mình riêng biệt, người ta nghe không được, cũng vào không được.

Đại phu kia lần lượt xem mạch cho Trình Uyển Thu và Bạch Ngọc Lan, nhìn qua một bãi hỗn độn trên đất, người nước ở trong bình, nói, “Nếu lão hủ không nhìn lầm, hai vị bị trúng độc Đoạn Trường Thảo, cũng may độc đã kịp thời được giải, thai nhi cũng không bị ảnh hưởng, uống hai liều thuốc bổ khí là được.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sao người có thể ác độc như vậy? (4)

Bạch Ngọc Lan truy hỏi: “Người xác định thai nhi không có việc gì sao? Không phải nói nước Đoạn Trường Thảo chỉ cần một giọt sẽ chết sao?”

Có vẻ như nhận ra lời mình nói không đúng, lại nhanh chóng giải thích, “Ta cũng chỉ nghe Thư tiên sinh giảng.”

Đại phu không vui nói: “Nhà của chúng ta nhiều thế hệ làm nghề y, lão hủ đã hành y ba mươi năm, cái khác không dám nói, chút bản lĩnh này vẫn phải có.”

Bạch Ngọc Lan thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại xác nhận tình trạng của mình.

Đại phu nói, “Cô nương trúng độc không sâu, lại giải cứu kịp thời, không sao.”

Nhìn hai vị nữ quyến, lại đi xem Bạch Diễn Trung.

Nhìn thấy nơi tay hần che lại, nhìn sắc mặt hần xám trắng, đều là nam nhân hần không khỏi cũng thấy đau dưới đáng, nổi lên đồng cảm, “Ai mà có thể độc ác hạ tay nặng như vậy.”

Nếu trúng vào điểm yếu, Bạch lão gia này chỉ sợ đời này không thể làm nam nhân nữa.

Bạch Diễn Trung nghe xong lời này, sắc mặt càng thêm khó chịu. Hừ lạnh nói, “Ta nuôi được một nữ nhi tốt quá mà.”

“Chỉ sợ là ta có phụ thân quá tốt đi!” Bạch Lê Hoa hừ lạnh một tiếng, “đầu của tướng công ta bị thương, nếu ta không làm gì đó, chỉ sợ lúc này chúng ta đều là hai thi thể lạnh lẽo đi!”

Nàng thần sắc thẳng thắn vô tư, thú nhận trực tiếp việc mình đã làm.

Bạch Ngọc Lan lúc này không còn giả bộ nhu nhược, mạnh mẽ không màng đến thân bệnh chỉ trích, “Rõ ràng là người ác độc, ra tay hạ độc trước, ý đồ giết chết mẫu tử chúng ta.”

Nàng vốn dĩ xinh đẹp, nhưng lúc này mặt mày tiêu tụy, bộ dáng gió thổi là bay càng làm người đau lòng.

Người có mặt ở đây đều hít vào một hơi, lúc bọn họ tới đều thấy bộ dáng hung thần ác sát của Bạch Lê Hoa, lúc này nghe xong tự nhiên cảm khái, không ngờ nữ nhân này ngoan độc như vậy.

“Ta thấy người có tật giết mình, vọng tưởng vu oan giá họa cho ta!”

Bạch Ngọc Lan bởi vì kích động, khuôn mặt đỏ lên, “Người ngậm máu phun người! Ai cũng biết Đoạn Trường Thảo chỉ cần một giọt là chết, sao ta lại

phải lấy thân mình mạo hiểm chứ?”

Trình Uyển Thu lúc này đã nghỉ ngơi một lát, nhớ đến vừa rồi thiếu chút nữa mình đã một thi hai mệnh, ánh mắt oán độc dao động ở trên người Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang, nghĩ mà sợ nói: “Không phải ta đa nghi, nhưng các con vừa tới đã có chuyện thật sự quá trùng hợp.”

Lương Đại Lang hỏi lại, “Nếu là Lê Hoa hạ độc, tại sao phải liều mạng cứu các người? Vừa rồi đại phu cũng nói, là bởi vì giải độc kịp thời các người mới được cứu. ....”

Bạch Lê Hoa ngắt lời hắn, lạnh lùng nói, “Bạch Ngọc Lan, ngừng đầu ba thước có thân mình! Người đối phó ta còn chưa tính, không ngờ người còn tính kể chính mẫu thân và đệ đệ của mình.”

Bạch Ngọc Lan thẹn quá thành giận, “Tiện nhân này, xem ta xé nát miệng người ra!”

Trình Uyển Thu thấy đáng vẻ của nàng, đẩy mắt hiện lên một tia thất vọng, giọng điệu lớn lên: “Lan nhi!”

Bạch Ngọc Lan miễn cưỡng dừng chân, ngoảnh quay đầu nhìn về phía mẫu thân mình, “Nương, người cũng hoài nghi là ta hạ độc sao?”

Trình Uyển Thu thở dài, “Đã quên ta ngày thường dạy người như thế nào sao?”

Bất cứ khi nào cũng phải làm một tiểu thư khuê các ưu nhã, không thể làm mất hình tượng như vậy, tiếng tốt truyền ra thì mới có thể xứng đôi với các công tử đại gia, làm một đương gia chủ mẫu tốt.

Bạch Ngọc Lan khẽ thở ra, trên mặt vẫn cứ bất bình, “Nhưng ta cũng không thể không duyên cớ bị người bôi nhọ.”

“Ta tin tưởng Lê Hoa cũng không phải cô ý.” Trình Uyển Thu nói, nhu tình chậm rãi nhìn Bạch Diễn Trung, “Chỉ tại ta làm không tốt, làm cho nàng hận ta như vậy, còn sinh ra ý đồ hạ độc, cũng may lão gia và thai nhi trong bụng ta không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Sao người có thể ác độc như vậy? (5)

Lời này nói rất khéo léo, thể hiện mình rộng lượng, lại tố cáo mình bị ức khuất, máu chót tắt cả nằm ở tâm tư của Bạch Diễn Trung.

Làm hắn đau nhứt từ đến tận tâm can đi.

Ai bảo bây giờ hắn để ý nhất là bụng mình chứ?

Quả nhiên, Bạch Diễn Trung hung hăng trừng phu thê Bạch Lê Hoa: “Tiện nhân này chính là bạch nhãn lang mà!”

“nuôi Bạch nhãn lang cũng không sao, chỉ sợ người đang nuôi sói mà còn không biết.” Bạch Lê Hoa nhẹ nhàng liếc Bạch Ngọc Lan, lại cười nói: “Di nương, người cần phải bảo trọng thân mình cho tốt nha.”

Sắc mặt Bạch Ngọc Lan biến đổi.

Bạch Diễn Trung lại giận dữ, “Cút ra ngoài cho ta!”

Nếu không phải Lương Đại Lang đang ở đây, chắc chắn hắn phải giáo huấn nha đầu này thật tốt.

Đáng tiếc tiểu tiện nhân này ngỗ nghịch, con rết cũng bắt hiểu.

Hắn hạ quyết tâm, dù thế nào thì thù này cũng không thể không báo, dù sao thì có tiền có thể sai khiến ma quỷ, chỉ cần hắn ra bạc, không sợ thu thập không được bọn chúng.

Không ngờ Bạch Lê Hoa lúc này ăn vạ, “Cha, người gấp cái gì? Hung thủ còn chưa tìm ra rõ ràng đã đuổi người, người cũng quá không để ý chuyện của nhi tử di nương rồi!”

Trình Uyển Thu nói: “Lê Hoa, ta để tay lên ngực tự hỏi, mấy năm nay đối đãi với con không tệ, con nói ta làm không tốt chỗ nào rồi?”

Tốt lắm, cho nên cố ý đem nàng biến thành người ngọc, ăn không biết tiết chế đến biến thành mập ú, tùy ý dung túng nàng.

Bạch Lê Hoa không có trả lời vấn đề này, chỉ nói, “Hôm trước, công công ta rơi xuống nước, cần đại phu gấp, ta và Đại Lang ca ban đêm đến nhà của Trình Tây đại phu trong thôn, không ngờ lại thấy muội muội tốt của ta đang cùng Trình đại phu ở trong rừng cây lồi lồi kéo kéo, muốn dùng trong sạch

của mình để đổi lấy lạc tử canh.”

Dùng trong sạch đôi lạc tử canh!

Lời này vào lỗ tai mọi người, lập tức nổi lên một trận sóng to gió lớn, ánh mắt nhìn Bạch Ngọc Lan trở nên quái dị.

Nói thật thật giả giả tới đây, Bạch Lê Hoa nhìn mọi người chung quanh một cái, “Lạc tử canh là thứ gì, các vị cũng không cần ta giải thích chứ?”

Mỗi một chữ nàng nói, sắc mặt Bạch Ngọc Lan tái nhợt hơn một phần, tay nắm chặt thành quyền trong tay áo, móng tay thật dài bấm vào thịt trong lòng bàn tay đến chảy máu.

“Người hạ độc ta còn chưa đủ, còn muốn hủy trong sạch của ta sao?” Bạch Ngọc Lan mặt đầy xấu hổ và giận dữ, “Ta chưa từng ra ngoài ban đêm, huống chi là chỗ xa như vậy?”

Từ thị trấn đến thôn Chu Tiên, nếu đi ban ngày cũng phải một hai canh giờ.

Bạch Diễn Trung ánh mắt sắc bén nhìn trên người Tiểu Thúy, Tiểu Thúy sớm đã bị dọa cho choáng váng, lúc này phục hồi tinh thần lại, quỳ trên đất, “Tiểu Thúy mỗi ngày đều thấy cô nương ngủ rồi mới đi, cô nương tuyệt đối không có ra ngoài.”

Bạch Ngọc Lan nhẹ nhàng thở ra, không ngờ lại nghe thấy Bạch Lê Hoa nói, “Để gom đủ bạc, muối muối tốt của ta còn đem một khối ngọc tốt đi cầm đây. Cha nương muốn tra hay không?”

Tình thế này biến hóa quá nhanh, đầu óc mọi người có chút quay cuồng.

Chỉ tiếc rằng mấy năm nay Bạch Diễn Trung toàn bộ tâm huyết đều dồn vào trên người Trình Uyển Thu, hắn đã đưa vô số kẻ trăn bảo ngọc thạch cho nàng và Bạch Ngọc Lan, làm sao mà trac ho rõ.

Lúc đã hết đường xoay sở, hắn đến hỏi đại phu đang cầm ngân châm khám, “Độc ở trên chén đĩa, độc của phu nhân là ở trên đĩa, độc của nhị cô nương thì ở trong chén.”

Trên đĩa tất nhiên nhiễm độc nhanh hơn trong chén.

Nhưng Bạch Ngọc Lan không thèm kiêng dè, chỉ vào Lương Đại Lang nói, “Ta lấy chén đĩa ở trên tay hắn! Độc là hắn hạ!”

Nhưng nếu Lương Đại Lang cầm trên tay, cũng chính là thừa nhận nàng ta có chạm vào.

Lương Đại Lang cũng không sợ hãi, nhìn thẳng mọi người, “Nếu đã như vậy thì báo quan đi.”

Nhã Tinh bó tay với sự lươn lẹo của BNL luôn, độc mà ức chế cho tỷ tỷ....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chứng minh trong sạch

Báo quan.

Bạch Diễn Trung trầm ngâm nhắc.

Nhiều năm như vậy, hắn đối với Bạch Lê Hoa chỉ có chán ghét, không có thân tình, lúc này theo như tính tình hắn thì thật sự muốn đem hai đứa ngỗ nghịch bắt hiểu trời lại, đánh mấy chục đại bản, nhưng nếu như báo quan, thì không phải là cái xấu trong nhà lại lôi ra ngoài sao?

Mất hần nhìn loạn ở trên người Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang, nghĩ xem kế hoạch nào tốt.

Nhưng mà, lúc ánh mắt hần ngừng trên bụng Trình Uyển Thu, hắn đột nhiên hạ quyết tâm, báo quan!

Hắn muốn cho tất cả mọi người thấy con độc phụ rắn rết này, tốt nhất là nháo đến thôn Chu Tiên cho mọi người đều biết rằng Bạch gia nuôi ra một con nghiệt súc, gả đến nhà chồng vẫn còn không an phận, ý đồ muốn hạ độc mẫu thân và muội muội mình.

Hắn muốn cả đời này nàng không thể sống tốt.

Biểu tình của Bạch Diễn Trung biến hóa không tránh khỏi đôi mắt của Trình Uyển Thu, nhớ đến lời uy hiếp, nàng nhanh chân trước một bước nói, “Lão gia, không thể.”

Bạch Diễm Trung lúc này đã quyết tâm, “Chuyện này nàng đừng lo, ta sẽ không cho mẩu từ các nàng chịu ủy khuất.”

Với hấn mà nói, Bạch Lê Hoa động thủ đánh hấn là điều bất hiếu thứ nhất.

Đổ kỵ quấy phá, ý đồ về nhà giết Lân nhi của hấn, là điều bất hiếu thứ hai.

Đem sự việc ngổ nghịch thiên địa bất dung này giá họa cho muôn miệng của mình, là điều bất hiếu thứ ba!

Nữ nhi của hấn, hấn nuôi dưỡng, sinh mạng nàng là do hấn cho, dù hấn đánh chết cũng không ai có thể nói gì, nhưng lúc này có tên tiểu tiện nhân giúp đỡ, hấn đánh không lại cho nên chỉ có thể ra chiêu báo quan.

Đối mặt với sự quá đáng của Bạch Diễm Trung, Bạch Lê Hoa bướng bỉnh không nghe, chỉ cười giễu cợt.

Tay Bạch Ngọc Lan nắm chặt thành quyền, trên mặt nhỏ không còn chút máu.

Trình Uyển Thu nhấp khăn môi, phân phó hạ nhân: “Được rồi, các người dẫn đại phu đi lấy bạc đi!”

Bọn hạ nhân muốn trộm xem náo nhiệt xem chuyện hạ độc này cuối cùng là ai làm, nhưng bây giờ chủ nhân đã mở miệng, cũng không có cách nào.

Đang muốn rời đi, Bạch Lê Hoa lại nói, “Chờ đã, đại phu, phiền người cho phu quân ta dùng được tốt nhất, bạc thì lấy chỗ Bạch lão gia đi.”

Bạch Diễm Trung càng tức giận, “Súc sinh, một xu ta cũng sẽ không cho người!”

“Thương tích kia chính là do ngài tự mình đánh.” Bạch Lê Hoa trào phúng nói: “Cha, tiếng súc sinh này kêu ngài mới đúng.”

Bạch Diễm Trung cực kỳ tức giận, còi giày, lại muốn động thủ, bị Trình Uyển Thu ngăn lại.

Nàng khuyên nhủ, “Lê Hoa, con không cần phải chọc cho cha con tức giận, lấy thuốc ở chỗ đại phu đi, sau này ít đến đây đi.”

Bạch Lê Hoa truy vấn, “Sao vậy, di nương không muốn đi gặp quan à?”

Trình Uyển Thu nhìn lướt qua Bạch Ngọc Lan, cố gắng cười nói: “Đều là người một nhà, đừng làm cho người khác chê cười.”

Bây giờ Bạch Lê Hoa có chứng cứ vô cùng xác thực, nếu đi nha môn, tri phủ kết luận là nữ nhi mình làm, lỡ truyền ra ngoài thì đừng nói là gả cho gia đình giàu có, chỉ sợ không ai thêm cưới.

Lúc này Bạch Diễm Trung đang nổi nóng nên phải giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt.

Chẳng qua Bạch Ngọc Lan thật sự đã làm nàng quá thất vọng rồi.

Thấy ánh mắt của mẫu thân, Bạch Ngọc Lan lập tức luống cuống, nước mắt quanh tròng, run bần bật.

Bây giờ trong lòng Trình Uyển Thu đã tồn tại hạt giống hoài nghi, nàng chỉ có thể được ăn cả ngã về không: “Nếu nương tin lời nói của tiện nhân này, cho rằng nữ nhi động tay, hôm nay nữ nhi sẽ lấy cái chết chứng minh trong sạch!”

Dù sao, nếu cha biết chính mình động thủ muốn giết hại đệ đệ, có khi nàng sẽ bị bán vào thanh lâu kỹ viện.

So với sống không bằng chết, không bằng làm mạnh tay.

Nàng đột nhiên chạy về phía bức tường.

Bạch Diễm Trung kinh sợ hoảng loạn, nhưng cũng không ngăn nàng lại.

Chỉ nghe một tiếng “ầm”, Bạch Ngọc Lan đập thật mạnh vào tường, máu từ trán chảy xuống, hiện trường hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Rời khỏi Bạch gia

Đại phu còn chưa đi xa đã bị mời trở về.

Vết thương của Bạch Ngọc Lan rất nặng, Bạch Diễm Trung dưới tình huống như vậy vẫn còn có thể đạp nàng: “Cút cho khuất mắt ta.”

Bạch Lê Hoa thầm muốn nháo lớn chuyện này ra, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lương Đại Lang lại có chút không đành lòng.

Đối mặt với sự phẫn nộ của Bạch Diễm Trung, Bạch Lê Hoa cảm thấy trong lòng có chút bi thương.

Đó không phải là cảm xúc của nàng, mà là cảm xúc của “Bạch Lê Hoa” chân chính.

“Người cho là ta muốn gặp người sao?” Bạch Lê Hoa cười nhạo nói, mạnh mẽ nén sự khổ sở trong lòng xuống, “Thân là phụ thân, người ngoại trừ đặt tên cho ta, người đã cho ta thứ gì chứ?”

Nàng về cái nhà này chẳng qua là chỉ muốn nhìn một chút, phụ thân nàng đối với nguyên chủ Bạch Lê Hoa có còn một chút ôn nhu nào không.

Đáng tiếc, trong lòng hắn chỉ có mẫu tử Trình Uyển Thu và hài tử sắp sinh.

Thật buồn cười, hài tử của hắn lại muốn giết một đứa bé còn chưa sinh.

Chẳng qua lúc này nàng cũng không quan trọng nhiều như vậy.

“Cái tên này nếu người muốn thì lấy về đi!”. Nàng nhớ tới từng chuyện trước khi trùng sinh, cắn chặt răng, “Ta không cần bất cứ thứ gì của Bạch gia các người, ta không làm gì cả mà thiếu chút nữa bị hất phân lên đầu!”

Thấy mồ hôi trên đầu Lương Đại Lang càng ngày càng nhiều, rõ ràng là gắng gượng chống đỡ thân thể, nàng không muốn nói lời vô ích với những người này, nâng Lương Đại Lang dậy đi ra.

Lúc này, Bạch Diễm Trung cùng Trình Uyển Thu cũng không rảnh lo cho bọn họ.

Ra khỏi cửa, cuối cùng Lương Đại Lang cũng thả lỏng thần kinh.

Nhưng lúc này là lúc mặt trời gay gắt nhất, ở trong phòng còn đỡ, vừa bước ra cửa Lương Đại Lang liền thấy đầu vầng mắt hoa, nhin không được ôm đầu lão đảo muốn ngã.

Bạch Lê Hoa chạy nhanh sang đỡ hắn, một tay ôm lấy eo, một tay choàng qua vai hắn để đỡ hắn đứng dậy.

Toàn thân Lương Đại Lang cứng đờ, đứng yên.

Trên mặt hắn chưa rửa sạch, vẫn còn máu đã đông vẩy nhìn rất ghê người, Bạch Lê Hoa hấp tấp hỏi, “Sao vậy? Chẳng đau đầu lắm sao? Hay là muốn ngất?”

Cái bình hoa nặng như vậy nên xuống, nói không chừng não bị chấn động rồi.

Bạch Diễm Trung cũng thật nặng tay.

Nhưng nàng không đoán được Lương Đại Lang lại chỉ vào đồng hồ vật bị nàng ném ở phía sau.

Bạch Lê Hoa không còn biết nói gì, đã đến lúc này rồi mà người này vẫn còn luyến tiếc đồng hồ đó.

Nhưng bây giờ nàng đang đỡ hắn, đâu có rảnh mà đi nhặt đồ chứ.

Nàng không vui nhặt lên, Lương Đại Lang tự đi qua, đem bao lớn bao nhỏ cầm trên tay mình, cười như trẻ con.

Không chỉ trích nổi, Bạch Lê Hoa chỉ có thể đoạt lại đồ, xách trên tay mình, điều chỉnh tư thế đỡ Lương Đại Lang đi.

Tư thế này thực lao lực, hơn nữa Lương Đại Lang tuy nhìn gầy nhưng rắn chắc, cân nặng thật không nhẹ, chưa đi được bao xa mồ hôi đã ướt hết vạt áo Bạch Lê Hoa. Quần áo dính dính trên người càng không thoải mái.

Lương Đại Lang thấy vậy, con người tối sầm, không dấu vết vừa dòi trọng tâm cho nàng nhẹ nhàng hơn, vừa nói, “Đã già đến Lương gia thì là người Lương gia, nàng yên tâm, chúng ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Bạch Lê Hoa không có trả lời, “Đầu choáng váng đến muốn ngất rồi sao?”

“A?”

“Ta hỏi chàng có muốn ngất hay không? Chàng cũng thật là, đã thấy ông ta nổi điên rồi mà còn thò đầu qua.”

Bạch Lê Hoa chỉ trích nói, trong lòng lại rất rõ ràng, thương tích này của Lương Đại Lang là chịu thay cho mình, nên trong lòng càng khó chịu.

Lương Đại Lang còn chưa trả lời đã nghe thấy một tiếng gào to: “Hắc nha!”

“Đây không phải là Lương đại ca sao, sao vậy, đây là bị sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Mặt Ngựa lên lút

Tiếng nói càng lúc càng gần, một bóng người tiến đến trước mặt họ.

Là Cát Lại Tử của thôn Chu Tiên. (Cái người bị bệnh chốc đầu ham săn bắn ấy)

Khi đến trước mặt, thỉnh thoảng thấy Lương Đại Lang đầu toàn máu, hoảng sợ, chạy lại đỡ người hấn, “Ai da, huynh đừng có đi lại chứ, tói đây nằm trên xe đẩy tay, ta đẩy huynh.”

Trên xe đẩy tay để không ít đồ vật như lưới, cung tiễn...

Cát Lại Tử trực tiếp đẩy đồ sang một bên, dọn chỗ.

Lương Đại Lang đang bị thương, cứ đi như vậy cũng không ổn, Bạch Lê Hoa cảm kích nhìn Cát Lại Tử, đem người đỡ lên xe đẩy tay.

Từ lúc bị thương, hấn vẫn luôn cố gắng chống đỡ, vừa nằm xuống Lương Đại Lang liền nhắm hai mắt lại.

“Này này này.....” Cát Lại Tử luống cuống, “Béo Nha, muội mau kêu hấn dậy a, lờ như.....”

Ngủ rồi không tỉnh dậy nữa thì làm sao?

Bạch Lê Hoa xem xét thương thế của Lương Đại Lang một chút, sau đó cho hấn uống một chút nước trong không gian.

Sau khi bị thương, hấn vẫn luôn cố gắng chống đỡ, lúc này chỉ là hết sức mà thôi.

Nàng nói với Cát Lại Tử chân tay luống cuống, “Không có gì đâu, hấn quá mệt mỏi nên lúc này chỉ nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

So sánh với Cát Lại Tử gấp rút hoảng loạn, Bạch Lê Hoa rất bình tĩnh.

Nàng nói: “Bạch Diễn Trung đánh.”

Người trong thôn đều biết, Béo Nha vừa xấu vừa ngốc là khuê nữ của Bạch Diễn Trung trong thị trấn, Bạch Diễn Trung hiển nhiên là nhạc phụ của Lương Đại Lang, nhìn thương thế này, Cát Lại Tử không khỏi lú lẫm, “Ra tay cũng quá độc ác đi!”

Sau khi rõ nguyên do hấn càng tức giận, “Thật cmn không phải người mà!”

Lại nghe thấy nàng làm lòng heo ăn, trên mặt ngạc nhiên vạn phần, “Lòng heo thật sự có thể ngon như vậy sao?”

Hai người một đường nói chuyện phiếm, bất tri bất giác đã đến cửa thôn.

Cát Lại Tử ở đầu thôn, còn Lương gia ở cuối thôn, lúc này hấn khẳng khái đẩy người đến tận nhà.

Bạch Lê Hoa từ chối, hấn sang sảng cười nói: “Béo Nha, tuy ta không thể săn thú nhưng cũng có chút khí lực, người cũng đừng khách sáo.”

Đúng thật, tuy rằng một đường hấn hỏi này hỏi kia, nhưng vẫn thật cẩn thận tránh hổ và đá trên đường, cố gắng hạn chế tối đa xóc nảy.

Lúc này trên mặt hấn là một mảnh chân thành, căn bản không chịu nghe lời từ chối của nàng, đành phải nói, “Thật cảm ơn huynh.”

“Người cùng thôn, đừng quá khách khí.” Cát Lại Tử nói, “Chẳng qua nếu muội thật sự muốn cảm ơn ta, muội nói cho biết chỗ muội gặp gà rừng, để trở về ta cũng đi thử vận may đi.”

Lúc hấn nói lời này có chút ngượng ngùng, hiển nhiên là hấn thật sự muốn đi thử thời vận.

Bạch Lê Hoa cười “Phật”, đột nhiên nhớ tới thành ngữ “Ôm cây đợi thỏ”.

Nàng đành phải nói, “Khu vực đó thì khỏi đi, chắc chắn không có con mồi, nếu huynh thật sự muốn săn thú, quay về chờ lúc vụ mùa không bận rộn chúng ta cùng đi lên núi xem.”

“Được nha!” Nghe nàng nói như vậy, Cát Lại Tử vô cùng cao hứng giống như ngay lúc này hắn bắt được một đồng đồ trở về.

Lúc gần đến Lương gia, Bạch Lê Hoa đột nhiên thấy tên Mặt Ngựa trong đám người Béo Hồ, Lâm Linh đang ngồi xổm phía sau tảng đá đối diện nhà Lương gia, lén lút nhìn xung quanh.

Động tác thoạt nhìn quái quái.

Không chờ Bạch Lê Hoa lên tiếng, Cát Lại Tử dùng mười phần khí lực rống lớn, “Trương cầu tử, nguoi nằm bò ở chỗ đó làm gì đấy!”

Đừng nói là Mặt Ngựa đang không phòng bị ngay cả Bạch Lê Hoa cũng bị hắn làm hoảng sợ.

Một tiếng này trực tiếp dọa hắn nhảy dựng lên, sợ hãi, vừa nhìn thấy Bạch Lê Hoa sau lưng hắn liền hoảng sợ hơn.

Dựa lưng vào cục đá, đôi tay phản xạ che đậy quần lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Bọn họ muốn trừng trị nguoi

Hiển nhiên, ký ức bị đánh vẫn còn mới mẻ.

Ngày đó, bọn họ là trộm chặn đường Bạch Lê Hoa muốn tìm đen đuôi, kết quả ngược lại bị hung hăng đánh một trận, chuyện này chỉ có Lý Tiểu Ngọc thấy được, bản thân bọn họ cũng không mật mui truyền ra ngoài, cho nên người trong thôn vẫn chưa biết.

Cát Lại Tử dùng chân lại hỏi, “Nguoi muốn làm trò gì ở đây?”

“Ta, ta không có!” mặt ngựa của Trương Nhị Cầu đỏ lên, lấp bắp nhìn Bạch Lê Hoa nói, “Nguoi..... Nguoi đừng tới đây!”

Thấy bộ dáng túng quẫn của hắn, Bạch Lê Hoa cười, “Thì ra nguoi gọi là Trương Nhị Cầu à, sao đây? Muốn đánh một trận nữa sao?”

Cát Lại Tử giật mình nhìn Bạch Lê Hoa.

Trương Nhị Cầu đỏ mặt, lắc đầu như trống bỏi, cuống quýt mở miệng giải thích, “Không phải, nguoi phải cẩn thận bọn Béo Hồ, ta nghe bọn họ nói chuẩn bị tìm người đi trừng trị nguoi.”

Trương Nhị Cầu cũng chỉ mới là thiếu niên mười bốn năm tuổi, đúng thời điểm hăng hái can quấy, ai lợi hại thì sùng bái người đấy.

Tuy rằng lúc trước bị Bạch Lê Hoa đánh thảm, nhưng lại phục sát đất, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là lúc bọn họ bàn tính đối phó Béo Nha, hắn nói giúp nàng hai câu nên Béo Hồ muốn đánh hắn.

Hắn thật sự chịu đủ rồi!

Bây giờ người duy nhất lợi hại hơn Béo Hồ là Béo Nha đầu óc linh hoạt, cho nên sáng sớm hắn đã ngồi xổm trước cửa Lương gia, nhưng lại lo lắng Bạch Lê Hoa không tin lời lại đánh hắn.

Đến lúc đó cả hai bên đều dựa không được.

Bạch Lê Hoa nhíu mày, “Hắn tìm ai?”

Trương Nhị Cầu lắc đầu: “Ta không biết.”

“Ai da, lá gan tên tiểu tử Béo Hồ này lớn a!” Cát Lại Tử chép miệng, “Béo Nha, nguoi yên tâm, có ta ở đây, xem cái tên tiểu bọ chết hắn làm phản thế nào.”

Tâm Trương Nhị Cầu treo cao rốt cuộc cũng buông xuống.

Cát Lại Tử lớn tuổi hơn bọn hắn nhiều.

Mà trong thôn ai cũng biết, Cát Lại Tử học săn thú không tốt là do khi còn nhỏ, cha hắn dẫn hắn lên núi, hắn lại muốn đi bắt cua, cha hắn muốn dạy tập tính của động vật cho hắn, hắn lại lang thang đầu đường xó chợ suốt ngày, không chịu học săn thú, nhưng đánh nhau lại rất giỏi.

“Được rồi, người đi về đi.” Bạch Lê Hoa không hỏi nhiều, quay đầu nói với Cát Lại Tử, “Cát đại ca, trước tiên chúng ta vào nhà đã, đầu Đại Lang còn bị thương kia.”

Cát Lại Tử gật đầu, “Đúng đúng, chuyện này không trì hoãn được.”

Vào sân, Cát Lại Tử khiêng Lương Đại Lang vào nhà rồi trở lại giúp nàng đem đồ mới mua trên xe đẩy mang vào nhà.

“Béo Nha, các người hôm nay mua nhiều đồ như vậy, chắc là dùng không ít bạc nhỉ?”

Bạch Lê Hoa gật đầu, “Đều là đồ vật cần thiết, không mua cũng không được.”

Lúc đầu nàng muốn giữ hắn lại ăn cơm, nhưng Cát Lại Tử nói hôm nay hắn mua không ít lưới, cung tiễn và đồ linh tinh ở trên chợ, vội vã đi vào núi thử vận may, nên giúp xong thì hấp tấp đi mất.

Hắn vừa đi, Lương lão cha kéo quần đi ra từ nhà xí, hỏi: “Béo Nha, ai tới vậy?”

“Cát Lại Tử, chúng ta gặp ở trên đường. Đại Lang bị thương, hắn giúp đỡ dùng xe đẩy tay đưa về.” Dù sao việc Lương Đại Lang bị thương cũng không giấu được, thôi thì cứ nói ra cho rồi.

Lương lão cha quả nhiên nóng nảy, hỏi: “Làm sao vậy? Sao lại bị thương?”

Nói ra bị thương là một chuyện, còn nguyên nhân bị thương thì làm sao mà nói ra đây?

Bạch Lê Hoa không biết trả lời như thế nào.

Chỉ có thể vội vàng gom gà mái và gà con vừa mua về, chuyển đề tài, “Cha, có rảnh thì giúp ta bện cái rào tre, ta muốn đem cánh rừng trúc phía sau vây thành một khu nuôi gà.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Nói chuyện (1)

Gà rừng biết bay, nên hai con gà rừng lúc trước nàng mang về đang nhốt ở chuồng heo, bây giờ nhiều gà hơn, cũng không thể tiếp tục nuôi trong chuồng heo.

Hai con gà mái bị cột dây thừng trên chân, bây giờ đi đến chỗ lạ, vỗ cánh phành phạch không ngừng. Gà con bị nhốt trong lồng sắt, ở cùng một chỗ kêu chíp chíp, có vẻ như đói bụng.

Phải nhanh lấy đồ ăn cho chúng mới được.

Nhưng mà lúc này cũng không có gì cho bọn chúng ăn, Bạch Lê Hoa muốn xuống ruộng lúc này cũng không có gì có thể cho bọn họ ăn, Bạch Lê Hoa suy nghĩ xuống đất hái chút lá cây của rau giống.

Lương lão cha nhìn gà con trên đất, giọng có chút trách cứ: “Người đưa nhỏ này, mua gà làm gì chứ?”

Không tiện chút nào.

“Hôm nay không coi được cửa hàng, chường quầy không chịu bán, nên con suy nghĩ rồi mua chút đồ dùng trong nhà.” Bạch Lê Hoa nói, “Hai ngày trước không phải là chúng ta đã giết con gà mái duy nhất rồi sao? Mua hai con về để đẻ trứng, còn gà con thì nuôi lớn rồi ăn thịt hay bán lấy tiền cũng được ạ.”

Nói thì nói vậy, nhưng Lương lão cha vẫn cảm thấy đau thịt không thôi: “Bạc sao có thể hoang phí như vậy .....

Nhiều năm như vậy, ông sợ nghèo, một đồng tiền hận không thể bẻ thành hai để dung, làm sao có thể bỏ được vốn ban đầu chứ., một cái tiền đồng hận không thể bẻ thành hai khối dùng, nơi nào bỏ được hoa cái này vốn gốc.

Vốn dĩ đã không phải nhà phú quý gì, nếu toàn bộ gà mà mình coi là bảo bối bị bệnh chết hết thì không phải là muốn mạng ông sao.

Bạch Lê Hoa hiểu được ý ông, chỉ nói, “Cha, bạc không phải cứ tiết kiệm là có, mà phải kiếm mới ra, cha cứ yên tâm, nhà chúng ta sẽ càng ngày càng tốt.”

Lương lão cha còn muốn nói gì đó, nhưng mở miệng ra rồi lại nuốt trở vào, tức phụ nhi của hắn bây giờ đầu óc linh hoạt, có ý tưởng, lại là người ra bạc trợ cấp cho nhà, hắn còn có thể nói thêm gì nữa?

Hắn thở dài đi vào buồng trong, thấy nhi tử nằm ở trên giường, mặt đầy máu đen, càng thêm lo lắng, mới hai ngày ngắn ngủi mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không biết là tốt hay xấu đây.

Lương Đại Lang cảm giác được mép giường lún xuống, mở to mắt, thấy lão cha mình ngồi ở mép giường thờ dai, lên tiếng hỏi: “Cha, làm sao vậy?”

Lương lão cha xoay người lặng lẽ chùi nước mắt, “Làm sao con bị thương vậy? Có phải có người tìm tới con gây chuyện không?”

Cái nhà này mới trở lại bình thường, bây giờ ông thật lo lắng có người theo dõi Đại Lang.

Lương Đại Lang mặt không đổi sắc nói dối, “Không có gì, bọn con đi ngang qua tiệm rượu, tiểu nhị bị trượt chân té ngã, bình rượu bay ra, đúng lúc đập lên đầu con.”

Lương lão cha mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, xác định hắn không nói dối, lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng đảo mắt nghĩ lại, sao bình rượu lại có thể vừa khéo như vậy, cổ tình đập trúng Đại Lang chứ? Lỡ như đây không phải là ngoài ý muốn mà có mưu tính trước thì sao?

Về mặt ông lại khản trương lên, hỏi: “Là tiệm rượu gì, tiểu nhị nào?”

“Chỉ nhớ rõ hai bên đều là cửa hàng, đều là từ lâu.” Lương Đại Lang nhíu mày, một bộ khổ sở nhớ lại, “Ta cũng không nhớ rõ, ta bị bình rượu đập lên thì hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại thì nghe được Béo Nha đang nói chuyện với Cát Lại Tử.”

Lương lão cha trầm mặc một chút, dùng giọng không cho từ nói, “Vậy mấy ngày này con không được phép ra cửa, thành thành thật thật giúp người trong nhà cắt lúa mạch.”

“Nhưng.....”

Lương lão cha trừng mắt, “Nhưng cái gì mà nhưng, thư viện cho con về nhà hỗ trợ việc nhà nông, con nhìn xem lần này con trở về có làm được chút gì không? Tiểu Ngọc là một tiểu cô nương mà cả ngày vội vàng ở bên ngoài đấy?”

Hắn hiểu đạo lý đó, nhưng mà, “Béo nha và Cát Lại Tử muốn đi lên núi săn thú, con phải đi theo a.”

Lúc hắn nằm trên xe đầy tay, mơ mơ màng màng nghe thấy bọn họ nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Rượu: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nói chuyện (2)

Nếu đã không thể ngăn cản nàng lên núi, thì hắn cũng chỉ có thể cùng đi với nàng, hắn cũng muốn cảnh cáo tiểu tử Béo Hồ kia một chút.

Lương Đại Lang đầu óc chuyển đổi nhanh chóng, Lương lão cha vẫn lải nhải bên tai.

“Đại nam nhân mà cả ngày đi theo tức phụ nhi thì giống cái gì!” Hắn nói, “Cắt lúa mạch xong thì phải trồng lúa nước, ươm giống cấy mạ, đừng đi nhiều đường ngang ngõ tắt như vậy, đã trở lại thì phải trồng trọt cho tốt, khai giảng lại thì nghiêm túc đọc sách cho ta!”

“Đại Lang, hiện tại cả nhà nuôi một người như con, cũng đều trông cậy vào con, nếu con không nghe lời thì cha chỉ có thể trời con lại.”

Cuối cùng, ông nói: “Tóm lại, trong khoảng thời gian này nơi nào con cũng không thể đi.”

Lương Đại Lang nghe những lời này thì hỏi, “Béo Nha muốn mở cửa hàng thì sao đây?”

“Cửa hàng?” Lương lão cha nghĩ đến, trên mặt cũng có chút khó xử, nhưng vẫn cứ nói, “Tóm lại là béo nha tự mình bỏ tiền, chúng ta cũng không nói gì, nàng muốn lần lộn thì tùy nàng đi, người không thể cả ngày đi theo sau mông tức phụ nhi chứ.”

Cái gì mà kêu đi theo sau mông tức phụ nhi chứ? Lương Đại Lang nói, “Không phải cũng là con lo lắng sao? Kiếm được tiền thì trong nhà cũng có thể sống tốt hơn mà.”

“Nàng có thể có bao nhiêu tiền chứ?” Lương lão cha hỏi lại, “Mua cửa hàng không tốn tiền à? Đưa nha dịch không tốn tiền à? Đặt mua đồ vật không tốn tiền à? Trong ngoài một kẻ phá cửa, chưa nói kiếm ra tiền còn một người.”

Lương Đại Lang bây giờ còn chưa biết Bạch Lê Hoa muốn mở cửa hàng gì, lúc này bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Thấy hắn không nói lời nào, Lương lão cha nói, “Đại Lang, cha mẹ đều là vì tốt cho con, con cứ đọc sách cho tốt, thi đậu công danh vẫn tốt hơn cả.”

Thấy Lương lão cha kích động, Lương Đại Lang chỉ có thể nói theo, “Dạ.”

“Người nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi ra ngoài bên rào tre cho con bé.” Lương lão cha thương gà con trong viện, nếu không làm chuồng, chúng chạy tán loạn thì làm sao.

Vừa mới bước ra cửa, ông quay đầu lại hỏi, “Các con ăn cơm chưa?”

Lương Đại Lang ánh mắt sáng lên, nghĩ đến món lòng heo xào khoai tây, có lẽ bọn họ có thể mở tiệm cơm nhỏ?

Làm chút cơm nhà, không cần nhập hàng, lại có có sẵn bàn ghế, nhưng làm sao để cho Lâm Từ Văn chịu bán cửa hàng đây?

Lương lão cha thật lâu không thấy trả lời, không nhẹ không nặng đánh hắn, “Người nghĩ cái gì đó?”

“Cái gì? Dạ, ăn rồi.”

Lương lão cha lúc này mới xoay người đi ra ngoài, đúng lúc đụng phải Bạch Lê Hoa đang bung nước ấm tiến vào, có vẻ như là lau mặt cho Lương Đại Lang.

Hắn hướng về phía nàng hơi gật gật đầu.

Đi ra cửa, đúng lúc thấy đàn gà mái và gà con chen chúc ở đồng đồ ăn, lá cây rau băm nhỏ, trộn gì đó, một đám tiểu gia hỏa ăn đến là vui vẻ.

Ánh mặt trời gay gắt, sắc trời trong xanh, vài đám mây lượn lờ. Trên ngọn cây, chim sẻ đứng ở đầu cành, mỗi khi người đi qua thì phành phạch vỗ cánh đồng loạt bay đi. Ở trong đất trồng rau bên cạnh có mấy trái cà tím treo trên giàn. Trên nóc nhà, khói bếp lượn lờ trên ống khói.

Nhà thì vẫn là cái nhà kia, nhưng không hiểu sao ông cảm thấy có gì khác.

Không biết là tốt hay xấu.

Lương lão cha cầm trúc, dùng dao chặt ra làm hai, chia làm mấy khúc, chẻ thành thanh mỏng, rồi dùng lưỡi dao tuốt vỏ xanh ra khỏi ruột tre.

Vỏ xanh dùng để bên rào tre, ruột tre thì dùng để nhóm lửa trong nhà bếp, không bao lâu sau thì ông làm được một rào tre thật dài.

Bạch Lê Hoa từ trong phòng đi ra đổ nước bẩn, hỏi, “Cha, Tiết Thái đâu?”

Lương lão cha sùng sốt, “Tiết Thái? Không phải chân nó bị thương nên nó ở trong phòng nghỉ ngơi sao?”

Nói, nhìn khắp nơi xung quanh.

“Ta tìm khắp trong ngoài cũng không thấy nó.....”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: A tỷ

“Có thể là chịu không được chạy đi chơi rồi, con ra phía sau xem một vòng, thuận tiện đem gà con ra rào lại.”

“Rào ra đâu?”

“Rừng trúc.”

Dù là gà lớn hay gà nhỏ cũng thích dùng móng vuốt đào đất, mặt trong rừng trúc vừa trống trải lại vừa có lá trúc hư, ở dưới có sâu nhỏ rất tiện lợi, trong nhà cũng không bị dính đầy phân gà.

Nhưng Lương lão cha không tán đồng, “Rào ở tiền viện thì tốt xấu còn có thể thường xuyên trông, ở hậu viện không ai trông, bị trộm nhòm ngó thì sao?”

“Gà ban đêm không thấy đường, trời vừa tối là bọn chúng sẽ gấp gáp trở về chuồng, còn ban ngày ban mặt ai lại dám trộm gà chứ, buổi tối thì nhốt chúng trong phòng nhà mình, không sao đâu.”

“Vậy phải làm cái chuồng gà. Mà bây giờ Đại Lang lại bị thương, ả!”

Lương Đại Lang đứng là lao động tốt trong nhà, lúc này hắn bị thương thì trong nhà như thiếu hơn phân nửa sức lao động, lại là đang lúc ngày mùa, làm sao mà không lo.

Bạch Lê Hoa rất là áy náy, “Cha, người yên tâm, đại phu nói chỉ là trầy da, không tổn thương đến đầu óc, trở về uống hai thang thuốc là khỏe.”

Lương lão cha không nói gì.

Bạch Lê Hoa đem gà ra rào lại trong rừng trúc, tìm một vòng vẫn không phát hiện bóng dáng Tiết Thái.

Không khỏi lo lắng, hắn còn có thương tích trên đùi, lại là con nít thì có thể chạy tới chỗ nào chứ?

Còn nữa, hắn cũng không phải hải tử ham chơi a.

Bạch Lê Hoa nói thầm rồi quay trở lại tiền viện, đúng lúc Cát Lại Từ hấp tấp chạy lại đây, người còn chưa tới trước mặt đã nghe tiếng.

Hắn lớn tiếng ồn ào, “Béo Nha, người ra đây mau đi.”

“Làm sao vậy?”

Cát Lại Từ thờ hồn hển nói, “Chuyện lớn rồi! Mau đi cùng ta.”

Không kịp giải thích, Cát Lại Từ nắm tay Bạch Lê Hoa chạy liền một mạch đến chỗ đó.

Không bao lâu, thấy phía trước tụ tập không ít người, Cát Lại hô to: “Béo Nha tới, Béo Nha tới!”

Mọi người sôi nổi quay đầu nhường đường.

Chạy một đường không ngừng, Bạch Lê Hoa mệt đến nỗi thở dốc, lúc này thật vất vả chạy tới nơi lập tức nằm xoài trên trên mặt đất không động đậy.

Có người vây lại, “Ai nha, Béo Nha, người làm gì đó, mau tới đây.”

Rồi có người trực tiếp nhào vào ngực nàng, nhẹ nhàng ngọt ngào kêu: “A tỷ.....”

A —— tỷ?

Bạch Lê Hoa cúi đầu nhìn, đây không phải là Tiết Thái sao?

Ở đây nháo ra chuyện xấu gì?

Nàng dùng ánh mắt dò hỏi Cát Lại Từ, người nọ vẻ mặt hăm mộ.

Nàng còn muốn dùng ánh mắt hỏi Tiết Thái một chút, nhưng nó vùi đầu vào cổ nàng, đôi tay gắt gao ôm lấy nàng, đầy như thế nào cũng không ra.

Bên cạnh, mọi người nghị luận sôi nổi, tốt hay xấu nàng cũng nghe không rõ.

Lúc nàng còn lơ mơ hỗn loạn, một đôi ủng của thêu Vân Nam bước đến trước mặt, đồng thời, một giọng nam vang lên ở bên tai, “Cô nương chính là thân nhân của vị tiểu công tử này?”

Bạch Lê Hoa ngẩng đầu lên thấy một người mặt đen, đôi mắt chim ưng sắc bén hấp dẫn người, tuy là đã cố gắng bày ra bộ dáng thân thiện dò hỏi, nhưng không thể che dấu khí thế trên người, đó là một loại sát khí, loại khí thế này nếu không giết người thì tuyệt đối sẽ không có.

Không biết cuối cùng người này có địa vị gì

Nhìn Tiết Thái nhào vào trong lồng ngực, Bạch Lê Hoa trong lòng “Lộp bộp” một chút, chẳng lẽ người này là ác ôn ở “Loại địa phương kia”, lần này tìm ra Tiết Thái muốn lời hắn về tiếp tục ** huấn luyện? (Loại địa phương kia là kỹ viện ấy à, huấn luyện gì thì mọi người tự hiểu nha nha... =_=)

Nếu thừa nhận thì nàng sẽ chọc phải nhóm người này, còn nếu không thừa nhận thì đứa nhỏ này nhất định sẽ bị bọn họ mang đi.

Chỉ chớp nhoáng, trong lòng nàng đã có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thiên phú

Bạch Lê Hoa ôm Tiết Thái vào trong ngực, chống lại ánh mắt người nọ, bất an dò hỏi: “Đúng là gia đệ, hấn bướng bỉnh gây sự đắc tội với đại nhân sao?”

Lời vừa nói ra, nàng rõ ràng cảm giác được thân hình căng chặt của hải tử trong lòng ngực mình thả lỏng lại.

Nàng càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình.

Nam tử cả người đầy sát khí nghe vậy, cổ hết sức nở nụ cười, nhưng nụ cười này phối hợp với khí thế trên người càng làm người không rét mà run.

Nàng cảm thấy bản lĩnh người này cao hơn người thường một chút nên càng cảnh giác.

Nam tử nói, “Tại hạ đi du ngoạn cùng với chủ tử, đi ngang qua nơi này, trùng hợp thấy tiểu công tử có thiên phú dị bẩm, có ý muốn biết.”

Mặc Nhiễm vừa nói vừa thăm quan sát thôn phụ này.

Tuy rằng lúc đầu thấy Bạch Lê Hoa, hấn rất chán ghét, dù sao cũng ở bên công tử lâu rồi nên tâm lý cũng chịu chút ảnh hưởng, thôn phụ này lớn lên thật khó coi.

Nhưng nàng nói hai câu, hấn liền nhảy bén nhận ra nữ nhân này không bình thường, tuy biểu hiện sợ hãi rụt rè, nhưng đối mặt với hấn lại không chút nào sợ hãi. Tuy là hấn đã thu lại sát khí, nhưng chỉ bằng chất liệu của bộ quần áo thì người nói chuyện với hấn cũng khó mà không run rẩy.

Điểm này thì nhìn thôn dân đang thăm nghị luận sẽ biết.

Muốn nói nữ nhân này không biết nhìn hàng, cố tình hô một câu “Đại nhân”.

Hấn nhún nài kể lại chuyện.

Thì ra người nam nhân đầy sát khí này tên là Mặc Nhiễm, hấn đi theo chủ tử hấn du lịch bốn phương, trùng hợp thấy Tiết Thái đang dùng đá ném chim sẻ ở ven đường. Tuy nó ném không chuẩn, nhưng thủ pháp rất kỳ lạ, nên nổi lên tâm tư luyện tiếu muốn nhận làm đồ đệ dạy dỗ cho tốt.

Nhìn bộ dáng bọn họ cũng không giống người bình thường, nên người thôn Chu Tiên đều vây lại xem náo nhiệt.

Nghe tiểu hải nhi nói là người Lương gia, thì đều cho rằng Lương gia này chắc sẽ phát tài.

Cát Lại Tử xưng phong nhận việc đi tìm Bạch Lê Hoa.

Cho nên mới có một màn vừa rồi.

Bạch Lê Hoa nghĩ nghĩ, cười, “Đại nhân nói thiên phú thì hơi quá lời rồi, hải tử ở nông thôn bướng bỉnh không có gì để chơi đùa, nên không có việc thì đều sẽ dùng đá ném chim, ném chuẩn cũng có thể có bữa ăn ngon.”

Nghe lời nàng vừa nói, người bên cạnh cũng phản ứng lại, bắt đầu mồm năm miệng mười nói, “Đúng vậy, đại nhân, Hồ Tử/Cầu Tử/Miêu Đan nhà chúng ta cũng vậy, nếu không để hấn ném người nhìn một cái?”

Từng nhà từng nhà lớn giọng lên.

Có người thậm chí đẩy hải tử nhà mình ra biểu diễn, người bị đẩy ra đương nhiên là vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng bọn chúng không nghĩ như vậy, không phải chỉ là ném chim sao? Vừa nhìn đã biết, không chừng được nhìn trúng thì sao?

Nhưng mà có thể giống nhau sao?

Trong tiếng người ồn ào, một giọng réo rất như tiếng đàn nói: “Chủ tớ chúng ta làm trò cười rồi.”

Mọi người vừa rồi còn âm ỉ đều vô thức ngậm miệng lại.

Chỉ thấy một vị công tử vô cùng khôi ngô phe phẩy quạt Mỹ Nhân đi tới, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, mũi cao thẳng, mày kiếm, một thân bạch y tơ lụa trắng hơn tuyết, bước đi vô cùng ưu nhã, Mặc Nhiễm mới vừa rồi còn quý khí mười phần, ở trước mặt hấn còn không bằng một phần.

Hắn liếc Bạch Lê Hoa và Tiết Thái đang ngồi dưới đất, nhàn nhạt nói: “Mặc Nhiễm, đi thôi.”

Mặc Nhiễm ôm quyền, “Vâng!”

Mãi đến khi hai người đã đi xa, mọi người mới phản ứng lại, sôi nổi thở dài nói, “Hai vị công tử này tuyệt đối không phải người đơn giản, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Biểu hiện thất vọng trên mặt Cát Lại Tử rõ ràng nhất, chẳng qua hắn thật sự không phải vì chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hiên Viên Văn Hoán

Trong lúc mọi người không chú ý, Bạch Lê Hoa xách tai Tiết Thái đi về, động tác thô bạo đã man.

Dọc theo đường đi, tiểu Tiết Thái tuy rằng đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng không dám phản kháng.

Nhưng tuy là lúc đầu có chút giận, nhưng sau khi mạnh bạo xách lỗ tai đi một đoạn đường, nàng nhớ đến chân hắn bị thương, lại đau lòng.

Bạch Lê Hoa buông lỗ tai Tiết Thái ra, nhìn chằm chằm hắn.

Nhìn hắn càng lúc càng chôn đầu xuống.

Sau một lúc lâu, nàng hỏi, “Đệ biết sai chưa?”

“Sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

Tiết Thái suy nghĩ một chút, thử thăm dò trả lời, “Đệ không nên chạy ra ngoài chơi.”

“Có còn cần đôi chân của đệ hay không? Đệ đi xuống như vậy, miệng vết thương sưng mủ nhiễm trùng, tới lúc đó phải chặt hết cái chân của đệ, tới lúc đó đệ dùng tay chống để đi ha!”

Tiết Thái mở to mắt, kinh hoàng nói: “Đệ không dám nữa!”

Bạch Lê Hoa vừa lòng ngồi xôm xuống, ý bảo hắn leo lên.

Tiết Thái ngoan ngoãn nằm ở trên lưng, mặt dán vào áo nàng, khoe cong lên ý cười nhợt nhạt.

Nữ nhân này thật đúng là đánh lừa hải tử, rõ ràng không có thương tổn đến xương cốt, thịt thối rữa cũng đã bắt đầu héo rút, kéo một lớp vảy nhạt nhạt, chỉ cần hai ngày vảy sẽ dày lên, bên trong mọc ra thịt mới, làm sao sinh mủ được.

Chỉ có điều có người yêu thương thật tốt.

Bên kia.

Mặc Nhiễm nhìn chủ tử nhà mình đi phía trước, dựa vào kinh nghiệm sau khi đã đi theo bên người hắn nhiều năm như vậy, hắn mơ hồ cảm thấy tâm tình của chủ tử không tồi.

Tuy không hiểu rõ nhưng cũng không dám lỗ mãng.

Thình lình, người nọ mở miệng, “Mặc Nhiễm, ngươi thấy thế nào?”

“Thuộc hạ cho rằng……” Hắn phỏng đoán, “Thôn phụ kia có điểm kì lạ.”

“Hừm?” lên một tiếng, ý bảo hắn tiếp tục nói tiếp.

Mặc Nhiễm nhíu mày, “Cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lại không thể nói ra kì lạ chỗ nào.”

“Ngươi à.” Người nọ cười, giọng trong như nước trong khe suối, “Còn cần phải tôi luyện lại nhiều.”

“Vâng.”

Mặc Nhiễm thật không hiểu, chủ tử luôn luôn chỉ thích mỹ nhân, tại sao lại có cái nhìn khác với thôn phụ này, cũng không hiểu chủ tử thấy tiểu hải nhi kia có huyền cơ gì mà lại kêu hắn đến gần.

“Chủ tử, bọn họ, người có.....?”

“Nếu người ta đã không muốn đi theo chúng ta thì cũng không thể ép buộc, chúng ta đi theo bọn họ thôi.”

Vốn dĩ hắn thấy tiểu hải nhi chơi thật vui, nghĩ đến thư do bò câu đưa đến có nói người nọ phát hiện con hổ mình tí mĩ chán nuôi không về, sau khi phái người tuần tra thì biết được hổ đã chết nên nổi trận lôi đình, hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

Đúng lúc lại gặp đứa trẻ tập luyện thủ pháp này.

Tự nhiên nổi lên chút tâm tư muốn trêu đùa, đáng tiếc bị ăn bẻ môn canh (bị từ chối, ngăn chặn không cho vào nhà).

Không nghĩ tới, thôn Chu Tiên nho nhỏ này, lại có thể khiến hắn không nỡ đi.

Nhìn đám mây trên trời, Hiên Viên Văn Hoán thích ý nheo mắt, lười biếng phân phó, “Đi điều tra chi tiết của người này.”

“Vâng!”

“Đi thôi, chúng ta đi lên thăm huyện lệnh nào.”

Nghe được mệnh lệnh, Mặc Nhiễm vận khí đan điền, vận khinh công, một tay ôm eo Hiên Viên Văn Hoán, thả người nhảy, trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, vô cùng quỷ mị.

Mà Cát Lại Tử, lúc này vẫn cứ thờ dài ở trong đám người, đáng tiếc Lương gia lại vượt mặt cơ hội tốt như vậy.

Có người cảm thấy kỳ quái, vừa lúc cũng có người thấy hắn trở về cùng với Bạch Lê Hoa lúc giữa trưa, liền trêu ghẹo nói, “Người coi trọng Béo Nha kia sao?”

Cát Lại Tử trực tiếp thề thốt, bắt đầu thao thao bất tuyệt phổ cập khoa học người nhà ác độc kia của Béo Nha.

Nghe xong chuyện, các hương thân đều lú lờ, vô cùng cảm phần.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đứng hòng vào cửa nhà

Ở Bạch Gia, sau khi đại phu cứu trị, Bạch Ngọc Lan đã ổn, trên đầu quấn một tảng băng gạc thật dày ở trong phòng nghỉ ngơi.

Tuy rằng mất rất nhiều máu, nhưng đầu óc nàng vẫn thanh tỉnh.

Lúc này, nàng nằm ở trên giường, ánh mắt vô thần nhìn màn ở trên trần, nghĩ đến thái độ của Trình Uyển Thu.

Bạch Diễn Trung luôn thiên vị nàng, hướng chi vừa rồi hắn đến thăm, vừa nhắc tới Bạch Lê Hoa liền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem ả ta ăn tươi nuốt sống, nên dù sao nàng cũng không lo lắng.

Mà nương nàng thì khác, tuy là cũng nhẹ nhàng an ủi, thuận tiện ngầm châm ngòi quan hệ giữa cha và tiện nhân kia, nhưng bà quan tâm tới vết sẹo của nàng còn hơn quan tâm nàng.

Hơn nữa ở trước mặt nàng hoàn toàn không nhắc đến việc hạ độc.

Điều này thật kì lạ, đáng lẽ ra nàng phải than thở khóc lóc lên án tiện nhân kia, làm cho Bạch Diễn Trung đau lòng mủn từ các nàng, đồng thời càng thêm chán ghét Bạch Lê Hoa mới đúng, nhưng Trình Uyển Thu lại cấm tuyệt hạ nhân đàm luận chuyện này.

Rốt cuộc nàng cũng không rõ có phai do nàng quá đa tâm hay không.

Bạch Ngọc Lan thâm hận chính mình lỗ mẫn, nhưng dưới đáy lòng lại an ủi chính mình, hiện tại bảo bối của cả nhà chính là nhi tử trong bụng Trình Uyển Thu, nếu bọn họ biết là mình ra tay, chắc chắn đã sớm đánh chết nàng, làm sao còn mời đại phu cho nàng chứ.

Nghĩ như vậy cũng có lý..

Ngón tay mảnh khảnh của Bạch Ngọc Lan nắm thành quyền, đụng đến vết thương do móng tay bầu vào, lập tức buông ra, hận ý trong lòng càng thêm rõ ràng, đều là kia tiện nhân, nếu không phải tại ả thì làm sao nàng lại đi đến tình trạng này.

Nhưng lại không nghĩ rằng tất cả đều là nàng gieo gió gặt bão, không có quan hệ với Bạch Lê Hoa.

Trong phòng khác, Trình Uyển Thu ngồi ở trên ghế, quay mặt giận dữ.

“Ai da, Uyển Thu, nàng đừng tức giận hại thân mà.” Bạch Diễm Trung ở bên cạnh chân tay luống cuống đỡ dành, “Lỡ như hai mẹ con nàng có việc gì, làm sao ta sống nổi.”

Trình Uyển Thu oán trách trừng mắt liếc hắt, “Chàng nói dễ nghe quá, có người muốn hạ độc chết nhi tử của chàng mà chàng cũng mặc kệ.”

Làm sao mặc kệ được!

Nghĩ đến mới vừa rồi mình đánh không lại bọn chúng Bạch Diễm Trung cảm thấy thực khó thở, nhưng vì nhi tử, hấn vẫn cố gắng cười, nói: “Không phải chính nàng không cho báo quan sao?”

Trình Uyển Thu tức giận nói, “Báo quan thì chuyện này không giấu được, đến lúc đó nó nói như vậy, Ngọc Lan của chúng ta làm sao dám ra ngoài, tương lai chúng ta nằm xuống còn có mặt mũi đi gặp lão tổ tông sao!”

“Được được được, vậy nương tử muốn làm sao?”

“Ta không muốn thấy bọn chúng trong thị trấn!” Trình Uyển Thu chần chờ, “Nếu sau này nó lại tới xuống tay với nhi tử của chúng ta... . . .”

Đạo lý này Bạch Diễm Trung hiểu, nhưng người sống sờ sờ, có tay có chân làm sao có thể không lên thị trấn?

Hắn lau mồ hôi trên đầu, hứa hẹn nói: “Nàng yên tâm, về sau nó đừng hòng bước nửa bước vào Bạch gia chúng ta!”

Dù cho Trình Uyển Thu không nói, thì tiện nhân kia cũng đừng hòng có được chút chỗ tốt nào từ hắn.

Trình Uyển Thu mỉm cười, dịu dàng ngoan ngoãn nói: “Có những lời này của lão gia thì ta an tâm rồi.”

Bạch Diễm Trung ôm nàng dựa vào vai mình, tuy rằng tay hắn dịu dàng ngọt ngào vỗ vỗ nàng, trong mắt lại hiện lên một tia âm ngoan, con tiện nhân kia, ả đã có lá gan hạ độc mưu sát đệ đệ thì phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

“Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài xử lý chút việc.”

“Vâng.”

Bạch Diễm Trung vừa đi, Trình Uyển Thu liền sửa cổ áo ngồi thẳng lên, thu hồi vẻ mặt mềm mại của tiểu nữ nhân trên mặt, cười lạnh một tiếng, giọng không mang theo bất luận cảm tình gì phân phó hạ nhân, “Người đem danh thiếp cầu thân của tiểu thư lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chuồng gà

Tiểu nha hoàn đem một đồng danh thiếp thật dày lên.

Đều là bà mối hoặc là người nhà của nhà trai đưa đến cầu thân, trên mặt có bức họa, giới thiệu, phẩm hạnh linh tinh vừa xem hiểu ngay.

Trình Uyển Thu cầm thiếp, xem qua một vài cái.

Tốt thì đặt bên trái, kém thì đặt ở bên phải.

Xem xong rồi, lại so sánh danh thiếp bên trái, cuối cùng tuyển chọn một nhà.

Lúc này Bạch Ngọc Lan vừa mới qua sinh nhật mười bốn tuổi được hai tháng, vốn dĩ bà không muốn đem nàng gả đi sớm như vậy, nhưng đáng tiếc, nữ nhi trưởng thành, cánh vừng vàng rồi.

Hải tử trong bụng nàng là chỗ dựa duy nhất, tuyệt đối không cho phép có bất luận sơ xuất gì.

Nàng muốn toàn bộ Bạch gia.

Ví dụ như Bạch Lê Hoa kia, đầu óc khỏe rồi, đầu cơ trục lợi tới đây nấu ăn, nếu không phải ẩm ỉ lần này, có lẽ Bạch Diễn Trung sẽ thay đổi cách nhìn đối với nàng, cũng vì áy náy nhiều năm như vậy nên lúc đó hẳn sẽ để cho nàng vào nhà.

Cũng coi như là có chút tác dụng.

Niệm tình chút việc này, bà cũng sẽ tìm một nhà tốt cho nàng, chỉ cần nàng linh hoạt một chút, nhất định không cần lo lắng nửa đời sau.

Trình Uyển Thu vừa lòng nhìn thiếp trong tay, lấy bút mực tối, viết thân thần bát tự của Bạch Ngọc Lan ở phía sau, đưa người đem đi.

Sinh thần bát tự này là thứ gian trọng nhất của nữ nhi, sau khi giao cho nhà trai là đại biểu cho việc đồng ý kết thân, chỉ chờ nhà trai đi so bát tự, nếu hợp thì có thể hạ sinh lễ tiến hành lễ tiết cưới gả.

Trình Uyển Thu đặt tay ở trên bụng, hơn nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Ngọc Lan, con đừng trách nương.”

.....

Lương gia.

Bạch Lê Hoa muốn xây lại chuồng gà, nhưng bây giờ chưa có gạch, nhà nào cũng dùng đất để làm.

Nàng cũng không quản mấy thứ này, chỉ muốn thừa dịp nắng tốt làm phơi, một chốc là có thể đắp chuồng.

Vốn dĩ là Lương Đại Lang làm, nhưng do đang bị thương nên cũng không có cách.

Đúng lúc hết đường xoay sở, Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ tới.

Cát Lại Từ là đặc biệt tới dặn nàng, nếu đám người Béo Hồ tới tìm phiền toái, chỉ cần nói cho hắn, hắn có rất nhiều biện pháp giáo huấn tên hỗn đản này.

Trương cầu từ là hắn gặp được ở trên đường, khi đó, hắn vừa ngồi xổm bên bờ ruộng xem kiến đánh nhau, vừa trộm gạt nước mắt.

Hồi mới biết là do bây giờ hắn đầu phục “Béo nha” nên tất nhiên bị bọn Béo Hồ xa lánh, nhớ tới lúc trước mà khổ sở trong lòng, Cát Lại Từ lại chế giễu, không an ủi hắn thì thôi, còn cười nhạo hắn như đàn bà con nít kêu chít chít, chọc cho Trương Cầu Từ giận đến quên khóc.

Kỳ thật Trương Cầu Từ còn chưa nói, hắn khóc là bởi vì lúc ngẫu nhiên gặp Béo Hồ, bị bọn họ đè xuống đất đánh một trận.

Lại còn cướp tiền của hắn.

Bởi vì Không phải địch nhân thì là bằng hữu.

Nghĩ đến về sau sẽ bị khi dễ, không ngăn được nước mắt.

Lại không muốn bị Cát Lại Từ chế cười, tự nhiên liền đi theo.

Nghe được Bạch Lê Hoa muốn tự xây chuồng gà, Cát Lại Từ nói, “Đây là chuyện của nam nhân chúng ta, để ta làm cho, người đi chuẩn bị chút rom là được, đến lúc đó dùng.”

Trương Cầu Từ cũng gật đầu, biểu hiện chính mình cũng là nam nhân.

Cát Lại Từ trở về lấy lưới gỗ, sau đó bọn họ cùng đi ngoài ruộng.

Chỉ thấy hắn thuần thục ở trên lưới gỗ khoan bốn lỗ to, cắm cây trúc vào, nói với Bạch Lê Hoa, “Người mau đi lấy chút rom rạ, sau khi đất làm xong thì trải lên trên.”

Để tránh cho trời quá nắng, đất đang phơi sẽ bị nứt.

Tuy Bạch Lê Hoa chưa từng làm, nhưng lý thuyết thì vẫn có thể đoán được, lúc đi qua ruộng nước, thấy trên rìa ruộng nổi lên rất nhiều bong bong, chắc là cá chạch rồi.

Nếu Cát Lại Từ và Trương Nhị Cầu không cho nàng làm thì nàng tìm chút đồ để chiêu đãi bọn họ cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nấu cơm

Rom có thể làm thức ăn cho bò, có thể giữ ẩm mầm rau cải, cũng có thể đặt trên nóc nhà để che mưa chắn gió, có rất nhiều chỗ dùng.

Đập thóc xong, mọi người liền bó thân lúa thành bó rồi cạo nhánh cây trên thân lúa.

Khi nào cần dùng thì cứ trực tiếp lôi một bó.

Lúc này, Bạch Lê Hoa đi “Kho rom lúa” lấy.

Lúc trở về, đúng lúc thấy Cát Lại Tử và Trương Cầu Tử bận rộn ở ngoài ruộng.

Cát Lại Tử sức lớn nên phụ trách móc bùn trong ruộng nước đem lên chỗ đất trống khô ráo, Trương Cầu Tử yếu hơn, nên phụ trách đem bùn bỏ vào lưới gỗ, rồi dùng cân dầm đập cho bùn chảy đầy vào toàn bộ lưới, sau đó dùng tay vuốt thẳng mặt bùn, lại chậm rãi dùng tay điều khiển nhấc lưới gỗ lên, mãi đến khi đất khô rồi lưới gỗ ra, thì hoàn thành gạch đất hình hộp chữ nhật.

Thấy Bạch Lê Hoa có hứng thú, Trương Nhị Cầu càng thêm ra sức, vừa dầm bùn, bừa nhìn Cát Lại Tử khiêu khích, toàn bộ động tác đều như muốn nói: “Ta là nam nhân”.

Rõ ràng là hấn canh cánh trong lòng cái câu “Đàn bà con nít kêu chít chít” mà Cát Lại Tử đã nói.

Bạch Lê Hoa nhìn bọn họ cãi nhau, tìm ốc nước ngọt và vỏ sò, dùng cục đá đập vỡ, bỏ vào lưới câu rồi quăng lưới câu vào động lươn bên cạnh.

Trong lúc chờ thì nàng cầm cuốc đào rạch nước cho đất trồng rau.

Vào mùa hè, thời điểm nhiều mưa, không có rãnh thoát nước, rau củ dễ bị ngập nước, nhẹ thì thu hoạch không tốt, nặng thì rau củ sẽ úng nước, trước đây Lương gia không để ý chuyện này, nên lúc này vẫn còn rất nhiều thứ phải làm.

Nàng vừa làm vừa tính toán, muốn xây một gian phòng ở, đại khái cần năm sáu trăm khối gạch đất, hai người làm không ngừng cũng phải bốn năm ngày.

Đều là việc tốn sức, hơn nữa hai người đều thành tâm tới hỗ trợ, không chút lười biếng, nếu trả 50 văn tiền một ngày cũng ổn.

Làm được một chút, Bạch Lê Hoa đem thùng gỗ ra ruộng nước bên cạnh để thu lưới câu. Vừa kéo lên thì thấy bên trong có ba con lươn lớn, hai con cá chạch nhỏ.

Nhiều như vậy làm cho nàng thật vui sướng.

Bạch Lê Hoa kéo lưới đổ đồ vào trong thùng gỗ rồi cất lưới câu đi.

Vì ở ngay bên cạnh, bọn Trương Cầu Tử nhìn, tò mò hỏi: “Béo Nha, người bắt con rắn nhỏ đó làm gì vậy?”

Bạch Lê Hoa nói, “Tối nay người sẽ biết.”

Trương Cầu Tử không thuận theo, “Người nhìn ta này, áo ướt đầm rồi, ta ra sức lớn như vậy giúp người làm việc mà ngay cả cái này người cũng không nói cho ta.”

Không chỉ có Trương Cầu Tử, trên người Cát Lại Tử cũng ướt đầm.

“Nói đến đây...” Bạch Lê Hoa cảm thấy băn khoăn, liền nói: “Cát đại ca, Cầu Tử, tiền công ta cho các người 60 văn tiền một ngày nhé?”

Giá này cao hơn một chút so với suy nghĩ của nàng, thậm chí còn cao hơn so với làm công nhật trong thị trấn.

Trương Cầu Tử hoảng sợ, hét lên: “Người cho tiền cái gì! Ta đâu có phải làm cho người vì kiếm tiền đâu.”

Nhà Trương Cầu Tử sống không tốt, nhưng hắn biết Lương gia càng song không tốt, còn nữa, chính mình tự nguyện tới hỗ trợ, nam tử hán đại trượng phu nói chuyện thì giữ lời, làm sao có thể lấy tiền của nàng?

Còn Cát Lại Tử, nhà bọn họ đã tốt rồi lại càng không muốn.

Hắn nói, “Người đừng cho là ta không duyên không cớ giúp người làm việc, ta chính là thèm lòng heo mà người nói đã lâu, chúng ta làm việc, người nấu cơm cho chúng ta đi!”

Hắn nói như vậy đơn giản là vì để cho Bạch Lê Hoa khỏi áy náy, hơn nữa, lòng heo cũng không phải món ăn hiếm lạ gì, cũng không tốn nhiều bạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhàn thoại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quyền “Trao đổi”.

Nhưng Bạch Lê Hoa không muốn như vậy, nhưng chưa kịp nói thì một giọng chanh chua từ bờ ruộng bên kia truyền tới:

“Cát Lại Từ, chuồng heo nhà ta chuồng heo cũng muốn tu sửa, người qua làm giúp ta đi, cũng bao cơm!”

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Vương Thúy Lan.

Lúc này vừa vắn đang công giờ trở về, nghe thấy bọn họ nói chuyện nên muốn chiếm chút tiện nghi.

Nhưng nhà ai mà không có chút việc chứ, Béo Nha nói sẽ dẫn hần lên núi săn thú, bây giờ nam nhân của nàng lại bị thương, hần có hỗ trợ thì cũng là do hần tự nguyện, nhưng Vương Thúy Lan có nam nhân, có nhi tử, có huynh đệ, kêu hần làm chi.

Cát Lại Từ có chút không vui, nhưng vẫn cứ muốn giữ chút mặt mũi đáp ứng, “Được thôi, chờ chúng ta làm xong cho Béo Nha thì sẽ qua làm giúp cho bà.”

Vương Thúy Lan nói, “Có chắc không đó, nháy mắt là mùa hè tới rồi, mùa hè hay mưa to lắm, heo nhà chúng ta còn chưa sắp xếp xong.”

Trương Cầu Từ vô cùng không thích Vương Thúy Lan, chủ yếu là bởi vì Vương Thúy Lan thích nói ra nói vào, thường xuyên cáo trạng với nhà hần, hại hần bị đánh.

Bây giờ, nghe bà ta nói muốn hần làm cho bà, càng thêm không vui, “Thậm, bà chờ không kịp thì làm trước đi, chuồng gà của Béo Nha làm xong cũng phía mất mười ngày nửa tháng đấy, đến lúc đó heo nhà bà trúng mưa sinh bệnh thì sao.”

Bất kể với gia đình nào thì heo cũng quý giá.

Vương Thúy Lan trừng mắt, “Cái tên nhãi con này, đang êm đẹp, sao lại nói vậy chứ.”

Trương Cầu Từ trợn trắng mắt, không thêm đề ý tới bà ta.

“Quên đi, ta đâu có bản lĩnh như Béo Nha có thể kêu các người làm.” Mọi người làm chuyện của mình, Vương Thúy Lan thật đúng là tưởng bọn hần sợ bà ta, nhỏ một ngụm xuống đất, khinh bỉ nói: “Con hồ ly, ngày đêm chỉ biết mê hoặc nam nhân.”

Bạch Lê Hoa vốn dĩ không muốn đề ý bà ta, không ngờ càng ngày càng quá phận.

Đàn phải đứng lên, nhìn Vương Thúy Lan, lạnh giọng: “Cò độc có thể sờ loạn, nhưng lời nói thì không thể nói bậy đâu.”

Vương Thúy Lan co rúm lại một cái.

Bây giờ thì bà ta đã kiên định cho rằng một loạt sự việc từ nhi tử sờ đến cò độc, đến việc phải uống thứ thuốc quái quỷ đều là do Bạch Lê Hoa giờ trò quỷ, chính là vì trả thù bà ta đem trứng thú tới.

Ý đồ muốn nhục nhã bà ta.

Vương Thúy Lan có ý muốn nâng mặt mặt, nhưng lại thật sự cảm thấy Béo Nha bây giờ quý dĩ, hơn nữa sâu không lường được.

Huống chi cái lão Trình Tây kia, nói gì cũng không chịu liên thủ với bà, cha Hà Tiểu Hồ cũng ngây ngốc coi nàng là ân nhân cứu mạng, bà ta chỉ là đàn bà trong nhà, có thể làm gì bây giờ?

Chỉ có nghiện cái miệng mà mắng, nhưng bây giờ miệng muốn mắng cũng không được, thật sự là ghen khui.

“Cát đại ca và Trương Cầu Từ tới giúp ta làm, ta trả thù lao, xem như bọn hần bỏ công.” Bạch Lê Hoa ngừng một chút, lại nói: “Còn bà, không duyên không cớ bắt người ta sửa chuồng heo cho bà, không biết nổi lên tâm tư hồ ly gì.”

Vương Thúy Lan ghen một chút, phản bác nói: “Người có thể trả tiền công, làm như ta không trả được vậy?”

Lương gia nghèo như vậy, Bạch Lê Hoa có muốn khoe, chắc cũng nhiều nhất bỏ ra mười văn tiền, chút bạc này bà cũng không để trong lòng.

Nghe xong lời này, Cát Lại Từ vui vẻ, “Vương thẩm, Lê Hoa cho chúng ta 60 văn một ngày đấy, người có thể cho bao nhiêu?”

Nếu muốn thọc gậy bánh xe thì chắc chắn phải trả hơn 60 văn.

Vương Thúy Lan miệng há to đến nỗi có thể nhét một quả trứng gà, cao giọng hỏi: “60 văn?”

“Đừng vậy!” Trương cầu tử gãi đầu nói, “Muốn chúng ta làm trước cho bà, không đưa tiền chúng ta không làm

Vương Thúy Lan tức giận mắng: “Ta phi, các người thêm tiền muốn điên rồi à!”

Tìm kiếm với từ khoá:

□

vài giây trước

Re: [Xuyên không - Điền văn] Không gian làm ruộng: vợ nhà nông thần y xấu xí - Mộ Tương Tri - Điểm 10

Chương 86: hồ ly tinh

Không muốn ra tiền nên sau khi Vương Thúy Lan mắng hai câu liền rời đi, trên miệng vẫn buông lời thô tục.

Bạch Lê Hoa lười so đo với nàng, nói với Cát Lại Tử, “Các ngươi còn nói không thu tiền sao, không thu tiền ta thành hồ ly tinh rồi, nếu lộ ra các ngươi chỉ hỗ trợ, bị truyền ra không biết thành bộ dáng gì nữa.”

Trương cầu tử “Phụt” một cái cười ra tiếng, “Nào có hồ ly tinh như ngươi, ta nghe tiên sinh nói, hồ ly tinh đẹp như thiên tiên, ngươi không giống, Lâm Linh Nhi thì gần giống rồi.”

Câu cuối cùng hắn nói nhỏ xiu, khiến Cát Lại Tử nghiêng đầu nhìn hắn.

“Tiểu tử ngươi, tà tâm không nhỏ a, coi trọng nha đầu kia?”

Trương Cầu Tử đỏ mặt, “Ai coi trọng nàng! Ngươi không được nói bậy.”

Nhưng lỗ tai đỏ bừng đã rõ ràng bán đứng hắn.

Bạch Lê Hoa và Cát Lại Tử trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, nở nụ cười.

Bọn họ càng cười Trương Cầu Tử càng xấu hổ đến hoảng, nói năng lộn xộn, “Các ngươi không được cười, thật, ta không có ý tứ gì với nàng đâu.”

Cát Lại Tử hỏi: “Nếu ngươi không thích Lâm Linh Nhi thì thích cô nương nhà ai?”

“Ta, ta, ai cũng không thích!” Trương Cầu Tử rầu rĩ nói, hỏi lại Cát Lại Tử, “Ngươi đừng nói ta, ngươi đánh nhau nhiều hơn ta, ngươi coi trọng cô nương nhà ai?”

“Ta a!” Cát Lại Tử nheo mắt, vẻ mặt mê mẩn, “Ta thích người như Ngọc Lan cô nương ấy, lớn lên đẹp, nói chuyện ôn nhu, giọng lại dễ nghe.”

“Bạch Ngọc Lan? Ta có nhìn từ xa, cũng khá xinh đẹp.” Trương cầu tử gật đầu, nhìn về phía Bạch Lê Hoa: “Nàng là người nhà họ Bạch đúng không? Nếu không ngươi hỏi Béo Nha một chút xem nàng thích gì? Đem một giỏ qua thì có khi lại thành đấy!”

Thích cái gì? Tất nhiên là vàng bạc ngọc thạch.

Nhưng không chờ Bạch Lê Hoa nói chuyện, Cát Lại Tử liền tự giễu cười một chút, “Ta cũng tự ngẫm lại, người ta là gia đình gì chứ, sao có thể nhìn trúng ta!”

Lúc bọn họ nói chuyện, Bạch Lê Hoa vẫn luôn vĩnh tai nghe ở bên cạnh, không ngờ Cát Lại Tử thích Bạch Ngọc Lan. Chẳng qua hai người đã định là có duyên không phận.

Có lẽ điểm này nàng cũng rất rõ ràng.

Bạch Lê Hoa thu lưới câu, đem cá chạch và lươn bên trong cất vào thùng, dặn dò họ, “lồng sắt này, cứ nửa canh giờ các ngươi giúp ta kéo một lần, không còn thịt thì bỏ thêm một chút vào, có lươn hay cá chạch thì bỏ vào thùng, tối mang về làm ăn.”

Trương cầu tử hỏi: “Thứ đồ chơi này còn có thể ăn sao?”

Bạch Lê Hoa thần bí nói: “Buổi tối ngươi thử xem, bảo đảm ngon đến muốn nuốt lưỡi đấy.”

Trương Nhị Cầu chưa từng ăn qua thứ này, bây giờ nghe nàng nói như vậy, lại háng hái, vô cùng cần mẫn.

Về đến nhà, vừa muốn đem cuộc ra cửa, Lương lão cha gọi nàng lại.

“Béo Nha, con lại đây.”

“Cha, sao vậy? Buổi tối Cát đại ca và Trương Cầu Tử muốn ăn cơm ở đây, ta vội vàng đào nương đây.”

Mới tỉnh lại không bao lâu đã bận rộn trong ngoài, Lương lão cha đau lòng, nói, “Béo nha, gần đây con tiêu rất nhiều tiền rồi phải không?”

Bạch Lê Hoa không biết hẳn có ý tứ gì, chỉ trả lời nói: “Vẫn còn ạ.”

Lương lão cha thở dài, mới vừa rồi hẳn vào phòng bếp lấy gạo mức nước tưới trúc, thấy trên thớt có một đồng đồ, chỗ khác cũng vậy, “Tiền của con, con để dành dùng đi, đừng mua thêm đồ cho nhà nữa.”

Bạch Lê Hoa muốn nói, nhưng bị Lương lão cha ngăn lại, hẳn nói tiếp, “Nhà của chúng ta là bộ dạng gì con cũng thấy rồi, con muốn mở cửa hàng chúng ta cũng không có chút bạc nào để cho con, con đó, nếu tiêu ít được một chút thì tiêu ít đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hồ Ly tinh

Không muốn ra tiền nên sau khi Vương Thúy Lan mắng hai câu liền rời đi, trên miệng vẫn buông lời thô tục.

Bạch Lê Hoa lười so đo với nàng, nói với Cát Lại Tử, “Các ngươi còn nói không thu tiền sao, không thu tiền ta thành hồ ly tinh rồi, nếu lộ ra các ngươi chỉ hỗ trợ, bị truyền ra không biết thành bộ dáng gì nữa.”

Trương cầu tử “Phụt” một cái cười ra tiếng, “Nào có hồ ly tinh như ngươi, ta nghe tiên sinh nói, hồ ly tinh đẹp như thiên tiên, ngươi không giống, Lâm Linh Nhi thì gần giống rồi.”

Câu cuối cùng hẳn nói nhỏ xú, khiến Cát Lại Tử nghiêng đầu nhìn hẳn.

“Tiểu tử ngươi, tà tâm không nhỏ a, coi trọng nha đầu kia?”

Trương Cầu Tử đỏ mặt, “Ai coi trọng nàng! Ngươi không được nói bậy.”

Nhưng lỗ tai đỏ bừng đã rõ ràng bán đứng hẳn.

Bạch Lê Hoa và Cát Lại Tử trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, nở nụ cười.

Bọn họ càng cười Trương Cầu Tử càng xấu hổ đến hoảng, nói năng lộn xộn, “Các ngươi không được cười, thật, ta không có ý tứ gì với nàng đâu.”

Cát Lại Tử hỏi: “Nếu ngươi không thích Lâm Linh Nhi thì thích cô nương nhà ai?”

“Ta, ta, ai cũng không thích!” Trương Cầu Tử rầu rĩ nói, hỏi lại Cát Lại Tử, “Ngươi đừng nói ta, ngươi đánh nhau nhiều hơn ta, ngươi coi trọng cô nương nhà ai?”

“Ta a!” Cát Lại Tử nheo mắt, vẻ mặt mê mẩn, “Ta thích người như Ngọc Lan cô nương ấy, lớn lên đẹp, nói chuyện ôn nhu, giọng lại dễ nghe.”

“Bạch Ngọc Lan? Ta có nhìn từ xa, cũng khá xinh đẹp.” Trương cầu tử gật đầu, nhìn về phía Bạch Lê Hoa: “Nàng là người nhà họ Bạch đúng không? Nếu không ngươi hỏi Béo Nha một chút xem nàng thích gì? Đem một giỏ qua thì có khi lại thành đây!”

Thích cái gì? Tất nhiên là vàng bạc ngọc thạch.

Nhưng không chờ Bạch Lê Hoa nói chuyện, Cát Lại Tử liền tự giễu cười một chút, “Ta cũng tự ngẫm lại, người ta là gia đình gì chứ, sao có thể nhìn trúng ta!”

Lúc bọn họ nói chuyện, Bạch Lê Hoa vẫn luôn vênh tai nghe ở bên cạnh, không ngờ Cát Lại Tử thích Bạch Ngọc Lan. Chẳng qua hai người đã định là có duyên không phận.

Có lẽ điểm này nàng cũng rất rõ ràng.

Bạch Lê Hoa thu lưới câu, đem cá chạch và lươn bên trong cất vào thùng, dặn dò họ, “lồng sắt này, cứ nửa canh giờ các ngươi giúp ta kéo một lần, không còn thịt thì bỏ thêm một chút vào, có lươn hay cá chạch thì bỏ vào thùng, tối mang về làm ăn.”

Trương cầu tử hỏi: “Thứ đồ chơi này còn có thể ăn sao?”

Bạch Lê Hoa thần bí nói: “Buổi tối người thử xem, bảo đảm ngon đến muốn nuốt lưỡi đây.”

Trương Nhị Cầu chưa từng ăn qua thứ này, bây giờ nghe nàng nói như vậy, lại háng hái, vô cùng cần mẫn.

Về đến nhà, vừa muốn đem cốc ra cửa, Lương lão cha gọi nàng lại.

“Béo Nha, con lại đây.”

“Cha, sao vậy? Buổi tối Cát đại ca và Trương Cầu Từ muốn ăn cơm ở đây, ta vội vàng đào nương đây.”

Mới tỉnh lại không bao lâu đã bận rộn trong ngoài, Lương lão cha đau lòng, nói, “Béo nha, gần đây con tiêu rất nhiều tiền rồi phải không?”

Bạch Lê Hoa không biết hắn có ý tứ gì, chỉ trả lời nói: “Vẫn còn ạ.”

Lương lão cha thở dài, mới vừa rồi hắn vào phòng bếp lấy gạo múc nước tưới trúc, thấy trên thớt có một đồng đồ, chỗ khác cũng vậy, “Tiền của con, con để dành dùng đi, đừng mua thêm đồ cho nhà nữa.”

Bạch Lê Hoa muốn nói, nhưng bị Lương lão cha ngăn lại, hắn nói tiếp, “Nhà của chúng ta là bộ dạng gì con cũng thấy rồi, con muốn mở cửa hàng, chúng ta cũng không có chút bạc nào để cho con, con đó, nếu tiêu ít được một chút thì tiêu ít đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tranh chấp (1)

Nói đến đây, Bạch Lê Hoa cũng hiểu ý tứ của ông.

Nếu là người khác nói lời này, đúng là có thể khiến người ta hiểu nhầm thành ý tứ “Thanh toán xong”, ta không cho người, người cũng không cần cho ta, kiếm tiền xài tiền cũng không quan hệ với ta.

Nhưng Lương lão cha nói lời này thì khác, lúc nàng chưa trưởng thành, Béo Nha gây ra không ít tai họa, mỗi lần đều là do Lương lão cha ra bạc bồi thường vì áy náy. Lúc này ông nói lời này, là thật tâm bồi vì sợ trong nhà không có đủ lực để nàng mở cửa hàng mà khuyên bảo.

“Cha, người cứ yên tâm đi, trong lòng ta hiểu rõ.”

Nàng nói, Lương lão cha lại dặn dò thêm vài lần mới yên lòng.

Vốn dĩ nàng muốn tiếp tục ra ruộng làm, nhưng trong lòng lại lo lắng cho vết thương của Lương Đại Lang nên muốn vào nhà xem.

Lương Đại Lang đang đọc sách, một hỏi một đáp với Tiết Thái.

Hai người cũng không biết đang nói cái gì, chơi vô cùng vui vẻ.

Tinh thần có vẻ không tồi.

Nàng lên tiếng hỏi: “Hai người các người đang làm gì đấy?”

Vừa dứt lời, tiếng Lý Tiểu Ngọc từ trong viện truyền đến: “Cha, Đại Lang thế nào?”

“Ồ trong phòng nghỉ ngơi đó.”

“Vậy là tốt rồi.” Lý Tiểu Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi sau đó lại bất mãn nói: “Cha, người phải nói chuyện với Béo Nha! Gà đến nhà Lương gia chúng ta thì chính là người Lương gia, lại một lòng muốn khuấy tay quẹo ra ngoài tính toán cái chuyện gì!”

Giống Bạch Lê Hoa, Lương lão cha cũng không hiểu ra sao, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiếp theo là tiếng Lương đại nương: “Ta đi trước nhìn xem Đại Lang.”

Ở buồng trong có thể nghe thấy tiếng dậm chân của Lý Tiểu Ngọc: “Nương! Chuyện này người dù sao cũng phải nói với nàng không được làm.”

Lý Tiểu Ngọc tuy rằng ngoài mặt thì quan tâm, nhưng lại liên tục tranh giành tình cảm, cũng không thèm vào thăm Lương Đại Lang, rõ ràng là ý không ở trong lời.

Bạch Lê Hoa khẽ nhủu mày.

Lương Đại Lang chú ý, hấn buông quyền sách trên tay, kéo tay nàng đi ra ngoài.

Tay hấn to rộng có lực, to rộng hữu lực, khô ráo dịu dàng.

Tay nàng thì mềm mại. Chỉ hơi mềm mại, bởi vì vác cuốc làm việc nhà nông, tay nổi lên bọt nước.

Vốn dĩ có chút đau đớn, nhưng khi hấn nắm tay thì lại thấy như đau đớn không còn.

Bạch Lê Hoa hơi muốn rút tay ra, hấn lại ra sức nắm lại, cường thế không cho cự tuyệt.

Vừa ra cửa nhà trong, Lương Đại Nương liền lôi kéo Lương Đại Lang ngó trái ngó phải.

Cũng may ngoại trừ vết thương ngoài da ở trên đầu trên đầu thì cũng không có gì, nên bà cũng hơi thả lỏng.

Lý Tiểu Ngọc ở bên cạnh ồn ào, rõ ràng là không chịu buông tha nàng.

Lương lão cha vẫn như cũ không rõ nội tình: “Đây là làm sao vậy?”

Bạch Lê Hoa đứng ở bên người Lương Đại Lang, không nhanh không chậm chất vấn, “Tiểu Ngọc, người nói cho rõ ràng, ta rốt cuộc làm sai cái gì? Sao ta lại có lỗi với Lương gia?”

“Chính người làm cái gì còn không rõ sao? Thương thế trên đầu đại ca là do đâu còn cần ta phải nói sao?”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Truyền càng nhiều, việc cũng bị làm quá lên!

Lúc này, mọi người ngoài ruộng đều biết, lão đại Lương gia bị cha vợ đánh, dùng bình hoa thật nặng đập vào đầu.

Nghe nói máu trên đầu Lương Đại Lang lập tức bắn ra, phun lên mặt Bạch Diễm Trung.

Bạch Diễm Trung còn chưa buông tha, muốn lại lấy đồ khác đập.

Cả câu chuyện chính là một nhà Bạch Diễm Trung tàn nhẫn độc ác muốn đánh chết con rể.

Lương Đại Nương vừa nghe liền chịu không nổi, trực tiếp ngã xuống ruộng lúa mạch.

Bấm huyết nhân trung một lúc lâu mới tỉnh lại, nhưng vì lo lắng nên chưa thu dọn đồ đạc đã chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Tranh chấp (2)

“Ta làm gì tất nhiên tự ta biết, nhưng máu chốt là người nói ta khuỷu tay quẹo ra bên ngoài là như thế nào? Ta chỗ nào không hướng về Lương gia?”

“Người đem thịt heo về nhà mẹ đẻ! Làm hại Đại Lang bị thương còn chưa đủ sao?” Lý Tiểu Ngọc càng nói càng cảm thấy chính mình có lý, “Nếu tâm người hướng về nhà mẹ đẻ, cha bệnh một cái thì hấp tấp phải đi về, vậy người còn lưu lại nơi này làm cái gì!”

Lương Đại Lang đem Bạch Lê Hoa bảo vệ ở phía sau.

“Bạch Ngọc Lan nói nhạc phụ ta sinh bệnh, xuất phát từ hiểu đạo chúng ta mới đi xem, còn thịt heo là mua cho nhà chúng ta, đem tới Bạch gia chính là lòng heo, người còn gì không đồng ý?”

Sắc mặt của hấn không thể nào tốt, hiển nhiên là tức giận.

“Đồ vật ở trong phòng bếp, người muốn đi xem hay không?”

Lương Nhị Lang nhìn Lý Tiểu Ngọc, lại nhìn Lương Đại Lang, nhanh như chớp chạy vào bếp, một lát sau lại chạy ra, vẻ mặt kinh hãi, “Thật sự nha, có thịt ba chỉ, còn có dầu, thật nhiều đồ đó!”

Lý Tiểu Ngọc hung hăng trừng mắt liếc Lương Nhị Lang.

Lương Đại Lang căng mặt, “Béo Nha tự lấy bạc của mình mua đồ dùng trong nhà, mọi người cùng nhau ăn và sử dụng, vậy người nói nàng khuyu tay quẹo ra ngoài chỗ nào?”

Từ khi đầu óc Béo Nha khỏe, trong nhà bỗng nhiên đều có thức ăn mặn, nếu là trước kia thì nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lương Đại Lang trước nay đối xử với mọi người nhàn nhạt, rất ít khi thấy hắn có cảm xúc gì, lúc này lại lộ ra mặt mắt hừng, Lý Tiểu Ngọc vẫn có chút chột dạ, nàng nói: “Kia... Dù cho không có việc này, cha nàng ta động thủ cũng không đúng!”

“Tiểu Ngọc, Bạch lão gia động thủ cũng không phải ý của Béo Nha, nàng...”

“Ta thế nào?” Lý Tiểu Ngọc hỏi lại, “Chính người ngấm lại, có phải từ khi nàng khỏe lên, cha liền bị bệnh hay không? Đại ca bị thương? Nương tể xiu? Tiếp theo đến phiên ai? Chàng hay là ta? Lúc này mới được mấy ngày đã khắc người như vậy, về sau cái nhà này của chúng ta còn muốn hay không!”

Không nói thì không sao, vừa nói như vậy, không khí trong nháy mắt liền trở nên kỳ quái.

Thật lâu sau, Lương Nhị Lang mới nhỏ giọng nói: “Đây đều là ngoài ý muốn mà.....”

“Ngoài ý muốn? Nghĩ nàng ta lợi hại sao? Sạch sẽ thì sẽ không có đồ vật hiếm lạ (hồ), biết chữa bệnh, nấu ăn, đi đường còn tình cờ nhặt thỏ với gà rừng, nói không chừng chính là bị yêu nghiệt bám vào người!”

“Lý Tiểu Ngọc!”

Lương Đại Lang hét to một tiếng, giữa trán nổi gân xanh, hiển nhiên nổi giận!

Từ “Yêu nghiệt” này có thể nói là thực nghiêm trọng, dù cho không có thiên tai, người nếu cồng trên lưng cái danh này thì sẽ bị treo lên cây, thiêu cháy, nghiền xương thành tro.

Béo Nha dù sao cũng là nương tử của hắn.

Huống chi, nàng chưa từng có lỗi với Lương gia, ngược lại từ khi khỏi bệnh, thì vẫn luôn lao động vì Lương gia.

Mặc kệ là thịt hồ hay là đất trồng rau, dù là sắc thuốc hay nấu ăn, đều là vì Lương gia.

Nhưng hiện tại, nàng cư nhiên bị nói như vậy.

Biểu tình Lương Đại Lang quá mức dọa người, quả thực giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Lý Tiểu Ngọc không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, may mắn Lương Nhị Lang chắn ở trước mặt nàng nói, “Đại ca, đàn bà này miệng dê tiện, người đừng so đo với nàng.”

Lý Tiểu Ngọc tuy rằng không phục, nhưng ngay lúc này cũng không dám nói thêm cái gì.

Lương Đại Lang nhắm mắt lại, bình phục một chút tâm tình, lại mở lần nữa thì vẻ mặt bình thường lại.

Chỉ là, lời nói lạnh lẽo trên môi nói ra: “Nếu người nói nương tử ta là yêu nghiệt thì đưa chứng cứ ra, nếu không đừng trách ta vô tình!”

Thật hù hồn cái bà Tiểu Ngọc này, đúng là cực phẩm mà! ㄟ(〇〇〇)ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tranh Chấp (3)

Lý Tiểu Ngọc trốn phía sau Lương Nhị Lang không dám hé răng.

Nhìn bộ dáng tức phụ của mình Lương Nhị Lang nhăn mày lại, giọng điệu cũng trở nên vô cùng không tốt: “Đại ca, người làm gì đấy! Tiểu Ngọc chính là đệ tức phụ nhi đấy!” (em dâu ấy ạ)

Ánh mắt Lương Đại Lang đảo trên người hai người, nhìn Lý Tiểu Ngọc chột dạ.

“Vậy người hỏi nàng một chút, lúc này nàng ta nói chuyện có coi mình là đệ tức phụ nhi không?!”

“Lời này đâu phải chỉ có một mình Tiểu Ngọc nói, ai cũng nói như vậy, huynh có bản lĩnh thì đi lấp kín miệng của người cả thôn đi.” Lương Nhị Lang nói, tức giận nhìn thoáng qua Bạch Lê Hoa đang ở bên cạnh Lương Đại Lang, lẩm bẩm, “Cũng không biết nàng rót cái mê được gì cho huynh nữa.”

Rõ ràng vừa xấu vừa béo, cả ngày không làm việc đàng hoàng, còn hung dữ, một nữ nhân mà đánh ngã ban am nhân, thấy thế nào như thế nào không thích hợp.

Ngoại trừ nấu ăn khá ngon, còn lại chẳng có gì tốt.

Nói nữa, giống như Lý Tiểu Ngọc nói, ở đâu có một người vừa khỏi bệnh liền sinh long hoạt hổ (mạnh khỏe), còn lấy được đồ mà không người nào lấy được, nếu không phải yêu nghiệt bám vào người thì còn có thể là gì nữa?

Lương Nhị Lang hận không thể moi hết đồ ăn đã ăn ra.

Âm thầm buồn bực, tâm đại ca hán đã bị quỷ mê hoặc rồi.

Nghĩ như vậy, hán hung tợn trừng mắt liếc Bạch Lê Hoa.

Nhận được ánh mắt cừu hận của Lương Nhị Lang, Bạch Lê Hoa sờ sờ mặt, chẳng lẽ tiêu chuẩn thẩm mỹ của nơi này không giống nhau, nàng rất đẹp sao?

Nếu không, làm sao mà một buổi bura liên tiếp hai bị người ta nói là rót mê được đây.

“Đủ rồi, các ngươi đều câm miệng cho ta!”

Thấy mặt hai người càng ngày càng đỏ, Lương lão cha xem không nổi nữa, quát lớn.

Tuy là không cãi nhau ầm ĩ nữa, nhưng Lương Nhị Lang lại thở phì phì quay mặt đi, mặt Lương Đại Lang thì lạnh như băng.

“Tiểu Ngọc nói không đúng, nhưng Đại Lang, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, chị em đâu ở cùng nhau có điểm mâu thuẫn cũng bình thường thôi, nhưng con cũng không thể nhúng tay vào, con vừa mới rồi muốn làm gì? Đánh nàng hay giết nàng? Con giờ có tiền đồ quá ha, muốn đuổi tận giết tuyệt huynh đệ phải không?”

Lương lão cha thấy Lý Tiểu Ngọc tuy rằng nói chuyện quá phận, nhưng cũng không phải không có đạo lý, từ lúc Béo Nha thanh tỉnh, ngăn ngừn có mấy ngày mà nhà này việc lớn việc nhỏ không ngừng.

Nhưng Đại Lang nói cũng có đạo lý, tuy rằng xảy ra nhiều chuyện, nhưng mỗi việc Béo Nha làm đều là vì trong nhà, nhìn thịt heo để trên thớt, gà con vừa mới mua, rãnh nước đào một nửa...

Bên này còn chưa hiểu rõ, bên kia, Lương Đại Lang đã nói, “Béo Nha là nương tử của ta, ta đây tự nhiên muốn che chở, có người chửi bới, mặc kệ là ai cũng đừng mong sẽ thoát.”

Tuy rằng được người bảo vệ rất dễ chịu, nhưng Bạch Lê Hoa vẫn không nhịn được rên một tiếng trong lòng: Không xong.

Quả nhiên, lời này vừa ra, tâm Lương lão cha vừa mới còn do dự lập tức quyết định, một trận lửa bùng lên, tay nhanh hơn não.

Mất thấy quái trượng trong tay Lương lão cha giờ cao lên, Lương Đại Lang nhắm hai mắt lại, Bạch Lê Hoa ở bên cạnh chuẩn bị tay không tiếp quái trượng.

Nhưng quái trượng cuối cùng vẫn không nện xuống.

Giờ cao lên, rồi chậm rãi hạ xuống.

Rồi sau đó, bị ném sang một bên.

Lương lão cha thở dài, ngồi ở trên ngạch cửa, nửa ngày mới lên tiếng hỏi: “Chuyện này các ngươi muốn làm sao đây?”

Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc nhìn nhau, trẩm miệng một lời nói: “Phân gia!”

Rốt cuộc hiện tại, trong nhà cũng không có chuyện của hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tranh chấp (4)

Lương lão cha không nói lời nào.

Lương Đại Nương không nói lời nào.

Mọi người đều trầm mặc, không biết qua bao lâu, Lương Nhị Lang nhin không được, nói, “Cha, đại ca hấn không sao cả, nhưng người cũng không thể mặc kệ ta và Tiểu Ngọc đi? Việc này cứ càng ngày càng nghiêm trọng, nếu ta không né đi một chút, không chừng một ngày nào đó không gặp được các người nữa.”

Lương lão cha trừng mắt, “Người đồ hồn Trương nói cái gì!”

Lương Nhị Lang rụt đầu lại.

Đúng lúc này, Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ đã trở lại.

Trên bờ ruộng đã không còn chỗ để gạch, nên hai người liền thương lượng chọn một ít đem bỏ vào trong viện của Lương gia, đến lúc đó có gạch trong nhà cũng tiện.

Từ xa đã nghe thấy Trương Cầu Từ hét to: “Béo Nha, Béo Nha, người mau tới đây phụ ta một chút.”

Hắn chịu trách nhiệm gạch đất, nhưng trên tay lại mang theo thùng gỗ chứa đầy cá chạch và lươn, thật sự là có chút cố hết sức.

Thét to mới phát hiện không khí có chút lạ, chân tay luống cuống nhìn nhìn Cát Lại Từ, lại nhìn người nhà Lương gia, cười mỉa nói: “Lương thúc, đây là sao?”

“Ai!” Lương lão cha thở dài nói, “Không có việc gì, Cầu Từ, hôm nay thật là cảm ơn các người.”

Trương Cầu Từ buông gạch đất xoa bả vai, ngưng ngừng nói, “Người nên nói cảm ơn là ta.”

Cát Lại Từ cũng cười nói, “Đúng vậy, Béo Nha ra không ít bạc đâu.”

Nghe được lời này, Lương lão cha lại thở dài.

Cát Lại Từ không nghĩ ra, rõ ràng quang cảnh trong nhà rất tốt, sao lại thở dài chứ?

Thấy biểu tình người Lương gia kỳ lạ, Cát Lại Từ cũng không dám nhiều lời.

“Chúng ta tiếp tục đi làm gạch đất, làm xong sớm dùng sớm.”

Lưu lại một câu như vậy, liền lôi kéo Trương Cầu Từ chuẩn bị đi.

Lời này tuy rằng để tránh nghi ngờ, nhưng cũng thiệt tình muốn làm gạch đất cho nhanh.

Làm xong sớm ngày nào thì lấy ít tiền công của Béo Nha ngày đó.

Không ngờ, vừa mới chuẩn bị đi, liền bị Lương Đại Lang gọi lại.

Cát Lại Từ quay đầu lại hỏi, “Đại Lang, sao? Người không đau lòng bạc của Béo Nha nhưng chúng ta đau lòng đó.”

Lương Đại Lang nhàn nhạt quét mắt qua từng người, sau đó nhìn Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ, hỏi: “Bây giờ ở đây chỉ có mấy người chúng ta, các người nói thật lòng xem, các người rốt cuộc có cảm thấy Béo Nha là yêu nghiệt không!”

Không chỉ có Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ, ngay cả người Lương gia cũng hoảng sợ.

Mất dõn về phía Lương Đại Lang.

Điểm khác nhau chính là, Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ là kinh hách, vợ chồng Lương Nhị Lang là khiếp sợ, còn Lương lão cha bọn họ là trách cứ.

Trương cầu từ rốt cuộc tuổi còn nhỏ, nghe được cái từ yêu nghiệt này, lập tức kinh sợ, “Đại Lang ca, chuyện này không nói bậy được!”

Cát Lại Từ cũng gật đầu, “Đúng vậy, cũng may mắn nơi này chỉ có mấy người chúng ta, nếu lời này bị người khác nghe thấy được, Béo Nha nói không chừng không còn mạng.”

Lương Đại Lang sắc mặt nghiêm túc, “Các người chỉ cần nói phải hay không phải thôi.”

Cát Lại Từ tuy ngày thường cợt nhả, nhưng lúc này cũng nhú mày, không vui nói: “Đương nhiên không phải! Người sao lại thế này?”

Béo Nha là dạng người gì, hần là tướng công mà còn không biết sao?

Mắt thấy điện giật lửa cháy, Trương Cầu Từ cũng ôm đầu nói, “Đúng vậy, nương ta cũng nói, Béo Nha có duyên với tiên nhân, nếu có là gì đi nữa thì cũng là thần tiên, sao có thể nói thành yêu nghiệt chứ?”

Con người thanh lãnh của Lương Đại Lang đảo qua Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc, nhàn nhạt nói, “Ta tất nhiên cũng tin tưởng nương tử của ta là tiên nhân, nhưng có người nói cả thôn đều truyền khắp nàng là yêu nghiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Kế hoạch (1)

Cát Lại Từ buồn bực: “Sao ta chưa từng nghe vậy?”

Trương cầu từ cũng lắc đầu, “Đúng vậy, ai lại tạo ra tin đồn ác độc như vậy?”

Khó tránh khỏi người này liền không có.

Chu tiên thôn tuy rằng có rất nhiều đàn bà tam cô bà tám miệng nói linh tinh, nhưng là muốn nói đến hại chết người thì cũng không có.

Cát Lại Từ lòng đầy căm phẫn vì Bạch Lê Hoa mà bất bình, “Béo Nha, ngươi yên tâm, bất kể hần là ai, để ta biết ta sẽ xé miệng của hần!”

Người Lương gia nghe hần nói, đều không khỏi nhìn qua, Lương Nhị Lang buồn bực, trừng mắt liếc Cát Lại Từ, châm chọc mỉa mai nói: “Cát Lại Từ, đây là chuyện của Lương gia chúng ta, ngươi đừng bắt chớ đi cày xen vào việc người khác.”

Vừa rồi bị tức đến choáng váng, Cát Lại Từ lúc này mới nhớ, Béo Nha là tức phụ nhi của Lương gia, hần nói như vậy cũng có điểm không đúng.

Nhưng lại vì thái độ của Lương Nhị Lang mà tức giận, hần không cam lòng yếu thế trừng trở lại: “Ta này không phải cũng là vì Béo Nha sao.....”

Lý Tiểu Ngọc phụt cười, vô cùng ái muội nói: “Ngươi cứ yên tâm đi, Béo Nha có đại ca tốt của ta che chở đây, đâu cần ngươi can rờ nhọc lòng!”

“Ngươi xú đàn bà này nói chuyện gì vậy!” Cát Lại Từ vỗ đùi, nổi giận mắng.

Đồng thời, Lương Nhị Lang cũng kéo Lý Tiểu Ngọc bảo vệ phía sau, gân cổ rống: “Ngươi mắng ai đó!”

Nhìn thấy hai người có xu hướng đánh nhau, Trương Cầu Từ nhanh chân ôm chặt eo Cát Lại Từ, mạnh mẽ ngăn hần:

“Được rồi, Cát đại ca, chúng ta đi làm gạch đi.”

“Ngươi buông ta ra!”

“Cát đại ca, Trương Cầu Từ, các ngươi đi trước giúp ta làm gạch đi, mặt trời xuống núi thì trở về ăn cơm nhé.”

Mắt thấy hai bên sắp đánh nhau, Bạch Lê Hoa lên tiếng.

Thật ra nàng không muốn quản, nhưng nếu thật đánh nhau thì Lương Đại Lang sẽ giúp ai đây?

Bạch Lê Hoa nói xong liền đi vào bếp, cũng không thèm nhìn tới người Lương gia, cầm bình muối cùng một miếng thịt khô đi về phía nhà của Trần quả phụ.

Không cần biết như thế nào, đã mượn đồ thì phải trả lại.

Trương Cầu Từ liêu mạng xô đẩy, Cát Lại Từ mới không tình nguyện đi ra ruộng.

Lúc này, không còn người không liên quan, Lương Nhị Lang nhìn Lương lão cha, nôn nóng nói: “Cha, người nói thật một câu đi!”

“Nói cái gì mà nói, Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ nói các ngươi không nghe được có phải hay không?”

Lý Tiểu Ngọc dậm chân, “Cha, thà rằng tin là có, cũng không thể tin không có, đến lúc đó lỡ như có chuyện thì trễ mất thì sao?”

Lương lão cha hỏi nàng: “Cái nhà này ta định đoạt hay các con định đoạt?”

Suy nghĩ một chút, ông chém đinh chặt sắt nói, “Nếu muốn phân gia, trừ phi ta chết!”

“Các người nếu thật sự muốn phân nhà thì nhanh chóng đi mua thuốc chuột, bỏ vào chén của ta đi.”

“Cha, người nói gì vậy.” Lương Nhị Lang bắt đầu đi nhìn về phía Lý Tiểu Ngọc, bị Lý Tiểu Ngọc trừng mắt, hấn đành phải nói tiếp, “Người nhìn bây giờ, tàu từ khôn khéo, có thể ra ruộng, nấu ăn, nếu phân nhà rồi thì mọi người đều có thể sống tốt, người cần gì phải vậy?”

Lương lão cha không nói lời nào.

Lý Tiểu Ngọc nói tiếp, “Đúng vậy, lập tức đóng thuế rồi, phân nhà thì có thể giao ít đi chút bạc. Bạc này tính ra mua thịt thì nhà chúng ta có thể ăn cả tháng đây.”

Về tình về lý, cũng không có gì xấu.

Cuối cùng, Lương lão cha lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, “Việc này về sau rồi nói!”

Lời này tuy rằng nghe cho có lệ, nhưng lại là lần đầu tiên ông nhả ra.

Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc muốn rèn sắt khi còn nóng đem chuyện này định ra, nhưng Lương Đại Nương vốn dĩ vẫn luôn không nói gì, mở miệng, “Được rồi, các người đều vào đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Kế hoạch (2)

Hai người không tình nguyện đi vào nhà.

Lương Nhị Lang đi theo sau Lý Tiểu Ngọc, đóng cửa lại, vẻ mặt khó hiểu hỏi nàng, “Nàng tại sao một hai phải nháo phân gia vậy?”

“Cái gì mà một hai ta phải nháo?” Lý Tiểu Ngọc hỏi, “Tình huống trong nhà như thế nào chàng cũng thấy rồi, liên tiếp xảy ra chuyện làm cho ta mỗi ngày ăn thịt rồng cũng nuốt không trôi!”

Tựa hồ đoán được Lương Nhị Lang muốn nói gì, Lý Tiểu Ngọc trước hết đem lời muốn nói đặt ở đầu môi.

Trong nhà nghèo một chút thì không sao, nhưng nếu gả tới đây mà ngay cả mạng cũng giữ không nổi thì không làm được.

“Ta không phải có ý này!” Lương Nhị Lang thoát nhìn lo lắng sốt ruột, “Nàng nói nàng ta rút cuộc muốn gì, chúng ta cứ như vậy mà phân ra, tới lúc đó bị nàng ta theo dõi thì càng khó thoát chết sao?”

Nhưng hiện tại đã rút dây động rừng.

“Nếu không.....”

Hai người nhìn nhau, nghĩ đến ý nghĩ trong lòng, không khỏi có chút run sợ.

“Miêu ngao..... Miêu ngao.....”

Không biết mèo hoang động dục từ nơi nào chạy tới, vẫn luôn ở bên ngoài gào không ngừng, càng lúc càng dồn dập.

Mấy tiếng kêu thô ráp này dọa cho Lương Nhị Lang đang tập trung tinh thần phải rung mình, tức khắc nổi giận mắ, “Cái con mèo ôn dịch, xuân qua lâu rồi mà còn ***, coi chừng lão tử đi ra ngoài đánh chết người!”

Hấn hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài, không bao lâu lại hùng hùng hổ hổ trở về.

“Không biết trốn đi đâu.”

Vừa dứt lời, mèo hoang lại kêu lên.

Đi ra ngoài vẫn không tìm được.

Mèo hoang này kêu đến tâm phiền ý loạn, Lý Tiểu Ngọc nhú mày, “Ta đi ra ngoài xem”

Bên ngoài không có ai.

Lý Tiểu Ngọc đi theo thanh âm, lặng lẽ đi vòng ra đằng sau vách tường nhà mình, nhìn quanh, không bao lâu thì thấy một hán tử cao lớn thô kệch đang khom lưng, chụm tay làm thành loa, lên lút kêu tiếng mèo.

Rõ ràng là muốn dẫn nàng ra.

Lý Tiểu Ngọc giận sôi máu, muốn quát lớn nhưng lại sợ bị người trong phòng nghe thấy, chỉ có thể trầm giọng kêu: “Lý Đại Lực, người lên lút làm gì đấy!”

Hán tử kia bị hoảng sợ, nhưng thấy Lý Tiểu Ngọc, biểu tình rõ ràng cao hứng, “Ta... Ta không có làm gì a!”

Thấy bộ dáng này của hán, Lý Tiểu Ngọc liền cảm thấy không phải chuyện tốt gì, mặt lạnh đi, “Vậy người tới đây làm gì? Không có việc gì thì lăn nhanh đi!”

“Tiểu Ngọc, tốt xấu gì ta cũng là ca ca muội.” Nam tử lúc này không còn co rúm, “Muội nói chuyện với ta như vậy hả?”

“Ta phi!” Lý Tiểu Ngọc nhổ nước bọt xuống đất, “Nếu huynh thật sự coi ta là muội tử thì sẽ không cả ngày muốn bán ta vào nhà thổ đi.”

Không cần biết là ở nhà chồng hay là nhà mẹ đẻ, cái tên đại ca này chỉ khi thiếu bạc mới nhớ tới nàng.

Nếu không phải nàng tự mình làm chủ, mạnh mẽ gả cho Lương Nhị Lang, chỉ sợ đã sớm bị cái tên đại ca cùng cha cùng mẹ bán và thanh lâu ngày ngày sống không bằng chết.

“Được rồi, chuyện đã bao nhiêu năm trước rồi mà còn lải nhải không yên.” Lý Đại Lực không kiên nhẫn nói, “Ta thiếu người ta không ít bạc, muội mau đi lấy cho ta.”

“Không phải lần trước ta đã cho huynh rồi sao?” Lý Tiểu Ngọc nói, “Huynh đã đáp ứng ta sẽ không bao giờ đánh bạc nữa”

“Ta đâu có muốn đánh bạc!” Lý Đại Lực tức giận nói, “Đây không phải là sau khi trả còn thừa lại vài đồng tiền sao, ta muốn đi kiểm lại, kết quả bọn âm tào địa phủ kia lừa gạt ta, lão tử lần này thật sự hoàn toàn bị ép buộc á.”

Hán nói rồi ngồi bệt xuống, miệng hùng hùng hổ hổ, vẻ mặt suy sút.

Lý Tiểu Ngọc cũng không thèm nhìn, trực tiếp nói, “Ta không có bạc!”

Thôi rồi, người nhà cực phẩm của Tiểu Ngọc đã xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Kế hoạch (3)

“Không phải chứ, muội tử, muội đùa cái gì vậy.” Lý Đại Lực lập tức đứng lên, ngay cả móng dính đầy lá cây cũng không thèm phui, mặt đầy nghi vấn, “Cái con đàn bà xấu xí kia không phải là đã khỏe rồi sao?”

Nói đến đây, Lý Tiểu Ngọc liền tức giận.

Nàng tròn mắt hỏi lại: “Đâu có liên quan tới ta?”

“Nó không phải có bạc sao?” Lý Đại Lực vỗ đùi.

Hán thấy hôm nay tới đây thật không sai nha, vốn dĩ hán nghe “các huynh đệ” nói, tức phụ nhi của Lương gia mua thật nhiều đồ trên chợ, hán còn không tin.

Chính là liên tiếp hai người đều nói nàng ta mang bao lớn bao nhỏ, lúc này mới nổi lên tâm tư.

Hán nghĩ, không hổ là thân khuê nữ của Bạch Diễm Trung.

Hán nghĩ thật đắc ý, bên này Lý Tiểu Ngọc lại cảm thấy buồn cười.

Vốn dĩ nàng ta cho rằng sau khi rời khỏi cái nhà kia thì nàng sẽ được tự do, không bao giờ bị liên lụy chuyện trong nhà nữa vì Lương gia cũng là nhà

nghèo rớt mùng tơi.

Bọn họ có áp bức cũng không được gì.

Nhưng cha mẹ nàng cứ vài ngày lại gặp nàng đòi bạc.

Lần trước, lúc hấn khóc lóc cầu xin, nàng thật sự cho rằng hấn đã thay đổi, chỉ cần nàng giúp hấn lần này thì hấn sẽ không đi làm chuyện vô liêm sỉ nữa, nhưng vừa mới được bao lâu lại nhớ thương tiền của nàng? Lý Tiểu Ngọc thực thất vọng.

Bạc lần trước là do nàng trộm ra, lúc này hấn muốn nàng đi cướp sao?

Lý Tiểu Ngọc không muốn nói gì nữa, “Huynh đi đi, ta thật sự không có.”

“Muội tử ngoan, muội giúp ca ca đi, ca ca thề với ngươi, từ nay về sau quyết tâm sửa đổi.”

Lý Đại Lực nóng nảy, một tay giữ chặt cánh tay Lý Tiểu Ngọc, tay kia giờ ba ngón giữa lên thề.

Hấn nói: “Lần này mà không trả tiền thì ca sẽ mất mạng đó! Năm mươi lượng, chỉ cần năm mươi lượng được không?”

“Ngươi đừng chạm vào ta!” Lý Tiểu Ngọc thét chói tai giữ tay hấn ra, năm mươi lượng, hấn đem nàng thành cái kho tiền sao?

Nàng nhin không được nguyên rủa: “Huynh chết thì có quan hệ gì với ta chứ?”

Lý Đại Lực sừng sốt, thu hồi tâm tư cầu xin, thay đổi sắc mặt ra vẻ đương nhiên, cánh tay đang nắm tay Lý Tiểu Ngọc càng thêm dùng sức, “Ngươi rốt cuộc có cho hay không?”

“Ta nói không có!”

Lý Đại Lực cười quỷ dị, sau đó, nắm tay nắm thật mạnh vào người Lý Tiểu Ngọc, “Không có, được, ta làm cho ngươi có!”

Hấn chọn đá vào thân nàng ta, chủ yếu là vào bụng

Ở cái nơi không ai thấy, vừa đá vừa hỏi, “Nói, có hay không?”

Người hấn cao lớn thô kệch, một thân cây mạnh, Lý Tiểu Ngọc ăn hai đá đã chịu không nổi, thống khổ cuộn trên mặt đất, “Có, có.....”

Nghe được đáp án vừa lòng, Lý Đại Lực vẫn chưa hết giận, lại đá thêm một cú, “Nếu lão tử không sống được thì trước tiên ta sẽ giết ngươi!”

Lý Tiểu Ngọc không nói chuyện, cả người cuộn lại.

Lý Đại Lực không kiên nhẫn nói, “Đứng lên, đừng có giả chết.”

Nàng ta chết hay sống không quan trọng, quan trọng là tìm ra bạc.

Lý Tiểu Ngọc giật mình, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần, nhìn Lý Đại Lực từng câu từng chữ nói: “Ta có thể cho huynh bạc, nhưng huynh phải giúp ta làm một chuyện, nếu không thì dù huynh có đánh chết ta cũng đừng nghĩ có thể lấy một xu nào.”

Trên mặt nàng hiện ra vẻ kiên nghị và nghiêm túc chưa từng có.

Lý Đại Lực nhíu mày, “Muội nói đi.”

Lý Tiểu Ngọc mím môi, ghé vào bên tai Lý Đại Lực nói: “Ta muốn huynh.....”

Nghe xong lời của nàng, vẻ mặt Lý Đại Lực khiếp sợ, “Muội thật sự muốn làm như vậy?”

“Có làm hay không tùy huynh.”

Tuy rằng nàng ném lại lời này rồi bỏ đi, nhưng trong lòng trăm phần trăm xác định là Lý Đại Lực sẽ đáp ứng nàng.

LNT - không biết cái tên hỗn đản sẽ làm ra cái chuyện gì nữa đây... tội Béo Nha tỷ quá...

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Kế hoạch (4)

Lúc trả muối, Trần quả phụ lôi kéo nàng nói một ít chuyện nhà.

Thời gian có chút trì hoãn.

Bạch Lê Hoa ôm một ít loại rau dưa trần quả phụ đưa cho nhà mình, lúc trở về vừa lúc gặp phải Lý Đại Lực lén lút từ trong rừng trúc đi ra, nhìn quanh không thấy ai thì nhanh như chớp quẹo vào trong đường nhỏ.

Lúc trước tâm trí béo nha có vấn đề, thứ có thể nhớ kỹ cũng không nhiều lắm, chỉ là thông qua hồi ức của nàng, hơn nữa tự mình phân tích, miễn cưỡng cũng có thể được hiểu ra chút việc.

Tên Lý Đại Lực này bởi vì là nam đinh, nên được sủng ái từ nhỏ, chỉ cần trên bàn có chút thịt cá hay đồ ăn mặn đều là cho hắn.

Cha mẹ cưng chiều đến biến hắn thành tên hỗn đản không học vấn không nghề nghiệp.

Hắn xen lẫn vào mấy người không đứng đắn, cả ngày không phải ở sông bạc thì chính là ở kỹ viện.

Lúc trước vì tiền để đánh bạc mà muốn đem muối muối ruột của mình đi bán vào nhà thổ, người mua đã liên hệ xong, nhưng Lý Tiểu Ngọc thà chết không chịu, vào một buổi trưa, xảy ra quan hệ với Lương Nhị Lang, phá thân mình, gả đến Lương gia.

Bây giờ nếu vô duyên vô cớ, tuyệt đối sẽ không lại đây.

Nhìn bộ dáng hắn lén lút, hơn phân nửa là vì tiền.

Tiền trong nhà đều do Lương Đại Nương quản, chính mình lúc vừa về đây, Lý Tiểu Ngọc không phải vì hắn mà trộm bạc hồi môn của mình sao.

Bạch Lê Hoa lắc đầu, người Lý gia này thật đúng là ăn thịt người không nhả xương.

Nàng đem rau quả mang về đặt ở trên thớt, đem lươn trong thùng cầm ra, tuốt một cây xiên tre, mang theo dao nhỏ, bắt đầu xử lý ở bên cạnh mương.

Lúc Lý Tiểu Ngọc sửa sang quần áo xong trở lại sân, đứng lúc thấy Bạch Lê Hoa dùng xiên tre quán chặt đầu từng “Con rắn nhỏ”, rồi đem xiên tre cắm cố định vào trong đất, tay trái kéo thẳng thân mình “Con rắn nhỏ”, tay phải cầm dao nhỏ sắc bén, một nhát mổ bụng, lấy nội tạng ra. (LNT: ôi má ơi... bìn rùn...)

Toàn bộ quá trình, “Con rắn nhỏ” bị đau, quấy loạn xạ, máu bắn lên mặt Bạch Lê Hoa.

Nàng lại dùng tay lau.....

Lý Tiểu Ngọc chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đây quả nhiên là yêu nghiệt, quả nhiên là ma quỷ.

Nàng không dám thét chói tai, một đường đỡ tường đi trở về phòng.

Thấy bóng dáng kia biến mất, khoe miệng Bạch Lê Hoa nhếch lên, tâm tình vui sướng tiếp tục mở, kéo!

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, lúc đem lươn đã xử lý tốt ném vào bên trong chậu, chúng nó vẫn còn quấy loạn xạ.

Đổ một gáo nước.

Nàng lại đi cắt rau hẹ, lúc này rau hẹ mọc tốt, cắt không bao lâu sẽ lại có thể mọc lên tiếp.

Buổi tối nhiều hơn hai miệng ăn. Gần đến giờ ăn, nàng làm nhân bánh, lại cắt lươn thành đoạn, xào chua cay với khoai tây sợi, hầm canh củ cải trắng.

Nhân bánh nướng nhiều một chút chắc sẽ đủ.

Tối giờ cơm, nàng vào bếp một chút thì Lý Tiểu Ngọc cũng vào, cầm hai quả cà tím, cắt rửa, giống như sắp xào cà tím.

Bạch Lê Hoa vừa đốt lửa, nàng liền chen qua, chiếm chảo đổ dầu vào.

Một cái bếp, hai nồi nấu.

Lý Tiểu Ngọc đã chiếm lấy chảo tốt, nàng (BLH) liền dùng chảo không thường dùng, đáy nồi đầy tro, không dễ nóng, đúng lúc dùng để áp chảo bánh nướng.

Bên trong bột mì bỏ thêm trứng gà, sau khi lên men xong thì trông giống bánh bao, bỏ thêm nhân rau hẹ, nấm, thịt vụn vào, sau đó đè dẹp, đặt lên chảo nướng lửa nhỏ.

Một bên cắt lươn, cắt khoai tây.

Hai người cùng bận rộn, Lý Tiểu Ngọc không nói lời nào, lúc cần dùng đồ thì trực tiếp đoạt.

Nàng làm một món giống mọi ngày rồi kêu Lương Nhị Lang ăn cơm.

Lương Nhị Lang tuy rằng trong lòng biết không được ăn đồ của Bé Nha, nhưng nghe mùi từ trong bếp bay ra, vẫn nhịn không được nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tay nghề (1)

Nhìn mấy miếng cà xào đen thui trước mặt, Lương Nhị Lang hỏi, “Không gọi cha mẹ sao?”

Lý Tiểu Ngọc cao giọng gọi, “Cha, nướng, ra ăn cơm!”

Vợ chồng Lương lão cha ra tới, thấy trên bàn để hai chén cơm độn khoai lang, một đĩa dưa muối nhỏ, một đĩa cà tím xào đen thui.

Chút đồ ăn này làm gì đủ cho bốn người.

Rõ ràng không tính bọn họ vào, lúc này còn làm bộ giả mù sa mưa, sắc mặt Lương lão cha không vui nói: “Các con ăn trước đi! Ta và nướng con ăn sau cũng được.”

Lời thì nói vậy, nhưng Lương lão cha không động đũa thì ai dám động trước?

Chờ đến khi Bạch Lê Hoa làm cơm xong, kêu Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ về, cà tím đã ngui một nửa.

Còn chưa đi vào cửa, liền nghe thấy Trương Cầu Từ lớn tiếng, “Bé nha, người làm cái gì ăn ngon, thơm quá vậy?”

“Đói bụng chưa, các người ăn trước cái này đi.” Bạch Lê Hoa đem chậu bánh nướng có nhân lên giường đất, vừa gọi vọng ra ngoài cửa, vừa nói, “Trần thẩm sao còn chưa qua?”

Vừa dứt lời thì thấy Trần quả phụ ôm một chồng chén lại đây, “Trong nhà ta chỉ có một người, chén này đã lâu không dùng, ta thấy dơ nên rửa sạch mấy lần.”

Lương gia làm hai mâm, mỗi người một chén ăn cơm, hai cái chén lớn. Bây giờ người nhiều, không có biện pháp nên lúc nàng trả muối cũng thuận đường mượn chén.

Bạch Lê Hoa nhận lấy, “Tới đây tới đây, thẩm ngồi đi.”

Nàng tiếp nhận chén, chuẩn bị vào phòng bếp lấy cơm.

Trần quả phụ theo ở phía sau, vừa hỗ trợ vừa hỏi, “Đại muội từ, trong đây muối bỏ cái gì, sao thơm vậy?”

“Bỏ một ít khoai tây và lươn.”

Con lươn là cái gì, Trần quả phụ không biết, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, bụng hai chén cơm đi ra ngoài.

Lúc này mới chú ý, trên bàn còn để thật nhiều bánh nướng.

Lúc này, mọi người đều ngồi ở trên bàn, mắt trông mong.

Đặc biệt là tiểu hài nhi Tiết Thái, đôi mắt nhìn chăm chăm vào chậu bánh, vô cùng rõ ràng nuốt nước miếng.

Lương Đại Nương cho hắn cầm một cái, cái bánh nhỏ bằng nắm tay, hắn cắn hai ba cái đã ăn xong, rồi vừa chép miệng vừa tiếp tục nhìn chăm chăm.

Trần quả phụ thấy thú vị, hỏi, “Tiểu oa nhi này lớn lên đẹp nha, con nhà ai?”

Bạch Lê Hoa vừa lúc từ nhà bếp ra, cười nói, “Là biểu đệ của ta.”

Mấy ngày nay vì tránh phiền toái không cần thiết, đều nói với người ngoài như vậy.

Trên bàn cơm, một đĩa lớn lươn xào, một đĩa khoai tây sợi xào chua cay, một phần canh cải trắng, màu sắc và hương vị đều đầy đủ, vô cùng đối lập với đĩa cà tím xào đen thui của Lý Tiểu Ngọc bọn họ.

“Được rồi, đều ăn đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Tiết Thái liền chop bánh.

Tay trái cầm bánh, bỏ vào miệng cắn một miếng hơn nửa cái, tay phải lại nhanh chóng gấp một miếng lươn.

Trương Cầu Tử và Cát Lại Tử cũng giống hần, đã sớm bị mùi hương hấp dẫn, lúc này cắn một miếng bánh, hận không thể nuốt cả đầu lưỡi vào.

Trần quả phụ tuy rằng ăn không có khoa trương như vậy, nhưng mặt đầy ngạc nhiên, ăn trong miệng nhìn trong chậu.

Cũng may là nhiều đồ ăn nên cũng không sợ ăn xong rồi bị chê cười.

Xem bộ dáng bọn họ ăn ngẫu nhiên, Lương lão cha và Lương Đại Nương đang có tâm sự nặng nề cũng nhìn không được cảm nhiều hơn mấy miếng bánh.

Lương Nhị Lang ở bên cạnh, ăn cà tím nhạt nhẽo, đôi mắt không nhìn được ngó vào mâm bên cạnh, cuối cùng nhìn không được, tự cho là không dấu vết hít sâu một hơi, lấy mùi rồi và cơm, ghen cổ nuốt xuống.

Tất cả vào trong mắt của Lý Tiểu Ngọc, quả thực chính là đánh vào mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tay nghề (2)

Nàng thờ phỉ phỉ kéo đĩa cà tím về phía mình.

Mà bên kia, Cát Lại Tử ăn một hơi bốn năm cái bánh bột ngô, ngâm đầy trong miệng còn không ngừng khen nàng, “Béo Nha, tay nghề của ngươi thật không chê vào đâu được!”

Trương cầu tử trong miệng đầy đồ ăn, chỉ có thể liên tiếp chỉ vào đĩa lươn.

“Cái này gọi là con lươn, bỏ khí bỏ máu, khỏe người khỏe xương, xua gió trừ ẩm ướt, dù là nam nhân nữ nhân hay là tiểu hài tử ăn vào đều có lợi.”

Bạch Lê Hoa nói, gấp hai miếng cho Lương lão cha và Lương Đại Nương, “Cha mẹ, các người ném thử đi.”

Chưa nói đến giá trị như dùng thuốc, ngay cả hương vị cũng vô cùng tuyệt vời.

Trần quả phụ cười nói, “Béo Nha, không ngờ bây giờ muối còn làm người trí thức nha, nói lời ra giống như đại phu, ta nghe không hiểu gì cả.”

“Chỉ cần biết có lợi là được.” Nàng cười nói, “Lúc về thăm cũng có thể bắt lươn nấu cháo, rất bổ dưỡng cho nữ nhân.”

Trần quả phụ liên tục lắc đầu, “Không được không được, ta sợ nhất loại thú vật mềm oặt này.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Lúc đã ăn uống no đủ, trên bàn cơm, món do Bạch Lê Hoa làm, ngoại trừ canh cải trắng còn thừa một chút, còn lại toàn bộ đều bị Cát Lại Tử và Trương cầu tử bọc cơm ăn sạch sẽ.

Lý Tiểu Ngọc bên kia, một đĩa cà tím tự mình làm, chỉ động vào một chút, còn Lương Nhị Lang thì hít mùi hương của lươn và bánh nướng mà ăn ba chén cơm lớn.

Lúc này, mọi người đều ăn không nổi nữa.

Xoa bụng dựa vào ghế.

Tiết Thái lúc chia bánh nướng, “Ngươi một cái ta một cái, ngươi một cái ta một cái, ngươi một cái ta một cái. ....”

Lúc thấy hần như vậy từng người từng người chia bánh, Lương Nhị Lang nhìn chăm chăm, thật vất vả đến phiên hần, chỉ cần một ánh mắt muốn giết người của Lý Tiểu Ngọc ném qua, hần đành chịu đựng, đau lòng quay mặt đi.

Sau đó nhìn đến thùng gỗ bên cạnh, sáng mắt lên, lôi kéo Lý Tiểu Ngọc đi.

“Còn không phải là lợn sao, đi, chúng ta cũng đi câu.”

Trần quả phụ lúc này mới nhớ tới, trên bàn ăn, hai vợ chồng này không gấp một miếng đồ ăn do Béo Nha làm, không khỏi có chút lo lắng: “Bọn họ làm sao vậy?”

Đây dù sao cũng là chuyện nhà người khác, cho nên mới vừa hỏi xong, Trần quả phụ liền hối hận, đành ha ha nói, “Ai nha, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, các người đừng để trong lòng. Còn nữa nha, Béo Nha bây giờ nấu ăn ngon như vậy, Đại Lang người thật đúng là có phúc khí.”

Lời này vừa ra, không khí càng kỳ quái.

Lương Đại Lang mỉm cười, trắng trợn táo bạo nắm cổ tay Bạch Lê Hoa, “Đây là tất nhiên.”

Hại cho hai lỗ tai Bạch Lê Hoa đỏ lên.

Ăn cơm xong, trước khi đi, Trương Cầu Tử vẫn luôn nói, “Thật muốn mỗi ngày tới làm việc.”

Ý của hắn là như vậy mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn Bạch Lê Hoa làm đồ, nhưng mà lọt vào tai nàng lại không lưu tình chút nào cự tuyệt.

“Đừng đừng đừng, người muốn ăn cơm thì cứ lại đây, mỗi ngày làm việc ta không trả tiền nổi đâu nha.”

Mọi người đều cười, Trương Cầu Tử mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Đã nói không cần đưa tiền mà.”

Trước khi đi, Bạch Lê Hoa nghĩ nghĩ, vẫn nói cho Cát Lại Tử, “Dùng trần ngải, xương bồ, xuyên luyện tử, trăm bộ nấu nước gội đầu, lúc xả nước thì dùng nước nóng một chút, tốt nhất là mỗi ngày gội nước nóng.”

Ở hiện đại, bệnh chốc đầu kỳ thật rất dễ trị, chỉ cần đem đầu tóc cạo sạch, bôi chút thuốc mỡ, không bao lâu là hết, nhưng ở đây da tóc trên thân thể do cha mẹ sinh ra, đều vô cùng cẩn thận.

Tóc không thể cạo, chỗ bị nhiễm vi khuẩn chốc đầu ngày càng nhiều, tất nhiên không dễ khỏi.

Tiền bọn Trần quả phụ đi, Lương Đại Nương đã rửa chén xong, lấy nước ấm cho mấy người rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Trúng độc (1)

Mới vừa chuẩn bị xong thì thấy Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang đã trở lại, mang theo thùng gỗ đi vào nhà bếp.

Tiếp theo chính là một trận bùm bùm.

Bạch Lê Hoa đi qua thì thấy trong chậu có ba bốn con lợn, Lý Tiểu Ngọc học cách bắt từ nàng.

Nhưng nàng ta lại không đoán trước được là trên người lợn có một tầng da trơn, sờ lên trơn nhẵn không giữ được, cầm được một chút thì trườn khỏi tay nàng ta rồi quấy loạn xạ trên mặt đất.

Nàng ta hoảng sợ, tay chân luống cuống chạy trốn làm đổ chậu rồi đụng vào Lương Nhị Lang, Lương Nhị Lang lại đụng phải tủ chén. ....

Bạch Lê Hoa có lòng tốt hỏi một câu: “Cần ta giúp các người làm không?”

“Không dám làm phiền người!” Lý Tiểu Ngọc bị mấy con lợn làm cho tâm phiền ý loạn, “Hay là người tự cho là người giỏi?”

Nghĩ đến bộ dáng không có tiền đồ ở trên bàn cơm của Lương Nhị Lang, Lý Tiểu Ngọc liền phiền lòng, cahnwgr qua chỉ xào rau mà thôi, không phải là đổ dầu vào chảo rồi đổ đồ ăn vào, chín rồi thì nhắc xuống sao?

Lý Tiểu Ngọc kiên định cho rằng mình không nấu ngon là do không có nguyên liệu tốt cho nàng ta nấu, hơn nữa nàng ta quản gia, chỉ là cho ít dầu mà thôi.

Lúc này thấy Bạch Lê Hoa còn muốn cướp sự nổi bật của nàng, tất nhiên sẽ châm chọc mỉa mai.

Nếu người ta đã nói rõ không cần mình hỗ trợ thì hà tất gì nàng phia lấy mặt nóng dán vào mông lạnh người khác đây?

Bạch Lê Hoa rời đi, để mặc cho bọn hán lẫn lộn.

Lúc đi đến cửa phòng ngủ, nàng liền nhin không được suy nghĩ vớ vẩn:

Lương Đại Lang bây giờ bị thương, chắc sẽ không nữa đêm chạy đi như trước nhỉ?

Như vậy tính ra, đêm nay chắc là lần đầu tiên bọn họ “cùng chung chăn gối”, nàng đột nhiên có chút thấp thỏm, đứng ở cửa do dự không biết có nên đi vào hay không.

Chủ yếu là bởi vì lúc trước “Động phòng” có chút xấu hổ, bây giờ biết nàng không còn là con cóc, có thể nào Lương Đại Lang sẽ thật sự tiến tới chứng thực quan hệ “phu thê” của họ không?

Trời ạ, tuy rằng bây giờ nàng cũng có chút ngực, nhưng vẫn còn là tiểu cô nương, nguyệt sự chưa tới a!

Còn một thân thịt mỡ này nữa, làm sao bây giờ!

Lúc “bach bach bach” có khi nào mờ rung loạn không đây! (LNT - Trời ơi đến là chết cười với tỷ!)

Nghĩ đến đây, Bạch Lê Hoa chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, ông trời ơi, nàng suy nghĩ cái gì vậy? Nàng vẫn còn là một tiểu cô nương a!

Nhưng mà càng xấu hổ hơn là đúng lúc này cửa mở, Lương Đại Lang ở trần đi ra.

Lương Đại Lang muốn đi ra đi WC, lúc này lại thấy mặt nàng đỏ bừng đứng ngoài cửa, buồn bực nói, “Nàng làm sao đấy?”

Bạch Lê Hoa hận không thể tìm cái khe hở chui vào, lắc đầu quày quạy, “Không có gì không có gì.”

Lời còn chưa nói hết, Lương Đại Lang một tay kéo nàng đến trước mặt hắn, một tay để lên trán nàng, vừa so vừa lẩm bẩm, “Sao mặt nóng như vậy, đừng nói là phát sốt chứ.”

Còn không phải là muốn “thieu đốt” sao!

Bạch Lê Hoa ngăn cánh tay Lương Đại Lang, cũng không dám nhìn thẳng vào thân trên của hắn, chỉ nói, “Ta không có gì đâu, ta đi ngủ trước đây.”

Sau đó nàng xoay người vào nhà, liếc nhìn thấy dưới đất trải chiếu, trên đó có đệm chiếc chăn.

Không khỏi kinh ngạc, “Sao chàng lại ngủ dưới đất?”

Lương Đại Lang quay đầu lại, vẻ mặt hồ nghi trả lời, “Giường quá nhỏ, ba người ngủ thì quá chật chội, ta ngủ dưới đất tiện hơn.”

.....

Bạch Lê Hoa lúc này mới nhớ là Lương gia không có giường đệm dư, Tiết Thái vẫn luôn thay phiên ngủ cùng mọi người.

Về mặt xấu hổ.

Chỉ có thể giáo huấn Tiết Thái đang ôm bánh nướng ăn nhồm nhoàm để dòi đi sự chú ý.

Nhưng mà Tiết Thái cũng không để ý đến nàng.

Tối nay Lương Đại Lang và Tiết Thái ngủ trên giường, Bạch Lê Hoa lấy lý do “Tiểu hài tử” và “Bị thương” danh nghĩa mà chiếm lấy chiếu ở dưới đất.

Ai ngờ hôm sau mở mắt ra, không chỉ không có Lương Đại Lang mà ngay cả Tiết Thái cũng không thấy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Trúng độc (2)

Phải biết rằng, đứa nhỏ kia ngày nào cũng ngủ đến trưa.

Bạch Lê Hoa hoảng sợ, nhanh chóng xuống giường đi tìm, nhưng mới vừa kéo cửa phòng ra, thì thấy Tiết Thái uể oải ỉu xiu nằm bò trên ghế dài trong

nhà chính.

Tức khắc thờ dài nhẹ nhõm một hơi, “giường tốt không ngủ, sao lại ra nằm bò lên ghế thế?”

Tiết Thái ngẩng đầu, dưới mắt là một quãng thâm cực lớn, nhìn nàng với bộ dáng một lời khó nói hết.

Nàng lại hỏi, “Đệ làm sao vậy?”

Tiết Thái lác đầu, hỏi, “Tỷ..... Tới hôm qua ngủ được không?”

Bạch Lê Hoa gật gật đầu, dù là Tô Noãn hay là Béo Nha, nàng cũng ngủ tốt nha, “Tốt, tốt chứ, đệ hỏi cái này làm gì?”

Tiết Thái càng thêm một lời khó nói hết.

Tối hôm qua bởi vì ăn quá nhiều bánh nướng, bụng căng ngủ không được, đi vòng quanh phòng để tiêu thực.

Đi chưa được mấy bước chân thì nghe thấy tiếng ngáy rung trời của Bạch Lê Hoa, uy lực có thể so với súng đạn, đều đều mà tiết tấu cực nhanh.

Lúc ấy, hần về mặt khiếp sợ nhìn về phía Lương Đại Lang, người nợ thì đã tập mãi thành thói quen, dựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết Thái là người rất cảnh giác, ngày thường ngủ chỉ cần có một tiếng động nhỏ là tỉnh ngay, huống chi là tiếng ngáy như ma âm vào tai bên người.

Lúc tiếng ngáy của Bạch Lê Hoa càng lúc càng lớn, Lương Đại Lang bắt đầu đốt đèn đọc sách, hần nhìn sát vào nhưng một chữ cũng xem không vào.

Thật vất vả đến rạng sáng, hần thật sự là buồn ngủ, mơ mơ màng màng muốn ngủ, không biết ai lại đập cửa “Bang bang”, vừa muốn ngủ liền tới, còn đúng giờ hơn gì nữa.

Máu chó là, Lương Đại Lang người này còn đặc biệt không có nghĩa khí, tự mình đi lên nóc nhà ngủ mà không mang theo hần!

Sau đó hần cứ như vậy ngây người ở nhà chính tới hừng đông.

Đúng lúc, Bạch Lê Hoa hỏi: “Đệ có thấy Đại Lang không?”

Tiết Thái hừ một tiếng, giọng có hơi có chút vui sướng khi người gặp họa, “Có lẽ còn ngủ ở trên nóc nhà đó!”

Nói lời thật lòng, tuy rằng Bạch Lê Hoa lớn lên khó coi, lại thô lỗ dã man, nhưng lúc trước hần nghĩ nếu sau này trưởng thành cưới một tức phụ như vậy cũng không tồi, ít nhất sẽ không động một chút là khóc suýt mướt, tay thì trời gào không chặt còn liên lụy người khác.

Quan trọng nhất chính là tuy Bạch Lê Hoa lớn lên xấu xí, nhưng nội tâm nàng không xấu, làm đồ ăn lại ăn ngon và đối xử tốt với hần.

Nhưng một nữ tử, sao có thể ngáy to như vậy?

Người như vậy không thể lấy làm nương tử, ngay cả tẩu tử còn chưa được.

Nghĩ đến đây, Tiết Thái liền có chủ ý.

Ngẩng đầu, ra vẻ ngây thơ nói, “Béo Nha, đệ nghe người ta nói, kết hôn là phải ngủ chung giường, nhưng sao tỷ với Đại Lang ca ngay cả chung phòng cũng không ngủ a?”

Bạch Lê Hoa đỏ mặt, “Con nít con nôi, chuyện người lớn đệ quản làm gì.”

“Đệ không phải tiểu hài tử!” Tiết Thái thờ phỉ phỉ, “Đệ ba tuổi đã biết chữ, năm tuổi có thể làm thơ, bảy tuổi đã có thể viết Thiên Tự Văn, đệ.....”

Tiết Thái còn đang khoe khoang, Bạch Lê Hoa thì càng nghe càng cảm thấy không đúng, nghĩ lại chuyện của hần qua một lần thì đột nhiên phát hiện đứa nhỏ này không đơn giản.

Nếu là trốn từ nhà thổ ra, lúc trước lại còn không thuận theo bọn chúng thì làm sao chúng có thể dạy chữ nghĩa cho hần, huống chi bảy tuổi viết Thiên Tự Văn?

Cũng có thể nói hần là công tử gia đình giàu có, không cần thận bị lừa bán, nhưng hần lại cố tình nói mình không có cha mẹ.....

Kỳ quái.....

“Bạch Lê Hoa, người cái đồ đi ngàn đao chém chết, sao người lại ngoan độc như vậy!”

Đang nghĩ nghĩ, thì một giọng nói sắc nhọn từ nhà xí bên kia truyền đến.

Là Lý Tiểu Ngọc.

Chương 99: Trúng độc (3)

Sắc mặt Lý Tiểu Ngọc vàng như nến, ôm bụng đau mà mắng chửi, rõ ràng là vừa từ nhà xí đi ra.

Mới sáng sớm đã bị mắng, trong lòng Bạch Lê Hoa cũng khó chịu, lên tiếng hỏi: “Ta đã làm gì chứ?”

Tiết Thái ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Bọn họ tối hôm qua ôm nhà xí suốt đó.”

Bên này vừa dứt lời, bên kia Lý Tiểu Ngọc lại bắt đầu:

“Người làm chuyện tốt mà người không biết sao?” Lý Tiểu Ngọc lau nước mắt, “Người có phải muốn hại chết từng người từng người Lương gia mới an tâm phải không?”

Lý Tiểu Ngọc càng nói càng kích động, “Hôm qua ta đã nói gì? Hôm nay xảy ra trên người hai vợ chồng ta đi? Con yêu tình hại người! Người muốn chúng ta chết, không có cửa đâu!”

Giọng nàng ta vô cùng sắc nhọn, lúc này nàng ta gân cổ lên nói chuyện, mới sáng sớm nên mọi người đều từ trong nhà ló đầu ra xem.

Lý Tiểu Ngọc thấy nhiều người nhìn thì càng thoải mái.

“Ta Lý Tiểu Ngọc có chỗ nào có lỗi với người thì nói thẳng ra đi, đừng có suốt ngày đi tính toán đường ngang ngõ tắt, người làm có trời thấy a!”

Nàng lúc này vẫn luôn chửi đổng, người ngoài nghe như lọt vào trong sương mù, có người có lòng tốt đứng ra nói chuyện, “Tức phụ của Lão nhị, người nói bùm bùm một đổng như vậy chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, người nói từ từ đi mọi người phân xử cho người!”

“Nói cái gì mà nói?” Lý Tiểu Ngọc mắng, “Nam nhân của ta bây giờ còn đang ngồi xổm trong nhà xí không ra được, còn nói cái gì nữa?”

Trần quả phụ đứng ở bên cạnh nói: “Ta thật không hiểu nổi, đây là người vô duyên vô cớ oan uổng người sao?”

“Người nói tiếng người hả?” Lý Tiểu Ngọc nói, “Chúng ta đi đại tiện cả một đêm vì muốn oan uổng nàng? Ta phi!”

“Tiểu Ngọc, người cũng nói là người làm thì trời nhìn thấy nha, ngẩng đầu ba thước có trời thấy rõ, Bạch Lê Hoa ta làm việc không thẹn với trời, người lấy lý do gì đến đây oan uổng ta?”

“Hai vợ chồng chúng ta đi đại tiện cả đêm vì ăn lươn của người a!”

“Nhà Lão Nhị, lời này người nói không đúng nha.” Trần quả phụ hướng về phía mọi người nói, “Tối hôm qua lúc chúng ta ăn cơm có rất nhiều người làm chứng nha, các người không hề gặp một miếng đồ ăn nào của Lê Hoa!”

Lý Tiểu Ngọc sùng sốt, lúc này mới nhớ tới lươn là tự mình làm, nhưng vẫn hùng hổ dọa người, “Chúng ta chính là vì ăn lươn nên tiêu chảy, nếu không phải nàng nói có thể ăn thì chúng ta sẽ làm sao? Trong lòng đã có ý định không tốt rồi.”

Hơn nữa tối hôm qua làm lươn, tuy bỏ thêm rất nhiều dầu nhưng ăn vào vô cùng hôi tanh, không biết bọn họ làm cách nào mà ăn hết.

Trần quả phụ cũng không phải dễ đối phó, trực tiếp chất vấn: “Nếu không thể ăn, trên bàn chúng ta có món lươn, mọi người chúng ta đều ăn sao đều không có việc gì?”

Nói đến đây Bạch Lê Hoa liền hiểu rõ, hơn phân nửa có lẽ là đêm qua lúc bọn họ làm lươn không cẩn thận cắt qua túi mật nên bị viêm dạ dày.

Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Lươn này quan trọng nhất chính là rửa sạch, nhất định phải nhanh chóng lấy túi mật ra, không được để mật dính lên thịt, bởi vì gan và túi mật của lươn dùng để tạo máu và giải độc, nên trong đó đầy chất độc, có phải làm hỏng rồi không? Người là muốn ăn vụng mà không thành, tự lấy đá đập chân mình!”

“Sao người không nói sớm?” Lương Nhị Lang ôm bụng từ nhà xí ra, “Nhưng bây giờ chúng ta bị như vậy thì người chung quy cũng phải chịu trách nhiệm!”

Bọn họ đã đi đại tiện cả một đêm, bây giờ cứ tiếp tục đi như vậy thì sẽ mất mạng a.

Nhưng mấu chốt là bọn họ còn không có tiền đi xem đại phu.

Cho nên mặc kệ thế nào cũng phải để làm đại phòng lấy bạc ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Trúng độc (4)

Tiết Thái làm mặt quỷ nói, “Ai bảo ngươi tự mình làm, lúc này tiêu chảy là đáng đời.”

Lương Nhị Lang hung thần ác sát gợn nắm đấm, “Tên tiểu tử này, thiếu đòn phải không?”

Vừa nói xong thì bụng lại nhộn nhạo, kẹp mông chạy vào nhà xí.

“Các ngươi hay quên nhỉ?” Bạch Lê Hoa kéo Tiết Thái bảo vệ sau người, nói: “Tối hôm qua ta đã có hỏi các người muốn ta giúp hay không, chính các người nói là không cần, đâu có liên quan đến ta?”

Tiết Thái đắc ý núp ở phía sau làm mặt quỷ.

“Dù sao cũng là ngươi xấu bụng.” Lý Tiểu Ngọc nhìn cửa nhà xí, nghe tiếng ào ào trong đó, gấp gáp nói: “Ngươi còn không mau đi tìm đại phu cho chúng ta!”

Bạch Lê Hoa đuổi tay, “Lấy tiền ra đi rồi nói.”

“Béo Nha.” Dù gì cũng là hàng xóm láng giềng, lúc này có người thấy tình trạng của Lương Nhị Lang, cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền hảo tâm khuyên nhủ, “Mạng người quan trọng hơn, ngươi bỏ qua con tức này, cứu người đi rồi nói.”

Mọi người vây quanh xem náo nhiệt, phe Trần quả phụ đều nói Lương lão nhị thật bất chính.

Nhưng nói nhiều nhất, vẫn là Béo Nha.

Lúc này đầu óc khỏe rồi, mạnh mẽ vùng lên, hoàn toàn không ở chung được, tuy không nói rõ nhưng bọn họ đều chờ để chế giễu.

Lương lão cha không biết khi nào từ trong phòng đi ra, đen mặt phân phó: “Đại Lang, lấy bạc ra.”

“Cha.” Lương Đại Lang không tán đồng, “Ta làm gì có bạc……”

Lương lão cha kéo hán ra một bên, “Ngươi nhưng đừng lừa cha, Béo Nha không phải chuẩn bị mở cửa hàng sao? Làm sao không có bạc?”

Lương Đại Lang hoảng sợ, “Đó là tiền Béo Nha bán trang sức mà? Ta không động vào được!”

“Vậy con muốn nhìn đệ đệ của ngươi chết trong hố phân à?”

“Nhưng……”

Nếu cho bạc thì không phải tương đương với việc thừa nhận sao? Đến lúc đó lại nháo đến trong nhà gà chó không yên.

Bạch Lê Hoa lạnh nhạt nói, “Cha, người đừng lo, hai vợ chồng này chết thì tính lên đầu ta.”

Cơ thể người có chức năng điều tiết, bọn họ đi cả đêm, lúc này sợ là mất nước rồi, trong bụng cũng không có đồ gì để xả ra nữa.

Có người nói Bạch Lê Hoa tàn nhẫn, cũng có người nói Lương Nhị Lang đáng đời.

Bạch Lê Hoa không để ý bọn người đến xem náo nhiệt, Lý Tiểu Ngọc lại thẹn quá hóa giận, hất một chậu nước vòá đám người, “Nhìn cái gì mà nhìn, trong nhà không có chuyện gì làm sao?”

Đám người tản đi.

Tối hôm qua sau khi nấu xong nàng còn đặc biệt dẫn Lương Nhị Lang ăn nhiều một chút, lúc này bệnh trạng tất nhiên nặng hơn nàng.

Trong lòng càng thêm hận Bạch Lê Hoa: Đàn bà thú vị, ngươi chờ đó, không còn đặc ý lâu được đâu.

Nhưng hiện tại mấu chốt là làm sao có tiền bây giờ, đến lúc xong chuyện mà không có tiền đưa cho Lý Đại Lực, hán mà nói chuyện hán làm ra thì chắc

chấn nằng sẽ bị giết chết.

Lý Tiểu Ngọc rầu rĩ, Lương lão cha cũng rầu rĩ.

Tuy rằng việc này không quan hệ tới Béo Nha, nhưng bây giờ trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện, nếu nói là trùng hợp thì cũng quá khéo đi.

Bạch Lê Hoa không thèm quản bọn họ, xuống ruộng hái chút lá cải, cắt vụn trộn vào bột ngô, làm hơn nửa chậu chuẩn bị cho gà ăn.

Nàng có bỏ thêm chút nước trong không gian vào chậu, gà thích ăn thì cũng nhanh lớn.

Nếu để cho người Lương già người thấy thì thế nào cũng nói nàng không thể lãng phí đồ vật như thế.

Bạch Lê Hoa ôm chậu cám, thả gà ra khỏi chuồng heo, lừa ra rừng trúc phía sau cho ăn.

Tiết Thái theo đuôi phía sau, chân hần còn bị thương nên không thể chạy nhanh được.

Đi đến rừng trúc thì không thấy bóng dáng Bạch Lê Hoa đâu mà chỉ có một đám gà riu rít loạn xạ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Các người muốn thế nào (1)

“Béo nha?”

Liên tục kêu vài tiếng cũng không ai đáp lại.

Nhưng rào tre quây gà phía trước đều không có dùng vải buộc lại.

Chậu cám gà cũng rơi xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt sao đã không thấy người đâu?

Nghĩ đến khả năng nào đó, Tiết Thái cẩn thận nhìn quanh, theo dấu vết trên đất thấy sau đồng cùi cách đó không xa lộ ra một góc quần áo.

Hắn bắt động thanh sắc xoay người, làm bộ làm tịch kêu thêm vài tiếng béo nha, không kịp chuẩn bị, nhanh chân bỏ chạy!

Nhưng chưa chạy được hai bước thì đã bị người kéo lưng quần bắt lại.

Một giọng nam từ thô ráp từ phía sau vang lên: cái dừ tợn trung hơi mang thô

“Tiểu tử chạy nhanh thật nha!”

Vừa nói vừa đổi tay, xoay người Tiết Thái lại, sau khi thấy rõ khuôn mặt hắn thì hai mắt sáng ngời, “haha, phát tài rồi!”

Nhìn tiểu tử này lớn lên lông mày ra lông mày, mắt ra mắt, nhìn như nữ oa, nếu bán cho mấy tên buôn người thì có thể kiếm không ít bạc đâu.

Đáng tiếc là hắn chỉ mang theo một cái khăn thấm thuốc mê.

Lý Đại Lực một tay che miệng Tiết Thái, một tay ôm bụng hắn, đem theo hắn ra phía sau đồng cùi, lấy dây thừng trói chặt hắn lại.

Trong toàn bộ quá trình, Béo Nha nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Hai người bị ném cùng một chỗ.

Tiết Thái bị nhét khăn trong miệng, không cử động được mà cũng không la được, lúc này gấp đến cả người chảy mồ hôi.

Hắn cọ cọ vào người Bạch Lê Hoa, cố gắng đánh thức nàng.

Lý Đại Lực mặc kệ bọn họ, chỉ nghĩ bây giờ làm thế nào, theo ý của Lý Tiểu Ngọc thì hắn đi tìm mấy huynh đệ, cùng nhau khiêng bà béo này bán cho bọn buôn người, đem tới nơi xa xa một chút rồi quay về tìm nàng lấy năm mươi lượng bạc.

Nhưng tối hôm qua hắn suy nghĩ thật lâu, huynh đệ của hắn tuy là nhiều nhưng nếu hắn nói cho bọn chúng thì chắc chắn bọn chúng sẽ xảo trá đòi chia hoa

hồng, vậy bạc kia không phải tất cả là của hắn.

Nếu bây giờ người đã ở trên tay hắn rồi thì sao lại phải nghe lời cái bà nương Lý Tiểu Ngọc kia, sao không trực tiếp đòi tiền từ Lương gia?

Nhưng nếu là trực tiếp đòi tiền Lương gia thì chắc chắn không thể bán tiểu tử này.

Lý Đại Lực có chút luyến tiếc.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định để lời nhắn lại cho Lương gia, muốn bọn họ lấy sáu mươi lượng bạc ra để chuộc người!

Chỉ cần lấy được tiền thì hắn lập tức đi đến nơi khác sung sướng, ai tìm ra được hắn?

Nghĩ kỹ đường lui, hắn liền đem xe đẩy tay đặt ở một bên đẩy lại đây, bà béo này nặng như heo, hắn kéo mãi cũng không động đậy.

Lý Đại Lực đã chuẩn bị sẵn hết, xe đẩy tay để đẩy, lúc để chút nữa khiêng người lên xe đẩy rồi thì đạp lên trên, ai cũng không nhìn ra. Nhưng còn thằng nhóc đang tỉnh này thì hơi khó.

Hắn vuốt miệng, hung tợn chỉ vào Tiết Thái nói, “Ngoan ngoãn nằm yên, không được lộn xộn, động một chút là lão tử giết chết ngươi nghe không?”

Nơi này không thể ở lâu, lỡ như lát nữa người của Lương gia phát hiện ra chuyện xấu.

Tiết Thái ngây ngốc gật đầu, đồng thời tay bị trói ở sau lưng rút cuộc cũng đụng tới đầu ngón tay của tới Bạch Lê Hoa

Lý Đại Lực yên lòng, chạy tới kéo tay Bạch Lê Hoa để kéo nàng ta lên xe đẩy.

Thấy thân thể to lớn của Bạch Lê Hoa, hắn hít một hơi thật sâu, vừa dùng sức tay vừa tự cổ vũ chính mình: “Năm mươi lượng! Hãy!”

Bạch Lê Hoa thân mình hơi nhúc nhích.

Cuối cùng, bởi vì Bạch Lê Hoa quá béo nên hắn không thể kéo lên xe đẩy. Lý Đại Lực mắng chửi xong thì chuẩn bị khom lưng khiêng người lên.

Không ngờ ngay lúc này Bạch Lê Hoa đột nhiên mở to mắt, hai chân giờ lên, ồm, chuẩn, tàn nhẫn đá vào mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Các ngươi muốn thế nào (2)

Giấy tiếp theo, Bạch Lê Hoa vững vàng đứng lên, nhanh chóng móc chủy thủ trong giày ra, chặt đứt dây thừng trên chân Tiết Thái.

Lý Đại Lực ngàn tính vạn tính cũng không có dự đoán được Bạch Lê Hoa hằng ngày uống nước trong không gian, nên đối với thuốc rất miễn cảm, tuy rằng lúc đầu sơ lý bị hôn mê, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Thấy vậy, hắn mắng to, “Con đàn bà thú!”

Trái lo phải nghĩ, hắn đuổi theo Tiết Thái, chỉ nghĩ Lương gia ở ngay phía sau, trăm triệu lần không thể để hắn chạy về nói ra.

Bạch Lê Hoa đuổi chân ra, hắn vấp ngã chổng mông xuống đất, đến khi bò dậy thì Tiết Thái cũng chạy xa lắc rồi.

Lý Đại Lực đổi mục tiêu thành Bạch Lê Hoa con ngươi phẫn nộ trừng to, hung thần ác sát.

Bây giờ trong lòng hắn vừa tức vừa gấp, âm thầm hối hận, không nên vì một văn tiền mà mua thuốc mê rẻ, nếu không làm sao con đàn bà này có thể tỉnh nhanh như vậy.

Nhưng chẳng qua hắn cũng không tin một hán tử cao lớn thô kệch như hắn lại không có cách bắt một nữ tử yếu đuối.

Đúng lúc người Lương gia tới, không cần phí tâm tư để lại lời nhắn, trực tiếp một tay giao tiền một tay giao người là được.

Thấy thời gian càng ngày càng gấp, người Lương gia không biết lúc nào sẽ tới. Hai mắt Lý Đại Lực hai mắt đỏ lên, nhìn chăm chăm Bạch Lê Hoa, quát lớn, giờ nắm đấm đấm về phía nàng.

Bạch Lê Hoa vẫn luôn nhìn hắn, lúc nắm đấm đấm qua, eo nàng chột nhói.

Trong tình huống bình thường thì nàng hoàn toàn có thể né được nắm đấm của Lý Đại Lực, còn có thể dùng khuỷu tay thúc hấn một cú, nhưng không ngờ nàng lại khi địch, nắm đấm chỉ là tung hòa mù, lực chân chính là ở trên đùi.

Bạch Lê Hoa chỉ cảm thấy đầu gối cong xuống đau nhói, hai chân mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống.

Chẳng qua nàng cũng không phải vô dụng, quỳ xuống liền lấy tay chống đất, xoay người.

Hai người lăn trên đất, cuối cùng, Lý Đại Lực dựa vào ưu thế sức lực của nam nhân, gắt gao đè chặt vai nàng xuống.

Dù sao thì nàng cũng chỉ là nữ tử, đôi mắt với tiểu hài tử như Béo Hồ còn được, nhưng đôi mắt với Lý Đại Lực từ nhỏ đã trộn lẫn vào đám lưu manh, đánh nhanh đều dùng mấy chiêu hạ lưu thì nản khó lòng phòng bị được.

Đang lúc nàng ủ rũ, Lý Đại Lực ngồi ở trên bụng nàng, hai tay nắm chân nàng lên, dùng sức bẻ! (aaaaaaaaaaaaaaaa.....)

Chỉ nghe “bặc bặc” hai tiếng, xương chân cứ thế bị hấn làm tẹo..

Con đau thấu tim lan ra từ chỗ chân bị tẹo, Bạch Lê Hoa không nhịn được la to!

Không ngờ hôm nay hấn lại có thể lật thuyền trong máng xối. (ý là hấn có thể lật người chiến thắng ấy)

Lý Đại Lực nắm chắc thắng lợi, cười hả hê khoe ra hàm răng vàng ó: “Con đàn bà thúi, xem nguoi chạy như thế nào!”

Vừa nói vừa duỗi cánh tay dài qua lấy dây thừng muốn trói người lại làm giao dịch.

Bạch Lê Hoa thừa dịp hấn không nhìn, nắm chủy thủ bên cạnh, đâm vào mông Lý Đại Lực.

“Aaaaaaaaaa!”

Lý Đại Lực hét thảm, nhưng vẫn gắt gao ngồi ở trên bụng nàng.

Bạch Lê Hoa rút chủy thủ ra, không để ý tới máu tươi phun trào, lại đâm dao vào phần mông bên kia

“Con kỹ nữ thúi này! Đáng chết!”

Lý Đại Lực đau đến nổi trán nổi gân xanh, trở tay tát lên mặt Bạch Lê Hoa, tay phải run run lấy ra chủy thủ cắm trên mông, cầm trên tay.

Một cái tát kia làm lỗ tai Bạch Lê Hoa “ong ong” lên.

Nhưng nàng không chú ý được nhiều như vậy. Tư thế và vẻ mặt của Lý Đại Lực lúc này như hận không thể đâm thẳng xuống ngực nàng.

Sau khi Lương Đại Lang nghe được tin từ Tiết Thái lập tức chạy tới rừng trúc, đúng lúc nhìn thấy hấn đang giơ chủy thủy lên, rống to: “Dừng tay!”

Tiếng rống này khiến cho Lý Đại Lực đang điên cuồng sức tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Các người muốn thế nào (3)

Hai mắt hấn đỏ bừng nhìn lương Đại Lang, giọng nghẹn ngào, hung tợn nói: “Không được tới đây, dám qua đây lão tử thọc chết nàng ta!”

Lương Đại Lang dừng bước, nhân tiện khiến cho bốn người Lương lão cha, Lương Đại Nương theo ở phía sau cũng ngừng lại, tâm treo ở trên cổ họng.

Lương Nhị Lang trừng mắt liếc Lý Tiểu Ngọc.

Lý Đại Lực này tốt xấu gì cũng là tiểu cữu tử của hấn (em vợ -- nguyên văn là vậy, nhưng LDL là anh của LTN mà, nên đáng lẽ phải là đại cữu tử -- anh vợ chứ nhi.), bây giờ hấn lại cầm dao khổng chế đại tẩu hấn, không thể nói nổi.

Lý Tiểu Ngọc nhìn Lý Đại Lực tức giận đầy mình.

Nàng muốn Bạch Lê Hoa không bao giờ xuất hiện ở Lương gia, ở trước mắt nàng nữa, nhưng không ngờ Lý Đại Lực ngu xuẩn này lại tự chủ trương, cầm dao uy hiếp người, còn không thèm cải trang giả dạng.

Tuy trong lòng hận muốn chết, nhưng nàng vẫn dậm chân nói, “Đại ca, ngươi làm gì đó, mau lấy dao ra.”

“Đồ dê tiện, cầm miệng cho lão tử!”

Lý Đại Lực ngồi ở trên người Bạch Lê Hoa, một tay kéo tóc nàng, một tay chỉ chúi thủ vào người bọn họ, cuối cùng dừng lại ở người Lương Đại Lang, “Ngươi, đi lấy bạc cho lão tử.”

Lý Tiểu Ngọc làm bộ lo lắng, khuyên nhủ: “Đại ca, đều là người một nhà, huynh đừng xúc động, có chuyện gì thì cứ từ từ mà nói.”

“Ta phi!” Lý Đại Lực phun nước miếng, “Mau đi lấy năm mươi lượng, à không, tám mươi lượng bạc lại đây, nếu dám nói cho người khác thì đừng trách ta không khách khí.”

Lương lão cha nhủ mày.

Đừng nói tám mươi lượng, dù tám lượng hán cũng lấy không ra a.

Bạch Lê Hoa hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói: “Tình huống nhà chúng ta như thế nào ngươi không phải không biết, làm gì có bạc?”

“Lão tử có bảo ngươi nói chuyện sao?” Lý Đại Lực giận dữ, lại tát một bạt tai.

“Nếu ngươi đụng vào nàng ta một chút thì một đồng cũng đừng hòng cầm đi!” Lương Đại Lang cả giận nói.

Thấy Lý Đại Lực dừng lại, lúc này mới xoay người, “Ngươi chờ đó, ta đi lấy cho ngươi.”

Trên mặt Lý Đại Lực vui vẻ.

Mà những người còn lại của Lương gia mặt đầy kinh ngạc, đại phòng này, lại có thể lấy ra tám mươi lượng bạc? Hơn nữa xem khẩu khí của Lương Đại Lang, không thèm thờ mạnh một cái, không thèm do dự, đây..... Ở đâu ra nhiều bạc như vậy?

Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang nhìn nhau phức tạp.

Một khắc kia lúc Lương Đại Lang sáng khoái đáp ứng, trong lòng Lý Đại Lực liền hồi hận, xoay tròn mắt lên tiếng, “Không được, đem thêm hai mươi lượng, vết thương trên mông ta còn phải đi đại phu đây?”

Lương Đại Lang quay đầu lại, “Ngươi cho chúng ta là tiền trang à?” (tiền trang: kiểu như ngân hàng ấy)

“Ta mặc kệ, nếu không lấy ra một trăm lượng.....” Lý Đại Lực dùng dao đập đập vào mặt Bạch Lê Hoa, “haha, vậy thì ngươi chờ gặp tiểu nương tử của ngươi ở âm tào địa phủ đi!”

“Cũng đúng lúc.” Lương Đại Lang đột nhiên mặt mày hớn hớn, “Ngươi giết nàng, ta đi báo quan, kêu thôn trưởng báo cho Huyện thái gia, bảo đảm ngươi một mạng đền một mạng, còn ta cầm bạc đi mua đại mã nhân ngựa nệm về sống chung, ha, hoàn hảo!”

Không chỉ cười, biểu tình còn rất hưởng thụ, giống như đang nghiêm túc suy xét chuyện này.

“Lương Đại Lang, ngươi còn có phải là người hay không!” Bạch Lê Hoa ra sức giãy giụa, gân cổ rống, “Đó là gia sản trang sức của ta!!”

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Lý Đại Lực không thể không dùng sức ấn nàng xuống, “Ngươi ít lừa bịp ta đi!”

Chẳng qua ngoài miệng hán nói như vậy, nhưng hình Béo Nha dưới mông hán vừa đen vừa béo, trong lòng hán lại do dự.

Hiện tại mua cái rầm Mỹ nhân xinh đẹp ngực to cũng chỉ tốn bốn năm lượng bạc, so với bỏ ra một trăm lượng bạc chuộc con đàn bà xấu xí này về còn tốt hơn.

Nghĩ đến đây, hán không kiên nhẫn phát tay, “Đi lấy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Các ngươi muốn thế nào (4)

Nhìn Lương Đại Lang biến mất ở ngã rẽ, Lý Đại Lực không quên chèn thêm một câu: “Nếu dám nói cho người khác, dao này của ta không có mất đâu!”

“Nếu nương tử ta có gì xảy ra thì người tự cầu phúc cho mình đi!”

Lương Đại Lang đi lấy bạc, Lý Tiểu Ngọc làm bộ làm tịch khuyên, “Đại ca, mọi người đều là người một nhà, người làm gì vậy?”

Nàng trong lòng rất rõ ràng, nếu không khuyên, đến lúc Lý Đại Lực cầm bạc chạy, cả nhà nhất định sẽ đem chuyện này trách tội ở trên đầu nàng, không bằng lúc này khuyên nhiều một chút, đem lập trường của nàng nói ra.

“Còn không phải là do thiếu bạc sao?” Lý Đại Lực nói, trong mắt lóe lên ác độc, cười âm hiểm, “Còn muốn đa tạ muội tử chỉ điểm nữa.”

Chỉ điểm? Chỉ điểm cái gì? Hắn chưa nói rõ, nhưng chính câu nói không rõ ràng này khiến mọi người suy nghĩ sâu xa.

“Các người đừng nghe hắn nói bừa.” Nhìn thấy ánh mắt phần nộ của cả nhà chia vào mình, mặt Lý Tiểu Ngọc đỏ lên, trợn mắt Lý Đại Lực: “Trong miệng người phun loạn phân thúi gì đó!”

“A, tức giận sao?” Lý Đại Lực khiêu khích nói, “Đừng tưởng rằng lão tử không hiểu rõ chút tâm tư này của người, ta không sống tốt thì người cũng đừng mong sống tốt.”

Lý Đại Lực nói với Lý Tiểu Ngọc, lời uy hiếp này cũng chỉ có hai người bọn họ hiểu.

Lương Nhị Lang nhìn bất mãn, “Lý Đại Lực, người không có bản lĩnh lại đi uy hiếp hai nữ nhân, có ngon thì ra đây đánh một trận!”

“Ta phi.”

Bây giờ mà đánh nhau thì ai cho hắn tiền?

Lý Đại Lực nhàn nhã chơi dao, mãi cho đến khi Lương Đại Lang trở lại.

Đôi mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm túi tiền trong tay Lương Đại Lang, cuối cùng, nhìn mọi người Lương gia nói, “Các người đi ra chỗ khác, ném bạc xuống đất, ta cầm bạc rồi sẽ thả người.”

Ở đây toàn là người Lương gia, nếu trên tay không có nhược điểm, lỡ sau khi giao người bọn họ nhào vào đánh hắn thì sao?

Cũng không thể để bạc đã đến tay biến mất chứ.

Không chờ Lương Đại Lang nói chuyện, Tiết Thái chém đinh chặt sắt mở miệng, “Không được, Đại Lang ca đang bị thương, lỡ như người lấy tiền rồi không thả người làm sao?”

Lương gia bên này gật đầu.

Hai bên giằng co không dứt, cuối cùng Lý Đại Lực hỏi, “Vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Rất đơn giản, Tiết Thái tới đưa bạc cho người.” Lời Lương Đại Lang nói ra lại ngoài dự kiến của mọi người, “Vóc dáng hắn nhỏ không có sức, người không cần lo lắng bị hắn uy hiếp. Ta bị thương chắc chắn cũng không đánh lại người, còn những người khác thì theo lời người nói, đi về..”

Người Lương gia không tán đồng, “Đại Lang.....”

Nhưng mà Lương Đại Lang đã quyết.

Lý Đại Lực suy nghĩ một hồi lâu, đồng ý phương pháp này.

Xoa xoa đầu Tiết Thái, hỏi, “Đệ có sợ không?”

Tiết Thái sùng sốt một chút, nhìn ánh mắt kiên định của Lương Đại Lang lắc đầu, “Không sợ.”

Bọn Lương lão cha đi vào nhà.

Giữa ba cặp mắt chăm chú nhìn, Tiết Thái từng bước một đi về phía Lý Đại Lực.

Hắn cầm chặt túi tiền, bước chân đi rất chậm, quả thực là làm Lý Đại Lực vừa trông mòn con mắt, vừa kích động đến phát run.

Tám mươi lượng đang ở trên tay tên tiểu tử này đó! Đời này hắn chưa từng thấy nhiều bạc như vậy đâu.

Nhìn thấy khoảng cách càng ngày càng gần, lúc còn khoảng một trượng, Tiết Thái dừng bước, bắt hắn cam đoan, “Người về sau không bao giờ được tới Lương gia nữa.”

Ôm một cái cây rụng tiền như vậy, ngu sao mà không tới?

Ngoài mặt thì lại gặt đầu như gà mổ thóc.

Tiết Thái vẫn cảnh giác lui về phía sau hai bước, dùng sức ném túi tiền ra xa.

Lý Đại Lực vội chạy tới, điên cuồng vui sướng, mở túi tiền ra —— ai ngờ bên trong toàn là đá.

LNT: Ôi haha... câu cuối quá chán động, không trộm được gà mà còn mất nắm gạo...hay cho lão Lý Đại Lực!

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Các người muốn thế nào (5)

Trong nháy mắt, đầu óc của Lý Đại Lực trống rỗng.

Ngay sau đó là phần nô vì bị lừa bôn.

Hắn nắm túi tiền, đầu óc suy nghĩ nhanh chóng.

Chạy hay là đấu?

Bây giờ Lương Đại Lang đang bị thương, hắn hoàn toàn có thể đánh thắng được.

Không chờ hắn nghĩ kỹ, một con dao sắc bén chìa vào ngực hắn...

Bên kia, Bạch Lê Hoa rốt cuộc có thể thở phào, Tiết Thái ngồi xổm bên cạnh nàng, nắm cổ chân nàng, dùng sức vặn, sau khi đau nhói thì cổ chân lại hoạt động tự nhiên.

Sau đó, chân kia bị treo cũng về lại vị trí.

Thấy vẻ mặt Tiết Thái nghiêm túc, Bạch Lê Hoa đột nhiên nghĩ đến, tuy rằng Lý Đại Lực mua thuốc mê rẻ tiền, nhưng lúc nàng giả bộ bất tỉnh, Tiết Thái ở sau lưng dùng sức ấn vào vị trí huyết thiếu trạch ở sườn móng tay của ngón út.

Lúc trước hắn cũng có hỏi: Tại sao lại gặt bọn Vương Thúy Lan.

Rõ ràng uống nhiều nước là có thể khỏe, cố tình lại muốn đùa dai.

Bạch Lê Hoa nắm cánh tay Tiết Thái hỏi: “Đệ biết y thuật sao?”

Dù cho hắn không biết, nhưng người nhà hắn chắc chắn sẽ biết.

Tiết Thái chỉ vào chân đã khỏi của nàng, hỏi “Tỷ nói cái này há?”

“Ừm.”

Tiết Thái nói, “Đệ không biết a, từ nhỏ ta chỉ cần nhìn thảo dược là biết nó có tác dụng gì, thấy bệnh trạng hay vết thương là có cách trị.”

Bạch Lê Hoa bừng tỉnh đại ngộ.

Đứa nhỏ này lúc trước nhất định là ở y dược thế gia, hơn nữa có trí nhớ rất tốt.

Chẳng qua bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Bạch Lê Hoa che gương mặt nóng rát, đi đến bên cạnh Lý Đại Lực, đập lên mông đang đỏ máu của hắn.

Cả người Lý Đại Lực đau như muốn gục xuống.

Lương Đại Lang hỏi, “Làm gì với hắn bây giờ?”

“Trời lại, mang về.”

Dùng tạm dây thừng hắn mang đến, Lương Đại Lang trời chật người lại, lừa vào trong viện.

Lương lão cha nhìn người hỏi: “Lê Hoa, này..... Con muốn làm gì?”

Bạch Lê Hoa cười như không cười nhìn chăm chăm Lý Tiểu Ngọc, “Nếu hấn muốn đòi tám mươi lượng bạc, thì chúng ta liền ăn miếng trả miếng, đòi hấn tám mươi lượng bạc, bằng không thì, haha.”

Biểu tình cười như không cười trên mặt nàng quá mức cổ quái, Lý Đại Lực nổi da gà, “Ngươi đừng làm vậy, ngươi muốn làm gì?”

“Béo Nha, còn không giao hấn cho quan phủ đi?” Lương Đại Nương nói, “Lý gia làm sao có thể lấy ra tám mươi lượng bạc.....”

“Nhà bọn họ lấy không ra, nhà của chúng ta lấy ra chắc?” Bạch Lê Hoa lạnh mặt hỏi lại, “Cho hấn nửa canh giờ, mỗi canh giờ ta chặt một ngón tay, hết ngón tay rồi thì cắt lỗ tai, không lấy bạc tới thì ta đưa thi thể hấn về.”

Không chỉ có Lý Đại Lực mà ngay cả ngay cả Lương Đại Lang trước sau vẫn đứng ở phía sau nàng cũng run lên..

Đây cũng quá ngoan độc rồi.

Đúng lúc Bạch Lê Hoa quay đầu hỏi hấn, “Chàng thấy sao?”

“Gậy ông đập lưng ông, rất tốt.”

Vừa nói xong, mặt Lý Tiểu Ngọc trắng bệch.

Tuy rằng nàng vẫn luôn căm hận chán ghét ca ca này, nhưng bây giờ thấy hấn sắp bị phanh thây giết chết tàn nhẫn như vậy, nàng ta có chút không đành lòng. “Ca của ta chỉ nhất thời hồ đồ, sao ngươi có thể ngoan độc như vậy?”

“Ng ngoan độc? Không phải hấn há mồm muốn bạc sao? Cũng không phải dao kẻ trên cổ ngươi?”

Lý Tiểu Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, “Hấn dù sao cũng là thân ca ca của ta!”

Vừa nghe lời này, Lý Đại Lực phảng phất như nhìn thấy cứu tinh, cuống quýt xác nhận, “Đúng đúng, là nàng ta bảo ta làm như vậy! Tất cả đều do nàng ta làm, ngươi muốn bạc thì tìm nàng ta mà lấy! Không liên quan đến ta.

LNT: Σ(°Δ°|||) Hú hồn, tỷ tỷ quá dã man...

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Các ngươi muốn thế nào (6)

Nghe vậy, Lương Nhị Lang mới từ nhà xí đi ra đạp một đạp lên người hấn, “Sao ngươi không có chút lương tâm nào vậy, ngươi có còn coi Tiểu Ngọc là muội tử ngươi không?”

Bây giờ Lý Tiểu Ngọc là cứu tinh duy nhất của hấn, hấn cũng biết vừa rồi nói sai, bây giờ đầu óc tỉnh táo chút, liền dùng lời uy hiếp trước đó của Lương Đại Lang để khuyên giải, “Ngươi giết ta thì quan phủ cũng sẽ không bỏ qua ngươi, đến lúc đó một mạng đổi một mạng, cần gì phải vậy? Hay là chúng ta coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi?”

Nhưng lời nói ra khỏi miệng đâu có dễ thu hồi?

Lương Đại Lang bình thần nói, “Là ngươi trối Béo Nha lại trước đòi chúng tám mươi lượng bạc, lại còn dùng dao uy hiếp, mọi người đều nhìn thấy, chẳng qua chúng ta chỉ là tự vệ chính đáng, đem ra quan phủ, ngươi lấy bạc ra cho ta, nếu không lấy ra thì chúng ta sẽ tự định đoạt vậy.”

Người trong thôn đều biết, Lương Đại Lang người có tiền đồ, hấn đi học ở thư viện lớn, tất nhiên hiểu biết nhiều hơn so với người ở đây, hơn nữa lúc này hấn lại nói nghiêm túc, Lý Đại Lực hơi chột dạ.

Rũ đầu không biết suy nghĩ gì.

Lương Đại Lang cũng mặc kệ hấn, mắt nhìn chăm chăm Lý Đại Lực một lúc lâu rồi hỏi Bạch Lê Hoa, “Ai đi báo tin cho nương hấn?”

Động tĩnh lớn như vậy, hàng xóm trái phải đều biết chuyện xảy ra nên đều ló đầu ra nhìn xem.

Lý Đại Lực là cái thứ gì, mọi người đều biết, ngày thường làm nhiều chuyện thiếu đạo đức, bây giờ thấy hấn bị đánh sưng như trái cà tím, trong lòng vô

cùng hả hê.

Nhưng cũng có người nói lệ khí Béo Nha quá nặng, tuy ăn miếng trả miếng là không sai, nhưng nếu lấy không ra bạc thì bị chặt từng miếng từng miếng thịt trên người rồi đưa cho lão nương thì lại quá mức máu me tàn nhẫn.

Bạch Lê Hoa nhìn người vây xem chung quanh, khoe miệng lộ ra một cái tươi cười kỳ quái, cổ ý lớn tiếng nói, “Chỉ cần thét to, đi báo tin sẽ lấy được một nửa bạc thì sẽ có rất nhiều người muốn đi.”

Ngay cả bốn lượng bạc cũng không phải số lượng nhỏ, huống chi bốn mươi lượng.

Tiếng ồn ào lớn lên, người ló đầu ra xem đều có chút dao động, thậm chí còn kêu bạn bè qua nhìn.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, đạo lý này ở đâu cũng dùng được..

Thấy Lương gia nghiêm túc, Lý Đại Lực lúc này chột dạ, che phần mộng nóng rát, “Mộng ta không phải bị đâm hai nhát sao? Ta tát nàng ta hai bạt tai, còn nàng đâm ta hai nhát, chuyện này tính sao ta cũng có hại.”

Ngoại trừ Bạch Lê Hoa cười nhạo một tiếng, không ai để ý hắn.

Nghe tiếng cười khê, hai bên mộng đầu thấu tim, Lý Đại Lực rốt cuộc biết nữ nhân này là người tàn nhẫn độc ác, hấn roi vào tay nàng chẳng những không lấy ra bạc mà chắc chắn không không có trái cây tốt mà ăn.

Không khỏi hối hận đã không nghe lời Lý Tiểu Ngọc.

Muội từ kia của hắn ít nhất còn có thể tự mình không chế, nhưng bây giờ...

Lý Đại Lực quỳ đi ra trước mặt Lý Tiểu Ngọc nắm váy nàng:

“Muội tử, người cứu đại ca đi.” Hắn lúc này thật sự luống cuống, “Không phải muội có bạc sao? Lấy ra đi, lấy ra đi, chuyện ca đã đáp ứng cho người nhất định sẽ làm được!”

“Huynh nói vậy cái gì đó!” Lý Tiểu Ngọc kinh hoàng luống cuống, đẩy hắn ra.

Hắn ngàn vạn không nên nói tới chuyện này, lúc này trong lòng Lý Tiểu Ngọc lo lắng hãi hùng, rốt cuộc bắt chấp hắn là ca ca nàng, chỉ hận cho hắn chết, từ nay về sau sẽ không ai dám uy hiếp nàng hay đòi bạc của nàng.

Điều chỉnh suy nghĩ một chút, nàng bắt đầu mở miệng, “Chính huynh cả ngày không chịu học hành, chỉ nghĩ ra mấy chủ ý xấu ra, bây giờ lại phạm tội này, ta tuy là ở nhà chồng nhưng cũng không có tiếng nói, làm sao cứu huynh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Các người muốn thế nào (7)

Nếu muội tử của hắn đã nói như vậy thì Bạch Lê Hoa cũng không thể lại khách khí, khẽ mỉm cười, môi hồng hé mở, chậm rãi nói: “Đại Lang ca, người đi chặt bỏ một ngón tay của hắn, nhờ người mang về giao cho người Lý gia xem đi.”

Lấy ngón tay này coi như bằng chứng.

Lương Đại Lang gật đầu, cầm dao phay từ trong nhà bếp ra, vì để cho Lý Đại Lực bớt thống khổ, còn cầm chén, lấy dao mài lên để chén.

Thứ tiếng này nghe thật sự rợn người.

Lý Tiểu Ngọc muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ hơi há mồm, không nói ra được tiếng nào.

Nàng quay mặt đi, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ trong nhà dù cho bán phòng, bán đất, bán khuê nữ cũng không thu đủ số tiền này, lỡ như có chuyện không hay xảy ra với Lý Đại Lực, lão nương nàng tuyệt đối sẽ tìm nàng liều mạng.

Nhưng Lý Đại Lực thật sự đáng giận! Chắc chắn hắn sẽ lấy hết sức bán đứng nàng, hơn nữa lỡ như Bạch Lê Hoa thật sự động thủ, lão nương nàng sẽ không sống nổi, đến lúc đó dù cho có liều mạng nữ nhân này thì cũng không giành được chỗ tốt gì.

Nghĩ đến đây, Lý Tiểu Ngọc cầm giẻ lau từ phòng bếp ra nhét vào trong miệng Lý Đại Lực.

“Cần giẻ lau có thể bớt đau một chút, tuy rằng hấn là đại ca ta, nhưng nếu ta đã gả đến Lương gia thì khuỷu tay sẽ không quẹo ra ngoài, tẩu tử ngươi yên tâm, không cần biết hôm nay tẩu làm cái gì ta cũng sẽ không nói lời nào.”

Bộ dáng quang minh chính đại vì đại nghĩa.

Chỉ có trong lòng nàng biết, bịt miệng là để hấn không nói ra lời dư thừa.

Lý Tiểu Ngọc như là đã chịu kích thích cực lớn, vẻ mặt sầu khổ, cả người lung lay sắp đổ, Lương Nhị Lang không thể không ôm nàng vào ngực an ủi.

Lý Đại Lực cũng là nghe thấy lời này, tức giận đến đỏ mặt, đâm đầu về phía Lý Tiểu Ngọc, trong miệng ô ô kêu loạn.

Con đàn bà thú này muốn đẩy hấn vào chỗ chết đây mà.

Nhưng vì bên trong miệng bị nhét giẻ lau, không ai hiểu hấn đang nói cái gì.

Lý Tiểu Ngọc trốn ở sau lưng Lương Nhị Lang, không nhìn hấn.

Nhưng Bạch Lê Hoa liếc mắt một cái, Lương Đại Lang liền biết ý lấy giẻ lau ra, “Ngươi còn gì muốn nói?”

Lý Đại Lực hi hục thở dốc, ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Lý Tiểu Ngọc: “Là con tiện nhân thú kia, nàng ta sai ta làm đó.”

Vậy mới thú vị chứ, Lương Đại Lang ngồi xồm xuống, hỏi, “Ngươi có chứng cứ gì không? Tiểu ngọc sống ở nhà chúng ta rất tốt, tại sao lại sai ngươi làm chuyện này? Chúng ta cũng sẽ không vì một hai câu ngươi nói mà buông tha cho ngươi đâu.”

“Sao ta biết nàng muốn làm cái gì?” Lý Đại Lực nói, “Ta đánh bạc thua hết tiền, nên muốn qua nàng mượn một chút, nhưng bà nương này sống chết không cho, sau đó ta đập nàng một trận, lúc này mới thành thật, nàng ta nói có thể cho ta bạc, nhưng ta phải làm cho nàng ta một chuyện, đi tìm mấy huynh đệ của ta qua bắt Béo Nha đi bán cho bọn buôn người, tùy tiện đem tới địa phương nào đó, khi trở về sẽ cho ta tiền.”

Mọi người ồ lên.

Lương Đại Lang vung tay lên, chặn tiếng ồn ào, hỏi Lý Đại Lực, “Theo ngươi nói thì nàng đã đáp ứng cho ngươi bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi lượng.” Lý Đại Lực nói, “Nhưng ngươi cũng biết đó, thân thể bộ dáng Béo Nha như thế kia, bọn buôn người nào dám thu? Huống chi là bà nương đã có chồng, mọi người ai cũng muốn tiêu cô nương xinh đẹp, còn nữa, tìm người tới thì không phải đám súc sinh kia sẽ muốn chia phần với ta sao? Lão tử làm theo, tới lúc đó cái gì cũng không có.”

Trong viện lặng ngắt như tờ nghe Lý Đại Lực kể chuyện xưa.

Trần quả phụ nhỏ giọng nói, “Hôm qua ta đi về, có thấy Lý Đại Lực trên đường nhỏ dẫn tới rừng trúc của Lương gia...”

Hon nữa nghe lời nói của hấn cũng thật sự giống như là hấn làm.

Nhưng Lý Tiểu Ngọc này.....

Chắc chắc chắc.

Không ngờ được a, không ngờ....

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Các ngươi muốn thế nào (8)

Từ khi Lương Đại Lang lấy giẻ lau ra và Lý Đại Lực bắt đầu nói chuyện, trong đầu Lý Tiểu Ngọc liền nổ tung, trống rỗng, chỉ nhìn thấy hai cánh môi Lý Đại Lực không ngừng đóng mở, lúc này rốt cuộc tỉnh táo lại, mặt nàng ta không một chút máu, nhào qua chỗ Lý Đại Lực, la to, “Lý Đại Lực, ngươi còn có phải là người hay không! Bịa chuyện mà không sợ bị đứt lưỡi hả!”

Nàng ta như bị điên cuồng mất trí, bị Lương Nhị Lang gắt gao ôm lấy.

Bây giờ trên mặt hấn có chút khó coi, hôm qua bởi vì con mèo đáng chết kia, hấn nhớ rất rõ ràng trên quần áo Lý Tiểu Ngọc có dấu vết dính bùn, lúc ấy hấn hỏi nàng ta thì Lý Tiểu Ngọc chỉ nói là lúc lùng bắt mèo bị ngã, bây giờ nghĩ tới...

Nhưng Lý Tiểu Ngọc dù sao cũng là nương tử của hấn, huống hồ gì Béo Nha cũng là tai họa.

“Ngươi còn có chút lương tâm nào không?” Lương Nhị Lang thóa mạ nói: “Nguyên cả ngày hôm qua nương tử đều ở cùng với ta, dù là đi ra ngoài hay ở trong phòng, ngươi nằm mơ ở đâu mà thấy nàng ta sai ngươi làm những việc này?”

Lý Tiểu Ngọc cảm kích nhìn thoáng qua Lương Nhị Lang, trong lòng càng thêm ấm áp.

“Ngươi coi nàng ta là mặt hàng tốt gì chứ?” Lý Đại Lực khinh thường nói, “Nếu ngươi không tin thì tìm mấy bà nương đi xem trên eo, đùi, toàn bộ người nàng ta có vết bầm tím không.”

Hắn nói như chém đinh chặt sắt, người chung quanh lại sôi nổi lác đầu, người này thật không biết xấu hổ lại đi đòi bạc của muội tử đã gả ra ngoài, không cho hắn bạc thì lại đem hành vi xấu ra như chuyện tốt khoe ra ngoài.

Nhưng mà như lời hắn nói thì Lý Tiểu Ngọc cũng rõ ràng không phải cái thứ tốt gì.

Ngày thường nhìn ôn hòa điềm đạm, không ngờ lại có nhiều tâm tư như vậy.

Có mấy bà tám thích náo nhiệt không chê chuyện lớn, “Là thật hay giả thì mấy bà nương có chồng chúng ta đi xem thì chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Lương lão cha không nói lời nào.

Bạch Lê Hoa hỏi: “Tiểu Ngọc, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Tiểu Ngọc che cổ áo mình lại, về mặt cảnh giác nói: “Ta rõ ràng trong sạch, đưa vào đâu phải để cho người khác nhìn?”

“Đúng vậy, đại ca, ngươi mau bịt cái miệng thú của hắn lại.” Lương Nhị Lang nói, “hành động của Tiểu Ngọc ở Lương gia ai cũng biết, còn ngươi hai ba ngày lại tới Lương gia đòi bạc mà không cảm thấy mặt mũi sao?”

Quý Hiểu Hồng nhìn thấy dáng vẻ không nóng không lạnh của đám người, lúc này gấp gáp: “Lời người kia nói cũng có đạo lý nha, nếu ngươi trong sạch thì để mấy phụ nhân chúng ta đi nhìn xem, đồ nàng ta có thì chúng ta cũng có, ngươi còn sợ chúng ta hại ngươi sao? Cùng lắm thì chúng ta đều cởi đồ ra nhìn nhau?”

Mấy phụ nhân chung quanh xấu hổ đỏ mặt che miệng nàng lại.

Nhóm hán tử cũng cười to không ngừng.

Trước khi kết hôn Quý Hiểu Hồng đã nổi danh đánh đá, cái gì cũng không dám nói, không sợ trời không sợ đất, sau khi gả cho Trần bá hiền lạnh rộng rãi, tính tình cũng đã thu liễm lại, cũng đã lâu không nghe nàng nói như vậy rồi.

“Các ngươi nhìn ta làm gì? Ta là bảo vệ Tiểu Ngọc nha!” Quý Hiểu Hồng ồn ào nói, “Béo Nha này quý kẻ đa đoan, đánh cược với nam nhân của ta thắng mười cân lúa mạch, cũng đúng lúc, hôm nay ta lấy mười cân lúa mạch này để cho Tiểu Ngọc một công đạo, nếu không bị thương thì ta sẽ hấp bánh mìn thầu trắng treo cho Tiểu Ngọc bồi bổ, không để tiện nghi cho Béo Nha!”

Mặt Lý Tiểu Ngọc lúc đỏ lúc trắng.

Quý Hiểu Hồng lại còn ở bên kia hét to, “Hôm nay chúng ta nhất định phải lấy lại công đạo cho Tiểu Ngọc, tận mắt nhìn thấy tên táng tận lương tâm này chịu khổ.”

Người chung quanh đều la hét muốn kiểm tra.

“Muội tử, nếu đã làm sai chuyện gì thì quan trọng nhất là phải thừa nhận, không phải trước đây muội cũng cho ca mười lượng bạc sao? Ca ca cũng không phải người không có lương tâm.”

đã đến lúc những gì muội Tiểu Ngọc này làm được phơi bày ra ánh sáng.... ánh sáng cuối đường hầm nha! Sắp phân gia rồi ٩(*~*)۶ ≡

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Các ngươi muốn thế nào (9)

Theo tiếng hô càng ngày càng to, biểu tình Lý Đại Lực càng ngày càng đắc ý, phảng phất đã thấy cảnh tượng Lý Tiểu Ngọc bị Lương gia đuổi ra khỏi nhà, lúc này giả dối nói, “Ngươi nói thật thì ca cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, nếu Lương gia không cần ngươi thì ca sẽ đem ngươi về cung phụng như tổ tông!”

Nhìn thấy mọi người đều nói cời quần áo kiểm tra, thấy chuyện đã không thể che giấu, Lý Tiểu Ngọc hai mắt phấp phỏng, “Người cảm miệng cho ta! Lý Đại Lực người thật không có chút lương tâm hay sao, ta làm sai cái gì mà người muốn hại ta như vậy?”

“Được rồi!” Lương Đại Nương lạnh mặt nói, “Con không có làm gì sai thì sợ cái gì chứ? Ta đi vào xem cho con.”

Lý Tiểu Ngọc không dám phản kháng, lúc này, mấy phụ nhân như Trần quả phụ, Quý Hiểu Hồng cũng lao xao đi theo vào.

Lý Đại Lực ngồi xồm trên mặt đất, liếm mặt thương lượng với Lương Đại Lang: “Huynh đệ thông gia, có thể trước cời trời cho ta hay không? Mông ta đau quá.”

Bà nương này cũng thật tàn nhẫn, may là nằm ở trên mông, nếu nằm chỗ khác thì chỉ sợ đã sớm mất mạng.

Khó trách muội từ hấn lại hận nàng như vậy, sợ là ngày thường cũng ăn không ít mệt.

Lương Đại Lang cũng không để ý đến hấn.

“Nhiều người nhìn như vậy ta cũng không chạy được nha.” Lý Đại Lực nói, “Còn nữa, ta giúp các người bắt được cái tai họa Lý Tiểu Ngọc này, các người phải cảm tạ ta mới đúng.”

Giữa những lời nói không biết xấu hổ của Lý Đại Lực, Lương Đại Nương và nhóm phụ nhân đi ra.

Mặt xanh mét, Lý Tiểu Ngọc khóc sụt sùi theo ở phía sau, nhóm phụ nhân đều không nói lời nào.

Lương Đại Nương đi qua mở dây thừng cho Lý Đại Lực, “Sau này Lương gia chúng ta không chào đón người.”

Nói như vậy, đáp án liền rõ ràng.

Lý Đại Lực che mông đứng lên, không biết xấu hổ nói: “Nếu người thừa nhận oan uổng ta thì vết thương trên mông này...”

Hấn còn muốn vót vát chút chỗ tốt nha.

Bạch Lê Hoa người nào chưa từng thấy qua, lúc này lấy chủy thủ ra, để lên đầu ngón tay thương thức: “Ta không có bản lĩnh gì, nhưng y thuật cũng không tệ lắm, hay người lại đẩy ta trị cho người?”

“Không cần, không cần, không cần.” Lý Đại Lực che mông khắp khiêng chạy, “Người vẫn nên xử lý bên kia trước đi!”

Nhìn cái bộ dáng ôm mông hốt hoảng kia khiến người xem thốn thức một trận.

Lúc này, Lý Tiểu Ngọc nhào qua nắm cổ tay Lương Đại Nương, “Nương, ta thật sự không có.”

Lương Đại Nương hỏi: “Vậy vết thương trên người con là sao? Ta còn có thể oan uổng con sao chứ?”

“Nương, có gì thì vào nhà rồi nói.” Lương Nhị Lang nhìn thoáng qua người chung quanh xem náo nhiệt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đừng để cho mọi người chê cười.”

Lương lão cha cũng gạt đầu, “Việc xấu trong nhà không thể đưa ra ngoài.”

Sau đó bọn họ vào nhà.

Bạch Lê Hoa cho Quý Hiểu Hồng và Trần quả phụ một ánh mắt yên tâm rồi cũng theo vào, dù sao thì chuyện này cũng phải kết thúc rồi.

Chuyện này, có thể coi như là chuyện lớn của thôn Chu Tiên, cho nên từ sáng sớm có người thấy chuyện nghiêm trọng thì đã đi mời thôn trưởng lại đây, ai ngờ người vừa đến thì Lương gia đã vào nhà.

Nếu Bé Nha bọn họ phải động thủ với Lý Đại Lực thì hấn nhất định phải ra mặt, rốt cuộc đây cũng là chuyện liên quan đến quan hệ giữa hai thôn. Nhưng bây giờ tình huống thay đổi, Lý Tiểu Ngọc trở thành chủ mưu dù cho hấn là thôn trưởng, cũng không thể can thiệp quá nhiều, dù sao đây cũng là chuyện trong nhà người ta.

Lúc này, thôn trưởng cũng chỉ có thể đứng bên ngoài chờ xem kết cục.

Ở trong phòng, Lương lão cha ngồi ở vị trí chủ nhà, Lương Đại Nương ngồi ở bên cạnh.

Tình cảnh này thật dữ dội, nhưng lần này hai lão căn bản không nghe lời giải thích của Lý Tiểu Ngọc, trực tiếp hỏi lương Nhị Lang, “Nhị Lang, con nói đi, làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Hưu thê (1)

“Con. ....Con. ....” Nhìn Lý Tiểu Ngọc hốc mắt đỏ bừng, Lương Nhị Lang có chút không đành lòng, “Cha, nếu không thì. .... Không có lần sau?”

“Lời này lần trước đã nói rồi.”

Lương lão cha nói:

“Lương gia chúng ta tuy nghèo, nhưng đời đời đều trong sạch, trước nay không xảy ra chuyện như vậy, lần trước lúc nàng động thủ trộm bạc hồi môn, ta đã nghe lời giáo biện của nàng, bỏ qua chuyện vòng tay, dù gì cũng là tiểu bối nên sau khi thương lượng thì ta cùng nương của người cũng không truy cứu, nhưng còn lần này thì sao? Có phải nghe được Béu Nha nói trên bàn cơm là muốn mở cửa hàng nên mới nổi tâm tư xấu xa?”

“Còn năm mươi lượng, người luôn miệng nói lòng người ở Lương gia, ta chưa từng thấy người bỏ một văn tiền mua thêm một đôi đũa cho Lương gia đâu!”

Lương Nhị Lang lẩm bẩm, “Tiền trong nhà đều do nương quản, Tiểu Ngọc có tâm cũng không có lực a...”

Cái hay không nói, chỉ nói cái dở, Lương lão cha cao giọng lên, hỏi lại: “Vậy bạc đưa cho nhà mẹ đẻ, đưa cho Lý Đại Lực trả nợ cờ bạc thì có sao?”

Lương Nhị Lang nói không ra lời, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Lương Đại Nương.

Nhưng lúc này vẻ mặt của Lương Đại Nương cũng vô cùng giận dữ.

Lương lão cha trừng mắt liếc lương Nhị Lang, chỉ vào đầu Lý Tiểu Ngọc, mắng:

“Trợ cấp nhà mẹ đẻ còn chưa đủ, bây giờ còn muốn vì kiếm tiền mà giết người sao? Con cũng giỏi lắm, tính toán quá nhỉ!”

Lương lão cha càng nói càng giận, chất vấn nói: “Sau khi giết người thì sao? Người cho rằng không có Béu Nha thì bạc của nàng ta sẽ trở thành của người sao? Tim của người lạnh ngắt rồi sao?”

Lương Nhị Lang không phục, “Cha, sao người có thể tin con chó Lý Đại Lực đó chứ, Tiểu Ngọc cũng không tính toán vì tiền mà giết người đâu!”

Lương lão cha trừng mắt, vô cùng bất mãn nhĩ tử già mồm, “Còn không phải? Bán cho bọn buôn người thì tốt sao? May là Béu Nha lớn lên có phúc, nếu có chuyện gì xảy ra thì ta muốn xem kết cục của nàng ta thế nào!”

Lương Đại Nương cũng ở bên cạnh thờ dài, “Đúng vậy, Tiểu Ngọc, ta phải nói với con như thế nào đây?”

Lương lão cha nổi nóng, từng câu từng chữ kể ra hành vi phạm tội của Lý Tiểu Ngọc, nàng ta tái mặt, quỳ trên đất. “Cha, nương. ....”

Lương lão cha căn bản không nghe nàng giải thích, vung tay lên, “Người đừng nói gì hết!”

“Nếu người và Béu Nha đều vào Lương gia chúng ta thì đều là người một nhà, người làm vậy có phải thấy cái nhà này của chúng ta ít khoan dung người hả?”

Lời nói này rất nặng, Lương Nhị Lang lộp bộp trong lòng, cũng bất chấp việc mình tranh luận có thể khiến lão cha tức giận, vội vàng nói: “Cha, nương, người nói gì vậy? Tiểu Ngọc đâu phải hạng người như vậy?”

Năm đó, nếu không phải Lý Tiểu Ngọc vừa gặp đã thương hấn, chỉ sợ hấn đến giờ cũng không cưới vợ nổi, nên Lý Tiểu Ngọc biết hấn không có tiền nhưng vẫn không chê, đi theo hấn đến Lương gia chịu khổ, trong lòng hấn rất cảm động.

Chuyện của Lý Đại Lực, trong mắt hấn, chẳng qua cũng là do Lý Tiểu Ngọc cho rằng béu nha là yêu nghiệt, cố kỵ tánh mạng của cả nhà, chung quy trước khi đầu nàng khỏe thì trong nhà tốt lành, đầu nàng khỏe rồi thì mọi người bắt đầu xảy ra chuyện.

Bây giờ thấy mọi người đều đứng về phía Bạch Lê Hoa mà trách cứ Lý Tiểu Ngọc, không khỏi tức giận, “Tiểu Ngọc là dạng người gì trong lòng ta rõ ràng, ta tin nàng.”

“Người tin thì có ích lợi gì?” Lương lão cha hỏi, “Người dám nói nàng không có thông đồng với cái tên ca ca chết tiệt kia?”

“Dù cho Tiểu Ngọc thật sự đã làm những chuyện đó, đã nói những lời đó thì sao chứ?” Lương Nhị Lang che chở Lý Tiểu Ngọc, “Chẳng lẽ trong nhà vẫn luôn xảy ra chuyện không phải sự thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Hưu thê (2)

Trong mắt hần, hành vi của Lương lão cha và Lương Đại Nương chính là thấy bà nương xấu Bạch Lê Hoa này có thể kiếm tiền thì nói tốt cho bọn họ, còn tức phụ mình không có tiền nên tất nhiên không thích

Cho nên nhị lão liền thừa dịp chuyện nhỏ này mà lựa xương trong trứng gà, nghe gió thành mưa.

Lương lão cha giận dữ duỗi tay lấy quai trượng muốn đập.

Cũng không biết đứa con trai này của hần bị cái gì mê hoặc tâm trí, bây giờ không phân biệt đúng sai như vậy.

Cũng may Lương Đại Nương kịp thời ngăn hần lại, cây gậy mới không đập lên đầu của Lương Nhị Lang, nàng lúc này cũng bình tĩnh lại, hỏi Lương Nhị Lang, “Vậy người muốn sao?”

“Ta nói, không có lần sau.”

Lương lão cha chém đinh chặt sắt trả lời: “Ta không đồng ý!”

Lương Nhị Lang hỏi lại: “Vậy người muốn sao?”

Lương lão cha không nói, sau khi nhìn biểu tình mọi người chung quanh, hần chậm rãi mở miệng, “Nếu nàng không khoan dung được người nhà chúng ta thì cũng đừng ở trong nhà này!”

“Cha!” Lý Tiểu Ngọc khiếp sợ ngẩng đầu, hỏi Lương lão cha, “Ý của người là... để cho ta hòa li với Nhị Lang?”

Lương lão cha quay mặt đi, lạnh nhạt mở miệng, “Không phải hòa li, mà là hưu thê.”

“Đương gia!”

“Cha!”

“Cha!”

Lương Đại Nương, Lương Đại Lang và Lương Nhị Lang đồng thời la lên.

Ai cũng không ngờ thái độ của Lương lão cha lại kiên quyết như vậy, lúc đầu bọn họ cho rằng ông chỉ hù dọa Lý Tiểu Ngọc cho nàng nhớ lấy, lần sau đừng làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy nữa.

Không ngờ mở miệng ra lại là hưu thê.

Lương Đại Lang nhìn qua Bạch Lê Hoa nhìn lại, nàng vẫn làm như chuyện này không liên quan đến mình.

Ở thời đại này, hòa li là chuyện hai bên nam nữ không thể sống chung với nhau nữa nên tự nguyện chia tay.

Nhưng nếu nhà trai viết hưu thư, trục xuất cô nương về nhà mẹ đẻ là chuyện vô cùng mất mặt, bởi vì hưu thê có bảy điều quy củ, phải phạm vào thì mới có thể hưu nên cũng biểu lộ phẩm hạnh không tốt.

Nữ tử như vậy không ai muốn, chắc chắn cả đời phải chịu chỉ trích của người trong thôn.

Huống chi, Lý Đại Lực thiếu chút nữa bị chặt ngón tay, chuyện này là do nàng mà có, nên nếu trở về nhà mẹ đẻ thì người Lý gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng, đến lúc đó thì không biết nàng phải sống như thế nào.

Nghĩ đến tình cảnh sau này mình phải chịu, Lý Tiểu Ngọc lập tức chảy nước mắt.

Lương Nhị Lang thềm nghĩ ngợi, nói, “Ta sẽ không viết hưu thư!”

Lương lão cha thái độ càng ngang, “Hôm nay người viết thì viết, không viết cũng phải viết!”

Lương Đại Nương âm thầm kéo kéo tay áo Lương lão cha.

“Cha!”

Lương Nhị Lang quả thực không thể tin được, người trước mặt này là cha hấn sao? Nếu là cha hấn thì tại sao không cho hấn con đường sống?

Đối mặt với thái độ cường ngạnh của lão cha, lại nhìn Lý Tiểu Ngọc yên lặng rơi lệ, trong lòng Lương Nhị Lang thật sự hụt hẫng, nhưng Lý Tiểu Ngọc là muốn sống cùng hấn cả đời, lúc trước hấn cũng nói sẽ chiều cố tốt cho nàng cả đời.

Lương Nhị Lang siết chặt nắm tay, rầu rĩ nói: “Ta không biết chữ, sẽ không viết!”

Trong nhà chỉ có mỗi Lương Đại Lang được đi học, sao tới lượt hấn.

“Vây đề cho đại ca người giúp người viết, người ăn đầu tay!”

Lương Nhị Lang oán độc nhìn thoáng qua Đại Lang, càng cảm thấy Lương lão cha bất công, lôi kéo Lý Tiểu Ngọc đứng lên, mười ngón tay đan vào nhau, “Cha, Lý Tiểu Ngọc là nương tử của ta, hôm nay ta nói cho người biết, nếu người một hai phải đuổi Tiểu Ngọc đi thì trước hết đánh chết ta, đánh chết ta thì nàng ta có thể tái giá, không phải ở Lương gia nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Hưu thiê (3)

Lương lão cha tức giận không nhẹ, cầm lấy quả trứng ném vào người Nhị Lang, “Người nói cái lời súc sinh gì đó!”

“Nhị Lang, người bớt tranh cãi đi.” Lương Đại Nương ngăn Lương lão cha lại, “Ông cũng bình tĩnh chút đi, bây giờ mọi người đều ở bên ngoài ché giễu, tốt xấu gì bây giờ Bé Nha cũng không sao, chúng ta là người một nhà, có chuyện gì từ từ nói.”

Lương lão cha chỉ vào Lương Nhị Lang, nói với Lương Đại Nương nói: “Bà coi đáng về hấn kia, tâm hồn bị mê mẩn rồi, lời tốt thì nghe không vào, làm sao mà nói đây?”

Lương lão cha nghĩ không ra, sao bây giờ Lương Nhị Lang lại biến thành như vậy đây?

Lúc trước hiểu chuyện nghe lời, bây giờ lại ngu xuẩn đến khó hiểu.

“Thà phá hủy mười tòa miếu cũng không hủy đi một cọc hôn nhân, ta thấy các người mới là bị mê hoặc tâm hồn, không phân biệt đúng sai, không muốn cho ta sống tốt mà!” Lương Nhị Lang đảo mắt qua từng khuôn mặt, nước mắt ngen lại, cổ chống không cho nó rơi xuống, “Các người đi hỏi thăm xem, trong thôn này có con gái nhà ai mà chịu gả đến nhà chúng ta? Ai muốn vào đây chịu khổ? Nếu thật sự là vì chút bạc kia thì tại sao Lý Tiểu Ngọc không gả cho người ta làm nhĩ phòng! Đây không phải là do không còn cách nào sao?”

Lý Tiểu Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu, không ngờ nguyên nhân Lương Nhị Lang vẫn luôn bảo vệ nàng lại là vậy.

Lúc trước nàng lựa chọn Lương Nhị Lang, kỳ thật là do tức giận người Lý gia người, các người muốn bạc chứ gì? Ta liền tìm nhà nghèo mạt rệp xem các người làm sao muốn bạc.

Đến nỗi tuy cũng có người nhìn trúng nàng làm nhĩ phòng, nhưng Lý Tiểu Ngọc đâu dám đi, ưu thế của nàng chỉ có tuổi trẻ, đến lúc đó không có nam nhân che chở, không biết bị khi dễ thành cái dạng gì.

Lương Nhị Lang hàm hậu, chịu nghe lời nàng là đủ rồi.

Ít nhất gả lại đây sẽ không chịu khi dễ.

Mà lúc này thật sự chứng minh ánh mắt nàng không sai, gả cho hấn thật là quyết định chính xác nhất đời nàng.

Lúc này không còn gì quan trọng nữa, Lý Tiểu Ngọc chỉ ở bên người nam nhân này sống thật tốt.

Lý Tiểu Ngọc quỳ rạp xuống dưới chân Lương lão cha, khẩn cầu: “Cha, nương, ta sai rồi, về sau ta sẽ không nói không tranh giành, người để cho chúng ta tiếp tục sống với nhau được không?”

Không chờ nhị lão mở miệng, Lương Nhị Lang kéo Lý Tiểu Ngọc đứng phía sau hấn.

“Cha, từ nhỏ đến lớn, con chưa yêu cầu người cái gì.” Hấn nói tiếp, “Người nói trong nhà không có bạc, chỉ có thể để cho một mình đại ca đọc sách, được, con không có ý kiến, con cũng không quản.”

“Người nói đại ca phải đọc sách còn Bé Nha đầu óc không khỏe nên không thể phân gia, con cũng tán thành! Mỗi ngày mệt chết mệt sống xuống ruộng, làm ruộng xong được một canh giờ nhàn rồi thì phải vào thị trấn làm công nhật, cũng chỉ để kiếm tiền đóng thuế!”

“Nhưng lúc Bé Nha gây ra họa, thì người đập nồi bán sắt đổi bạc đi nhận lỗi, còn Tiểu Ngọc làm sai thì người muốn ta viết một phong thư trả nài về nhà mẹ đẻ! Có công bằng không?”

“Bé nha làm hại cả nhà chúng ta gặp hết tai nạn này tới tai nạn khác thì người không nói, Tiểu Ngọc vì cả nhà mà làm tội nhân, người liền cắn môi không buông.” Lương Nhị Lang cơ hồ nói không ra lời: “Cha, con cũng là nhi tử của người mà, sao ông trời bất công với ta như vậy?”

Nhớ lại nhiều năm vậy, mình đúng là có lỗi với lão nhị, Lương lão cha trầm mặc.

Bọn họ thật thà nhiều năm như vậy, trong lòng nhất đề ý chính là ân tình.

Nếu có ân thì phải trả, tự mình khổ thì không sao nhưng không thể bạc đãi người khác.

Đối với Lương Đại Lang là đúng, đối với Bạch Lê Hoa cũng vậy.

Lương Đại Nương khẽ há mồm, ánh mắt cũng thực vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hưu thê (4)

Một lúc lâu sau, Lương lão cha rót cuộc lại mở miệng lần nữa, trên mặt không còn dấu vết bùng nổ, vẻ mặt đã khá bình tĩnh, nhưng giọng vô cùng uể oải: “Nếu con đã quyết tâm muốn ở cùng với nàng thì đi đi, đi xa vào, đừng nhận người cha này.”

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người sững sờ.

Ngay cả Bạch Lê Hoa cũng nhìn không được nhìn sang Lương lão cha.

Tuy rằng trên mặt bình tĩnh, thậm chí có thể nói là lạnh nhạt, nhưng dựa vào trực giác và quan sát nhạy bén, nàng vẫn phát hiện sự tình không đơn giản.

Trước tiên, tuy Lương lão cha nói lời này, nhưng môi mím chặt, hai mắt ửng đỏ, tay giấu trong áo hơn run rẩy.

Tất nhiên cũng vô cùng gian nan mới có thể ra quyết định này.

Nhưng nếu nói chỉ vì tội danh ám sát và trộm bạc của Lý Tiểu Ngọc thì hoàn toàn không đến mức đó, huống chi, nàng cũng không có thành công.

Như vậy đến tột cùng là vì cái gì mà làm cho Lương lão cha hạ quyết tâm lớn như vậy, một hai phải bắt Lương Nhị Lang viết hưu thư?

Lúc này nàng đang miên man suy nghĩ, nhưng Lương Đại Nương và Lương Đại Lang không còn bình tĩnh, lúc này nhanh chóng khuyên can.

“Ông nói cái gì đó!” Lương Đại Nương nóng nảy, “Nhị Lang, con đừng nghe cha con nói bậy.”

“Đúng vậy, tóm lại Bé Nha cũng không có chuyện gì, huống hồ gì Tiểu Ngọc cũng đã nhận sai, ông tha thứ cho nàng ta đi, người một nhà chúng ta vẫn sống tốt với nhau.”

Lương lão cha không nói lời nào.

Bọn họ lại khuyên Lương Nhị Lang, chưa mở miệng, Lương Nhị Lang liền “Bùm” một tiếng quỳ trên đất.

Một tiếng trầm vang này khiến tim mọi người thất chặt lại.

Lương Đại Nương luống cuống kéo hần dầy, “Hải tử, có gì thì từ từ nói với cha con, đừng giận mà.”

Lương Nhị Lang trầm mặc, nhìn hai mắt nhắm chặt của Lương lão cha rõ ràng là bộ dáng không muốn nhiều lời, không khỏi tàn nhẫn nói, “Cha, là nhi tử bất hiếu!”

Nói xong hung hăng đập đầu ba cái.

Ba cái đập đầu này, mỗi một cái đập đầu như mấy năm ân tình phụ tử chiếu cố nhau, đều đập đầu tại đây mà trả về tất cả.

Đập đầu ba cái xong, trên trán Lương Nhị Lang loang lổ vết máu.

Lý Tiểu Ngọc nhanh chóng dùng tay áo lau cho hần nhưng bị hần ngăn lại.

Lương lão cha nhắm mắt, một hàng nước mắt chảy xuống, yên lặng rơi xuống đất.

Lương Nhị Lang vẫn luôn quỳ trên mặt đất, không nói lời nào, Lương lão cha run rẩy hỏi: “Con thật sự không nhận cha, không nhận nương, không nhận đại ca cũng muốn ở cùng với nữ nhân này?”

Mắt thấy chuyện đã đến nông nỗi không thể nghịch chuyển, Lý Tiểu Ngọc cuống quýt mở miệng, “Không, không phải, cha, trong lòng Nhị Lang có người.”

Tuy rằng trong lòng nàng cảm thấy, gả cho Lương Nhị Lang là chính xác, nhưng nàng cũng không muốn tay trắng ra cửa.

Đáng tiếc Lương Đại Nương luôn luôn ôn hòa cũng rắn dạy nàng, “Câm miệng, nơi này không đến lượt ngươi nói chuyện!”

“Cha, nương, việc đã đến nông nỗi này, các người trách ta có ích gì?” Lý Tiểu Ngọc hỏi, “Các người có biết vì sao Nhị Lang cố chấp muốn ở bên ta không? Bởi vì trong bụng ta đang mang thai của Nhị Lang! Mang huyết mạch của Lương gia!”

Có thai?

Trong lúc mọi người đang bị tin tức này chấn động, Bạch Lê Hoa nhìn chăm chăm biểu tình của Lương Nhị Lang.

Hần nghe nửa câu đầu còn rũ rứt xuống, nửa câu sau lại đột nhiên ngừng đầu, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lý Tiểu Ngọc, nửa ngày không nói nên lời.

Biểu tình kia không giống như đã biết trước.

Người Lương gia đang đắm chìm trong vui sướng nên không để ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Có thai (1)

Hai lão nhân đã muốn tôn tử từ lâu nên bây giờ Lương Đại Nương rất kích động, cũng bất chấp lúc trước đã xảy ra chuyện gì, “Tiểu Ngọc, con nói thật không?”

Lý Tiểu Ngọc rũ rứt xuống, một tay đặt trên bụng nhỏ của mình, “Bụng này sớm muộn gì cũng sẽ to lên, con nào dám nói nói dối.”

Lương Đại Nương cao hứng, “Vậy sao trước đây các người không nói ra? Lỡ như có gì sơ xuất thì khó có thể cứu vãn được.”

Lương Nhị Lang lúc này mới phục hồi tinh thần lại, “Nương, cũng không phải chúng ta không muốn nói, người thấy nhà ta phát sinh nhiều chuyện như vậy, Tiểu Ngọc theo ta thì còn đỡ, lỡ như...”

Lương Đại Nương cao hứng đến độ không biết để tay chân chỗ nào, ném vấn đề cho Lương lão cha, “Nè..... Cha hần, ông nói xem làm sao bây giờ?”

Chỉ một câu liền thu hút ánh mắt mọi người vào Lương lão cha, tuy hần vẫn luôn xụ mặt, nhưng ánh mắt vẫn ngó vào bụng Lý Tiểu Ngọc.

Trong lòng rõ ràng đã dao động.

Bây giờ nghe Lương Đại Nương hỏi hần, trên mặt bắn khoản, không khỏi tức giận nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, đành bỏ qua thôi.”

Lý Tiểu Ngọc đã hoài thai con cháu Lương gia hần nên không thể hừ, bây giờ cũng chỉ có thể chuyển lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì.

“Nhưng ta nói trước với các người, sau này không cho phép Lý Đại Lực vào cửa Lương gia, nếu ai có tâm tư xấu, dù là con hay là cháu thì cũng cắt cho ta.”

“Được được được, chúng ta đều nghe người.”

Lương Nhị Lang nhanh chóng gạt đầu hứa hẹn.

Hai cha con đều lùi một bước, mắt thấy chuyện đã qua, Lương Đại Nương mặt mày hớn hờ, đi qua đỡ Lý Tiểu Ngọc.

Trên mặt đất rất ẩm ướt, lỡ như tôn tử của bà bị thương thì sao.

Nhưng Lý Tiểu Ngọc lại không muốn đứng lên, vẻ mặt nàng khó xử nhìn Lương Nhị Lang.

Lương Nhị Lang lại dập đầu, “Cha, người thấy bây giờ Tiểu Ngọc có thai, chuyện phân gia...”

Lúc này, lương lão cha tự hỏi thật lâu.

Sau đó, ông nói “Phòng lão đại, các con vào đây với ta.”

Trong ánh mắt chờ mong của nhị phòng, Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang theo Lương lão cha vào phòng.

Nghĩ rằng Lương lão cha muốn nói riêng chuyện phân gia với bọn họ, Bạch Lê Hoa còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Nhưng sau khi vào nhà,, Lương lão cha vẫn khom lưng quay lưng về phía bọn họ không nói tiếng nào.

Lương Đại Lang bối rối, “Cha, người.....?”

“Ai.” Lương lão cha lúc này mới xoay người, thở dài, “Chuyện lần này các con đều thấy, nên nói ta cũng nói rồi, nên làm ta cũng làm rồi, bây giờ hài tử đã lớn cũng không thêm nghe lão già này nữa, ủy khuất cho các con rồi.”

Nói thật ra thì hôm nay Lương lão cha bảo vệ đã làm cho Bạch Lê Hoa thật sự cảm động rồi, làm gì còn ủy khuất nữa.

“Cha, không ủy khuất, giống như người nói đó, Béo Nha không có việc gì mà.”

“Béo Nha là cô nương tốt.” Lương lão cha gật đầu, “Nhưng bây giờ các con thấy đó, nhị phòng bên kia quyết tâm muốn phân gia, các con thấy sao?”

“Chúng con nghe cha.” Lương Đại Lang nói.

Lương lão cha lại nhìn ở Bạch Lê Hoa, nàng đành phải nói, “Phân gia cũng được, nhưng mấu chốt là phân như thế nào? Là đơn độc đi ra ngoài xây phòng ở, hay vẫn là ở như cũ, chia phòng bếp ra, đồ trong nhà phân như thế nào? Ruộng đất thì phân như thế nào, còn đồ ở trong nhà...”

Tuy lời nàng nói đều là chuyện cần phải suy xét, nhưng đặt ở thời điểm này thì không khỏi khiến người có chút không thoải mái.

Đến đến đến... *khóc ròng* cuối cùng cũng đã chờ được đến ngày phân gia... Nhưng mà các nàng chuẩn bị tinh thần tiếp tục tức tối chửi rủa nhé. Sẽ có người vô si đến tột cùng...(*>^<)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Có thai (2)

Lương Đại Lang ngắt lời nàng, “Mấy năm nay bọn Nhị Lang cũng không dễ dàng, ta đi học viện tốn không ít bạc, theo ý ta thì để cho bọn họ chọn trước đi, còn lại chúng ta lấy cũng được.”

“Chàng hiểu lầm ý của ta rồi.” Bạch Lê Hoa biết Lương Đại Lang cảm thấy mấy năm nay rất có lỗi với Lương Nhị Lang, cho nên sợ nàng nói ra yêu cầu quá mức hà khắc, dù sao thì bạc cầm đồ để ở chỗ hắn, có nhiều hay ít hắn đều biết.

“Ý của ta là bây giờ Tiểu Ngọc mang thai, không thể tránh phải đi tìm đại phu lấy chút thuốc dưỡng thai, cũng chắc chắn không thể làm việc nặng, hơn nữa nếu bọn họ không muốn ở chung mà muốn phân ra thì khoản tiền này làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải nghĩ cho kĩ đã.”

“Được rồi, nếu các con đều đồng ý phân gia, vấn đề chia đồ thì cùng nhau thương lượng đi.” Lương lão cha rồi đi ra cửa, “Vào đây đi.”

Tuy rằng những người trong phòng chưa nói lời nào, nhưng Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc lại cảm thấy như đã qua một năm, lúc này mắt trông mong nhìn họ.

Ngoại trừ bọn họ, còn có một đồng hàng xóm bát quái đang nóng lòng chờ.

Lúc này nhà ai cũng có việc, không muốn mất thời gian nên đã đi về làm chuyện của mình, còn ở lại đều là người có quan hệ tốt với Lương gia, hoặc là có quan hệ xấu, gấp muốn biết kết quả.

Có người thấy ở trong phòng lâu như vậy không có động tĩnh, có chút nóng nảy, nhin không được liền ghé vào trên cửa nghe, lúc nghe được hai chữ “Hữu thể” này đều ồ lên, nhin không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Rốt cuộc làm ra loại chuyện này thì nàng đáng bị hư.

Nhưng Lương lão cha mở cửa, lại là muốn mọi người chứng kiến, nói muốn phân gia.

Chuyện nháo nào ở đâu ra vậy? Thôn trưởng không hiểu ra sao bị đẩy ra.

Lương lão cha để cho Lương Đại Nương đi lấy sổ sách, trong nhà có thứ gì đều ở trên đó, thôn trưởng làm nhân chứng, ngồi ở ghế trên.

Những người còn lại đứng ở trong viện dài cổ ngóng vào.

Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang nhìn nhau, thấy được sự hưng phấn trong mắt nhau.

Rốt cuộc muốn phân gia, sau này tiền do nam nhân nhà mình kiếm là của mình, không cần phải trợ cấp cho người khác nữa.

Lý Tiểu Ngọc hưng phấn đến phát run, nhưng lại cố gắng che dấu cảm xúc của mình.

Lương gia nghèo, trong nhà cũng không có bạc, cũng không có đồ để phân.

Chỉ có ruộng và phòng ở.

Lúc nói đến ruộng đất, Lý Tiểu Ngọc nói, “Cha, nương, các người lớn tuổi rồi, cũng làm không bao nhiêu, nên chúng ta để hai khối đất gần đây nhất lại cho người, còn đại ca phải đọc sách, chỉ có một mình Béo Nha, nên phân hai khối ruộng cạn, một khối ruộng nước ở phía đông, còn lại ruộng đất ở phía tây giao cho ta và Nhị Lang được không?”

Lương Đại Nương nhúm mày, nếu theo ý phân phân chia của nàng thì bọn họ cũng có ba khối ruộng cạn, một khối ruộng nước, ruộng ở phía tây hơi nhỏ, dựa vào số mẫu thì tương đương nhau nên có vẻ công bằng.

Nhưng ruộng phía đông dựa vào rừng, rễ cây dưới đất lấn vào, lại ở chỗ râm mát. Còn phía tây dựa vào nhà ở nên không bị ngăn cản, nhiều nắng, đất phì nhiêu, thu hoạch nhiều hơn so với phía đông rất nhiều.

Vậy thì không công bằng.

Ngay cả Lương lão cha cũng cảm thấy không thích hợp, có hai nhĩ tử, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, sao có thể phân như vậy.

Dù cho trong nhà nhị phòng sắp có thêm người, nhưng đại phòng đi học viện cũng mất một khoản bạc mà.

Quả nhiên, Lý Tiểu Ngọc vừa nói như vậy, Béo Nha liền bác bỏ, “Không được.”

Lý Tiểu Ngọc nhanh miệng nói, “Sao lại không được? Đại ca là người đọc sách, sau này có thể thi đậu công danh, Nhị Lang thì cả đời phải bán mặt cho ruộng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Có thai (3)

Thấy không ai nói gì, nàng nói tiếp: “Đất phía tây tốt, nhưng trong nhà còn phải sinh con, nuôi con quần áo không thể chỉ làm hai bộ.”

Miệng thì nói như vậy, nhưng ai cũng biết, thi đậu công danh có ích gì chứ? Trừ phi là trúng Bảng Nhân Thám Hoa, lão Vương Bàn Tử kia cũng trúng tú tài mà bây giờ còn phải bán thịt heo trên đường cái đó sao?

Có ích gì chứ?

Nhưng dù cho không cam lòng, nàng cũng phải lấy giữ vững lập trường.

So với lý do của Lý Tiểu Ngọc, đại phòng bên này thật bình tĩnh, chỉ nghe Bạch Lê Hoa nói, “Ta không nói ruộng phía đông không được, chỉ là bây giờ ruộng nước quý giá hơn, ta muốn đổi ruộng nước phía đông cho người.”

Ruộng nước là để trồng lúa, chín rồi sẽ thành hạt thóc, đập ra chính là gạo đó!

Tất nhiên là quý giá.

Bây giờ nghe Bạch Lê Hoa nói không cần ruộng nước, Lý Tiểu Ngọc hơi chần chờ, “Người không có một khối ruộng nước nào thì ăn cái gì?”

Bọn Trần quả phụ cũng đèm theo, “Đừng vậy, ruộng nước này không thể không cần.”

“Béo Nha, đầu óc nguoi lại hỏng rồi hà.”

Đổi mặt với những lời này, Bạch Lê Hoa chỉ nói, “Các nguoi cũng biết, Đại Lang học tập ở thư viện, lúc về cũng phải học bài, trong ruộng nước toàn là đĩa dài bằng bàn tay, quá dọa người, ta chưa từng làm qua những chuyện như vậy nên đổi ruộng cạn cũng có thể trồng đồ ăn.”

Bọn họ lại hỏi: “Vậy các nguoi ăn cái gì?”

“Dùng đồ trồng trong đất đổi chút gạo và mì là được, cũng không phải không có cách.”

Mọi người gật đầu, nghe nàng nói như vậy, Lý Tiểu Ngọc rất vui vẻ, vội nói tiếp, “Đây là nguoi nói đó nha, cũng đừng nói chúng ta không trượng nghĩa.”

Nói xong, nàng do dự nửa ngày, nhìn đầu chọn khối đất xấu nhất trong ba khối ruộng cạn đổi cho Bạch Lê Hoa.

Sau khi Thôn trưởng ghi chú kỹ thì đến phiên vấn đề phòng ở.

Nhà của Lương gia có ba gian phòng ngủ, một gian nhà chính thờ phụng, còn một gian nhà bếp, một gian nhà xí và một chuồng heo.

Bây giờ, Lương Nhị Lang hạ quyết tâm không ở cùng nhau nhưng không có tiền xây phòng nên muốn đại phòng dọn ra.

Lương Nhị Lang nói, “Làm gì có chuyện đã phân gia còn ở chung.”

Nếu Béo nha có bản lĩnh như vậy thì tự xây nhà đi, chỉ cần đừng liên lụy bọn họ là được.

Bạch Lê Hoa biết bọn họ đánh chủ ý cái gì, “Muốn chúng ta dọn ra cũng được, vậy các nguoi ở với cha mẹ, nuôi cha mẹ nhé? Ăn, mặc, đi lại, sinh lão bệnh tử toàn bộ phụ trách.”

Lương Nhị Lang do dự một chút, đây chính là cha mẹ hần, nuôi cũng đúng thôi.

Chỉ cần bọn họ dọn ra ngoài là được.

Đầu hần nóng lên, đang muốn đáp ứng, nhưng Lý Tiểu Ngọc lại túm góc áo hần, không cho hần nói chuyện.

Lý Tiểu Ngọc nói, “Chúng ta đều là làm nhi tử, chuyện gì chúng ta cũng làm thì cha mẹ nuôi các nguoi làm gì?”

Hai người khác khầu.

Người nói vô tình, người nghe có tâm, bọn họ tuy rằng không có ý tứ không phụng dưỡng nhị lão, nhưng Lương lão cha và Lương Đại Nương nghe bọn họ chối từ lẫn nhau vẫn thấy lòng lạnh lẽo.

Lúc đầu ông cho rằng nuôi ra hai nhi tử tốt, nhưng bây giờ không ai nguyện ý nuôi hần, đây vẫn là lúc bọn họ còn trẻ năng động, đến khi già rồi làm không được thì chắc bọn họ ném ông bà vào núi.

Lương Đại Lang thấy biểu tình của bọn họ, không đành lòng thương tiếc, nên dùng giọng chắc chắn nói: “Vậy các nguoi dọn ra, chúng ta phụ trách cha mẹ, chuyện gì cũng không cần các nguoi ra một đồng bạc nào.”

Chuyện vẫn chưa dừng lại đâu nhé... có ai hóng xem hai vợ chồng lão nhị sẽ làm gì tiếp theo không... ٩(｡•ω•｡)ノ

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Có thai (4)

Lý Tiểu Ngọc có chút động tâm, nhưng lại luyến tiếc đồ vật trong nhà.

Tuy Lương gia nghèo, nhưng đồ cần có đều có, trong viện còn mấy con gà sẽ không phân ra, nếu nàng ta đi rồi sẽ không có, đại phòng đi rồi thì có bạc nên không lo lắng, bọn họ thì không có, xây phòng ở, mua đồ dung, chuyện gì cũng cần dùng bạc.

“Cũng được, nhưng các nguoi đem bạc các nguoi có cho chúng ta.”

Bạch Lê Hoa đã loáng thoáng có tức giận, “Nguoi nói cái gì?”

Không ngờ Lý Tiểu Ngọc này đúng là một lần lại một lần đụng đến điểm mấu chốt của nàng.

Bên kia, Lý Tiểu Ngọc vẫn cứ không cảm thấy mình không sai, còn hùng hồn đầy lý lẽ nói:

“Chúng ta ngay cả một văn tiền cũng không có, người muốn chúng ta đi tìm chết sao? Trong nhà đều có sẵn đồ rồi, để lại cho người, chỉ cần người đưa bạc cho ta, có chỗ nào không đúng?”

Đúng là chỗ nào tốt cũng muốn chiếm.

Chẳng qua nghĩ từ góc độ khác, lúc này các nàng tuyệt tình như vậy cũng là chuyện tốt.

“Đại Lang ca, lấy hết bạc ra!”

Lương Đại Lang móc túi tiền từ trong ngực ra đưa cho Bạch Lê Hoa, “85 lượng, đều ở đây.”

Chung quanh phát ra một chuỗi tiếng hít khí.

85 lượng.....

Đây là bao nhiêu tiền đây!

Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang càng tròn trĩnh mắt.

Bạch Lê Hoa không để ý đến bọn họ, tiếp nhận túi tiền nói, “Mọi người đều nghe thấy, ở đây ít nhất còn 85 lượng bạc, ta có thể đưa toàn bộ cho các người, các người cứ tùy tiện cầm làm gì thì làm, cha mẹ cũng không cần các người phụng dưỡng, điều kiện là từ nay về sau không được bước vào nhà chúng ta một bước, người đồng ý hay không!”

Lời này không phải tương đương với việc đoạn tuyệt tình nghĩa sao.

Vậy đại tôn tử của bọn họ thì làm sao?

Lương Đại Nương muốn ngăn cản, nhưng bị Lương lão cha kéo lại, tuy Béo Nha nói rất tàn nhẫn tuyệt tình, nhưng hắn vẫn muốn nhìn xem đứa con thứ hai của hắn làm gì.

Nhưng Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang không chút do dự đáp ứng.

Hai người trăm miệng một lời mà nói, “Một lời đã định!”

Đó là 85 lượng bạc, đời này bọn họ chưa từng thấy nhiều bạc như vậy, xây cái nhà ở tốt một chút cũng còn dư dả, huống chi còn không cần lo cho cha mẹ, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm chứ.

Lòng Lương lão cha lạnh lẽo.

Bạch Lê Hoa hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía mọi người, “Nếu đã như vậy thì nhân dịp mọi người đều ở đây, nhờ các vị hương thân phụ lão làm chứng cho.”

Lý Tiểu Ngọc này lộ ra tính tình vong ân phụ nghĩa, mọi người tất nhiên là đứng về phía Bạch Lê Hoa, lúc này nghị luận sôi nổi, đều là lời đồn đãi không tốt.

Lý Tiểu Ngọc chống nạnh quát mắng, “Các người đứng nói chuyện không đau lưng có phải không, nhìn thấy nàng ta vừa khỏe lên mà cả nhà không có chuyện gì tốt, ta sợ chết được chưa? Có năng lực thì các người tự mình tới ở đi!”

Người xem náo nhiệt lúc đầu nghĩ tốt, nhưng sao đó nghĩ đúng như vậy lại nghị luận lên đầu Bạch Lê Hoa.

Những người này toàn bát quái, Vương Thúy Lan hai mắt sáng ngời, nghĩ tới cái gì, lén lút chuồn ra phía sau chuẩn bị rời đi.

Có người phát hiện nàng chuẩn bị đi, liền hỏi, “Vương thẩm không xem tiếp à?”

Nàng cũng không quay đầu lại nói, “Đúng vậy, ta còn có chút việc, người xem rồi kể cho ta nghe là được.”

Bên này, dưới sự giám sát của thôn trưởng, người Lương gia ấn dấu tay trên trang giấy, chính thức phân gia.

Thật ra nói là phân gia nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì rõ ràng là bọn Lương Nhị Lang đơn độc phân ra mà thôi.

Sau khi ấn dấu tay, Lý Tiểu Ngọc liền đắc ý tiếp nhận bạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Không có bạc

Thấy một màn này, trong lòng Lương Đại Lang rất phức tạp, cũng không biết nương tử hắn có phải cố ý hay không, hôm nay ở đây có nhiều người như vậy, ai cũng thấy bọn họ thu 85 lượng bạc, có tên trộm nào ham muốn hay không còn chưa nói, nhưng cái tên xấu xa mờ ám Lý Đại Lực chắc chắn sẽ không để cho bọn họ bỏ toàn bộ bạc vào túi mình.

Nhà đã chia, bạc cũng vào tay, chỗ tốt cũng chiếm hết, Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang vào nhà thu dọn đồ đạc.

Thấy đáng về hưng phấn của bọn họ, Lương lão cha muốn nói lại thôi.

Mà lúc này, mọi người thấy không còn náo nhiệt gì để xem nên bỏ về nhà, cả đường về đều thảo luận, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, còn tưởng rằng sẽ phát sinh chuyện lớn gì, ai để lại cứ như vậy.

Quý Hiểu Hồng và Trần quả phụ không đi, sau khi mọi người tản đi hết, các nàng mới cùng nhau đến trước mặt Bạch Lê Hoa.

Quý Hiểu Hồng thẳng tính nên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Béo Nha, sao ngươi có nhiều bạc như vậy?”

Tình huống của người Lương gia như thế nào người trong thôn đều biết, có muốn cũng không thể có số bạc lớn như vậy, tiền này tất nhiên là của Bạch Lê Hoa.

Đối với vấn đề này, lúc lấy bạc ra, Bạch Lê Hoa đã không muốn gạt bọn họ, “Ta đem cầm toàn bộ trang sức của mình.”

Tuy nàng không có của hồi môn gì, nhưng người trong thôn chỉ biết nàng là nữ nhi của Bạch Diễm Trung, khi nàng xuất giá mang theo cái gì người ngoài cũng không biết nên nàng có thể tùy tiện nói.

Quý Hiểu Hồng gật đầu, lại vội vàng hỏi, “Vậy các ngươi bây giờ còn nhiều hay ít tiền?”

“Làm gì còn tiền nữa.” Bạch Lê Hoa cười khổ trả lời: “Chỉ còn tiền đồng dư lại sau khi mua thêm đồ trong nhà thôi.”

“Cái gì?” Quý Hiểu Hồng lập tức cao giọng, “Béo Nha, không phải ta nói ngươi chứ sao ngươi không có chút tâm nhãn nào vậy, số bạc lớn như vậy mà không thêm nháy mắt đã đưa ra ngoài. Nếu ngươi nói ngươi còn dư tiền thì thôi đi, nhưng bây giờ...”

Quý Hiểu Hồng nói không ngừng nghỉ, thật bất vì Bạch Lê Hoa.

“Không được, ta phải chỉ cách nói cho ngươi đi.”

Tuy rằng lần trước đánh cuộc lúa mạch khiến Trần bá thua mười cân, nhưng béo nha là người không tồi, trả lại thịt cho bọn họ, Quý Hiểu Hồng lập tức sinh ra hảo cảm với đại muội tử này, bây giờ thấy nàng bị khi dễ, tất nhiên nuốt không trôi nổi con tức này.

Trần quả phụ giữ chặt nàng, “Đã ấn dấu tay và có thôn trưởng làm chứng rồi, bà còn làm được gì nữa đây?”

“Không sao đâu, thậm chí, bạc đó là tiền con kiếm ra, không phải tiền tiết kiệm.” Bạch Lê Hoa nói, “Chỉ trách chúng ta lúc trước không lấy bớt tiền ra khỏi túi, bây giờ đã lấy ra hết rồi muốn lấy lại cũng không được, thôi thì cứ đưa toàn bộ cho bọn họ, một đao chặt đứt sạch sẽ nhanh chóng.”

Dù sao, nếu Lý Tiểu Ngọc có thể đem bạc toàn bộ giữ trong túi thì nàng chịu thua ngay!

“Chỉ là.....” Bạch Lê Hoa nhìn hai người thò đầu ra nhìn ở bên cạnh có chút ngượng ngùng, “Cát đại ca và Trương cầu tử, tiền công của các người chắc phải từ từ rồi.”

“Tưởng chuyện gì, vốn dĩ ta cũng đâu có muốn lấy đâu.” Cát Lại Tử nói, “Nếu ngươi thật sự cảm thấy áy náy thì mỗi ngày nấu cơm cho chúng ta là được.”

Nghĩ đến cơm do Bạch Lê Hoa làm, Trương Cầu Tử nuốt nước miếng hást đậm, “Ta còn muốn ăn bánh bột ngô nhân thịt với nấm.”

“Ngươi nghĩ hay quá!” Cát Lại Tử đập đầu hất, “Ngươi đừng để ý tiểu tử này, làm chút cháo bắp cho chúng ta ăn no bụng là được.”

Bây giờ Béo Nha không có bạc, mỗi ngày ăn bánh bột ngô nhân thịt ai mà làm được, cái tên Trương Cầu Tử tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nghĩ gì nói đó, cũng không thể để hắn ta làm chuyện càn rỡ hồ đồ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Rời đi

Bạch Lê Hoa hiểu ý tốt của hân, “Không sao đâu, bánh bột ngô nhân thịt và nấm đã là gì, sau này còn cho người ăn ngon hơn.”

Trương Cầu Tử cao hứng nhảy cẫng lên nhưng lại cảm thấy mình là nam tử hân, làm như vậy không được chứng chặc nên ho khan, “Ta đi lấy khuôn để làm gạch đây..”

“Được, ta cũng đi.” Cát Lại Tử vừa nói vừa đuổi theo, không giống người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, rõ ràng chính là nam hài tử mãi không lớn.

Trần quả phụ thấy, che miệng cười trộm, “Xem bọn họ thế này, phỏng chừng bảy tám ngày là có thể dựng xong chuồng gà, tới lúc đó thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, Cát đại ca là người tốt.”

“Cái này trước chưa nói tới.” Trần quả phụ như đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhú mồm, “Người cho nữ nhân kia bạc thì thôi, sao ruộng nước lại không cần? Ruộng nước mua sẽ mắc hơn là bán đấy.”

“Đúng vậy, lúc này nhiều người ta không nói được, nếu người sợ địa trong ruộng nước thì chúng ta qua giúp một hai ngày là xong mà?”

“Sao ta có thể không biết xấu hổ như vậy được”, Bạch Lê Hoa nói, “Các thẩm yên tâm, ta biết mà.”

Ở trong mắt người trong thôn, ruộng nước tất nhiên quan trọng, nhưng ở trong tay nàng thì ruộng cạn mới là thứ tốt.

Nàng chuẩn bị trồng thảo dược lên đất, tưới nước trong không gian, tuy nàng nói lý do không cần ruộng nước là do sợ địa, nhưng chủ yếu vẫn là do đất ở phía đông bị cây che chắn không có ánh nắng, còn phía tây có nắng thích hợp trồng cây thích nắng.

“Còn nữa, con nhớ chú ý.....”

Lúc nói lời này, Quý Hiểu Hồng nhìn nhìn chung quanh, nói nhỏ vào tai Bạch Lê Hoa, “Lúc này người phải trông chừng hai vợ chồng kia, đừng để bọn hân dọn sạch nhà.”

Bạch Lê Hoa hiểu nàng nói gì, gật đầu đáp ứng.

“Thôi thẩm cũng không trì hoãn con nữa.” Quý Hiểu Hồng nói, “Nếu con cần gì thì cứ nói với thẩm, đừng khách khí.”

Sau khi cảm ơn hai bà, Bạch Lê Hoa đi về phía Lương lão cha, hỏi, “Cha, sao vậy?”

Lương lão cha tất nhiên là nghĩ đến chuyện tôn tử.

Ở phòng trong, Lương Nhị Lang đồ bạc ra đếm, vô cùng hưng phấn.

Phát tài lớn rồi.

Theo lý thuyết thì lấy được nhiều bạc như vậy phải rất cao hứng, nhưng Lý Tiểu Ngọc vẫn bày ra bộ dáng có tâm sự nặng nề.

Sau khi tự mình suy nghĩ, nàng nói, “Chàng nói xem, đại phòng bên kia sao có thể hào phóng như vậy, vừa ra tay chính là 85 lượng bạc, bọn họ còn bao nhiêu?”

Không chờ lương Nhị Lang nói, nàng lại lo lắng nói, “Không được, ta phải đi nghe một chút.”

Ghé vào cửa sổ bên cạnh, đúng lúc nghe được Quý Hiểu Hồng bọn họ đang nói chuyện tiền bạc, biết được bọn họ đã lấy toàn bộ bạc, lúc này mới vừa lòng, giục lương Nhị Lang nhanh chóng thu dọn.

Lương Nhị Lang ngậm lại hơi chân chờ, “Chúng ta làm vậy có xấu quá không?”

“Có gì không tốt, ai mà thêm tới căn nhà tôi tàn này chứ, nếu cha mẹ nhớ chúng ta có thể qua nhà chúng ta thăm mà, đâu phải không gặp được, sau này có mua gì cũng phải nhìn tâm ý của chúng ta, ta thấy tốt mà.”

Lương Nhị Lang gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Thấy hân thu dọn quần áo, Lý Tiểu Ngọc đoạt lấy, “Còn lấy mấy thứ rách nát này làm gì?”

Xiêm y này, mùa hè sửa thành đồ mùa đông, giờ bọn họ có tiền rồi, đâu cần dùng mấy thứ rách nát này.

“Chẳng phải nàng nói ra thu dọn sao?”

Lý Tiểu Ngọc mắt tròn trắng, nói nhỏ hai câu bên tai hắn.

Lương Nhị Lang sáng mắt lên, sau đó hai người một người vào bếp, một người vào rừng trúc phía sau.

Chương 120: Bạch nhãn lang

Lúc bọn hắn rời đi, không thèm chào Lương lão cha trong viện một câu đã vội vàng rời đi.

Bộ dạng lén lút sợ bọn họ đổi ý.

Bạch Lê Hoa gọi bọn họ lại, “Từ từ.....”

“Làm gì vậy?” Lương Nhị Lang về mặt cảnh giác, “Người đừng hòng đổi ý, thôn trưởng là người chứng kiến đó.”

Trên mặt Lương lão cha lộ rõ sự thất vọng.

“Người còn nhớ rõ thôn trưởng hả.” Bạch Lê Hoa cười nhạo, đôi mắt nhìn Tiết Thái đang thò đầu ra xem, vẫy tay nói: “Tiểu Thái, đệ lại đây.”

Tiết Thái tung ta tung tăng chạy tới, ngửa đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Đệ nói lại lần nữa những gì thôn trưởng nói.”

“Dạ.” Tiết Thái đáp ứng, học khẩu khí của thôn trưởng nói, “Lương Nhị Lang, Lý Tiểu Ngọc, phân gia được hai khối ruộng cạn, hai khối ruộng nước ở phía tây, 85 lượng 600 văn tiền, đem đồ đạc dọn sang nhà khác.. Lương Đại Lang, Bạch Lê Hoa, phân gia được ở nhà cũ của Lương gia nhà cũ, cùng với tất cả đồ dùng trong nhà. Sau khi bàn bạc, Lương Đại Lang sẽ phụ trách nuôi dưỡng cha mẹ, không có liên quan tới Lương Nhị Lang.”

Người trong thôn nói chuyện thẳng thắn, có gì viết nấy, không chơi chữ.

Lúc này Tiết Thái kê ra một chữ không sai, sắc mặt Lương Nhị Lang có chút khó coi.

Nhưng không chờ hắn nói chuyện, Tiết Thái đã chỉ vào bọn họ nói, “Ta thấy bọn họ lấy toàn bộ thịt khô trong bếp và hai con gà mái.”

Bạch Lê Hoa xoa đầu Tiết Thái, tỏ vẻ nhiệm vụ hoàn thành không tồi.

Tiết Thái đắc ý dào dạt tranh công, “Tối nay đệ muốn ăn bánh bột ngô nhân thịt và nấm.”

“Cha!” Lương Nhị Lang bị bắt tại trận, trên mặt nén giận giải thích, “Ta thì không sao cả, nhưng Tiểu Ngọc có thai, cần đồ để bồi bổ nha.”

Lương lão cha quay đầu không nhìn bọn họ, “Trong lòng người còn có lão cha này sao?”

Nếu không phải vừa rồi Béo Nha gọi bọn họ lại, sợ là lúc này đã sớm mang đồ đi rồi, trong mắt làm gì còn có lão già hắn đây, “85 lượng bạc còn chưa đủ cho các người sao?”

Hai con gà mái là do Béo Nha mới mua hôm qua, cũng là đồ đáng giá duy nhất trong nhà mà bọn hắn cũng muốn lấy đi.

Có khác gì bọn đĩa hút máu chứ.

Lương Nhị Lang nhìn thoáng qua Lý Tiểu Ngọc, nhỏ giọng nói: “Này... Việc cần làm quá nhiều...”

“Vậy người đây là trộm nha!” Tiết Thái về mặt hưng phấn, ngửa đầu hỏi Bạch Lê Hoa, “Bây giờ chúng ta có thể bắt bọn họ đưa cho thôn trưởng gia gia phải không?”

Theo lý mà nói thì tất nhiên có thể.

Ánh mắt Bạch Lê Hoa nhìn qua nhìn lại Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc cười xán lạn, “Không, chúng ta có thể đưa bọn họ đưa tới huyện nha cho bọn họ đánh mấy trượng.”

Tiết Thái cao hứng vỗ tay, “Cái này tốt, tốt nha!”

Lý Tiểu Ngọc kéo cánh tay Lương Nhị Lang, nóng nảy, “Cha, người nhìn xem nàng ta nói cái gì kia!”

Tuy rằng Lương lão cha lúc này đang nổi nóng, nhưng cũng đau lòng nhĩ tử nên ừ ừ phát tay nói: “Béo Nha nói không sai, các người trả đồ lại rồi biến đi!”

“Đi thì đi!”

Hai người giật dỗi buông bao tải và tay nải trong tay ra, hai con gà mái kinh hoàng chạy ra.

Tiết Thái đuổi theo gà mái chạy đầy sân.

“Nương không sao, đã ngủ.” Lương Đại Lang từ trong phòng đi ra, đúng lúc thấy bọn họ rời đi, “Nhị Lang bọn họ cứ như vậy đã đi sao?”

Vừa rồi bọn họ vì gia sản mà tranh luận quá quắt, Lương Đại Nương quỳnh lên, đầu vầng mắt hoa không đứng được nên Lương Đại Lang chiều cổ nàng nghỉ ngơi không ngờ tới Nhị Lang cũng không thèm qua thăm đã đi rồi.

Trời đất...tác giả ác quá ác, cho người xấu quá trời đất diễn...cànggg đọc càng tức hooho... mong đến một chương nào đó được hả hề...(¯ ω ¯)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bạch nhãn lang

Lúc bọn hần rời đi, không thèm chào Lương lão cha trong viện một câu đã vội vàng rời đi.

Bộ dạng lén lút sợ bọn họ đổi ý.

Bạch Lê Hoa gọi bọn họ lại, “Từ từ.....”

“Làm gì vậy?” Lương Nhị Lang về mặt cảnh giác, “Ngươi đừng hòng đổi ý, thôn trưởng là người chứng kiến đó.”

Trên mặt Lương lão cha lộ rõ sự thất vọng.

“Ngươi còn nhớ rõ thôn trưởng hả.” Bạch Lê Hoa cười nhạo, đôi mắt nhìn Tiết Thái đang thò đầu ra xem, vẫy tay nói: “Tiểu Thái, đệ lại đây.”

Tiết Thái tung ta tung tãng chạy tới, ngửa đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Đệ nói lại lần nữa những gì thôn trưởng nói.”

“Dạ.” Tiết Thái đáp ứng, học khẩu khí của thôn trưởng nói, “Lương Nhị Lang, Lý Tiểu Ngọc, phân gia được hai khối ruộng cạn, hai khối ruộng nước ở phía tây, 85 lượng 600 văn tiền, đem đồ đạc dọn sang nhà khác.. Lương Đại Lang, Bạch Lê Hoa, phân gia được ở nhà cũ của Lương gia nhà cũ, cùng với tất cả đồ dùng trong nhà. Sau khi bàn bạc, Lương Đại Lang sẽ phụ trách nuôi dưỡng cha mẹ, không có liên quan tới Lương Nhị Lang.”

Người trong thôn nói chuyện thẳng thắn, có gì viết nấy, không chơi chữ.

Lúc này Tiết Thái kể ra một chữ không sai, sắc mặt Lương Nhị Lang có chút khó coi.

Nhưng không chờ hần nói chuyện, Tiết Thái đã chỉ vào bọn họ nói, “Ta thấy bọn họ lấy toàn bộ thịt khô trong bếp và hai con gà mái.”

Bạch Lê Hoa xoa đầu Tiết Thái, tỏ vẻ nhiệm vụ hoàn thành không tồi.

Tiết Thái đắc ý dáo dạt tranh công, “Tôi nay đệ muốn ăn bánh bột ngô nhân thịt và nấm.”

“Cha!” Lương Nhị Lang bị bắt tại trận, trên mặt nén giận giải thích, “Ta thì không sao cả, nhưng Tiểu Ngọc có thai, cần đồ để bồi bổ nha.”

Lương lão cha quay đầu không nhìn bọn họ, “Trong lòng ngươi còn có lão cha này sao?”

Nếu không phải vừa rồi Béo Nha gọi bọn họ lại, sợ là lúc này đã sớm mang đồ đi rồi, trong mắt làm gì còn có lão già hần đây, “85 lượng bạc còn chưa đủ cho các người sao?”

Hai con gà mái là do Béo Nha mới mua hôm qua, cũng là đồ đáng giá duy nhất trong nhà mà bọn hần cũng muốn lấy đi.

Có khác gì bọn đĩa hút máu chứ.

Lương Nhị Lang nhìn thoáng qua Lý Tiểu Ngọc, nhỏ giọng nói: “Này...Việc cần làm quá nhiều...”

“Vậy người đây là trộm nha!” Tiết Thái vẻ mặt hưng phấn, ngửa đầu hỏi Bạch Lê Hoa, “Bây giờ chúng ta có thể bắt bọn họ đưa cho thôn trưởng gia gia phải không?”

Theo lý mà nói thì tất nhiên có thể.

Ánh mắt Bạch Lê Hoa nhìn qua nhìn lại Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc cười xán lạn, “Không, chúng ta có thể đưa bọn họ đưa tới huyện nha cho bọn họ đánh mấy trượng.”

Tiết Thái cao hứng vỗ tay, “Cái này tốt, tốt nha!”

Lý Tiểu Ngọc kéo cánh tay Lương Nhị Lang, nóng nảy, “Cha, người nhìn xem nàng ta nói cái gì kia!”

Tuy rằng Lương lão cha lúc này đang nổi nóng, nhưng cũng đau lòng nhi tử nên ừ rừ phát tay nói: “Béo Nha nói không sai, các người trả đồ lại rồi biến đi!”

“Đi thì đi!”

Hai người giật dỗi buông bao tải và tay nải trong tay ra, hai con gà mái kinh hoàng chạy ra.

Tiết Thái đuổi theo gà mái chạy đây sân.

“Nương không sao, đã ngủ.” Lương Đại Lang từ trong phòng đi ra, đúng lúc thấy bọn họ rời đi, “Nhị Lang bọn họ cứ như vậy đã đi sao?”

Vừa rời bọn họ vì gia sản mà tranh luận quá quắt, Lương Đại Nương quỳnh lên, đầu vầng mắt hoa không đứng được nên Lương Đại Lang chiều cổ nàng nghỉ ngơi không ngờ tới Nhị Lang cũng không thêm qua thăm đã đi rồi.

Trời đất... tác giả ác quá ác, cho người xấu quá trời đất diễn... càng đọc càng tức ho ho... mong đến một chương nào đó được hả hê... (￣ω￣)

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chặn đường

Thấy con và con dâu nhị phòng tức muốn học máu rồi đi, Lương lão cha vẫy vẫy tay, “Để chúng đi đi.”

Bạch Lê Hoa nhặt thịt khô trên đất lên, đánh giá sức nặng một chút, sợ là đã đem hết toàn bộ thịt khô trong nhà đi rồi.

Vốn dĩ nàng không tính đồ thêm dầu vào lửa, nhưng Tiết Thái đã đi trước nàng một bước ồn ào lên, “Oa, nhiều như vậy, bọn họ không thêm thừa chút nào cho chúng ta sao?”

Biểu tình của Lương lão cha càng thêm cô đơn lạnh lẽo.

“Được rồi.” Bạch Lê Hoa vượt Tiết Thái đầu nói, “Sau này phòng của bọn họ để cho Tiểu Thái ở đi, Đại Lang ca, huynh giúp đỡ thu dọn một chút.”

Có phòng riêng nghĩa là gì? Chính là mỗi tối không cần nghe tiếng ngáy rợn người nữa, Tiết Thái vô cùng hưng phấn, nhảy cẫng lên, “Đệ tự làm được, ai da.....”

Vết thương trên đùi hắn còn chưa lành, lúc này nhảy cẫng lên khiến chân bị thương chạm đất, đau nhẩn nhúm cả mặt.

Bạch Lê Hoa chạy nhanh qua xem miệng vết thương của hắn, lắc nhai, “Đệ cẩn thận một chút đi.”

“Không sao đâu!”

Tiết Thái nhin đau nói, nhưng vẻ mặt đau đến nhe răng trợn mắt đã bán đứng hắn, nhưng đau đớn cũng không che dấu được sự hưng phấn của hắn, tránh tay của Bạch Lê Hoa ra, nhảy lò cò vào phòng.

Lương Đại Lang nhanh chóng chạy theo.

Trước khi vào nhà, hắn nghe rõ Bạch Lê Hoa nói, “Cha, người yên tâm, bọn hắn đi thì đi đi, con và Đại Lang sẽ đối xử tốt với người và nương.”

Trong lòng ấm áp, khoe miệng cong lên thành một đường cong ấm áp.

“Huynh mau giúp đệ dọn cái này qua đi.” Tiết Thái nhìn chung quanh căn nhà chỉ có bốn bức tường, thật sự không có gì để dọn, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể chỉ vào móc treo quần áo rồi phân phó Lương Đại Lang, “Ai, huynh cười gì thế?”

Lương Đại Lang sờ mặt mình, nhú mày, “Không biết đệ đang nói gì.”

Tiết Thái mắt tròn trắng, cũng không thèm để ý, tiếp tục nhìn quanh lãnh địa của mình.

Đáng tiếc bên trong lãnh địa chỉ có một cái giường.

Bên ngoài, Bạch Lê Hoa hiểu lòng của Lương lão cha, phân gia rồi không biết về sau hai nhi tử sẽ thế nào, chỉ sợ ngày càng xa cách, gặp chuyện cũng không giúp nhau, hơn nữa thấy thái độ bạch nhãn lang của Nhị Lang thì chắc chắn tim cũng lạnh rồi.

Nhưng thiên hạ này không có tiệc nào không tàn, nhà này sớm muộn gì cũng phải phân.

Đạo lý này người khác nói cũng vô dụng, phải để cho tự bọn họ nghĩ thông suốt mới được.

Bạch Lê Hoa trấn an hai câu thì đi bắt hai con gà mái lại đem về rừng trúc.

Bên kia, Lý Tiểu Ngọc và Lương Nhị Lang ra tới đường mới hỏi hân, nóng lòng đi, bây giờ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Nhưng cũng may có bạc ở trên tay, có thể trực tiếp đi mua nhà ở.

Hai người vừa đi vừa thương lượng, cũng không chú ý, ở phía trước cách đó không xa, Lý Đại Lực miệng ngâm cọng cỏ buồn chán dựa vào thân cây, bên cạnh hắn còn có một phụ nhân đang đứng.

Đúng là nương của Lý Tiểu Ngọc.

Lý Tiểu Ngọc ngừng chân lại, kéo Lương Nhị Lang muốn đi ngược lại, nhưng Lý Đại Lực đã nhìn thấy bọn họ, chân chó chào đón bọn họ, “Muội tử, ca tới đón người về nhà.”

Lúc này, trên móng hân còn hai vệt máu dài làm cho nương của Lý Tiểu Ngọc đau lòng hông rồi, đuổi theo, “Đại Lực, con đi chậm một chút.”

Lý Đại Lực chạy nhanh đưa mắt về phía nàng ra hiệu, “Không đáng ngại, nương người mau đỡ Tiểu Ngọc!”

Bà hiểu ý, chạy nhanh đỡ lấy Lý Tiểu Ngọc, trong miệng lẩm nhẩm, “Ngọc Nhi, con gầy quá, đi, về nhà nương làm đồ ăn ngon cho con.”

Ngọc Nhi, xưng hô này ngay cả lúc nhỏ cũng không có thân cận như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Lòng mang quỷ kế

Lý Tiểu Ngọc tròn trắng mắt, gầy cái gì mà gầy, bộ dáng bây giờ của nàng so với bộ dáng xanh xao vàng vọt trước kia ở nhà tốt hơn không biết bao nhiêu.

Nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của hai mẹ con, nếu còn không hiểu bọn họ muốn gì thì Lý Tiểu Ngọc nàng quá ngu.

Nghĩ đến trước đây, nàng lạnh nhạt nói, “Không cần, nương, ta và Nhị Lang bây giờ chỗ ở cũng không có nên đang chuẩn bị đi xem nhà đây.”

Nghe nàng nói như vậy, hai mẹ con liếc nhau có chút hung phấn, xem ra lời đồn là sự thật, không uống công bọn họ ở chỗ này đợi lâu như vậy.

“Muội tử, ca và nương đặc biệt đến đón các người đó?” Lý Đại Lực cười nói, “Đi thôi, chúng ta về nhà đi.”

Nương Lý Tiểu Ngọc cũng kéo nàng đi.

Nếu không phải trên mặt bà đang cười thì ngược lại thực sự có cảm giác cường ép.

Nhìn thái độ bọn họ, Lý Tiểu Ngọc vốn dĩ lòng có chút thấp thỏm không yên, xụ mặt giã ra khỏi tay nương nàng, “Ta tự đi được.”

“Cái con chết. .... Hải tử, con đang có thai không thể một được, nương là muốn tốt cho con.”

Nương nàng phản xạ muốn kéo lỗ tai nàng, nhưng nghĩ đến tiền thì tay giờ lên lại biến thành gãi đầu mình, lời chửi rủa nha đầu chết tiệt kia cũng phải nuốt vào.

Trên mặt Lý Đại Lực cũng là vẻ mặt chân thành: “Đúng vậy, muối tử, dù là xây nhà hay mua nhà thì cũng phải có chỗ ở trước, đây là nhà mẹ đẻ muối mà còn lo gì nữa?”

“Hay là chúng ta về đó ở vài ngày?”

Lúc này, lời xu nịnh của người Lý gia khiến lòng Lương Nhị Lang như bay bổng.

Bởi vì Lương gia nghèo, cho nên hắn rất mất mặt với Lý gia, người Lý gia nói chuyện với hắn đều rất cao ngạo lạnh lùng, cuối cùng cũng biết lấy lòng hắn.

Tuy rằng biết tâm tư bọn họ nằm ở trên tiền của mình nhưng bọn họ cũng không thể cướp đi a.

Nghĩ đến lúc này bọn họ thật sự không có chỗ ở, Lý Tiểu Ngọc do dự đồng ý.

“Được rồi.” Hai chữ này vừa ra khiến người nhà mẹ đẻ nàng cao hứng hồng rồi, vui mừng hơn hờ vây quanh hai người đi về.

Chưa đi được hai bước, nương nàng liền hiện nguyên hình, bắt đầu kể khổ:

“Ngọc Nhị, con không biết chữ nóc nhà của chúng ta bây giờ bị đột ghê lắm, thau thùng gì trong nhà đều lấy ra hứng...”

Lý Đại Lực sợ lúc này Lý Tiểu Ngọc bọn họ không muốn quay về nữa, xụ mặt quát lớn, “Nương, người nói cái này làm gì?”

Hắn còn trông cậy tiểu tiện nhân này lấy bạc ra trả nợ cho hắn đó.

Nương hắn tự vả miệng mình pha trò, “Ài nha, con xem ta đăng trí này, về nhà ta nấu đồ ăn ngon cho các con.”

Mẫu tử này từ khi nào lại cẩn thận như vậy? Rõ ràng muốn dụ dỗ lừa gạt bạc của họ.

Nghĩ đến bạc, lương Nhị Lang sờ ngực căng phồng của mình, bình tĩnh lại mỉm cười.

“Nương, người yên tâm, ta cũng biết trong nhà khó xử, mấy năm nay các người nuôi dưỡng Tiểu Ngọc vất vả, ta sẽ tận tình báo đáp người.”

Mất mẹ con Lý Đại Lực sáng lên.

Lại nghe thấy Lương Nhị Lang nói, “Bây giờ chúng ta liền đi chợ mua mười hay hai mươi cân thịt ba chỉ ăn cho đã.”

Một chút thịt ba chỉ, làm sao có thể tống cổ Lý Đại Lực?

Chẳng qua bây giờ thà ít còn hơn không có, bọn họ cũng không thể nói gì.

Đôi mắt nheo lại không nhị được liếc ngực của Lương Nhị Lang, ai không biết còn cho là hắn ham muốn muối phụ a.

Lý Tiểu Ngọc liếc Lương Nhị Lang, trong lòng không hận mà cùng nghĩ: Sau khi trở về, nhất định phải đem bạc giấu cho kĩ.

Rồi xong đời 2 người này...

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Bị chú ý

Mấy người cười giả tạo, lòng mang ý xấu phôi phối đi trên đường...

Ở một nhà gian bên trong khách điểm thượng đẳng trong thị trấn nào đó

Một đôi chủ tớ đang nói chuyện riêng với nhau.

“Chủ tử, đã điều tra xong, tiểu hài nhi kia quả nhiên có vấn đề.”

Giọng lười biếng từ phía trước truyền đến: “Hửm?”

“Phụ nhân kia tên là Bạch Lê Hoa, là đại nữ nhi của gian thương Bạch Diễn Trung trong thị trấn, từ nhỏ đã ngu ngốc, nửa năm trước gả đến Lương gia, sau đó bỏ lên giường của Hà Tiểu Hồ, con trai độc nhất của Hà gia ở thôn Chu Tiên, bị người đánh như từ, trong họa có phúc mà tỉnh táo lại.”

Bạch y công tử vô cùng tuấn mỹ đang ngồi trên nhuyễn pháp, khẽ phe phẩy quạt mỹ nhân, “Cái này có quan hệ gì với hài tử kia?”

“Nói đến chuyện này cũng thật kì lạ, sau khi Bạch Lê Hoa tỉnh táo lại thì tự nhận là được tiên nhân mang lên tiên nhân cung thăm thú rồi lĩnh ngộ được tiên thuật, có thể nấu cơm cũng có thể theo người Lương gia xuống ruộng...”

“Nói trọng điểm!” Hiên Viên Văn Hoán thực bất đắc dĩ, “Sao người lại nhai như mấy tiểu nương tử vậy?”

Mặt Mặc Nhiễm tối sầm, nghĩ đến oanh oanh yến yến (mấy cô nương xinh đẹp ấy) vây quanh bên người chủ tử nhà mình khi ở nhà, thân hình cao tám thước run lên, nói liên tục: “Tiểu hài nhi là khi nàng lên núi đem về, nói với người ngoài là biểu đệ của nàng.”

“Vấn đề ở đâu?”

Mặc Nhiễm sùng sốt, “Nàng ta nói dối.”

“Nói dối thì có thể chứng minh là có vấn đề sao?” Hiên Viên Văn Hoán lơ đãng hỏi, “Còn chuyện gì khác thú vị không?”

Ví dụ như, lão hồ gì đó.

Hiên Viên Văn Hoán nheo mắt, lơ đãng nhìn chằm chằm Mặc Nhiễm.

Mặc Nhiễm suy nghĩ một chút, “Căn cứ vào tin tức nhận được thì nàng có đem cầm một chuỗi hạt châu. Kỳ lạ là chuông quây của hiệu cảm đồ tự mình ra mặt mua, buổi trưa sau khi mua thì tặng cho tri huyện đại nhân, đêm đó tri huyện mở tiệc mời mọi người tham quan. Thuộc hạ có nhìn qua thì đúng là kỳ lạ nên mang về cho ngài.”

Mặc Nhiễm bình tĩnh nói, tay đưa vào trong túi tay áo móc ra một cái hộp gấm, hai tay đưa cho Hiên Viên Văn Hoán.

Bộ dạng thẳng thắn vô tư kia thật sự khó khiến người ta liên tưởng tới từ “ăn trộm”.

Hiên Viên Văn Hoán mở hộp gấm ra, chỉ thấy bên trong để một chuỗi hạt châu cho nữ nhân, từng viên tròn trịa, mượt mà, có màu xanh biếc trong suốt xuyên thấu, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, mùi hương này không giống với ngoài chợ, thậm chí còn thơm hơn bất cứ thứ gì, để vào trong túi tay áo có thể tỏa ra hương thơm dịu nhẹ.

“Đúng là chưa từng thấy thứ này.” Hiên Viên Văn Hoán thưởng thức.

“Trước đây thuộc hạ chưa từng nghe nói tới vật này...” Mặc Nhiễm nói, “Của hồi môn của Bạch Lê Hoa tổng cộng có hai mươi lượng bạc, mười lượng của hồi môn, mười lượng xem như của hồi môn, không có bất luận trang sức gì.”

Đây là chỗ hấn cảm thấy kì lạ, Bạch Lê Hoa ở Bạch gia cũng không được sùng ái, lại còn là kẻ ngốc, sao lại có đồ quý như vậy.

Hiên Viên Văn Hoán không nói gì, Mặc Nhiễm nghĩ nghĩ rồi tiếp tục nói:

“Nghe nói hạt châu này có thể kéo dài tuổi thọ. Tri huyện đem bảo vật này giấu kín trong ô vuông trên tường, nhất định là chuẩn bị đem tặng cho người khác.”

Lúc hấn nói lời này liền tỏ vẻ đắc ý.

Chuyện này vào tay người khác có vẻ rất khó, nhưng với mạng lưới tình báo của hấn chẳng qua chỉ như một bữa ăn.

Tuy hấn không rõ chủ tử nhà mình vì cái gì mà có hứng thú với tiểu hài nhi và thôn phụ này như vậy, nhưng chủ tử hấn chưa bao giờ ra lệnh theo lẽ thường nên hấn cũng đã quen.

Cũng may đã chuẩn bị đầy đủ hết.

Nhưng sau khi Hiên Viên Văn Hoán chơi đủ rồi thì đặt hộp lên bàn, vẫn như cũ bất mãn, truy vấn, “Còn cái khác đâu?”

Cái khác, còn có thể có cái gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Muốn gặp nàng

Mặc Nhiễm nhớ lại báo cáo của thuộc hạ, sợ mình còn sót cái gì.

Chẳng lẽ còn có thứ chủ tử muốn biết nhưng mình không tra được sao?

Hắn cau mày, đầu kho suy tư thật lâu sau vẫn không có manh mối.

“Chủ tử, không biết ngài nói vấn đề ở phương diện nào để ta sai bọn họ tra lại?”

Hiên Viên Văn Hoán uống một ngụm trà, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, hỏi, “Mấy ngày trước ta nhận được bồ câu đưa thư, người nghĩ lão hồ mà Nam Cung bá chăn nuôi bị mất mạng ở đâu?”

Nam Cung bá là người nhà nhà đều biết.

Chỗ kỳ diệu nhất là hắn có thể thuần dưỡng thú hoang làm cho chúng trở thành trợ thủ đắc lực cho hắn.

Nam Cung bá đặc ý nhất chính là hai lão hồ một đực một cái, dũng mãnh nhưng có nhân tính, có thể đi theo hắn lâu dài.

Người khác đến gần bọn chúng đều sợ hãi.

Cho nên lần này khi Hiên Viên Thái chạy trốn vào núi, hắn chủ động xin ra trận, thả hồ đực ra đuổi theo, vốn dĩ nắm chắc phần thắng chỉ chờ được thưởng nhưng lại biết được sủng vật mình âu yếm bị người dùng thủ pháp quý dị giết chết, thậm chí còn lột da róc thịt, máu chảy đầy đất. Nam Cung bá nổi trận lôi đình, sau khi nghẹn ngào khóc lóc thì thề nhất định phải băm Tiết Thái thành ngàn mảnh (hình như Tiết Thái tên thật là Hiên Viên Thái thì phải.)

Nhưng lão hồ đã chết, Hiên Viên Thái cũng đã mất tung tích.

Nhưng sao trong thôn nhỏ lại xuất hiện thêm một Tiết Thái không biết lai lịch.

Hiên Viên Văn Hoán nhớ rõ hắn loáng thoáng nghe người khác nhắc tới vận khí tốt của Bạch Lê Hoa.

Ở trên núi, gặp được một lão hồ vừa mới chết, liền lấy chùy thủ ra cắt thịt đem về làm thành thịt khô chia cho thôn dân.

Thử hỏi dạng thôn phụ gì lại có lá gan lớn như vậy?

Huống hồ, trực giác nói cho hắn biết Hiên Viên Thái nhất định có liên hệ với thôn phụ này.

“Chẳng lẽ là ở đây sao?” Mặc Nhiễm lúc này rốt cuộc hiểu rõ Hiên Viên Văn Hoán muốn biết cái gì, không khỏi hỏi, “Chủ tử, chẳng lẽ tiểu hài nhi kia chính là...”

“Không mười phần thì cũng tám chín phần.”

Chẳng trách chủ tử đến đây liền không chịu rời đi.

“Người nói xem ta có nên đi gặp nàng ta một lần không?”

Mặc Nhiễm phản bác, “Chủ tử, chuyện này quá nguy hiểm!”

Trước đó không lâu, thánh thủ y giới Hiên Viên Hồng chữa bệnh nguy kịch cho Trịnh lão tướng quân, nhưng vì vết thương đâm vào chỗ hiểm nên ông đã dùng thạch tín để lấy độc trị độc, nhưng liều thuốc quá lớn khiến cho Trịnh lão tướng quân đi đời nhà ma..

Dưới sự giận dữ của tiểu Trịnh tướng quân đã giam ông vào đại lao, hạ lệnh chém đầu cả nhà.

Nhưng ai cũng biết bên người Hiên Viên Hồng ngoại trừ đồ đệ cũng chỉ có một tôn tử là Hiên Viên Thái.

Hiên Viên Hồng một người vô cùng lương thiện, đồ đệ ông phần lớn là cô nhi hoặc hài tử của nhà dân nghèo khổ, lúc này mọi người để báo đáp ân tình đã chặn trước cửa, đồng tâm hiệp lực yểm hộ Hiên Viên Thái rời đi.

Sau đó đường ai nấy đi.

Chỉ có vài người biết Hiên Viên Văn Hoán là cô nhi được Hiên Viên Hồng thu dưỡng, ban tên và hết lòng dạy dỗ.

Mà Hiên Viên Văn Hoán cũng là trời sinh thông minh nên rất được Hiên Viên Hồng yêu thương.

Đáng tiếc chí hướng của hắn không phải là cứu người mà là giết người.

Trên tay không dính một giọt máu tươi, nhẹ nhàng giết những người đã cô phụ hắn.

Sau khi Hiên Viên Hồng phát hiện thì nói hắn không có tâm của người hành nghề y, không xứng đáng học y.

Hai người ý kiến không hợp nên cuối cùng đường ai nấy đi.

Tuy nói như vậy, nhưng trước khi Hiên Viên Văn Hoán đi, Hiên Viên Hồng vẫn viết xuống tâm đắc nhiều năm qua để tặng cho hắn. Có thể nói thành tựu mà Hiên Viên Văn Hoán có ngày hôm nay không thể thiếu Hiên Viên Hồng.

Nguy hiểm, hắn tất nhiên biết nguy hiểm.

Nhưng càng nguy hiểm thì lại càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Không đọc sách

Ở bên Lương gia, vì vội vàng phân gia nên đã chia hết đất và tiền, bây giờ mới để ý đến hiện trạng bi thảm sau này.

Lương Nhị Lang và Lý Tiểu Ngọc bên kia thì thật dễ dàng, được chia hai khối đất hoa màu mọc tốt, trên người lại có bạc, không phải lo chuyện đóng thuế.

Còn bọn họ thì tiền không có một đồng, trong nhà lại có 5 miệng ăn, lúa mì thì để đóng thuế nặng nề, Lương Đại Lang đi thư viện cũng cần tiền.

Làm sao sống đây.

Người Lương gia mặt ủ mày ê ngồi một đồng.

Lương Đại Lang lúc này cũng có chút hối hận sao mình lại đem hết tiền ra, khiến cho hoàn cảnh trong nhà khổ sở, nhị phòng thì giàu có, không khỏi áy náy, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một biện pháp:

Hắn nói: “Cha, nương, con nghĩ con sẽ không đi thư viện nữa, chờ lúa mạch đẻ vào kho rồi ta lên thị trấn tìm công nhật mà làm!”

Thật ra nếu nói tới chuyện phân gia thì nhị phòng đúng là không biết xấu hổ, nhưng Lương Đại Lang vẫn không thể oán hận bọn họ.

Bây giờ Tiểu Ngọc đang mang thai, muốn phân ra tự mình sống cũng không có gì đáng trách.

Mấy năm nay trong nhà rõ ràng là khổ cực nhưng vì hắn hiếu học nên vẫn duy trì đóng học phí ba lượng bạc một quý, lại còn phải đóng thuế, có năm gặp thiên tai cả nhà phải đói bụng, hắn đã liên lụy người trong nhà quá nhiều.

Không nhìn biểu tình khiếp sợ của người trong nhà, Lương Đại Lang tiếp tục tính toán, “Con nghĩ có thể ban ngày làm việc, ban đêm đọc sách, tới lúc đi thi thì ta cứ thế mà đi là xong.”

Tốt xấu gì trước kia cũng có Nhị Lang và Tiểu Ngọc chống đỡ, nhưng bây giờ bọn họ đã phân ra rồi, gánh nặng trong nhà chắc chắn toàn bộ đè lên trên vai một mình Lương Đại Nương, lại không có người làm ruộng, không có trụ cột cheo chống là không được.

Lương lão cha ngẩng đầu, “Không được, dù cho nhà ta ăn cỏ ăn trấu, kéo lưng quần cũng tạo điều kiện cho con, có phải con lo chuyện tiền bạc không? Ta nói cho con nghe, đừng lo chuyện tiền bạc, ta đã để dành cho con!”

Hy vọng của cả nhà đều đặt ở trên người Lương Đại Lang.

Cho nên mỗi năm vào lúc này Lương lão cha đã sớm chuẩn bị bạc, tuy bây giờ vẫn còn thiếu một chút, nhưng khi lúa mạch đã vào kho, bán đi là đủ.

“Nếu là ở nhà đọc sách có tác dụng thì ai cũng ở nhà đọc sách, còn đi học viện nghe phụ tử giảng bài làm gì, không phải đói chết sao?” Lương lão cha thật thà nói, “Phàm là phụ tử đều là người có học vấn, con cứ ổn định ở trong đó mà học! Học cho tốt vào!”

Bạch Lê Hoa nghe được lời này liền gật đầu.

Ai cũng nói là tri thức thúc đẩy sự phát triển..

Tuy Lương lão cha cả đời là nông dân, nhưng trên phương diện giáo dục thì thật tinh mắt.

Cứ ở trong ruộng thì làm nên cái gì?

Lúc nào cũng phải nhìn bầu trời mà ăn cơm, nghèo cả đời.

Lương Đại Lang do dự: “Nhưng nhà này...”

“Trong nhà còn có ta mà?” Bạch Lê Hoa hát đệm nói, “Cha mẹ đã tạo điều kiện cho chàng nhiều năm như vậy, bây giờ chàng không đi nữa thì bạc toàn bộ là đồ sông đồ biển sao?”

Lương lão cha gật đầu, “Đúng là như vậy!”

Lương Đại Lang không nói, lúc này, Lương Đại Nương vẫn luôn trầm mặc ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng hỏi Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang:

“Đại Lang, Bé Nha, các người nói thật với nương, trong tay các con còn bạc hay không!”

“Nương, thật sự một văn tiền cũng không có!” Lúc trước nói chuyện với Quý Hiểu Hồng, Lương Đại Nương không nghe được, Bạch Lê Hoa nói lại lần nữa, “Toàn bộ bạc đó đều để con chuẩn bị mở cửa hàng.”

Chương 126: Đương nhiên oán giận chàng!

Nghe vậy, Lương Đại Nương vẻ mặt trắng bệch, run run nói: “Xong rồi...”

“Sao?”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của mọi người, biểu tình Lương Đại Nương hơi hoảng hốt, người mấy chục tuổi mà nhìn như hài tử làm vậy, xoắn góc áo không biết làm sao.

Lúc trước, khi biết Lý Tiểu Ngọc mang thai, trong lòng nàng đau lòng, không muốn hài tử trong bụng bọn họ chịu ủy khuất, thấy nam nhân dẫn đại phòng vào nhà thương lượng chuyện phân gia thì trong lòng khó chịu nên đã đem tiền để dành đóng học phí cho Đại Lang đưa cho Tiểu Ngọc để cho bọn họ mua chút đồ ăn bồi dưỡng.

Lúc ấy bà nghĩ trong tay Bé Nha còn bạc để mở cửa hàng nên bọn họ cũng không đến nỗi nào.

Nhưng bọn Tiểu Ngọc thì khác, cả hai người đều khó khăn lại còn mang thai.

Ai biết bé nha lại đem toàn bộ 85 lượng bạc cho nhị phòng.

Mà Lý Tiểu Ngọc, trước khi đi cũng không trả hai lượng bạc kia cho nàng.

Bây giờ muốn nộp thuế, đóng học phí, năm miệng ăn, trong nhà chỉ còn dư lại mấy chục tiêu vật, lại không có ruộng nước, làm sao sống nổi đây.

Lương Đại Nương bắt đầu rơi nước mắt.

Lương lão cha trực tiếp đứng lên, vừa ôm ngực vừa mắng Lương Đại Nương, “Sao bà hồ đồ như vậy! Lấy cái gì cũng không thể lấy bạc kia chứ! Hai vợ chồng hấn hai tay hai chân khỏe mạnh, trong đất có hoa màu có thể thu hoạch, sao có thể bị đói được?”

Tất nhiên là tức không chịu nổi..

Nhìn hiện trạng trong nhà, tay chân Lương Đại Nương luống cuống, không biết làm sao bây giờ, bây giờ lại bị Lương lão cha chỉ trích càng thêm hối hận.

“Ông đừng nổi giận.” Lương Đại Nương nói, “Để ta đi qua bọn hấn đòi bạc về!”

Nói xong, không chờ những người khác phản ứng, liền buông đồ trong tay xuống, vội vàng đi về phía đường lớn.

Ai ngăn cản cũng không được.

Lương lão cha nổi nóng nên cũng không đuổi theo.

Bây giờ át chủ bài cũng không có, ông còn đang nghĩ biện pháp kiếm tiền đây.

Nghĩ nửa ngày, ông nói, “Hay ta đi mượn chút tiền chỗ tam thúc của con?”

Cha mẹ bốn huynh đệ Lương lão cha mất sớm nên đã phân nhà, tự sinh sống, huynh đệ không hề thân thiết, mỗi người đều tự mình giữ tiền, chưa ai vay ai một lần nào.

Tuy rằng biết tìm bọn họ mượn bạc là tự chuốc lấy nhục nhã, nhưng Lương lão cha vẫn không chịu từ bỏ một chút khả năng này.

Tất nhiên Lương lão cha không ngờ tới huynh đệ bọn họ phân gia cũng có nguyên nhân.

Đức hạnh của mấy thúc thúc đó, đừng nói Lương Đại Lang, người trong thôn ai cũng biết.

Mọi người đều ngầm nói, người nhà cùng một nương sinh ra mượn còn không được, chugnst a không thân không quen sao phải cho mượn bạc chứ?

Lương Đại Lang nói: “Đừng tự tìm khổ, dựa theo lời con nói, chờ lúa mạch vào kho rồi ta đi tìm công nhật làm, trước kiếm tiền đóng thuế đã rồi hãy nói.”

Hắn nói xong, quay qua Bạch Lê Hoa, “Béo Nha, sau này chúng ta có thể sẽ sống rất khổ sở, nàng không oán giận ta chứ?”

Bạch Lê Hoa vẫn luôn nghĩ cách kiếm tiền.

Bây giờ nghe Lương Đại Lang hỏi, không chút nghĩ ngợi, buột miệng, “Oán giận chứ, đương nhiên oán giận!”

Trong mắt Lương Đại Lang hiện lên một tia thất vọng, nhưng Béo Nha dù sao cũng là nữ nhi Bạch gia, không muốn sống quá khổ sở, hắn cũng có thể hiểu.

Lương lão cha cũng thờ dài theo.

Thấy biểu tình khổ sở của bọn họ, Bạch Lê Hoa liền biết bọn họ hiểu sai, nhưng vẫn xụ mặt nói, “Chàng đi làm công nhật, một ngày chẳng qua kiếm được 20, 30 văn tiền, vì chút tiền này mà chàng ném đi tiền đồ của mình, có lợi không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đương nhiên oán giận chàng!

Nghe vậy, Lương Đại Nương vẽ mặt trắng bệch, run run nói: “Xong rồi...”

“Sao?”

Nhìn ánh mắt dò hỏi của mọi người, biểu tình Lương Đại Nương hơi hoảng hốt, người mấy chục tuổi mà nhìn như hài tử làm bậy, xoắn góc áo không biết làm sao.

Lúc trước, khi biết Lý Tiểu Ngọc mang thai, trong lòng nàng đau lòng, không muốn hài tử trong bụng bọn họ chịu ủy khuất, thấy nam nhân dẫn đại phòng vào nhà thương lượng chuyện phân gia thì trong lòng khó chịu nên đã đem tiền để dành đóng học phí cho Đại Lang đưa cho Tiểu Ngọc để cho bọn họ mua chút đồ ăn bồi dưỡng.

Lúc ấy bà nghĩ trong tay Béo Nha còn bạc để mở cửa hàng nên bọn họ cũng không đến nỗi nào.

Nhưng bọn Tiểu Ngọc thì khác, cả hai người đều khó khăn lại còn mang thai.

Ai biết béo nha lại đem toàn bộ 85 lượng bạc cho nhị phòng.

Mà Lý Tiểu Ngọc, trước khi đi cũng không trả hai lượng bạc kia cho nàng.

Bây giờ muốn nộp thuế, đóng học phí, năm miệng ăn, trong nhà chỉ còn dư lại mấy chục tiêu vật, lại không có ruộng nước, làm sao sống nổi đây.

Lương Đại Nương bắt đầu rơi nước mắt.

Lương lão cha trực tiếp đứng lên, vừa ôm ngực vừa mắng Lương Đại Nương, “Sao bà hồ đồ như vậy! Lấy cái gì cũng không thể lấy bạc kia chứ! Hai vợ chồng hắn hai tay hai chân khỏe mạnh, trong đất có hoa màu có thể thu hoạch, sao có thể bị đói được?”

Tất nhiên là tức không chịu nổi..

Nhìn hiện trạng trong nhà, tay chân Lương Đại Nương luống cuống, không biết làm sao bây giờ, bây giờ lại bị Lương lão cha chỉ trích càng thêm hối hận.

“Ông đừng nổi giận.” Lương Đại Nương nói, “Để ta đi qua bọn hắn đòi bạc về!”

Nói xong, không chờ những người khác phản ứng, liền buông đồ trong tay xuống, vội vàng đi về phía đường lớn.

Ai ngăn cản cũng không được.

Lương lão cha nổi nóng nên cũng không đuổi theo.

Bây giờ át chủ bài cũng không có, ông còn đang nghĩ biện pháp kiếm tiền đây.

Nghĩ nửa ngày, ông nói, “Hay ta đi mượn chút tiền chỗ tam thúc của con?”

Cha mẹ bốn huynh đệ Lương lão cha mất sớm nên đã phân nhà, tự sinh sống, huynh đệ không hề thân thiết, mỗi người đều tự mình giữ tiền, chưa ai vay ai một lần nào.

Tuy rằng biết tìm bọn họ mượn bạc là tự chuốc lấy nhục nhã, nhưng Lương lão cha vẫn không chịu từ bỏ một chút khả năng này.

Tất nhiên Lương lão cha không ngờ tới huynh đệ bọn họ phân gia cũng có nguyên nhân.

Đức hạnh của mấy thúc thúc đó, đừng nói Lương Đại Lang, người trong thôn ai cũng biết.

Mọi người đều ngầm nói, người nhà cùng một nương sinh ra mượn còn không được, chugnst a không thân không quen sao phải cho mượn bạc chứ?

Lương Đại Lang nói: “Đừng tự tìm khổ, dựa theo lời con nói, chờ lúa mạch vào kho rồi ta đi tìm công nhật làm, trước kiếm tiền đóng thuế đã rồi hãy nói.”

Hắn nói xong, quay qua Bạch Lê Hoa, “Béo Nha, sau này chúng ta có thể sẽ sống rất khổ sở, nàng không oán giận ta chứ?”

Bạch Lê Hoa vẫn luôn nghĩ cách kiếm tiền.

Bây giờ nghe Lương Đại Lang hỏi, không chút nghĩ ngợi, buột miệng, “Oán giận chứ, đương nhiên oán giận!”

Trong mắt Lương Đại Lang hiện lên một tia thất vọng, nhưng Béo Nha dù sao cũng là nữ nhi Bạch gia, không muốn sống quá khổ sở, hắn cũng có thể hiểu.

Lương lão cha cũng thờ dài theo.

Thấy biểu tình khổ sở của bọn họ, Bạch Lê Hoa liền biết bọn họ hiểu sai, nhưng vẫn xụ mặt nói, “Chàng đi làm công nhật, một ngày chẳng qua kiếm được 20, 30 văn tiền, vì chút tiền này mà chàng ném đi tiền đồ của mình, có lợi không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Xoa bóp

Đề nghị này không tồi.

Mấy ngày nay, Cát Lại Từ dùng phương thuốc Béo Nha đưa cho, bệnh chốc đầu đã tốt hơn, nhưng tâm tư của hắn đều đặt trên việc sản thú, ruộng nước nhà hắn bị hấn phá không còn hình dạng, nếu nói chuyện tốt thì không chừng có thể thành công.

Bạch Lê Hoa đồng ý, nhưng trong lòng nàng lại đang nghĩ tới chuyện khác.

Thấy chuồng gà phải xây cho xong, com cũng đã làm nhưng bọn Cát Lại Từ lại chỉ ăn một chút khiến Bạch Lê Hoa cảm thấy thực áy náy.

Sau khi phân gia, Cát Lại Từ cùng Trương cầu tử làm việc xong đều không ở Lương gia ăn com, mỗi lần đều thoái thác trong nhà còn có việc, nhưng ai cũng biết, bọn họ chính là muốn tiết kiệm tiền thay nàng.

Nhưng trong tay không có tiền, làm cái gì cũng phải tiết kiệm, bột mì gì đó, căn bản không dám dùng giống như lúc trước vậy.

Đúng lúc nhân dịp thuê ruộng nước làm cho tốt.

Hôm nay, Bạch Lê Hoa đặc biệt về nhà sớm một chút, đem nắm còn lại ngâm vào trong nước ấm, rồi cắt lát một khối thịt móng hổ, ướp với bột khoai lang, nước tương, muối và nước trong không gian, cố gắng bảo đảm giữ được thịt tươi mới lâu nhất.

Sau đó com cháy mấy ngày nay lưu lại cắt thành khối nhỏ, bỏ vào chảo dầu chiên một chút rồi bỏ lên đĩa.

Rồi bỏ dầu hạt cải vào trong chảo, xào thịt cắt lát, sau khi chín thì vớt ra, đổ dầu, xào chút hành tỏi cho thơm, bỏ nắm vào xào, sau đó lại đổ thịt cắt lát đã chiên vào xào lại.

Rắc bột khoai lang vào nước rồi đổ vào chảo đồ xào.

Đợi cho trong nước canh trong chảo sền sệt, nhanh chóng nhấc xuống đổ lên đĩa com cháy.

Lúc bung lên bàn, com cháy vẫn còn toát ra tiếng “xèo xèo”, lát thịt trơn mềm, com cháy giòn giòn.

Món thứ hai là cà chua xào trứng gà.

Cà chua trong đất nhà mình, trứng là do gà mái nhà đẻ, vẫn luôn tiếc không dám ăn.

Tuy rằng việc nhà cực khổ, nhưng là Bạch Lê Hoa đặc biệt bỏ thêm nửa chén nước trong không gian và cả đường trắng, sau khi lấy ra thì màu sắc đỏ vàng xen lẫn, chua chua ngọt ngọt, màu sắc tươi đẹp, thơm nứt mũi.

Món thứ ba cũng là món mì khoai lang cực kỳ đơn giản.

Làm như món rau trộn, nấu mì cho mềm, đổ ra tráng nước lạnh, xào rau chân vịt, bỏ thêm thịt vụn, sa tế, đặc biệt ăn với com.

...

Bảy người, Bạch Lê Hoa làm sáu món ăn bỏ đầy bàn.

Bọn Cát Lại Tử vội vàng làm mấy thứ cuối cùng, vẫn chưa trở về. Bạch Lê Hoa thừa dịp nhàn rỗi này xoa bóp chân cho Lương lão cha.

Chân ông đã bị thương rất nhiều năm, các mô cơ bản đã hoại tử thành hình, hơn nữa khoảng thời gian trước lại thêm vết thương mới, nếu ở thời hiện đại thì còn đỡ, lúc đó có các máy trị liệu tiên tiến, thương thế cũng có thể xác định được.

Nhưng đây không phải thời hiện đại, nàng cũng chỉ có thể dùng thủ pháp xoa bóp đặc thù, biến ngựa chết làm như ngựa sống thử xem có thể giảm bệnh không.

Rốt cuộc Lương gia bây giờ lâm vào cảnh này, Lương lão cha vẫn luôn cảm mình liên lụy cả nhà nên cả ngày buồn bực không vui.

Ở nơi này nói tới thân thể khỏe mạnh là điều tối kỵ.

Thân thể Lương Đại Nương cũng không khỏe.

Cái nhà này không thể lại xảy ra chuyện nữa.

Lần đầu tiên nàng xoa bóp cho ông, Lương lão cha còn kiên quyết cự tuyệt, nơi đây là sơn thôn nhỏ chân chất, loại chuyện công công cời quần để cho tức phụ nhĩ “sờ” này, Lương lão cha thà chết cũng không muốn.

Sau đó thấy đầu Cát Lại Tử từng ngày khôi dần, trong lòng cũng không muốn trở thành gánh nặng trong nhà, hơn nữa Lương Đại Lang và Bạch Lê Hoa làm công tác tư tưởng nên lúc này mới đồng ý thử xem.

Nhưng không được cời quần.

Bạch Lê Hoa đau đầu, nhưng cũng vô cùng nhớ nhung quần đùi của thời hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Xoa bóp(2)

Lương Đại Lang không nói gì lấy cây kéo tới cắt hai ống quần đến chỗ đầu gối.

Xem như đẹp cả đôi đường.

Nói đến cũng kỳ quái, để gia tăng hiệu quả, lúc Bạch Lê Hoa xoa bóp thì nghiền thảo dược trộn với nước trong không gian thoa ngoài da rồi mới xoa bóp, vậy mà Lương lão cha cảm thấy chỗ bị thương hơi nóng lên, thật lâu không tiêu tan.

Sau đó tiếp tục xoa bóp xuống dưới.

Người Lương gia vô cùng kích động, trong lòng hoàn toàn cho rằng việc này có tác dụng, vết thương có thể một thời gian sẽ khỏi hẳn, nhưng trong

lòng Bạch Lê Hoa hiểu rõ tình trạng này, chẳng qua thủ pháp xoa bóp này có thể khiến ông cảm thấy bình thường, công hiệu loại trừ phong thấp, tránh được đau đớn khi mưa dầm, về phần chân bị thọt thì vô dụng vẫn là vô dụng.

Lúc nàng đang xoa bóp thì Cát Lại Tử và Trương cầu tử đã trở lại.

Bọn họ đứng ở bên cạnh nhìn hồi lâu, dùng khuỷu tay huých Trương cầu tử, nhỏ giọng nói, “Ngươi thấy ta nói đúng không, Béo Nha chính là nữ thần tiên đó.”

Trương cầu tử còn không ngừng gật đầu.

Bạch Lê Hoa không nhìn được sắc sưa ho khan, còn nữ thần tiên nữa chứ, qua coi trọng nàng rồi.

Chẳng qua thừa dịp liếc lên đầu Cát Lại Tử, mấy nốt chóc đầu đều đã đóng vẩy bắt đầu tróc ra, cũng hiểu được lời hắn nói là do đâu.

Đành cười nói: “Tuy ta gốc ở nơi này mười mấy năm, nhưng linh hồn ta ở nơi khác vẫn luôn mạnh mẽ tồn tại, người sống sờ sờ làm sao gánh nổi cái danh thần tiên này chứ.”

Như đã nói, ở niên đại này, dù ngươi là thần tiên hay yêu ma, chỉ cần không phải là người thì sẽ bị thiêu sống.

Nàng không muốn bỏ mạng nha.

Cát Lại Tử tùy tiện ngồi xuống, “Mặc kệ nó, dù sao thôn Chu Tiên chúng ta xem như có phúc.”

Ở gần đây chỉ có một tên đại phu Trình Tây, ngoại trừ hắn ra thì phải đi vài dặm đường vào trấn tìm y quán, vậy mà hãm hại người, không có bạc thì không thêm trị.

Cát Lại Tử coi thường hắn.

Sau khi xoa bóp xong, Bạch Lê Hoa vào bếp rửa tay, đem mâm đồ ăn ra.

Nhìn nhiều món như vậy, Cát Lại Tử vô cùng ngượng ngùng, “Béo Nha, ngươi cần ta làm gì thì cứ nói thẳng ra, chỉ cần Cát Lại Tử ta có thể làm được thì sẽ không từ chối, ngươi còn tiêu pha làm gì.”

Tuy hắn nói vậy, nhưng mắt hắn đến giờ vẫn không hề rời khỏi cái bàn.

Mùi hương thơm như vậy khiến hắn nuốt nước miếng mấy lần.

Lúc này Bạch Lê Hoa mới vừa sắp đĩa vừa nói, “Trước hết đừng nói cái này, ta hỏi việc chính trước, bây giờ mỗi mẫu ruộng nước của nhà các ngươi thu hoạch được bao nhiêu?”

Lòng dạ Cát Lại Tử hoàn toàn nằm ở việc đi săn thì làm sao hiểu cái này, gãi đầu nói, “Ta cũng không rõ, nhìn bầu trời ăn cơm, được nhiều thu nhiều, được ít thu ít, tóm lại là nhà mình. Thu vào kho là xong việc.”

Nói vậy thì hỏi cũng như không.

Nhưng cũng may Lương Đại Lang ở bên cạnh nói tiếp, “Một mẫu đất, nửa tốt nửa kém, nếu mùa màng bình thường, chăm sóc đào kênh tốt thì mỗi mẫu có thể thu hoạch được một chung, là khoảng sáu thạch bốn đấu.”

Ở hiện đại thì dùng cân hoặc kí, cho nên chung hay thạch gì đó, Bạch Lê Hoa hoàn toàn không biết, nhưng cũng không quan trọng, nàng chỉ cần biết cái con số là được.

Nghe Lương Đại Lang nói, tâm tư Cát Lại Tử lúc này rối cuộc rời khỏi đồ ăn trên bàn, khiếp sợ hỏi: “Nhiều như vậy sao?”

Ruộng nhà hắn, thu hoạch chỉ sợ còn không đến một nửa...

Ruộng của mọi người đều gần nhau, tình huống ngoài ruộng của nhà hắn như thế nào thì người trong thôn đều biết, lúc này, Lương Đại Nương ở bên cạnh trêu ghẹo: “Đây là dựa theo bình thường mà tính, còn ruộng ngập cũng không tát nước, không thêm đào kênh, có thu hoạch là đã không tồi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Cho thuê đất

Tuy Cát Lại Tử biết chính mình là cái đức hạnh gì, nhưng lúc này vẫn có chút xấu hổ, “Hắc hắc” cười hai tiếng liền muốn đổi chủ đề.

Nghĩ nghĩ, hần thần bí bí nói, “Béo nha, người nấu ăn thật không thể chê, hương vị so với Thủy Hương Lâu mới mở trong thị trấn còn ngon hơn.”

Bạch Lê Hoa làm bộ giật lấy đĩa cơm cháy sốt thịt trước mặt hần đi, nhú mồm nói, “Nói chính sự.”

Cát Lại Tử nhanh tay giật lại, “Đừng đừng đừng, có chuyện gì từ từ nói.”

Bọn họ ăn cơm còn thừa cơm cháy, vừa khô vừa cứng, ngoại trừ lúc còn nhỏ sẽ thừa dịp trong nồi còn nóng giòn bẻ ra ăn một chút, còn lại đa số đều thêm nước vào nấu thành cháo cơm cháy, có mùi khét khét ăn cũng ngon, trước giờ không ngờ tới còn có thể làm thành món khác.

Nước sốt sền sệt thấm vào cơm cháy, ăn vào có một phong vị khác.

Quay lại việc chính, Lương Đại Nương nói, “Tình huống nhà chúng ta như thế nào người cũng biết rồi, chúng ta thương lượng, muốn thuê một mẫu ruộng nước nhà các người, tốt xấu gì người một nhà chúng ta cũng không phải đói chết.”

Cát Lại Tử thực khó xử.

Dựa theo tình cảm mà nói chắc hần sẽ cho thuê.

Chưa nói chuyện khác, mấy năm nay, các cô nương xa gần chung quanh không ai nhìn trúng mình vì mình bị bệnh chốc đầu, bây giờ trong nhà Béo Nha gặp chuyện khó xử, hần mà không giúp thì chẳng phải là vong ân bội nghĩa sao?

Nhưng chính hần cũng chỉ có hai mẫu ruộng nước, mỗi năm đập thóc, sau khi giao thuế thì còn vừa đủ đồ ăn cho một năm, nếu cho thuê một mẫu...

Nghĩ tới nghĩ lui, Cát Lại Tử vẫn nói, “Lương thăm, không phải ta không muốn giúp, nhưng người cũng biết nhà chúng ta chỉ có hai mẫu ruộng nước, đây... làm sao cho thuê!”

Lương Đại Nương mắt tối sầm.

Cũng đúng, chỉ nghĩ Cát Lại Tử không có lòng làm ruộng, nhưng lại quên ruộng nhà hần cũng không nhiều lắm, lại còn không cần thận chăm sóc nên hai mẫu ruộng cũng không thu hoạch được nhiều.

Xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác.

Cát Lại Tử bởi vì mình không giúp được, áy náy không động đũa, liền tiếp ra chủ ý, “Nếu không thì đi hỏi những người khác trong thôn? Lúc trước có nhiều người được béo nha cho phurong thuốc nên đã khỏi bệnh, trong lòng đều cảm kích đó!”

Nhưng người ta đều sống dựa vào thu hoạch trong ruộng, gạo ăn không hết cũng có thể bán đi, làm sao có thể dễ dàng cho thuê được.

Lương Đại Nương không nghĩ nhiều như vậy, sáng mắt lên, “Còn có chuyện này?”

Đây là cho lão Lương gia về vang nha!

Rốt cuộc nói đến chuyện Trương cầu tử có thể xen mồm vào, trong miệng hần đầy cơm, nói như tranh công: “Đúng vậy, bây giờ mọi người đều nói Béo Nha ngoại trừ hơi xấu hơi béo thì là...”

Cát Lại Tử hưng hăng đá hần một cú dưới gầm bàn.

Trương cầu tử nói còn chưa dứt lời, ôm chân kêu to, “Sao người đá ta!”

Còn dám la lớn như vậy.

Lúc này mắt mọi người đều đổ dồn vào mặt bọn họ, Tiết Thái phi cười, về mặt Cát Lại Tử xấu hổ nhìn Bạch Lê Hoa, lại phát hiện người nọ căn bản không có phản ứng.

Dáng vẻ như có tâm sự nặng nề.

Ngược lại là Lương Đại Nương phản bác, “Béo Nha nhà chúng ta xấu chỗ nào? Chỉ có chút béo, nhưng cũng không ăn gạo nhà bọn họ nha!”

Thấy trong khoảng thời gian này, khuôn mặt tròn trịa gầy đi một vòng.

Nhớ tới hành động của nàng khiến Lương Đại Nương càng áy náy, chỉ đổ thừa chính mình không có bản lĩnh.

Thấy người Lương gia buồn bã thương tâm, lại nhìn đồ ăn đầy trên bàn, lòng Cát Lại Tử như bị đâm thật mạnh, khó chịu, nắm chặt tay, “Thăm, người nói thử xem cách thức thuê như thế nào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Hợp tác

Lương đại nương kinh hí rồi bắt đầu cân nhắc tiền thuê.

Nhiều thì không bỏ ra được, ít thì sợ không thuê xong.

“Hay là như vậy.” Lúc này, Bạch Lê Hoa rốt cuộc đã tính rõ ràng việc thu hoạch, nàng nói: “Hai khối ruộng, toàn bộ đưa cho chúng ta xử lý, người phụ trách mua hạt giống còn chúng ta quản lý, đến lúc thu hoạch thì đưa người thu hoạch ban đầu của hai khối ruộng, còn lại là của chúng ta.”

Phải biết rằng hạt thóc phải được vun xới và gieo vào ruộng, trong lúc chờ nó dài ra thì phải chuẩn bị ruộng nước cho tốt, chờ mạ dài để cỏ tay thì cấy ra ruộng, tục gọi là cấy mạ. đó là tục xưng cấy mạ.

Sau khi cấy mạ thì phải ngừa sâu, trừ cỏ, phòng ngừa hạn hán và bón phân.

Sau đó chờ tám tháng đến lúc lúa nước nở hoa rồi lại cần người cầm sào tre đến phát tán phấn hoa để hoa thụ phấn.

Đến lúc lúa chín, phải đập lúa lúc trời nắng chói chang, không tránh khỏi phơi nắng đến lột da.

Cái này đúng lúc hợp với tâm ý của Cát Lại Tử, nếu nói lấy tiền thuê thì hẳn cũng ngược ngừng thu, hơn nữa, hứng thú của hắn không phải là trồng trọt mà là săn thú, bây giờ lương thực không ít mà còn không cần phải trông nom thì sao lại không làm.

Lập tức cùng Bạch Lê Hoa ăn nhip với nhau.

Lương đại nương lại liên tục xua tay, “Không được, không được, như vậy không được! Vẫn nên thu tiền thuê đi.”

Nàng nghĩ dù do trông nom kĩ thì thu hoạch cũng không nhiều, huống chi lỡ như có thiên tai thì không phải uổng phí công sức sao?

Nàng không biết mấy vấn đề này, nhưng Bạch Lê Hoa đều đã suy xét qua.

Kỹ thuật lai giống lúa nước ở đời sau tuyệt đối có thể làm tăng sản lượng!

Hơn nữa nàng luôn ở bên cạnh nhìn chăm chăm, tuyệt đối không kém được.

Lúc này Cát Lại Tử mới hồi thần, phương pháp thì tốt, nhưng lỡ như Lương gia ra sức nhưng không thu được lương thực thì làm sao? Hẳn lắc đầu,” Theo ta thì mỗi người một khối ruộng chăm sóc cho tốt, thu hoạch của ruộng nào về tay người ấy! Không cần nói nữa!”

Ruộng nhà bọn họ đều rất lớn, mỗi khối một mẫu, nếu thật sự chăm sóc cho tốt, ông trời thương xót cho mưa thuận gió hòa thì vẫn có thể đủ ăn, còn nhà bọn họ thì có bao nhiêu lấy bấy nhiêu!

“Còn tiền thuê...”

“Tiền thuê? Thảm đây là làm gì nha! Bé Nha trị hết bệnh chốc đầu của ta, ta còn chưa đưa bạc cho nàng, ruộng nước này coi như ta cảm ơn Bé Nha, ai nha, các người chờ chút mặt mũi cho ta đi!”

Đang nói chuyện, Cát Lại Tử lại thấy đồ ăn trên bàn đã gần hết, không khỏi kêu rên.

Tiết Thái và Trương cầu từ nhanh hơn tốc độ.

Lương Đại Nương còn ở cộng lại: “Này... Sao ta lại không biết xấu hổ như vậy được...”

Cuối cùng, bởi vì Lương gia không có tiền mua hạt giống, sau khi Bạch Lê Hoa kiên trì thuyết phục vẫn làm theo ý của nàng: Xem thu hoạch cuối cùng, ngoại trừ thu hoạch như năm trước của Cát Lại Tử, còn lại thì để cho bọn họ.

Chẳng qua mua hạt giống gì thì theo ý nàng.

Rốt cuộc kỹ thuật lai giống lúa nước có nhiều yêu cầu, nếu làm ẩu thì không phải phí tiền sao?

Tiếp theo lại nói đến phần mấy khối ruộng cạn, Cát Lại Tử hỏi: “Các người muốn trông bắp toàn bộ sao?”

Thứ đó thích nắng, mà mấy khối ruộng Bé Nha được chia kia nhìn thì không giống có thể thu hoạch gì.

Lương Đại Nương gật đầu, Lương Đại Lang lắc đầu.

Trong sự kinh ngạc của Lương Đại Nương, Lương Đại Lang nói: “Chúng ta chuẩn bị trồng thảo dược.”

Bạch Lê Hoa ngẩn ra, trông thảo dược vẫn luôn là ý nghĩ trong lòng nàng, nhưng chưa có nói ra cho ai biết, bây giờ lại bị Lương Đại Lang nói trước một bước.

Thật kỳ quái.

Trong lòng Bạch Lê Hoa dâng lên một cảm giác quái dị.

Chỉ thấy Lương Đại Lang thở dài, “Ta là thấy trong đất của Trình đại phu toàn trồng thảo dược nên chắc chắn sẽ hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Khi học nghề

Mấy ngày nay, hần cẩn thận quan sát dáng vẻ của Béo Nha lúc đổi thuốc, tay nghề thành thực lão luyện, cộng thêm Cát Lại Tử đầu và các phương thuốc trong tay của thôn dân, hần chắc chắn nàng biết y thuật

Nửa năm trước, hần cưới Béo Nha về rồi vội vàng đi học viện, hai người không hề tiếp xúc, lần này trở về mới là lần đầu tiên chung sống của hai người.

Mặc dù không biết lúc trước như thế nào nhưng là mấy ngày nay hần nhìn Béo Nha khuôn mặt bánh nướng mượt mà của nàng nhỏ đi một vòng, trong lòng cũng không phải không có cảm giác.

Hần liếc Béo Nha.

Phát hiện lúc này nàng cũng đang nhìn hần.

Giật mình, đôi mắt to tròn yên tĩnh đen nhánh, đôi môi Béo Nha khẽ nhếch, nghiêng đầu, trên mặt dịu dàng rực rỡ, ở dưới ánh nắng chiều cũng cảm thấy cũng không tệ lắm.

Lương Đại Lang bị ý nghĩ này của mình làm sợ hết hồn, vội vàng dừng suy nghĩ, ở trong lòng mặc niệm mấy lần "A Noãn".

Nghĩ đến A Noãn, trong lòng hần liền phiền muộn, ngoại trừ buổi chiều đầu tiên Béo Nha tỉnh táo lại, bọn họ gặp nhau ở trong mộng, sau đó thì bất luận thế nào cũng không thấy nữa.

Hần không nhận được suy đoán, chẳng lẽ A Noãn hiểu lầm lòng dạ của hần đối với Béo Nha cho nên không chịu gặp nhau sao?

Lương Đại Nương nhíu mày, không trồng bắp, toàn bộ trồng thảo dược? Người một nhà này, đó không phải gạo nên ngay cả cháo cũng không có mà ăn? Còn không phải sống sờ sờ mà chết đói?

"Trình đại phu là ai? Là đại phu duy nhất chung quanh đây! Người ta có thể không trồng chút thảo dược sao? Vậy nếu người nào đó vạn nhất xảy ra chuyện còn phải lên trấn trên hết thuốc thì làm thế nào chuyện đó!"

"Ai da, thậm, người đừng nói vội, chủ ý này tốt nha!" Cát Lại Tử vỗ mặt bàn, kích động nói, "Trong thôn này ít đại phu, phải dựa vào một người Trình Tây, nhưng hần đặc ý chết, cái đuôi ngày ngày vênh lên, đi coi bệnh mà cũng khó chịu, cầm bạc cũng không nhìn ra bệnh! Ta sớm đã không ưa hần!"

Lương lão cha cũng dừng đùa, hỏi, "Ý các con là muốn mở y quán trong thôn?"

Bạch Lê Hoa nhìn chằm chằm Lương Đại Lang, muốn nghe suy nghĩ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Trồng thảo dược

Tuy Bạch Lê Hoa không nói gì, nhưng trên mặt trên cổ đều rấm rắng, đêm khuya còn châm đèn ngồi trên băng ghế ngâm nước nóng, mắt hẳn lại không nhìn xa được nên nhìn không tới.

Tuy không biết những chỗ rấm rắng tại sao ngay hôm sau đã khỏi, nhưng chắc chắn rất vất vả.

Lương Đại Lang nói: “Trước đó vài ngày ta đi xem, Đại Lương trong thị trấn thu mua dược thảo giá khá cao, hơn nữa là những loại dược liệu thường dùng, nếu chúng ta cũng dùng một miếng đất để trồng, dốc lòng chăm sóc thì sẽ có thể thu hoạch rồi bán cho y quán.”

Theo đạo lý mà nói, trực tiếp đi hái thuốc trong núi càng tiện hơn, lại không tốn tiền, chỉ là bỏ ra chút công sức, nhưng trong núi nguy hiểm, không thể đi thường xuyên nên vẫn là đào chút thảo dược trưởng thành hoặc cây non đem về nhà trồng thì tốt hơn.

Dù sao tuy là ruộng cần cỗi, nhưng là so với trong núi lại tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, giống Cát Lại Từ nói, Trình đại phu kia tính khí lớn, nếu các hương thân thật sự cần gì, trong nhà có chuẩn bị dược thảo thường dùng cũng có thể cung cấp.

“Kế hoạch này tốt đấy.” Lương Đại Nương mặt ửng mềnh nói, “Nhưng học phí cho thư viện và tiền đóng thuế sắp tới rồi làm sao đây?”

Còn thiếu tiền công của Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ đó!

Về sau làm sao sống qua ngày thì từ từ rồi nói, mấu chốt bây giờ là vấn đề trước mắt này.

Bạc, làm sao kiếm ra bạc.

Đây là vấn đề cấp bách, cũng là vấn đề cực khó, người Lương gia lâm vào trầm mặc.

Cát Lại Từ và Trương Cầu Từ lúc này nhìn nhau, ha ha hai tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc, “Thảm, hôm nay đa tạ các ngươì chiêu đãi, trời cũng tối đen rồi, nếu không về thì nương của Cầu Từ hẳn chắc sẽ cảm gậy đuối heo tới mời người về đó, các ngươì cũng đừng buồn, chuyện gì cũng từ từ tới, chúng ta đi về trước.”

Lương Đại Nương đứng lên tiễn người, “Đi đi, chuyện ruộng nước này cảm ơn ngươì, các ngươì đi thông thả.”

“Được, các ngươì trở về đi! Béo Nha, ngươì đừng quên chuyện ngươì đã đáp ứng ta đấy!”

Đi ra thật xa còn không quên hét to nhắc nhở Béo Nha chuyện săn thú.

“Được, sáng mai cùng nhau lên núi đi.”

Bạch Lê Hoa đáp ứng, đột nhiên nhớ tới mảnh da hổ hoàn chỉnh ở trong không gian kia, trong lòng bình tĩnh lại.

Nghe được lời bảo đảm, Cát Lại Từ huyt sáo rồi đi.

Lương Đại Nương trở lại bàn, nhìn tàn cục trên bàn thờ dài.

“Nương, người đừng thờ dài, người sống sờ sờ mà còn có thể ghen nước tiểu chết sao? Đứng lúc tiểu mạch đã thu hoạch xong rồi, ngày mai chúng ta cùng Cát Lại Từ đi lên núi, tìm chút dược liệu đem vào trong thị trấn xem giá cả rồi nói.”

Lương Đại Nương gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy, thật sự không được thì đi tìm mấy thức thuốc kia của Đại Lang thử xem.

“Cũng được. Dù sao trong nhà cũng không có chuyện gì, Đại Lang ngươì đi với Béo Nha đi, nhưng ngàn vạn nhớ kỹ, đừng tách nhau ra.”

Nàng dặn dò thật kỹ, sợ xảy ra chuyện.

Bên kia Lương Đại Lang còn chưa lên tiếng, Tiết Thái liền nháo nói: “Ta cũng phải đi!”

Lên núi vốn dĩ nguy hiểm, sao có thể mang theo tiểu hài tử, để trấn áp con khi con này, Lương Đại Nương cố ý xụ mặt nói, “Con nít con nôi, lên núi làm gì, ngày mai cùng ta đi đào rau đại đi.”

Tiết Thái dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lương lão cha, nhưng lúc này Lương lão cha cũng không tán đồng.

Đành bĩu môi. Ba, tức giận đem mấy miếng khoai tây sợi cuối cùng trong đĩa bỏ vào chén mình.

Nhìn sáu cái đĩa trống trơn, Bạch Lê Hoa mới nhớ tới bản thân buổi tối không ăn miếng nào, nhưng đã mệt cả một ngày rồi bây giờ cũng lười làm.

Sờ sờ bụng, tính, không ăn, tiện thể giảm béo.

Lương Đại Lang lại hỏi, “Có muốn ta làm cho nàng một chén mì không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Bệnh sạch sẽ

Tục ngữ nói: Không ăn no làm sao có sức giảm béo?

Bạch Lê Hoa không thèm suy nghĩ đã đáp ứng rồi.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là muốn xem nam nhân thanh bạch xuống bếp là bộ dáng gì.

Lương Đại Nương cũng không ngăn cản, bọn họ là nhà nghèo, cũng không thịnh hành cái gì mà nam nhân ở trên, không thể vào bếp, huống hồ gì đứng ở góc độ hai vợ chồng già mà nói, phu thê bọn họ ân ái là chuyện tốt, bọn họ còn hy vọng ngày mai có thêm đại tôn từ đây.

Bạch Lê Hoa đem chén đĩa vào bếp, dùng giẻ lau lau sạch sẽ cái bàn rồi dựa vào cạnh cửa xem Lương Đại Lang bận rộn.

Trong bếp bắc hai nồi cùng lúc, một nồi là nước ấm để tắm rửa, một nồi là nồi nước sôi.

Tuy rằng vô cùng đơn giản nhưng Lương Đại Lang lại...

Nói như thế nào đây? Bạch Lê Hoa suy nghĩ một hồi, rốt cuộc nhớ ra một từ, nghiêm túc!

Đúng, chính là nghiêm túc, không chút cầu thả rửa rau chân vịt, rửa gừng, lột tỏi, cắt hành.

Rồi lấy cái chén bên trong tủ chén ra, bỏ gia vị đã cắt xong và dầu muối tương dấm đặt vào bên trong, sau khi nước sôi thì bỏ mì vào trụng, dùng đũa khuấy, một lúc sau thì bỏ rau chân vịt vào.

Sau đó trong lúc chờ thì dùng muỗng múc canh không nhanh không chậm đổ vào chén đã để sẵn gia vị, dùng đũa khuấy đều, rồi vớt mì từ trong nồi ra.

Bạch Lê Hoa dựa vào cạnh cửa, nhìn hẩn bận việc, cũng không có ý định giúp.

Mãi đến khi làm xong, Lương Đại Lang đem chén đặt ở trên bàn rồi mời nàng lại ăn.

Mùi dầu dấm thơm ngát xông lên, nàng không nhịn nổi bụng chén lên muốn uống chút canh.

“Cẩn thận...”

Chữ nóng còn chưa ra khỏi miệng của Lương Đại Lang đã nghe Bạch Lê Hoa hét thảm...

Chén này không phải loại chén đã qua xử lý đặc thù của hiện đại, đáy chén không được cách nhiệt, mà lúc này trong chén đầy mì vừa mới nấu xong, cũng biết nóng đến mức nào.

Bạch Lê Hoa cố nén không quăng chén ra, mới vừa để xuống bàn, vẻ mặt Lương Đại Lang liền khẩn trương, nắm tay nàng lên xem thương thế...

“Sao rồi, có bị thương không?”

Bạch Lê Hoa sững sốt, quên mất giấy giũa.

Thấy Lương Đại Lang tách tay nàng ra thối thối đầu ngón tay đỏ bầm.

Một làn hơi thở không biết nóng tay lạnh chạm vào tay, nàng chưa từng có hành vi thân mật như vậy với nam tử nên co rụt lại một chút.

Thấy hành động của nàng, Lương Đại Lang ngẩng đầu hỏi, “Đau lắm hả?”

Bạch Lê Hoa bình tĩnh lại, rũ mi, “Chàng ấn vào vết phỏng rộp trong lòng bàn tay của ta.”

Vết rộp do bị phỏng đã nổi lên, lúc này nàng chưa dùng nước trong không gian nên tất nhiên sẽ đau lắm.

Lương Đại Lang nhanh chóng buông ra, giống như hải tử làm chuyện sai, buông tay chạy ra ngoài.

Bạch Lê Hoa: “...”

Dù cho tự trách cũng không cần phải như vậy chứ.

Tiết Thái và Lương Đại Nương nghe tiếng chạy ra, quan tâm hỏi, “Béo nha, người làm sao vậy?”

Không khí ái muội hoàn toàn biến mất, Bạch Lê Hoa tự mình thối tay mình, “Không sao cả, đang chuẩn bị ăn mì, mọi người đi ngủ trước đi, một lát là khỏi thôi.”

Vốn dĩ nàng muốn lấy nước trong không gian ra ngâm, nhưng nghe mùi dầu dấm ở bên cạnh nàng quyết định ăn xong rồi nói.

Dù sao cũng không phải người yếu ớt gì.

Đang chuẩn bị ăn thì lương Đại Lang đã trở lại, không nói lời này đã kéo tay nàng qua, đem thảo dược đã được nhai kỹ trong miệng đắp vào chỗ rộp, sau đó dùng ngón trỏ vuốt đều ra...

Bạch Lê Hoa trực tiếp đứng hình.

Sau khi hẩn nhả ra xong lại đưa thảo dược nhét vào miệng nhai kỹ, nhổ ra, làm dính lên ngón tay nàng...

Nói thật thì nàng có bệnh sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Nàng đừng hiểu lầm

Nhưng lúc này Bạch Lê Hoa hoàn toàn không phản ứng gì.

Ngơ ngác ngồi trên ghế, tùy ý Lương Đại Lang lôi kéo tay nàng bởi “thuốc”

Như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Lương Đại Lang ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Bạch Lê Hoa.

Đột nhiên cảm thấy không đúng.

Hắn buông tay ra như bị điện giật, Lương Đại Lang đột nhiên lui nhanh về phía sau, nhìn mắt nàng, lắp bắp nói, “Cái kia, cái này, nàng đừng hiểu lầm!”

Như sợ Bạch Lê Hoa không hiểu, hắn lúng túng gờ rề thảo dược chưa nhai đến trước mặt Bạch Lê Hoa trước mặt, không đầu không đuôi nói:

“Đây là do nương dạy ta, cái đó có thể giảm đau và làm miệng vết thương nhanh lành.”

Tất nhiên Bạch Lê Hoa biết, nàng không chỉ biết nhai thảo dược là phương pháp giảm đau hiệu quả, mà còn biết thảo dược hắn đang cầm trong tay là hoàng liên, đáng muốn chết.

Cũng không biết hắn làm sao mà nhai được.

Trong lòng buồn bực.

Nhưng đối mặt với Lương Đại Lang chân tay luống cuống, nhất thời Bạch Lê Hoa cũng không biết nên nói gì, làm gì.

Đành quay mặt đi, nhìn chăm chăm chén bên cạnh, “Bây giờ làm sao ta ăn cái này được đây.”

Lương Đại Lang thấy nàng không có ý tức giận thì thở dài nhẹ nhõm, hỏi, “Nếu không, ta dứt nàng ăn nhé?”

Nói xong lại cảm thấy không ổn, trên mặt hắn ngượng ngùng luống cuống, cuống quýt sửa miệng, “Không đúng, ta đi kêu nương!”

Nghe ý của hắn, chẳng lẽ nàng bắt bà bà dứt cơm cho mình sao!

Còn ra thể thống gì! Huống hồ giờ này mọi người chắc đã ngủ.

Người này rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc đây?

Bạch Lê Hoa đỏ mặt lên, “Chàng đi về đây cho ta!”

Lương Đại Lang lúc này chân như bời dàu đã phóng đến cửa lớn, nghe Bạch Lê Hoa thì dừng chân lại, “A?”

Bạch Lê Hoa hận không thể đâm một quyền lên khuôn mặt tuấn tú của hắn! Thầm tức giận nói: “Ta bảo chàng trở về đây!”

Lương Đại Lang trở lại bàn, thăm dò hỏi, “Bây giờ làm sao đây? Hay là... Hay là... ta dứt nằng nhé?”

Còn muốn hỏi sao? Bạch Lê Hoa thật xấu hổ.

Nằng không nói gì, hắn chỉ nghĩ nằng chịu rồi, lúng túng cầm đũa lên khuấy mì trong chén.

Nhưng vì đã để một lúc lâu nên nước lèo đã ngấm hết vào mì, chỉ còn thấy một khối bột khô.

Hắn gấp rồi lại gấp, cuối cùng vẫn buông xuống, thở dài, “Ta đi làm chén khác!”

“Không cần.” Bạch Lê Hoa gọi hắn lại, “Trong nhà vốn dĩ đã không có gì ăn, có thể ăn no là được.”

Bọn họ đều đã ăn cơm xong, nếu làm chén khác thì mì này phải đổ đi, lãng phí lắm!

Lương Đại Lang do dự một chút, “Béo Nha, nằng chịu khổ rồi.”

“Không khổ, chàng cứ đọc sách cho tốt, tương lai chàng thi đậu công danh rồi thì không phải ta sẽ theo chàng hưởng phúc sao?

Thi đậu công danh sao, nói thì dễ, nhưng lấy gì đi thi đây? Lấy gì mà có thể tranh với những công tử có quyền có thế?

Tuy tình huống ở học viện không lạc quan, nhưng Lương Đại Lang vẫn mỉm cười, đáp: “Ừm.”

Nụ cười này có thể xúng với trăng gió vô biên, như ánh mặt trăng sáng rực rỡ, hoa tươi cũng thành mờ nhạt.

Cũng không biết người đẹp, tư thế nấu ăn đẹp như vậy, sao lại làm ra được món khó ăn thế.

Cũng may mỗi lần hắn gấp trên đũa cũng không nhiều, nếu không thật sự rất khó nuốt.

Ở đây nằng khóc không ra nước mắt ăn, không ngờ Lương Đại Nương ra cửa đi nhà xí, đúng lúc thấy bọn họ dứt nhau ăn, lập tức không đi nhà xí nữa, vui sướng chạy về chọc chọc Lương lão cha vừa mới ngủ.

“Ha, đương gia, ông đoán xem vừa rồi ta ra ngoài nhìn thấy gì...”

Chương 136: Nhiều kiến thức

Tối nay, Lương Đại Lang tâm phiền ý loạn nên vẫn không ngủ cùng Béo Nha.

Khi Bạch Lê Hoa tỉnh lại thì thấy không có ai bên cạnh, sờ khăn trải giường lạnh băng, niệm khẩu quyết biến vào không gian.

Trong không gian cũng không có gì đặc biệt, một dòng suối, một cái giếng và một mảnh ruộng. Gà con không còn ở trong lồng tre. Không biết chúng làm thế nào mà chọc thủng một lỗ trên lồng, toàn bộ gà chạy ra ruộng thảo được bên cạnh mà mổ.

Những dược liệu đó đều là do nằng đem từ trên núi về, vốn cũng chỉ là cây non, nhưng lúc này do được nước của linh tuyến nuôi nên sinh trưởng rất tốt, gà con cũng biết là đồ tốt, bột ngô trộn rau xanh đặt trên mặt đất thì không ăn, chỉ mổ lá thảo dược, sau đó con nào cũng phấn khích.

Từng con vỗ cánh phành phạch, người truy ta đuổi, làm cho lông gà bay tán loạn trên đất.

Nhu vậy thì sau khi trưởng thành chắc chắn là thứ đại bổ nhạ.

Bạch Lê Hoa nhìn một chút rồi lấy da hổ từ không gian ra đặt lên giường.

Rồi dọn sạch phân gà đặt vào trong thùng gỗ nhỏ, thoát khỏi không gian, rồi đi ra dòng suối nhỏ gần Lương gia.

Từ xa đã thấy Lương Đại Lang tự mình cầm lưới bắt cá bên suối.

Thấy nằng tới thì hắn cười hàm hậu, “Sao nằng không ngủ thêm một chút?”

“Ngủ đủ rồi.” Bạch Lê Hoa nói rồi đưa thùng gỗ cho Lương Đại Lang, “Dùng cái này đi.”

“Đây là phân gà?”

“Ừm, bên trong phân nhiều dinh dưỡng, cá ăn sẽ tự nhiên chui vào lưới.”

Lúc trước nàng có nghe nói có nơi nuôi cá dùng phân trâu phân gà gì đó mà cá lớn rất nhanh, tuy nghe hơi ghê tởm, nhưng thử xem cũng không mất gì, dù sao thì gà của nàng cả ngày uống nước linh tuyến, ăn thảo dược, phân thải ra chắc cũng không kém.

Tuy phương pháp này khiến Lương Đại Lang không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn vẫn nhận lấy thùng gỗ, “Nàng đứng đó đi, đừng lấm, để ta rải cho.”

Hắn đi đến chỗ cất lưới rải phân xuống, mắt lại không nhìn được nhìn Bạch Lê Hoa, muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

Bạch Lê Hoa rảnh rồi nhàm chán nên vừa tập thể dục hoạt động thân mình, vừa hỏi, “Sao vậy?”

“Về sau nàng không nên xách đồ nặng như vậy, muốn làm gì cứ nói ta làm là được.” Lúc này Lương Đại Lang (nguyên bản là Bạch Lê Hoa, nhưng thấy LDL mới đúng nên LNT sửa lại) mới do dự nói, giọng có chút oán trách: “Tay nàng vẫn còn bị thương đó, cũng không biết chú ý một chút.”

Gà ăn nhiều tất nhiên sẽ béo, cũng thú vị nữa.

Hơn nữa chúng đều ở trong không gian, người khác muốn hỗ trợ cũng không vào được, nàng đâu có biện pháp nào khác đâu, cũng thật tuyệt vọng nha.

Bạch Lê Hoa nhìn chăm chăm mặt hồ, lúc này trời còn chưa sáng nhìn không rõ, nhưng mặt nước long lánh xao động, tất nhiên là có cá bơi đến, còn có không ít nha.

Nàng nghĩ nghĩ rồi dùng ống trúc lấy ra một bình nước đổ vào suối.

Nước suối luôn chuyển động nên hiệu quả chắc không thể tốt được, nhưng đối với bầy cá sống nhờ nước này thì chắc chắn có tác dụng, không chừng có thể gọi cá từ đầu nguồn xuống.

Lương Đại Lang ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng há to.

Ngơ ngác đứng đó, không biết thu lưới, cũng không biết về nhà lấy thùng đựng cá.

Bạch Lê Hoa cười đẩy hắn một chút, “Chàng còn thất thần đứng đó làm gì? Mau về lấy đồ đựng!”

Lương Đại Lang hung hăng ngắt mình một cái, biết mình không phải nằm mơ thì mới chạy nhanh về, sợ chậm một giây thì cá không còn.

Loại cảnh tượng kỳ lạ này hắn chưa từng thấy.

Hắn chỉ nghe nói ban đêm nhiều cá, lần trước cả đêm bắt đầy một thùng, vốn dĩ đã cho rằng mình lợi hại, không ngờ lần này mới được mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Nhiều kiến thức

Tối nay, Lương Đại Lang tâm phiền ý loạn nên vẫn không ngủ cùng Béo Nha.

Khi Bạch Lê Hoa tỉnh lại thì thấy không có ai bên cạnh, sờ khăn trải giường lạnh băng, niệm khẩu quyết biến vào không gian.

Trong không gian cũng không có gì đặc biệt, một dòng suối, một cái giếng và một mảnh ruộng. Gà con không còn ở trong lồng tre. Không biết chúng làm thế nào mà chọc thủng một lỗ trên lồng, toàn bộ gà chạy ra ruộng thảo dược bên cạnh mà mổ.

Những dược liệu đó đều là do nàng đem từ trên núi về, vốn cũng chỉ là cây non, nhưng lúc này do được nước của linh tuyến nuôi nên sinh trưởng rất tốt, gà con cũng biết là đồ tốt, bột ngô trộn rau xanh đặt trên mặt đất thì không ăn, chỉ mổ lá thảo dược, sau đó con nào cũng phản kích.

Từng con vỗ cánh phành phạch, người truy ta đuổi, làm cho lông gà bay tán loạn trên đất.

Như vậy thì sau khi trưởng thành chắc chắn là thứ đại bổ nha.

Bạch Lê Hoa nhìn một chút rồi lấy da hổ từ không gian ra đặt lên giường.

Rồi dọn sạch phân gà đặt vào trong thùng gỗ nhỏ, thoát khỏi không gian, rồi đi ra dòng suối nhỏ gần Lương gia.

Từ xa đã thấy Lương Đại Lang tự mình cầm lưới bắt cá bên suối.

Thấy nàng tới thì hắn cười hàm hậu, “Sao nàng không ngủ thêm một chút?”

“Ngủ đủ rồi.” Bạch Lê Hoa nói rồi đưa thùng gỗ cho Lương Đại Lang, “Dùng cái này đi.”

“Đây là phân gà?”

“Ừm, bên trong phân nhiều dinh dưỡng, cá ăn sẽ tự nhiên chui vào lưới.”

Lúc trước nàng có nghe nói có nơi nuôi cá dùng phân trâu phân gà gì đó mà cá lớn rất nhanh, tuy nghe hơi ghê tởm, nhưng thử xem cũng không mất gì, dù sao thì gà của nàng cả ngày uống nước linh tuyến, ăn thảo dược, phân thải ra chắc cũng không kém.

Tuy phương pháp này khiến Lương Đại Lang không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn vẫn nhận lấy thùng gỗ, “Nàng đứng đó đi, đừng lăm, để ta rải cho.”

Hắn đi đến chỗ cất lưới rải phân xuống, mắt lại không nhìn được nhìn Bạch Lê Hoa, muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

Bạch Lê Hoa rảnh rồi nhàm chán nên vừa tập thể dục hoạt động thân mình, vừa hỏi, “Sao vậy?”

“Về sau nàng không nên xách đồ nặng như vậy, muốn làm gì cứ nói ta làm là được.” Lúc này Lương Đại Lang (nguyên bản là Bạch Lê Hoa, nhưng thấy LDL mới đúng nên LNT sửa lại) mới do dự nói, giọng có chút oán trách: “Tay nàng vẫn còn bị thương đó, cũng không biết chú ý một chút.”

Gà ăn nhiều tất nhiên sẽ béo, cũng thú vị nữa.

Hơn nữa chúng đều ở trong không gian, người khác muốn hỗ trợ cũng không vào được, nàng đâu có biện pháp nào khác đâu, cũng thật tuyệt vọng nha.

Bạch Lê Hoa nhìn chăm chăm mặt hồ, lúc này trời còn chưa sáng nhìn không rõ, nhưng mặt nước long lánh xao động, tất nhiên là có cá bơi đến, còn có không ít nha.

Nàng nghĩ nghĩ rồi dùng ống trúc lấy ra một bình nước đổ vào suối.

Nước suối luôn chuyển động nên hiệu quả chắc không thể tốt được, nhưng đối với bầy cá sống nhờ nước này thì chắc chắn có tác dụng, không chừng có thể gọi cá từ đầu nguồn xuống.

Lương Đại Lang ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng há to.

Ngơ ngác đứng đó, không biết thu lưới, cũng không biết về nhà lấy thùng đựng cá.

Bạch Lê Hoa cười đẩy hắn một chút, “Chàng còn thất thần đứng đó làm gì? Mau về lấy đồ đựng!”

Lương Đại Lang hung hăng ngắt mình một cái, biết mình không phải nằm mơ thì mới chạy nhanh về, sợ chậm một giây thì cá không còn.

Loại cảnh tượng kỳ lạ này hắn chưa từng thấy.

Hắn chỉ nghe nói ban đêm nhiều cá, lần trước cả đêm bắt đầy một thùng, vốn dĩ đã cho rằng mình lợi hại, không ngờ lần này mới được mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Thay đổi biện pháp kiếm tiền

Lương Đại Lang xách bốn thùng và chậu lớn nhất trong nhà lại.

Nhưng lúc thu lưới vẫn không chứa đủ.

Thừa dịp Lương Đại Lang không chú ý, Bạch Lê Hoa một vài con cá ném vào suối trong không gian, suối vẫn phải có chút động vật mới có thể gọi là suối.

Lúc nàng vẫn là Tô Noãn không sử dụng tốt không gian, chỉ biến nó thành kho chứa đồ, nhưng tới đây rồi nàng mới cảm thấy không gian này có rất nhiều thứ cho nàng khai thác, cho nên nàng từng bước thử một chút, xem nó có thể cho nàng kinh hỉ gì.

Lương Đại Lang lấy cá bỏ đầy thùng và chậu, thả cá còn mắc lại trong lưới vào suối rồi mới thu lưới.

“Sao lại thả cá đi?”

Là bạc cả đó! Bạc nộp thuế! Bạc đọc sách! Còn tiền công cho Cát Lại Từ nữa!

Lương Đại Lang nói, “Chuyện gì cũng nên giữ lại một chút, chúng ta có nhiều như vậy là đủ rồi, nếu tham quá bắt hết thì về sau không có cá để bắt nữa.”

Bạch Lê Hoa gật đầu, nhìn chân trời đã sáng lên, chỉ chốc lát sẽ sáng rõ, mọi người sẽ đi làm ruộng, các nương từ, tầu từ cũng sẽ đi ra giặt đồ, nên nàng xắn tay áo lên nói, “Chúng ta không thùng về trước đi?”

Dù sao tuổi này cũng không phải của riêng ai, mọi người thấy có lợi nhuận chắc chắn sẽ đánh chủ ý lên tuổi, cá hoang không có đồ ăn nên chậm lớn, làm sao chịu được nhiều người bắt như vậy.

Lúc trước nàng chỉ nghĩ người khác không nên làm, lại quên mất chính mình cũng nên thấy đủ.

Bên trong thùng đầy nước, lại thêm cá, dù hai người khiêng cũng không nhẹ.

Lương Đại Lang cá nhảy nhót trong thùng, thở dài, “Đáng tiếc ngày mai mới có thể đi chợ, cũng không biết có thể sống đến lúc đó không.”

Cá vừa chết thì giá chỉ còn một nửa.

Hơn nữa, nếu muốn đem nó tới chợ thì phải đi mượn xe đẩy tay.

Để tránh cho cá chết, bọn họ thả toàn bộ cá vào trong lu nước, Bạch Lê Hoa cũng lén thả hai giọt nước trong không gian vào trong lu.

Sau đó nàng đi nấu cơm, Lương Đại Lang cho gà ăn rồi thả gà ra lùa vào phía sau rừng trúc.

Sau đó trời sáng, Lương Đại Nương và bọn họ cũng rời giường, nhìn sắc trời, rồi kéo lúa mì từ trong phòng ra, trải lên tấm lót phơi nắng.

Phơi mấy ngày nắng là có thể vào kho rồi.

Lúc bọn Cát Lại Từ đến, Bạch Lê Hoa và mọi người vừa ăn cơm xong, nhân lúc mọi người dọn rửa chén bát, hẩn ngồi trên ghế hát hò.

Lương Đại Nương hỏi, “Cát Lại Từ, sao hôm nay vui vẻ mà ca hát vậy?”

“Thím, người không biết chues ngày lành của chúng ta đã tới.” Hai mắt hẩn tỏa ánh sáng, “Sáng nay có người đi ngang qua con suối nhỏ ngoài kia, các người đoán đi, cá hiển linh nha!”

Bạch Lê Hoa ngừng rửa chén một chút, “Hiển linh là sao?”

“Trong suối từ đầu kênh đi xuống một đường cá xếp chen chúc thành đàn, không phải hiển linh chứ là gì nữa? Ta sống hơn hai mươi năm vẫn chưa từng thấy cảnh tượng này nha, lão nhân trăm tuổi trong thôn cũng chưa từng thấy qua luôn!”

Đầu kênh chính là nơi bọn họ rải phân gà, phân gà bị dòng nước cuốn thẳng xuống cuối kênh, còn không phải một đường đi xuống sao.

Bạch Lê Hoa không nói toạc ra, ngược lại trêu chọc hỏi Cát Lại Từ, “Vậy sao không ai xuống bắt mấy con lên có bữa ăn ngon, cải thiện thức ăn?”

“Phi phi phi, nói vậy mà cũng nói được!”

Lương Đại Nương không biết tình hình thực tế, nhìn bọn họ trêu ghẹo, cũng chỉ nghĩ bây cá là dấu hiệu được mùa, nên nghĩ chút nữa nhất định phải đem trái cây lên cúng mới được

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Xác bị biến mất

Lương lão cha chân cẳng không tiện, Lương Đại Nương thân thể không tốt, Tiết Thái tuổi còn quá nhỏ, đều không thích hợp lên núi hái thuốc săn thú.

Bọn họ ở nhà, còn Tiết Thái vẫn luôn âm ỉ lại không thấy la lối khốc lóc nữa, tiền bọn họ ra cửa, còn vẫy tay chào.

Bạch Lê Hoa và lương Đại Lang mỗi người đeo một cái giỏ trên lưng, cầm một cây đao, còn Cát Lại Từ thì mang theo cung tiễn, lưới, đồ vật linh tinh.

Ba người đi trên đường, một đường cười nói, không bao lâu thì đi vào núi, sau khi vào núi một lúc thì Bạch Lê Hoa phát hiện có người theo đuôi.

Cho Lương Đại Lang và Cát Lại Từ một ánh mắt, hai người tản ra, không dấu vết vòng ra phía sau, bắt được Tiết Thái đang trốn sau bụi cây.

Cát Lại Từ kéo cổ áo hẩn, “Tên nhãi ranh này nhanh gớm nhỉ?”

Tiết Thái đáng thương hề hề nhìn hấn: “Cát đại ca, ta biết sẵn thú, cũng nhận biết được thảo dược, mọi người cho ta theo đi! Ta cũng không biết đường nha!”

Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng Tiết Thái ranh mãnh.

Dù sao cũng vào núi rồi, chẳng lẽ bọn họ để cho hấn đi về một mình được sao?

Không có biện pháp, chỉ có thể để hấn đi theo.

Trên đường, nàng chỉ đạo Cát Lại Từ làm mấy cái bẫy rập đơn giản, sau đó nhân lúc không ai chú ý, nhỏ vài giọt nước trong không gian vào cỏ giữa bẫy rập.

Dụ động vật đến ăn cỏ.

Chỉ cần chúng đến gần, giẫm chân lên trên chỗ cỏ và mảnh gỗ thì dây thùng sẽ giật lên trói chặt chân chúng.

Nhìn mấy cái dây thùng và mấy mảnh gỗ, Cát Lại Từ không tin, “Cứ vậy mà bỏ đi sao?”

Không ai để ý đến hấn.

Tuy lần này đi nhiều người, nhưng dù sao thì trong núi cũng phức tạp, không biết sẽ có gì xảy ra, nên Bạch Lê Hoa đánh dấu đường đi, vừa xem thảo dược vừa xem địa hình.

Bất tri bất giác đã tới chỗ lần trước giết hổ.

Nàng ngừng lại, nhìn chung quanh.

Lương Đại Lang đứng ở bên cạnh nàng, “Sao vậy? Nàng mệt sao?”

Bạch Lê Hoa không trả lời, mặt hiện vẻ suy nghĩ, “Sao lại không thấy.”

“Cái gì?”

Nàng nói: “Chỗ này là chỗ ta gặp lão hổ lúc trước.”

Bây giờ không thấy xương cốt của lão hổ nữa.

Cát Lại Từ run cả người, vuốt cánh tay, cười hề hề nhìn chung quanh, “Nơi này thật sự có lão hổ sao? Chúng ta sẽ không sao chứ?”

Hấn chưa từng vào núi Đại Lương, ở núi nhỏ bên cạnh thì nhiều lắm cũng chỉ có lợn rừng, chỉ cần một chút động tĩnh là nó chạy mất rồi, không đáng sợ.

Nhưng lão hổ muốn ăn thịt người a.

Lỡ như gặp phải thì làm sao?

Lương Đại Lang nhìn chung quanh, “Trong rừng nhiều dã thú, hay là bị động vật khác ăn rồi?”

Bạch Lê Hoa lắc đầu.

Chưa nói dã thú sẽ không ăn động vật chết, dù cho có ăn thì cũng không thể nuốt cả xương chứ.

“Hay là nàng nhớ lầm chỗ?”

Trừ trước đến nay nàng có khả năng chỉ cần nhìn qua là nhớ, sao có thể nhớ nhầm chứ.

Nghĩ đến ngày đó còn có một người khác, nàng quay đầu về phía Tiết Thái, “Đệ xem, đây có phải chỗ ngày đó chúng ta gặp lão hổ không?”

Tiết Thái trốn ở sau lưng Cát Lại Từ, lúc này bị điểm danh mới đứng ra, nhỏ giọng nói: “Ta..... Ta không nhớ rõ!”

Hấn vừa nói vừa liếc trộm Bạch Lê Hoa, trong lòng cậu nguyện, ngàn vạn đừng để cho nữ nhân này nhìn ra manh mối gì.

Sớm biết vậy thì đã không đi con đường này.

Thật lâu sau, Bạch Lê Hoa thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói, “Chắc là ta nhớ nhầm, thôi chúng ta tìm thảo dược đi, các người xem ở kia là tía tô...”, chúng ta vẫn là tìm thảo dược đem, các người xem cái kia, tên là tía tô.....”

Tiết Thái lên thở dài nhẹ nhõm.

Ngày đó chạy trốn khỏi miệng hổ, cũng không biết là phúc hay là họa.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tâm tư của Cát Lại Tử

Mà Bạch Lê Hoa lại ở đây sắm vai cái dạng nhân vật gì.

Mấy ngày nay quan sát, người này trông bình thường nhưng lại không tầm thường, nhưng về bối cảnh thì hẳn không có chút manh mối nào, chỉ có thể kéo dài.

Hắn không biết rằng ý tưởng của hắn cũng giống với ý tưởng của Bạch Lê Hoa.

Chẳng qua nàng đang vội vàng giải quyết vấn đề mấu chốt nhất – bạc.

Cũng may là nàng quen thuộc thảo dược, chỗ nào mọc cái gì nàng chỉ cần nhìn địa thế đi tới là sẽ có.

Không lâu sau đã hái đầy một giỏ.

Bạch Lê Hoa còn lên bờ không ít vào trong không gian.

Dù sao thì mai đi chợ bán lấy tiền, có thể lấy nhiều hơn chút nào hay chút ấy.

Cát Lại Tử thấy nàng nghiêm túc tìm, hơn nữa tùy tay chạm vào một gốc cỏ là có thể nói tên của nó, không khỏi tò mò, “Béo nha, sao ta thấy ngươi cái gì cũng biết vậy?”

Tiết Thái và Lương Đại Lang dựng lỗ tai lên nghe.

Bạch Lê Hoa ngồi trên tảng đá thờ dóc, “Ngươi không biết chứ, nhà cha mẹ đẻ ta tuy rằng không biết chữ, nhưng lại thích giả danh trí thức, nhà ta có thư phòng, ta rảnh rỗi thì vào xem, xem nhiều tự nhiên sẽ hiểu.”

Cát Lại Tử hưng phấn, “Ngươi biết chữ sao?”

Đi học viện, một năm tốn đến mấy lượng bạc.

Ngay cả nam tử trong nhà còn không bỏ tiền cho đi học được, huống chi là nữ tử.

Cô nương tử trong gia đình giàu có đi ra có khác.

Nghĩ đến người trong lòng, Cát Lại Tử lại cảm thấy mất mát, sợ đời này mình không có hy vọng.

Nhìn bộ dáng buồn bã thương tâm của hắn, Bạch Lê Hoa hiểu rõ lòng hắn, nói, “Sao vậy, nhớ muội muội của ta sao?”

“Ài da, đừng nói bậy!”

Cát Lại Tử vốn dĩ ngồi xổm nắn lòng thoải chí đào đất, nghe Bạch Lê Hoa nói liền nhảy dựng lên.

Lúc này không chỉ có Bạch Lê Hoa mà ngay cả Lương Đại Lang và Tiết Thái đều nhìn sang.

Lương Đại Lang hỏi: “Hắn thích Bạch Ngọc Lan?”

Bạch Lê Hoa ném một ánh mắt ái muội sang, “Chàng nghĩ sao?”

Tuy nàng không thích Bạch Ngọc Lan, nhưng đùa giỡn một chút cũng không sao.

Không ngờ sau khi Lương Đại Lang nhìn ánh mắt của nàng thì cả người không khống chế được mà khẽ run, sau đó khuôn mặt tuấn tú bắt đầu đỏ lên.

Còn Cát Lại Tử bên kia thì đỏ mặt, nghẹn nửa ngày không nói được câu nào, buồn bực ngồi xổm xuống tiếp tục đào đất.

Một lúc sau mới rầu rĩ nói: “Các ngươi biết rồi cũng đừng nói ra ngoài, không tốt cho thanh danh của Ngọc Lan cô nương.”

Danh dự? Bạch Lê Hoa cười nhạo.

“Người yên tâm, ta biết ta không xứng với Ngọc Lan cô nương, chỉ là...” Cát Lại Từ thờ dài, giọng nặng nề hơn, “Nàng gả chồng rồi ta cũng hết hy vọng.”

Gả chồng? Sao có thể!

Lúc này Bạch Ngọc Lan vừa tròn mười bốn tuổi, sao Trần Uyển Thu có thể đành lòng gả nàng ra ngoài? Không phải sẽ nuôi dưỡng cho tốt, chò tương lại gả cho quý nhân đại quan nào đó Bạch gia cao hơn một tầng?

Nhưng mà nàng gả tốt thì Cát Lại Từ không khỏi đau khổ vì tương tư.

Chẳng qua chuyện tình cảm thì người khác cũng khuyên không được.

Huống chi, nàng thật sự không có gì để nói với Bạch Ngọc Lan.

Bạch Lê Hoa nghĩ rồi quay lại tiếp tục tìm thảo dược có giá, còn chưa ngồi xuống đã nghe tiếng hét thảm thiết gần đó.

Là tiếng của Tiết Thái.

Hoang mang rối loạn chạy tới thì thấy Tiết Thái ôm chân ngã trên đất.

Ở bên cạnh hần có một cục đá rất lớn nhọn hoắt, trên đỉnh cục đá có một mảng máu.

Rõ ràng là hần đi đường không cẩn thận vấp phải cục đá té xuống, bắp chân đập vào đá chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vòng ngọc hút máu

Thật may mắn là hần không đập đầu vào cục đá.

Nếu không chỉ sợ đến nửa cái mạng cũng không còn.

Bạch Lê Hoa vừa xem xét vết thương cho hần, vừa kiểm thảo dược cầm máu trong giỏ.

Hoàn toàn không chú ý tới máu trên cẳng chân của Tiết Thái chảy một cách kỳ lạ theo mu bàn tay của nàng hướng về phía vòng tay tầm thường trên cổ tay nàng.

Tình huống này giống như máu tươi có sinh mệnh, chủ động chảy vào vòng ngọc.

Lại cũng giống như máu là sắt, còn vòng ngọc là nam châm nên máu bị hút vào vòng ngọc.

Tuy máu không ngừng chảy vào vòng ngọc, nhưng trên bề mặt vòng ngọc lại không dính một chút máu nào.

Cẳng chân chảy máu mãi không ngừng, Bạch Lê Hoa cũng quên mất cái vòng ngọc.

Mãi đến khi Cát Lại Từ run rẩy nói: “Béo..... Béo Nha.....”

Nàng nhìn theo ngón tay của hần thấy vòng ngọc hút máu, suýt chút nữa nhảy dựng lên!

Vòng ngọc lấy máu nhận chủ! Sao nàng lại quên mất chứ!

Đời trước, nàng bị vấp cục đá, máu chảy vào vòng ngọc mới tỉnh cờ mở ra không gian, nhưng xuyên đến nơi này lại phát hiện có thể sử dụng vòng ngọc mà quên mất tính năng này.

Nếu lúc này vòng ngọc nhận chủ, ...

Bên trong không gian còn mấy thứ kia...

Bạch Lê Hoa toàn thân rét run, không dám tưởng tượng ra hậu quả.

Cũng bắt chắp bên cạnh còn người khác, rút chủy thủ dưới chân ra, nhanh như chớp cắt tay mình.

Tất nhiên là cắt mu bàn tay, nàng không muốn tự sát đâu.

Dưới ánh mắt kỳ lạ của Lương Đại Lang, máu của nàng nhanh chóng chảy xuống cổ tay, không lan rộng ra mà trộn lẫn với máu của Tiết Thái, vừa giống như đang dung hợp, vừa giống như đang đánh nhau.

Máu vây quanh vòng ngọc như là huyết ngọc tốt nhất.

Bạch Lê Hoa ngưng thở chờ đợi, tim đập như sấm.

Lương Đại Lang nhú mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Cát Lại Từ càng há to miệng, thật lâu vẫn không khép lại được.

Chỉ có một mình Tiết Thái mở to đôi mắt vô tội như nai con cẩn thận quan sát cảnh thần kỳ này.

Máu trên cổ tay chảy thật chậm, đôi mắt của Bạch Lê Hoa cũng nhìn chăm chăm không nháy.

Đến khi vòng học hình như đã “uống” đủ máu rồi thì máu mới tràn ra khỏi vòng tay. Bạch Lê Hoa tra chủy thủ vào vỏ rồi tự đắp thảo dược cho mình.

Ngay lúc này thì vòng ngọc lại tham lam hút lại số máu mới tràn ra, để lại một tầng máu mỏng trên da rồi mới thật sự ngưng lại, trở thành huyết ngọc long lầy bất mất.

Phía sau không có chút động tĩnh nào.

Mà ở bên kia, miệng vết thương trên cẳng chân của Tiết Thái cũng bắt đầu ngưng chảy máu.

Cát Lại Từ nhìn không được duỗi tay chọc vòng ngọc, nhìn ngón tay thấy trên mặt cũng không có vết máu nào, không khỏi kinh ngạc: “Đây là.....”

Bạch Lê Hoa lúc này cũng nhìn vòng ngọc, “Ta cũng không biết.”

Từ sau khi nàng nhặt được vòng tay này ở đời trước thì nó vẫn luôn trông rất tầm thường, chỉ khi nàng cần lấy đồ trong không gian thì vòng tay mới phát sinh biến hóa.

Bạch Lê Hoa lén thử một chút thì cảm thấy vòng tay vẫn còn liên kết với nàng, nhưng hình như bên trong có biến hóa.

Nhưng lúc này ngại có nhiều người nên nàng cũng không dám xem xét kỹ.

Dù sao thì biết vòng ngọc vẫn còn liên kết với nàng là yên tâm rồi.

Vừa rồi dưới tình huống khẩn cấp nàng đã lấy máu trước nhiều người như vậy, cũng không biết có thể giải thích hay không.

Hy vọng đừng có xảy ra phiền toái gì.

Nàng nói: “Vừa rồi ta thấy máu của Tiết Thái chỉ ở trên mặt nhưng không thấm vào, nên trong lòng tò mò, muốn dùng máu của ta thử xem, không ngờ vòng tay này lại biến thành như vậy.”

Cát Lại Từ còn cầm vòng ngọc lên quan sát.

“Các ngươi nói xem, bây giờ vòng ngọc này nhìn cũng thật xa xỉ nha, ngày mai ta đi lên chợ bán, có thể đủ tiền đóng thuế và học phí không đây!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Khởi đầu tốt đẹp

Nhìn vẻ mặt kinh hi của Bạch Lê Hoa, Lại Từ nghĩ nghĩ nói: “Có thể thu đủ bạc hay không thì ta cũng không biết, nhưng nhìn vòng tay thật kỳ lạ, hay người nói cho chúng ta tiệm cầm đồ là vòng tay này có thể biến hóa? Kiến thức của hần rộng, không chừng biết đây là bảo bối gì. Đến lúc đó chuyện tiền bạc cũng dễ nói!”

Hần nói tới tiền bạc, tất nhiên là tiền đóng thuế và học phí.

Nhưng đề nghị này lại bị Lương Đại Lang kiên quyết phản đối, hắn nói như chém đinh chặt sắt: “Không được, không ai được nói chuyện này ra ngoài.”

Với nhãn lực của hắn thì tất nhiên nhìn ra được đây là vòng tay hồi môn của Lý Tiểu Ngọc, nếu bây giờ đã biết vòng tay này không tầm thường thì không thể đem đi tiệm cầm đồ, càng không được nói cho mọi người biết..

Phải im lặng thì mới có thể tránh được phiền toái không cần thiết, hoặc họa sát thân.

“A? Cũng không thể nói với Bạch Lan cô nương sao?”

Từ sau khi khai ra chuyện với Bạch Ngọc Lan, Cát Lại Tử cũng không thèm che giấu nữa, trên mặt lộ rõ sự thất vọng. Hắn còn nghĩ nhờ chuyện này để gặp Bạch Ngọc Lan đó.

Nàng là tiểu thư gia đình giàu có nên chắc là có hứng thú với những chuyện hiếm lạ kỳ quái này.

Nam nhân luôn muốn tìm cơ hội thể hiện mình trước nữ nhân mình yêu mến.

Lương Đại Lang chém đinh chặt sắt nói: “Không được.”

Cát Lại Tử xoay tròn mắt: “Ta sẽ không nói tới Béu Nha, chỉ nói vòng tay thôi thì sao?”

“Không được!”

“Sao nguoi ngoan có giống như con bò giò nhà Tam thúc công vậy?” Cát Lại Tử thở phì phì nói, “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, tiểu gia ta không hầu hạ nổi!”

Miệng của hắn cũng muốn quăn sao?

Bạch Lê Hoa nhanh mắt néo hắn, “Không cần nguoi hầu hạ, chỉ cần nguoi thề không nói ra ngoài.”

Cát Lại Tử quay đầu lại, vẻ mặt như bị tổn thương: “Béu nha! Nguoi cũng khi dễ ta sao?”

Bạch Lê Hoa nhin cười: “Ta cũng không có cách nào, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, ta đã gả cho lương Đại Lang thì muốn đứng cùng một phe với hắn.”

Nàng thề, nàng nói như vậy chỉ là muốn phui sạch quan hệ của mình với vòng ngọc, tuyệt đối không có ý tưởng kỳ lạ gì.

“Được được được, ta thề, ta sẽ không nói!” Cát Lại Tử thủ thế, “Thôi nha, về sau không bao giờ lên núi với hai vợ chồng các nguoi nữa!”

Tiết Thái vẫn luôn nghĩ tới sự biến hóa vừa rồi của vòng ngọc, bây giờ mới hoàn hồn, thấy bọn họ đùa giỡn thì không hiểu chuyện gì.

Trên đùi mình không có đắp thuốc, cũng không có băng bó. Máu trên đó đã khô đóng vảy.

Tuy chỉ là vết thương nhỏ, nhưng đây cũng quá xem nhẹ đi?

Tiểu Tiết Thái thật tổn thương, yên lặng tìm thảo dược trong giỏ, nhai nát đắp lên cẳng chân rồi hỏi Bạch Lê Hoa:

“Béu Nha, có thể cho đệ xem vòng tay một chút không?”

Bạch Lê Hoa do dự rồi đưa vòng tay hồng huyết cho Tiết Thái

Nhìn Tiết Thái soi lên mặt trời, chà lau, lật qua lật lại nghiên cứu, tìm nàng treo trên cổ họng..

Cũng may hình như không phát hiện có gì khác thường, chỉ một lúc đã trả lại vòng tay cho nàng.

Sau đó bọn họ lại tiếp tục tìm thảo dược.

Bạch Lê Hoa nói muốn tìm cây già, càng già càng tốt, càng xấu càng tốt. Trên đường đi nàng còn lột vỏ cây, hái lá cây, không biết muốn làm gì.

Sau khi giò của mấy người thật sự đầy không bỏ gì được nữa mới trở về, đi thẳng đến chỗ bấy rập.

Còn chưa đến gần đã nhìn thấy trên dây thừng treo một con gà rừng, hai con thỏ và một con bào tử.

Cát Lại Tử hưng phấn thẳng nhảy nhót.

Gà rừng, con thỏ dễ bắt, nhưng bào tử này thì không dễ chút nào.

Cát Lại Tử thấy khởi đầu tốt đẹp, miệng cười rộng đến mang tai.

“Béo nha, cũng nhờ có người!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Lại gặp Lý Tiểu Ngọc

Lương Đại Lang trêu: “Vậy sau này người có cùng chúng ta lên núi nữa không?”

“Lên lên lên! Sao người nhỏ mọn vậy, một chút thua thiệt cũng không ăn.

Ngoài miệng Cát Lại Tử thì oán trách, nhưng trong lòng vui mừng, chỉ muốn chạy xuống núi đem khoe bảo tử cho người khác xem, đây chính là con mồi hẵn sẵn được, xem ai còn dám cười nhạo hắn làm mất mặt cha hắn nữa!

Hắn vừa nói vừa vô cùng đem dây thừng cột từ cổ bảo tử vòng đến hai chân trước rồi thắt nút.

Trời như vậy thì bảo tử không chạy thoát được, cũng có thể dắt nó đi, nhẹ nhàng hơn nhiều so với túm lỗ tai nó xách đi.

(LNT: Bảo tử (袍子) -- kg biết là con gì luôn, nếu ai biết thì giải thích giùm m nhé)

Trời xong bảo tử thì hắn ném hai con thỏ cho Bạch Lê Hoa, “Cầm đi, về làm một bữa ăn ngon!”

Còn con gà rừng kia thì hắn xách trên tay, thấy ai cũng khoe.

Xem đáng về đặc ý của hắn, Bạch Lê Hoa nhìn không được hỏi: “Cát Lại Tử, đồ người bắt được có thể bán giá tốt không?”

Mấy đồ ăn hoang dã này ở những trấn nhỏ ngoại trừ từ lâu thì có rất ít người mua.

Nhưng trong từ lâu đã có sẵn nguồn hàng cố định, người bình thường đem bán rất dễ bị ép giá.

Nếu không thì trong nhà cũng không nuôi thỏ và gà rừng bắt được lần trước đến bây giờ.

Cát Lại Tử vỗ bộ ngực bảo đảm, “Người quen cha ta làm gì sao? Ta lại biết giá thị trường, những người đó nể mặt cha ta nên sẽ không quá đáng.”

Người trong thôn đều biết, cha của Cát Lại Tử là thợ săn giỏi bậc nhất.

“Trong nhà ta còn một con gà rừng và một con thỏ, người có thể giúp ta bán không?”

Cát Lại Tử không chút nghĩ ngợi liền nói: “Được!”

“Ta vẫn còn một miếng da hổ hoàn chỉnh nữa, có thể bán luôn không?”

“Được! Không phải, từ từ, người vừa rồi nói cái gì?”

Cát Lại Tử suýt chút nhảy dựng lên!

Bạch Lê Hoa vẻ mặt vô hại: “Lần trước vào núi ta gặp lão hổ háp hổi đó, ta lột da nó ra! Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

Cát Lại Tử liên tục xua tay, “Không, không có.”

Lúc này, Cát Lại Tử mới nhận ra là nữ nhân này không chỉ lột da hổ mà còn cắt thịt hổ chia cho mọi người ăn!

Tiếng Tiết Thái run rẩy bên cạnh: “Cát đại ca, người có cảm thấy Béo Nha là cạp mẹ không?”

“Ta... Không có!”

Bạch Lê Hoa giờ nắm đấm, nhìn Tiết Thái nhếch miệng cười, uy hiếp hỏi: “Đệ dám nói vậy hả?”

“Bởi vì cả lão hổ cũng sợ tỷ!”

Nói xong, hắn nhanh chân bỏ chạy, vì sợ Bạch Lê Hoa đuổi theo nên hắn vừa chạy vừa ngoái nhìn, không chú ý đụng vào ngực một nữ nhân.

Nữ nhân kia hình như cũng có chút hoảng sợ, cú va chạm này khiến nàng lão đảo.

Chờ nàng ta đứng vững rồi, nhìn thấy người đụng vào nàng ta thì tức giận há mồm mắng, “Người cái tên tiểu quý đoàn mệnh này, đi không nhìn đường à!”

Tuy Tiết Thái còn nhỏ nhưng hiểu chuyện sớm, bây giờ vì đụng vào ngực của nữ nhân nên đứng ngây người, mặt đỏ tới mang tai, không nói được tiếng nào.

Cát Lại Tử thấy vậy nhanh chân đuổi theo, kéo Tiết Thái ra sau lưng, tròn trắng mắt nhìn Lý Tiểu Ngọc:”

“Người có mắt mà không biết tránh đi hả? Làm như mình là cái cọc không bằng!”

Sáng sớm đã nhìn thấy bà nương này, đã không muốn để ý tới nhưng không ngờ nàng còn mặt mũi làm ầm ĩ lên.

Nguyên nhân Lý Tiểu Ngọc tức giận là vì nhà mẹ đẻ, lúc ấy nàng tin tưởng nương ma quỷ của nàng, chỉ nghĩ dù sao bạc ở trong tay mình, nhất quyết không lấy ra là được.

Ai ngờ đến ở nhà mẹ đẻ mới biết đây là cái động không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Nói xấu

Hai mẫu tử kia, vừa bước vào cửa nhà liền châm trà rồi bắt đầu nói nhà bị đột, tường thì hở gió, không có chăn, không có gạo và bột mì để ăn, những chuyện này nàng đều có thể ứng phó. Nhưng Lý Đại Lực trời đánh này vậy mà dám để kẻ thù tìm tới cửa.

Dáng dấp những người đó đều rất hung ác.

Không có bạc thì chặt tay, dẫm chân, dùng khối sắt nung đỏ ấn vào chân, nếu như bọn chúng giết rồi đưa về thì còn đỡ, những người này lại cố tình bắt bọn họ đứng bên cạnh nhìn.

Còn chưa làm thì Lý Đại Lực đã gào như heo bị chọc tiết, cha mẹ hắn trực tiếp quỳ xuống lạy nàng.

Còn làm gì được nữa? Đưa bạc ra thôi, một lần ba lăm lượng, hai lần mỗi lần bảy tám lượng bạc, tiền cứ như nước chảy ra, chỉ cần không tới hai ngày thì ngay cả bốn, năm chục lượng cũng không có!

Chưa tính tới cái này, nhưng quan trọng nhất là không biết Lý Đại Lực thiếu bên ngoài nhiều hay ít.

Muốn trốn đi trong đêm với Lương Nhị Lang, nhưng tên Lý Đại Lực kia lại thính như chó, cửa vừa mở đã phe phẩy đuôi chạy lại.

Nếu hôm nay nàng không ngẫu nhiên thấy mấy tên đòi nợ chia bạc với Lý Đại Lực thì không chừng đến bây giờ nàng vẫn chưa biết gì.

Sau khi bị nhìn thấu, Lý Đại Lực đơn giản kiểm bạc trong phòng bọn họ, tìm không ra thì dẫm đá nàng.

Trong mắt bọn họ chỉ có bạc nên đâu có kiêng dè thân mình của nàng, của hài tử nàng.

Lý Tiểu Ngọc phát điên, dùng hết sức chạy ra khỏi phòng.

Chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy Lương Nhị Lang, hai người cầm bạc còn dư đi mua nhà ở thật xa.

Nhưng chưa tìm được Lương Nhị Lang thì lại gặp bọn sát thần này.

Đối mặt với tên lưu manh Cát Lại Tử, nàng lười để ý, trực tiếp nhìn sang Bạch Lê Hoa đang ở phía sau.

Ánh mắt hai người nhìn nhau.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau khi phân gia, tình trạng của Lý Tiểu Ngọc không tốt gì, thần sắc tiều tụy, trên cánh tay loáng thoáng nhìn thấy bầm lên, rõ ràng đã bị ai đó đánh.

Lương Nhị Lang không ở bên cạnh nàng ta.

Phỏng đoán một chút, khóe miệng Bạch Lê Hoa hơi mỉm cười, nhưng nàng chanh chóng che dấu cảm xúc.

Vỗ đầu Tiết Thái, “Đụng vào người ta, còn không mau xin lỗi?”

Tiết Thái ngẩng đầu nhìn nàng, không rõ là có ý gì.

Rõ ràng hẳn thấy hai nữ nhân này bắn lửa đùng đùng, đều không phải hiền lành gì.

Lý Tiểu Ngọc ngẩng đầu ưỡn ngực cười nhạo, “Người đừng làm bộ, sao rồi, bây giờ dám thông đồng với Cát Lại Tử nữa sao? Ba người đi một đường? Cũng được quá ha!”

“Cái miệng sạch sẽ một chút!”

Cát Lại Tử thầm nghĩ muốn giáo huấn nữ nhân này một chút, nhưng tay trái xách bào tử, tay phải xách gà rừng thật không rảnh tay.

Nhưng hẳn vừa trừng mắt, Lý Tiểu Ngọc đã ôm đầu gối xỏ xuống la to: “Đánh người rồi, Cát Lại Tử đánh nữ nhân kia! Mau tới cứu mạng!”

Người bị giọng nói của nàng thu hút chỉ thấy Cát Lại Tử hai tay cầm bào tử và gà rừng, còn cách Lý Tiểu Ngọc hơn một trượng.

Thật buồn cười.

“Được rồi!” Nhìn Lý Tiểu Ngọc càng ngày càng kỳ cục, Lương Đại Lang quát lớn, “Dù cho đã phân gia rồi thì người cũng phải gọi Béo Nha một tiếng đại tẩu, người dám nói như vậy sao!”

“May là hôm nay có ta đi theo, nếu ta không đi theo không biết miệng người còn phóng cái rắm gì nữa! Chúng ta làm gì có lỗi với người chứ?”

Trong khoảng thời gian này chuyện Lương gia phân gia đã nháo ra thật lớn, người trong thôn đều biết, bây giờ thấy có trò hay thì đều đứng xem.

Lý Tiểu Ngọc vốn dĩ đã chửi đã miệng, lại nhớ về việc chính, không muốn dây dưa, liền nói: “Ta không đấu võ mồm với các người!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Không có gì

Nói xong liền muốn rời đi.

Lương Đại Lang nắm chặt cánh tay nàng, cứng rắn nói: “Xin lỗi!”

“Xin lỗi cái gì, người đừng có rồi hoi, ta và Nhị Lang nuôi người nhiều năm như vậy đùa bỡn một câu cũng không cho à?”

Lời này nói trúng tâm khảm của Lương Đại Lang, hẳn đi học sách, còn nhị phòng ở nhà lao động, đâu cũng là điều hẳn hổ thẹn với bọn họ cho tới nay.

Nhưng Cát Lại Tử quyết không nượng bộ, hẳn không sợ ai thì sao có thể bị tiểu bà nương này dọa?

“Được chứ, sao lại không được!”, Hẳn đột nhiên làm mặt quỷ cười nói: “Người nói Cát Lại Tử và ai đó chân thúi còn không phải là Lý Tiểu Ngọc người sao? Tôi đây, bây giờ trước mặt mọi người nói đi, ta với Lương Nhị Lang ai lợi hại hơn?”

Tên lưu manh này thật là không biết xấu hổ.

Hắn thì không sao, nhưng danh tiết của nữ nhân là quan trọng nhất.

Lý Tiểu Ngọc vừa tức vừa lúng túng, hung hăng trừng mắt liếc Cát Lại Tử, “Người không xứng!”

Cát Lại Tử thật sự gât gât đầu, “Đúng là không xứng, miệng người phun toàn phân, cũng chỉ có LUông Nhị Lang chịu được người.”

“Còn hơn người cả đời không cưới được tức phụ, mỗi ngày lại đi tăng tị với phụ nữ có chồng!”

Lương Đại Lang thật sự tức giận, chuyện nào ra chuyện đó, thân là em chồng mà mở miệng ra là nói Béo Nha tăng tị với Cát Lại Tử, người ngoài sẽ nghĩ gì chứ? Đến lúc đó người trong thôn lại đồn thổi bậy bạ thì Béo Nha sẽ sống sao?

Tay hắn đang nắm Lý Tiểu Ngọc chặt thêm một chút.

Nhưng đúng lúc này, hắn chưa kịp nói tiếng nào Bạch Lê Hoa đã tát một cái lên mặt Lý Tiểu Ngọc.

Có thể động thủ thì tuyệt đối sẽ không nhẹ tay!

Tiếng bốp bốp vang lên, mọi người ngẩn ra, còn chưa phản ứng kịp thì bên kia mặt lại ăn thêm một cái tát nữa.

Nhanh gọn lẹ, Lý Tiểu Ngọc trực tiếp bị đánh ngốc.

Người bên cạnh hít khí, Béo Nha này khó đối phó đây!

Bạch Lê Hoa đánh xong thu tay lại, đứng ở trước mặt Lý Tiểu Ngọc, “Xin lỗi mau!”

Thân mình kia như một bức tường, mặt trời cũng bị che, Lý Tiểu Ngọc vừa mới ăn tát làm sao không sợ.

“Ta xin lỗi, ta không đúng, ta sai rồi. ....”

Lúc này Lý Tiểu Ngọc thật sự hối hận, sao nàng lại quên chứ, nữ nhân này cũng không phải là người hiền lành, bây giờ thật vất vả mới phân gia, sao lại còn muốn đối đầu với nàng ta chứ!

Huống chi lúc này mình chỉ có một người, còn bọn họ có đến ba người.

Bạch Lê Hoa cười như không cười: “Com có thể ăn vậy, lời nói không thể nói vậy, sau này nếu ta lại nghe người nói vậy bạ gì thì không chỉ đơn giản là ăn tát thôi đâu.”

Nhìn đáng vẻ một cái rắm cũng không dám phóng của Lý Tiểu Ngọc, Lương Đại Lang buông tay nàng ta ra.

Trước khi đi, Bạch Lê Hoa nói: “Đúng rồi, ta không hề chạm vào bụng của ngươi, tới lúc trong bụng không có gì thì đừng tính lên đầu ta.”

Vừa dứt lời, Tiết Thái liền ngẩng đầu hỏi, “Béo nha, trong bụng sao không có gì?”

Cái này tất nhiên chỉ có Lý Tiểu Ngọc mới biết.

Lúc này mọi người đều vây quanh xem diễn trò, sôi nổi phỏng đoán ý tứ bên trong lời nói của nàng.

Mặt Lý Tiểu Ngọc lúc đỏ lúc trắng rất đẹp, nhưng không dám nói gì, chỉ cúi đầu vội vàng rời đi.

Trong lòng mong nhanh chóng tìm được Lương Nhị Lang, thừa dịp bạc còn chưa bị vết sạch thì nhanh chóng chạy xa người nhà một chút.

Lý Tiểu Ngọc bỏ đi, mọi người thấy không còn náo nhiệt thì tự nhiên tản đi.

Cát Lại Tử còn đuổi theo hỏi Bạch Lê Hoa xem câu nói kia của nàng rốt cuộc có ý gì.

Bạch Lê Hoa chỉ liếc Lương Đại Lang một cái, nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ!”

Trong lòng lại vô cùng chờ mong Lương Đại Lang sẽ dò hỏi, nhưng người nọ cứ như đầu gỗ không có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Không gian biến đổi

Trở lại Lương gia.

Bạch Lê Hoa đổ được liệu trong giỏ ra rồi nằm xoải trong viện.

Ba giỏ này lúc bỏ vào thì nhồi nhét, trên mặt còn quấn dây thừng, bây giờ đổ hết ra nhìn như một cái núi nhỏ.

Vốn dĩ phải lập tức thu dọn, nhưng bây giờ Bạch Lê Hoa không rảnh để làm.

Nàng còn băn khoăn chuyện không gian, huyết ngọc kia bây giờ vẫn chưa trở về bình thường, lỡ như bên trong có gì biến đổi thì thê thảm lắm.

Thuận miệng nói một tiếng với Lương Đại Lang rồi nàng đi vào nhà xí đóng cửa lại.

Tâm niệm vừa động, tiến vào không gian.

Vừa vào thì Bạch Lê Hoa liền phát hiện không gian đã biến đổi, ngoại trừ đồ vật trước kia từng có, giữa trung tâm suối sâu hiện lên một gốc hoa sen không có lá, thoát nhìn không hề tầm thường.

Nhưng vì nó mọc ở trong nước, nàng không thể qua được nên đành thôi.

Tuy nàng muốn làm cho không gian sinh động một chút, nhưng trước giờ chưa từng bỏ hoa sen vào không gian.

Còn nữa, lúc trước không gian không hề có giới hạn, vô cùng rộng lớn, nàng đã từng thử đi tới phía trước thật lâu nhưng vẫn không tìm thấy được điểm cuối.

Nhưng bây giờ phía bên phải của không gian đột nhiên có thêm rất nhiều điểm sáng nho nhỏ, trong điểm sáng hình như có gì đó, nhưng bởi vì quá nhỏ nên nàng không thấy rõ.

Ngoại trừ điều đó ra thì không có biến đổi gì khác.

Nếu vậy thì tại sao vòng ngọc lại hấp thu máu của Tiết Thái chứ?

Nếu bây giờ có người chịu làm vật thí nghiệm cho nàng thì tốt rồi, đáng tiếc bí mật của vòng tay này không thể nói cho ai cả.

Đúng lúc nàng muốn đi ra thì nghe tiếng Lương Đại Lang ở bên ngoài: “Béo Nha, Béo Nha, nàng không sao chứ?”

Bạch Lê Hoa nhanh chóng thoát khỏi không gian, ra khỏi nhà xí đúng lúc thấy Lương Đại Lang đang đứng ở cửa.

Chắc thấy nàng ở trong đó lâu quá nên hơi lo lắng.

Mặt nàng đỏ lên, ha ha cười nói: “Bị táo bón, táo bón.”

Lương Đại Lang cũng hơi xấu hổ, chỉ vào đồng dược liệu bên cạnh hỏi: “Ta muốn hỏi nàng có muốn mở cái này ra không?”

“Muốn chứ!” Bạch Lê Hoa suy nghĩ, “Không lâu sau đã phải đi học viện rồi, chàng cứ đi ôn tập đi, để ta làm là được.”

Lương Đại Lang trầm mặc một chút, “Không sao cả, còn nhiều thời gian ôn tập lắm.”

Từ sau khi Lý Tiểu Ngọc bọn họ phân ra, mỗi lần nhàn rỗi kêu hắn đi đọc sách thì hắn đều thoái thác như vậy.

Nhưng ban ngày làm việc, buổi tối dầu đèn thấp đèn rất quý nhưng cũng không hề thấy hắn thấp, hắn đi chỗ nào ôn tập chứ.

Còn không phải là nghĩ trong nhà không có bạc, muốn bắt chấp tất cả gánh vác trách nhiệm nam nhân sao.

Ánh mắt Bạch Lê Hoa dừng trên đồng thảo dược, ở đây phần lớn là cây đã trưởng thành, đồ trong núi sâu rừng già không dính hơi người, lớn lên rất tốt, hi vọng có thể bán được giá tốt.

Tuy thời gian ở chung không lâu nhưng Bạch Lê Hoa cũng coi như cơ bản hiểu thấu tính cách của người này: Cổ chấp mà còn cứng đầu nữa.

Khi đã quyết định việc gì thì tám con trâu cũng kéo không nổi.

Trừ phi bạc đặt ở trước mặt hắn rồi khuyên hắn, còn không thì đừng hòng làm thay đổi tâm tư.

So với việc cứ khuyên hắn đọc sách, chẳng thà nhiều người làm một chút để nhanh chóng phân loại dược thảo ra, thừa dịp trời nắng phơi khô rồi ngày mai ra tiệm thuốc bán lấy tiền.

Mỗi loại dược liệu có giá khác nhau, phân loại ra để biết mình có gì thì khi đem ra tiệm bán thuốc sẽ không bị người ta bắt chẹt.

Tiết Thái đem hai cái đệm hương bỏ từ trong phòng ra, đưa mỗi người một cái, rồi vừa phân loại thảo dược vừa hỏi, “Cát đại ca đâu?”

“Hắn nói buổi tối ăn cơm với chúng ta, hắn đi ra nương làm cỏ rồi.”

“Được, đến lúc đó ta làm cho các người một nồi cay thơm ngon.”

Tiết Thái không nhị dược chảy nước miếng, nói “Nồi sắt cũng ăn được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Da hổ

Ba người ba đôi tay, Lương Đại Lang và Tiết Thái phụ trách phân dược liệu thành từng loại, Bạch Lê Hoa thì lựa trong từng loại dược liệu thành loại tốt và loại kém.

Tốt thì phơi khô đôi lấy tiền, còn loại kém thì trồng xuống đất.

Đến lúc đó cắt rễ trồng vài mảnh ruộng được thảo.

Nhưng biện pháp này sẽ không dùng lâu dài được, chỉ cần có người thấy bọn họ kiếm lời thì sẽ làm theo, đến lúc đó chắc chắn trong thôn Chu Tiên sẽ có nhiều người trồng được thảo.

Vậy hiếm có thì sẽ mắc tiền, nên giá cả chắc sẽ không đến nỗi nào.

Nhưng Bạch Lê Hoa không lo, bây giờ quan trọng nhất là thiếu bạc.

Hơn nữa, nàng nhận biết được dược liệu tốt hơn so với nhiều người trong thôn Chu Tiên.

Sau khi tuyển xong dược liệu thì Lương Đại Lang liền cầm cuốc xuống ruộng trồng dược liệu.

Buổi tối nàng làm một nồi thịt thỏ thơm cay xè.

Tất nhiên ngon đến nỗi cả đĩa cũng liếm sạch.

Vì bọn họ chuẩn bị bán cá và dược thảo, nhiều đồ nên không thể đi chung. Lúc Cát Lại Từ đi thì đem thỏ, gà rừng và da hổ đi bán rồi đem bạc về cho bọn hắn là được.

Trước khi đi, Cát Lại Từ còn trêu ghẹo, “Các ngươi không sợ ta sẽ lấy bạc của các ngươi, hay là bán năm lượng chỉ đưa cho các ngươi ba lượng sao?”

Bạch Lê Hoa cười nói, “Ngươi là loại người gì chúng ta còn không biết sao? Nếu ngươi thật sự thiếu chút bạc này thì lấy hết đi cũng không sao.”

Cát Lại Từ này, tuy đáng về lưu manh, đã lớn vẫn chưa có vợ nhưng đối xử với hai lão Lương gia thì vô cùng tốt.

Trong tình huống trước mắt này không chừng hắn còn cho không bạc ấy chứ!

“Được, có những lời này của ngươi thì dù ta phải đem bào hổ bán rẻ cũng phải bán được giá tốt cho tấm da hổ này!”

Hắn xem qua kia tấm da hổ này không hề có một chỗ rách, rất khó có được thủ pháp tốt như vậy.

Không khỏi lại hỏi một câu, “Béo nha, ngươi đã từng luyện lấy da sao?”

Không đợi nàng trả lời, lại vẫy vẫy tay, “Ngươi không cần phủ nhận, ta hiểu được ta hiểu được, ta đi về trước, bạc ngươi cứ yên tâm, bán bao nhiêu ta đưa bấy nhiêu!”

Nói xong, nhanh như chớp bỏ chạy.

Chỉ còn Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang ở trong sân nhìn nhau, rốt cuộc Cát Lại Từ đang nói cái gì?

Chẳng lẽ bệnh chốc đầu lan vào não nên bị bệnh ngớ ngẩn sao?

Còn Cát Lại Từ sau khi về nhà thì bắt đầu cân nhắc xem bán đồ cho ai thì tốt!

Thỏ và gà rừng thì dễ xử, cái khó là tấm da hổ kia!

Đó là đồ quý hiếm nha, mà Lương gia cũng còn chờ lấy bạc để cứu cháy đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định đi Thúy Hương lâu mới mở thư xem.

Một lúc sau Cát Lại Từ ngủ mất.

Bạch Lê Hoa cũng ngủ.

Sau khi tìm khắp nơi đều không thấy Lương Nhị Lang, Lý Tiểu Ngọc đành về nhà.

Vừa vào cửa, đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Trong giọng nói của Lương Nhị Nhang hình như nức nở, “Tiểu ngọc, nàng đã trở lại.”

Lý Tiểu Ngọc nhìn quanh không thấy Lý Đại Lực và nương nàng, hạ giọng hỏi, “Chàng sao vậy? Ta ở bên ngoài tìm chàng cả một ngày!”

Lương Nhị Lang sừng sốt, buông Lý Tiểu Ngọc ra, “Lý Đại Lực nói nàng đã bị bắt cóc mà?”

Lý Tiểu Ngọc cả kinh, “Chàng nói cái gì?”

“Lý Đại Lực nói nàng bị người ta bắt cóc, hần nói phải đưa bốn mươi lượng mới có thể thả người...”

Lý Tiểu Ngọc gấp không chờ nổi ngắt lời hần nói: “Vậy chàng có cho không?”

“Không có.”

Lý Tiểu Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng nghe lương Nhị Lang nói tiếp, “Nhà chúng ta tổng cộng chỉ còn hơn ba mươi lượng, ta tìm đâu ra bốn mươi lượng chứ.”

“Ta hỏi chàng có đưa không!”

“Đưa, 37 lượng 426 văn đưa hết.”

Rồi...hai vợ chồng này đã bị cướp hết tiền...không biết sao NT có cảm giác họ sẽ còn dây dưa với Bé Nha nữa.... cái ông Lý Đại Lực thật là cực phẩm mà! = _ ="

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Được giá cao

Nếu không sao nàng có thể về được!

Những lời này Lương Nhị Lang chưa nói ra, nhưng chỉ cần nghĩ tới đã sợ.

Trong bụng Lý Tiểu Ngọc mang thai hài tử của hần, nếu mà tên hỗn đản kia không thả người thì hần phải tìm bọn họ liều mạng.

Hơn nữa bây giờ không có bạc, mẹ vợ sớm muộn gì cũng đuổi hần khỏi cửa, đến lúc đó nhà cũ của Lương gia lại bị đại phòng chiếm, làm sao sống đây.

Hần dang tay ôm Lý Tiểu Ngọc, vùi đầu vào cổ nàng, “Cũng may bọn họ thả người, Tiểu Ngọc, nàng có bị thương ở đâu không? Con của chúng ta khỏe không?”

Đáng tiếc lúc này Lý Tiểu Ngọc không nghe được Lương Nhị Lang đang nói gì.

Nàng chỉ cảm thấy trời sập đất lún, trong đầu trống rỗng.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Sáng sớm hôm sau, Lương Đại Lang thức dậy liền đi thuê xe bò.

Hôm nay bọn họ muốn bán nhiều đồ nên muốn đến sớm tranh quầy hàng.

Com sáng cũng không kịp ăn đã nhanh chóng lấy giỏ, lưới, túi, ki hốt rác mà Lương lão cha bện, cùng với cá và thảo dược bỏ đầy lên xe.

Có thể bán chút nào hay chút ấy.

Lúc tới chợ thì hai người tách ra, Lương Đại Lang đi bán cá, Bạch Lê Hoa đem theo Tiết Thái đi bán giò, đồ vật linh tinh.

Sau khi chiếm được vị trí, vì vẫn còn sớm nên người họp chợ không nhiều, Bạch Lê Hoa liền dặn dò Tiết Thái: “Chờ lát nữa nhất định phải ra sức hét to, lễ phép, nhìn thấy người lớn tuổi thì kêu gia gia nãi nãi, trung niên thì kêu thúc thúc bá bá, còn trẻ tuổi thì kêu ca ca tỷ tỷ nhé.”

Tiết Thái vốn dĩ không muốn hét to, nhưng hần bị Bạch Lê Hoa dùng cá kho mua chuộc.

Còn chưa có người đã bắt đầu luyện tập, “Thúc thúc bá bá, đến xem giò đi, gia gia con bện chắc lắm!”

Đại nương bán trang sức cho cô nương ở bên cạnh thấy, nhin không được cười nói, “Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện.”

Bạch Lê Hoa nói: “Không có cách nào, nhà nghèo nên hải tử cũng sớm giúp việc.”

Vừa nghe lời này, Tiết Thái càng ra sức kêu, “Thúc thúc bá bá, đến xem giỏ đi, chỉ có một lượng bạc một cái, tuyệt đối có lời!”

Dọa Bạch Lê Hoa nhanh chóng che miệng hắt lại.

Một lượng bạc một cái giỏ, muốn giết người sao!

Chẳng qua chỉ là nháo một chút, nhưng giọng nói của hắt lại thu hút hai người.

Một người mặt tròn, một người mặt vuông, đều là về mặt đầy tính toán.

Nam tử mặt vuông hỏi: “Giỏ này của người làm bằng vàng hay sao? Một lượng bạc một cái!”

“Tiểu hải tử này không hiểu chuyện nên làm ầm ĩ. Giỏ chỉ cần mười tám văn là đủ rồi.” Bạch Lê Hoa cười lạnh nói.

Tục ngữ nói rất đúng, không giò tay đánh mặt người đang cười! Tuy hai người này tới không có ý tốt, nhưng Bạch Lê Hoa đang buôn bán, nên chút đạo lý này vẫn hiểu.

Nam tử mặt vuông vẫn ghét bỏ, “Mười tám văn? Vẫn còn mắc quá, ta vừa thấy có sạp bán có mười sáu văn thôi.”

“Ngài phải nhìn kỹ thuật bện nha, ngài xem giỏ này bện rất chắc, ngài chỉ bỏ mười tám văn tiền mua về lại có thể dùng đến mười tám năm đó!”

Lời này của nàng có ý tứ, tuy hơi khoa trương nhưng lại chọc mọi người cười.

Kia nam tử cầm giỏ nhìn nhìn, đúng là không tệ.

Nhưng vẫn cứ có chút do dự, “Giỏ này của người thật sự có thể dùng mười tám năm sao?”

Bạch Lê Hoa: “.....”

Nàng nhìn cách ăn mặt của hai người này thì không hề nghèo, vậy mà có chút tiền cũng soi mói?

Theo lý luận thì mười tám năm không xài thì đồ gì cũng bị mối mọt ăn hết.”

“Có thể!” Bạch Lê Hoa nghĩ nghĩ, “Nhưng mà sẽ tốn một lượng bạc.”

Thấy nàng khoác lác, nam tử mặt tròn vẫn luôn im lặng hỏi: “Nếu chúng ta dùng không được mười tám năm thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Có tài kinh doanh

Bạch Lê Hoa nói: “Nếu dùng không được thì ta bồi thường cho ngài mười lượng bạc! Tất nhiên điều kiện tiên quyết là không được cố ý phá nó!”

“Được, một lượng thì một lượng.” Hai nam tử nhìn nhau, “Ta lại muốn nhìn xem tay nghề gì mà lợi hại như vậy.”

Lúc sau tiền trao cháo múc.

Bạch Lê Hoa tùy tay chọn một cái từ trong đồng giỏ đưa cho nam tử mặt vuông.

Nhìn hành động của nàng, nam tử mặt tròn nhứ này, “Tiểu cô nương, cho ta hỏi, giỏ một lượng bạc này có gì khác với giỏ mười tám văn tiền chứ?”

“Tất nhiên là có, giỏ mười tám văn thì chỉ có thể dùng 3-4 năm, nhưng giỏ một lượng bạc thì ta sẽ luôn đổi cho ngài, đến đủ mười tám năm. Đây, đại ca, tên ta là Bạch Lê Hoa ở Lương gia trong Chu Tiên thôn, sau này nếu giỏ các người hỏng rồi thì cứ trực tiếp đến đổi là được, mười tám năm chỉ có nhiều chứ không ít!”

Nam tử mặt tròn: “...”

Nam tử mặt vuông: “...”

Hai người thật lâu vẫn không nói nổi lời nào.

Một lúc lâu sau, nam tử mặt vuông mới nói với về mặt đưa đám, “Đệ đệ, ta lại bị lừa đúng không?”

“Lớn thế này mà chỉ biết khóc!” Mặt tròn răn dạy mặt vuông rồi nhìn Bạch Lê Hoa, lập tức thay đổi về mặt, cười tủm tỉm nói: “Tiểu cô nương, ta nhớ lúc nãy ngươi nói mười tám văn tiền mua về dùng được mười tám năm, ta nghe rõ ràng, sao bây giờ lại biến thành một lượng bạc vậy?”

Hắn nói không nhanh không chậm, tỏ vẻ nắm chắc thắng lợi.

Người xem chung quanh cũng gật đầu đồng ý.

“Đúng đúng, đệ đệ, vẫn là ngươi thông minh.” Mặt vuông nghĩ lại, thu hồi về mặt đưa đám, hất cằm về phía Bạch Lê Hoa, “Ngươi, mau giải thích cho rõ!”

Ai biết ngươi lại tích cực như vậy!

Bạch Lê Hoa suy nghĩ rồi chỉ vào đồng hồ trước mặt mình xòe tay, “Toàn bộ giò mười tám văn tiền ở đây có thể dùng đến mười tám năm cũng không sai chứ? Nếu không sai thì các ngài còn có gì không rõ chứ!”

Khi nàng nói thì nhìn thẳng vào mắt bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh, không thẹn với lương tâm.

Mặt vuông không nhận được gãi đầu.

Nhìn bộ dáng mờ mịt của bọn họ, Bạch Lê Hoa cười trộm, thật ra đây là điển hình của việc trộm đổi khái niệm.

Mặt vuông vẫn tiếp tục tính: Tay trái là mười tám năm, tay phải là mười tám văn, nhìn tay trái rồi lại nhìn tay phải, hắn hoàn toàn mơ hồ.

Hắn vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng nhưng không thể nói ra.

Không khỏi nóng nảy, liên tục kéo tay mặt tròn, bảo hắn nghĩ cách.

Lại bị mặt tròn hung hăng trừng về.

Sau khi trừng mắt nhìn mặt vuông, mặt tròn đột nhiên vỗ tay: “Hay, không ngờ tiểu cô nương bán giò mà cũng dẻo miệng như vậy, Đoàn mỡ hôm nay coi như dùng một lượng bạc kết bằng hữu với cô nương!”

“Đoàn đại ca khách khí rồi.” Bạch Lê Hoa vừa đưa giò cho bọn họ vừa hỏi: “Ngài còn cần gì khác ngoài giò không? Như cũ, ngài nói sao thì tính như vậy!”

Đoàn Nguyên Tây phát tay, “Được rồi được rồi, không dám.”

Một lượng bạc chỉ sợ đã có thể mua hết đồ ở đây của nàng. Cô nương này thật dẻo miệng, nhìn bình thường như vậy nhưng lại rất có tài kinh doanh.

Đoàn Nguyên Tây đưa giò cho ca ca đứng bên cạnh, nhìn Bạch Lê Hoa nói: “Bạch cô nương, không bằng chúng ta giao dịch một chút đi?”

Lúc này người tới họp chợ đã bắt đầu tới đông, Lê Hoa phân phó Tiết Thái rao hàng.

Vừa khó xử nói, “Ta là dân thôn quê thì có thể làm giao dịch gì chứ?”

Đoàn Nguyên Tây cười, “Thôi đi, ta đây cũng không miễn cưỡng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Đồng Nhân Đường

Sau khi huynh đệ Đoàn Nguyên Tây đi rồi, Bạch Lê Hoa cũng không có thời gian nghĩ xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Chỉ là trực giác cho rằng không đáp ứng thì tốt hơn.

Đầu tiên, tuy quần áo hai người này không tệ nhưng cũng chỉ là không có miếng vá, vậy mà một số tiền không nhỏ như một lượng bạc, ban đầu thì keo kiệt bủn xỉn, nhưng sau đó lại đồng ý bỏ ra để mua giò. Hơn nữa về mặt hắn lại khôn khéo tính toán, thật quá kỳ lạ.

Đang nghĩ ngợi thì đại nương bên cạnh đã nói với ánh mắt hâm mộ, “Muội tử, người thật dẻo miệng nha.”

Bạch Lê Hoa chỉ cười.

Rồi hần rao hàng với khách nhân trên đường, “Đến xem đến xem, tay nghề bện giỏ lão luyện, túi lưới, cái ky, kỹ thuật tốt, có tiền là bán, chỉ có mười mấy văn mua rất đáng tiền, không nên bỏ qua!”

Người mập thì giọng thật hay không hề sai.

Bạch Lê Hoa tuy béo nhưng giọng nói hay số một.

Giọng trong trẻo sáng sủa, lời hét chào hàng rất thuận miệng, nghe như hát vậy.

Miệng nàng vô cùng ngọt, lại dẻo miệng, loại khách nào cũng có thể ứng phó, nên lo nói chuyện với bọn họ và lấy tiền.

Tiết Thái phụ trách gói đồ vật cho khách, thuận tiện nhìn chăm chăm những người muốn tiện tay trộm đồ, không lâu sau thì một đồng đồ vật trước mặt đều bán được bảy tám phần.

Chưa đến giữa trưa đã bán hết.

Tâm tình của Bạch Lê Hoa rất tốt, thấy người bán hồ lô đường thì bỏ hai văn tiền mua hai xâu.

Bởi vì nhiều cá nên bây giờ Lương Đại Lang vẫn chưa bán xong.

Hơn nữa lúc này đang rất đông, bởi vì cá nhà người lúc này đều đã sắp chết, còn cá trong chậu nhà bọn họ thì còn bơi khỏe mạnh trong nước, không biết nguyên nhân có phải là do nước trong không gian hay không.

Bạch Lê Hoa vốn dĩ muốn hỗ trợ, nhưng Lương Đại Lang không cho.

Bởi vì cá rất tanh.

Trên mặt đất một mảnh ô uế, hần sọt trên người nàng cũng dính mùi tanh này thì sẽ chịu không nổi.

Lương Đại Lang biết Bạch Lê Hoa là người ưa sạch sẽ, từ khi đầu nàng khỏe lại thì mỗi ngày tóc đều buộc thật chỉnh tề, quần áo sạch sẽ, mỗi ngày trước khi ngủ đều phải tắm rửa, nếu một thân đầy mùi tanh chắc chắn sẽ chịu không nổi.

Bạch Lê Hoa nghĩ một chút rồi đáp ứng, đúng thật là nàng không thích mùi cá tanh, đúng lúc đem được liệu đi bán cho tiệm dược.

Trước đây nàng có tìm hiểu, trong thị trấn này thì có hai tiệm dược lớn.

Thứ nhất là Đồng Nhân Đường của Lâm gia, thứ hai là Diệu Thủ Quán của Chu gia.

Bạch Lê Hoa trước đi xem giá ở Đồng Nhân Đường, vừa vào cửa thì thấy hai người mua giỏ một lượng bạc ở trong, trông không có vẻ gì đến xem bệnh mà lại giống như chủ quán, nàng dừng chân xoay người muốn chạy.

Nhưng Đoàn Nguyên Đông đã thấy nàng, liền lôi kéo tay áo Đoàn Nguyên Tây kêu ầm ĩ, “Đệ đệ, đệ đệ, nữ nhân kia tới!”

Đoàn Nguyên Tây quay đầu lại cười với Bạch Lê Hoa, chấp tay nói: “Bạch cô nương?”

Bây giờ muốn chạy cũng không có cách.

Bạch Lê Hoa dừng chân lại, mặt gượng cười, “Thì ra là Đoàn đại ca, sao các huynh lại ở đây?”

Đoàn Nguyên Đông giành trước nói: “Gián của hàng này là do ta và đệ đệ trông!”

Quả nhiên là vậy.

Bạch Lê Hoa gật đầu, nhìn chung quanh tiệm thấy giống như Diệu Thủ Quán, Đồng Nhân Đường cũng không chỉ là tiệm thuốc mà còn có đại phu ngồi bên trong xem bệnh, bây giờ thấy người xem bệnh đã đứng xếp hàng đến ngoài cửa.

Nàng nói: “Đã sớm nghe nói Đồng Nhân Đường là y quán lớn nhất trong thị trấn, hôm nay đã thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Đoàn Nguyên Tây cười, xem như tiếp nhận lời nịnh hót của nàng.

Rồi sau đó lại hỏi, “Cô nương là đến xem bệnh hay là bán dược?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Giao dịch

Bạch Lê Hoa không chút nghĩ ngợi liền nói: “Đến xem bệnh!”

Đoàn Nguyên Tây hít mắt nhìn nàng, tuy cô nương này hơi béo, nhưng sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt sáng ngời, tóc sáng bóng bình thường, không giống như là đang có bệnh.

Không khỏi hỏi, “Cô nương cảm thấy nơi nào không khỏe?”

“Ta...” Nàng làm gì có chỗ nào không khỏe chứ! Bạch Lê Hoa suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: “Ta muốn hỏi một chút, ta đã mười bốn tuổi nhưng sao vẫn không có nguyệt sự!”

Có lẽ là vấn đề thời gian, ở đây thì cô nương mười hai mười ba tuổi đã có nguyệt sự, nhưng nàng mười bốn tuổi rồi mà vẫn chưa tới. Tuy Bạch Lê Hoa rất rõ mình không có vấn đề gì, nhưng nếu đã nói mình đến xem bệnh thì cũng phải có chỗ không thoải mái.

Mà vấn đề này lại đúng lúc hợp với việc vừa rồi nàng do dự.

Thầy thuốc lòng như cha mẹ, Đoàn Nguyên Tây cũng không nghĩ nhiều, “Cái này cũng đơn giản, để ta lấy bình nhỏ có hai loại thuốc bổ khí huyết cho muội là được.”

Bạch liên hoa liền tục xua tay, “Không, không được, ta không có tiền.”

Nụ cười trên mặt Đoàn Nguyên Tây hơi cứng lại, không phải hấn vừa mới bỏ một lượng bạc mua một cái giỏ của nàng ta sao?

Nhưng cũng đúng lúc chứng minh ánh mắt hấn không tệ.

“Không sao, nếu Đoàn mỗ đã nhận muội là bằng hữu thì tất nhiên sẽ không khiến muội khó xử!” Hấn nói rồi quay đầu phân phó Đoàn Nguyên Đông, “Ca ca, huynh nói với Phuong đại phu một tiếng, bạc thì tính cho ta.”

Đoàn Nguyên Đông tuy bất mãn, nhưng vẫn đi.

Tục ngữ nói rất đúng, không có chuyện thì sẽ không lấy lòng, không phải kẻ gian trá thì cũng là ăn trộm!

Dự cảm của Bạch Lê Hoa càng mãnh liệt: “Đây... Sao ta không biết xấu hổ như vậy chứ! Ta đi trước...”

Nói xong liền muốn rời đi.

Đoàn Nguyên Tây giữ chặt tay nàng, vẻ mặt hơi khó xử: “Bạch cô nương, xin hãy từ từ, thật ra hôm nay Đoàn mỗ có chuyện cần muội giúp!”

“Là như thế này.” Hấn nói, “Ta muốn cô nương phụ trách việc nhập hàng khi tiệm chúng ta mua dược liệu.”

Còn không phải hấn nhìn trúng sự cơ trí của Bạch Lê Hoa sao? Chỉ cần nàng có thể chấp nhận thì còn sợ gì không được chứ!

Bạch Lê Hoa trầm ngâm, “Vị trí này, có rất nhiều người muốn làm.”

“Tất nhiên rồi, hay chúng ta vào trong nói chuyện nhé?”

Bạch Lê Hoa đi theo vào buồng trong rồi ngồi xuống ghế, nơi này cách rèm cửa, bên ngoài không nghe được bọn họ nói chuyện, cũng khá thoải mái.

Chỉ nghe Đoàn Nguyên Tây nói, “Bạch cô nương, chỉ cần muội có thể phụ trách chọn mua thì một tháng ta sẽ cho muội một lượng bạc tiền công.”

“Tiền công rất hấp dẫn nha.” Bạch Lê Hoa cười một chút, “Vậy huynh có yêu cầu gì?”

“Cái này thì dễ bàn!” Đoàn Nguyên Tây nói, “Chỉ cần người có thể thuyết phục những thương gia dược liệu khiến cho bọn họ chỉ bán dược liệu cho Đồng Nhân Đường thôi là được. Tất nhiên giá cả thế nào thì cũng muốn ép xuống, nhưng cũng không vói, giấy trắng mực đen, chúng ta trước cứ ký hiệp ước đã!”

Xem ra Đồng Nhân Đường này là muốn một mình độc chiếm nha!

Quả nhiên có tính toán.

Bạch Lê Hoa rút cuộc hiểu rõ vì sao huynh đệ Đoàn gia muốn tìm nàng.

Nhưng nàng không muốn giao tiếp với nhiều người như vậy.

Liền nói: “Ta không hiểu được liệu nha, lỡ như người ta giả mạo được liệu kém thì không phải sẽ bị lỗ lớn sao? Đoàn đại ca vẫn nên tìm người rành nghề đi!”

Vốn dĩ nàng cho rằng có thể cự tuyệt, nhưng sau khi Đoàn Nguyên Tây nghe nàng lời nói xong thì càng cao hứng.

Hắn đắc chí nói, “Muội yên tâm, lúc mua sắm ta sẽ cho người khác đi theo, lúc đó hắn nói được là được, không được thì muội cứ khước từ là xong. Chúng ta là y quán lớn như vậy, tất nhiên chất lượng được phải được kiểm tra kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Đồng Nhân - Diệu Thủ

Bạch Lê Hoa nói: “Đề ta về suy nghĩ đã.”

“Cũng được.”

Đoạn nguyên tây thực sáng khoái, tiễn Bạch Lê Hoa cửa rồi đưa bình dược nhỏ cho nàng, “Đây xem như là chút tâm ý của ta.”

Bạch Lê Hoa tiếp nhận gói thuốc rồi lại nhớ tới chuyện lúc trước nàng đáp ứng với Trình Tây.

“Đoàn đại ca, nơi này của các huynh có thiếu đại phu không?”

Trình Tây này, tuy y thuật không ra sao, nhưng một lòng muốn từ ô gà bay ra thành phượng hoàng, một thân y thuật uổng phí nên không muốn xem bệnh cho người trong thôn, cho nên lúc trước Bạch Lê Hoa đáp ứng hắn đề cho hắn vào y quán trong thị trấn làm.

“Không thiếu.” Hắn nói, “Nhưng nếu Bạch cô nương nếu đã mở miệng thì có thể thiếu!”

Hắn nói rõ ta cần đại phu là xem mặt mũi của Bạch Lê Hoa, nếu người muốn cho đại phu vào làm ở Đồng Nhân Đường thì đến giúp ta.

Vừa đúng ý của Bạch Lê Hoa.

Trình Tây kia cũng không phải là thứ tốt gì, vào trong thị trấn cũng chỉ gây tai họa, chỉ cần vào Đồng Nhân Đường thì sau này có chuyện gì thì nàng cũng không còn liên quan tới hắn nữa.

“Ta có đồng hương tên Trình Tây vẫn luôn muốn vào Đồng Nhân Đường, huynh xem...”

“Đây chỉ cần một câu nói của Bạch cô nương là xong mà!” Đoạn Nguyên Tây cười cáo già.

Bạch Lê Hoa cũng cười, “Ta về kêu hắn đến tìm huynh.”

Ra khỏi Đồng Nhân Đường, Bạch Lê Hoa đi thẳng đến Diệu Thủ Quán.

So sánh với trang hoàng của Đồng Nhân Đường, Diệu Thủ Quán có vẻ rất đơn giản, hai gian phòng ở, một gian xem bệnh, một gian để dược liệu, hai bên đều chèn chúc.

Bạch Lê Hoa đi qua chỗ lấy dược, hai gã sai vặt phối dược bận đến chân không chạm đất.

Mà chỉ có ba đại phu xem bệnh.

Gi thế này? Đây là Diệu Thủ Quán nổi danh cùng với Đồng Nhân Đường sao? Bên trong Đồng Nhân Đường ít nhất cũng có năm đại phu, bảy tám gã sai vặt.

Bởi vì nàng mang theo dược liệu vào, gã sai vặt vừa thấy nàng liền vội vàng mời nàng vào, “Phúc thúc, thu dược này!”

Nam tử trung niên tên Phúc thúc đang tính sổ, sau khi nghe có người bán dược thì đi lại, dựa theo chủng loại Bạch Lê Hoa đã phân ra, nhanh chóng cân rồi tính tiền.

Bởi vì trong đó có dược liệu tốt như hà thủ ô nên tổng cộng được 5 lượng 720 văn tiền.

Lúc Bạch Lê Hoa nghe thấy con số thì chấn động, thì ra dược liệu ở đây đáng giá như vậy.

Hình như biết được ý trong lòng của nàng, Phúc thúc tươi cười hơn hờ nói: “Dược liệu này lâu năm, phẩm chất tốt, cắt nát làm dược liệu rất tốt nên ta đều tính giá dược liệu thượng đẳng cho ngươi. Nếu về sau ngươi còn muốn bán thì đến y quán của ta, ta sẽ tính y như vậy cho ngươi.”

Phúc thúc nói thực hiền lành.

Bạch Lê Hoa thật không hiểu hai y quán này.

Đồng Nhân Đường còn chưa ra tay mà sao Diệu Thủ Quán đã sợ bóng sợ gió.

Còn chưa nghĩ ra thì nghe Phúc thúc lại nói: “Chỉ là, y quán này của chúng ta cũng không biết có thể chống đỡ đến khi nào.”

“Phúc thúc, mọi người đều nói y quá của các ngươi và Đồng Nhân Đường là bằng nhau sao? Sao lại...”

“Đó là trước kia, bây giờ đại phu của chúng ta đều đã bị hai huynh đệ Đoàn gia dùng giá cao mời qua, không lâu sau chắc bọn họ sẽ cắt đứt con đường thu dược của chúng ta, đến lúc đó thì khổ.

Phúc thúc vừa thở dài, vừa đưa bạc cho Bạch Lê Hoa, “Được rồi, về sau có dược liệu thì nhớ đưa cho Phúc thúc, giá cả phải chăng cho ngươi.”

Về mặt rất thành khẩn.

Bạch Lê Hoa nghĩ nghĩ, hỏi “Phúc thúc, vậy chỗ này của các ngươi thiếu đại phu sao?”

Phúc thúc nhếch miệng cười, “Sao? Tiểu cô nương ngươi cũng biết y thuật?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Khảo nghiệm

Không đợi Bạch Lê Hoa đáp lời đã lác đầu, “Không thể không thể, ta không để ngươi phá danh tiếng của Diệu Thủ Y Quán của ta..”

Phúc thúc nhìn thì thấy tuy rằng tiểu cô nương cả người tản ra một luồng linh khí, nhưng mà tuổi còn quá nhỏ thì y thuật được bao nhiêu chứ.

Bạch Lê Hoa cũng không miễn cưỡng, “Nếu ta làm học đồ ở đây thì sao?”

Trình tây vừa đi thì trong thôn sẽ không có đại phu. Nếu lúc này trở thành học đồ ở Diệu Thủ quán thì sẽ làm cho người ta tin phục.

Phúc thúc suy nghĩ, bởi vì Đồng Nhân Đường giờ trò quý nên đã có mấy đại phu trong cửa hàng bỏ đi, vốn dĩ nhân thủ đã không đủ, nếu cô nương này có thể hiểu chút dược liệu thì cũng có thể hỗ trợ phối dược.

“Cô nương, ngươi nghĩ kĩ đi, học đồ sẽ không có tiền công, lão đại phu đem theo ngươi, còn học được nhiều hay ít là do bản lĩnh của ngươi.”

Thấy nàng gật đầu, Phúc thúc vén màn, vừa đi vừa nói: “Vậy người đi lại đây với ta.”

Bên trong là dược phòng, dược thu dược đều để bên trong, ở đó có hai dược đồng đang cắt dược.

Nhìn thấy Phúc thúc đi vào, đều cung kính chào, “Phúc thúc.”

Phúc thúc lên tiếng, dẫn Bạch Lê Hoa sang bên cạnh, ở đó để một đồng dược liệu chính tề không có dán nhãn.

Dược đồng thuận thực đem dược liệu đã cắt xong bỏ vào hộp.

Phúc thúc chỉ mấy cái, “Ngươi nói xem đây là gì?”

“Hoàng cầm, có hiệu quả thanh nhiệt.”

“Tế tân, quế chi để thông khí, rẽ sắn, sài hồ để giải nhiệt.”

“Thiên ma, câu đằng, sao với cương tằm, địa long và ngô công chủ yếu để trị viêm gan.”

“Khương hoạt, độc hoạt, mộc qua, hải phong đằng, chữa phong thấp.”

“Đương quy, xuyên khung, úc kim, rẽ sô đồ, để máu lưu thông không ứ đọng.”

.....

Ý định ban đầu của Phúc thúc là muốn xem nàng có bản lĩnh gì, nhưng lúc này Bạch Lê Hoa lại nói được từng loại dược liệu vào công hiệu chữa trị của chúng.

Hai tiểu đồng cắt dược há miệng thật to như gấp quỳ.

Phúc thúc cũng có chút kinh ngạc.

Dược liệu đó đều đã được nhóm tiểu đồng cắt xong, nhưng cô nương này không cần nhìn cũng có thể nói ra, còn cái nào cũng đúng. Hắn gật đầu.

“Thật tốt, ta hỏi ngươi, người xưa gọi quan hệ của đơn vị dược và các dược liệu pha thuốc là “thất tình”, ngươi có biết “thất tình” là nói đến cái gì không?”

Thất tình, không phải nói đến chuyện tình cảm.

Phúc thúc đây là cố ý đánh lừa nàng.

Bạch Lê Hoa nói, “Thất tình chỉ chính là sự tương hợp giữa dược liệu và pha trộn dược liệu, chúng cùng một đường, cùng thừa nhận, cùng lợi dụng lẫn nhau, cùng khắc chế lẫn nhau, là hình thức phối các loại dược tương phản với nhau. Nhưng ta cho rằng có một vài loại dược liệu nếu phối với nhau có thể tạo ra hiệu quả trị liệu lớn hơn. Còn có vài loại dược liệu khi phối với nhau có thể giải độc, nhưng khi dùng dược liệu có độc tính hay dược liệu quá mạnh thì phải vô cùng chú ý. Cuối cùng, có một số loại dược liệu vốn dĩ không có độc, nhưng phối với nhau sẽ sinh ra một loại độc mới, chúng ta cũng phải tránh sử dụng.”

Nghe nàng nói xong thì Phúc thúc gật đầu, thất tình là phương thức phối dược mà tất cả các y giả đều phải biết, nhưng bốn điểm phía sau không có nhiều người chú ý.

Hắn nhìn ánh mắt của Bạch Lê Hoa, rất vừa lòng mà còn có vài phần khen ngợi.

“Không tồi, không tồi, ngươi lại đây với ta.”

Bạch Lê Hoa đi theo Phúc thúc đi vào nơi xem bệnh, có một đại phu râu hoa râm đang ngồi trên ghế bắt mạch cho người bệnh.

Ở phía sau còn có một hàng người già đang xếp hàng chờ khám bệnh, tiếng thống khổ rên rỉ, tiếng thúc giục, tiếng cầu xin tràn ngập y quán.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Học đồ

Phúc thúc nhìn ở trong số người này rồi chỉ vào một nam nhân xanh xao vàng vọt, xương gò má hõm sâu xuống, nói, “Ngươi xem cho hắn đi.”

Người này tên là Lưu Phú Quý, trong nhà rất giàu có không thiếu ăn, nhưng không biết vì sao mà từ ba tháng trước bắt đầu gầy dần đi. Có người nói hắn bị hồ ly tinh hút tinh khí, nhưng bà cốt đạo sĩ tới cửa nhưng vẫn càng ngày càng ốm. Hắn cũng đã uống mấy thang thuốc ở y quán bọn họ nhưng đều không có tác dụng.

Cũng coi như là một phiền toái của y quán.

Lưu Phú Quý ngồi lên ghế.

Bạch Lê Hoa hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Lưu Phú Quý lắc đầu, “Không có.”

Tiếp theo thì nàng xem mạch, nhìn lưỡi rồi xem dưới mí mắt.

Đều biểu hiện không có bệnh nặng gì.

Nhưng mà trong Trung y có nhấn mạnh rằng thận là nền tảng bẩm sinh của con người, còn lá lách và dạ dày là nền tảng học được của con người.

Bạch Lê Hoa nói với Phúc thúc: “Dạ dày bị rối loạn khiến khí huyết không lưu thông dẫn đến mệt mỏi, khí huyết không lưu thông thì không thể nuôi

đường cơ thể, làm cho cơ thể xanh xao vàng vọt. Để cho khí huyết lưu thông, tăng cảm giác thèm ăn, cân bằng dinh dưỡng thì có thể dùng nhân sâm, bạch thuật, phục linh, cam thảo để bổ khí dưỡng dạ dày.”

“Không tồi.” Phúc thúc gật đầu, “Lúc trước đại phu trong y quán chung ta cũng khai được như vậy, nhưng nửa tháng rồi mà bệnh tình của Lưu công tử cũng không tốt hơn mà còn có phần chuyển biến xấu đi, người thấy sao?”

Loại tình huống này, chỉ có thể là dạ dày đã bị thương.

Bạch Lê Hoa hỏi: “Trong khoảng thời gian này, có phải ông hay có biểu hiện chán ăn, không phấn chấn?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định thì Bạch Lê Hoa nói, “Vậy thì dùng 500 tiền thương truật, 250 tiền thực địa hoàng, 10 tiền gừng bào khô, bỏ chung vào nghiền nát, thêm bột nhào vào vò thành viên nhỏ, tính số viên mỗi ngày, uống bằng nước ấm.”

“Đừng!” Đại phu râu hoa râm ở bên cạnh, không thêm đề ý tới bệnh nhân trước mặt mình, vỗ bàn kích động nói: “Có thể sau khi ăn thì uống phục linh, cố gắng giữ tinh thần phấn chấn thì không lâu sau sẽ khỏi hẳn.”

Ánh mắt Phúc thúc nhìn Bạch Lê Hoa đã không chỉ còn là kinh ngạc.

Nhưng nhấn vẫn không thể tin nổi nữ oa nhỏ tuổi như vậy mà lại có thể kê được đơn thuốc cho người ta.

Hắn liền tiếp chỉ mấy bệnh nhân cho Bạch Lê Hoa khám, toàn bộ ba vị đại phu trong y quán đều ở bên cạnh nhìn.

Bạch Lê Hoa không hề sợ hãi, xem mạch từng người một, hỏi bệnh tình, kê đơn thuốc.

Giống như lúc trước nàng đã nói, chú ý phối hợp các loại dược thảo với nhau, phương thuốc này các đại phu căn bản chưa từng nghe qua, nhưng nếu nghĩ kỹ thì lại cảm thấy vô cùng chính xác.

Sau khi khám xong mấy bệnh nhân thì ba vị đại phu cũng học được không ít điều, Bò đại phu thậm chí còn trực tiếp hỏi, “Cô nương, ngài có phải là đệ tử của Hiên Viên tiên bối không?”

Nếu không tuổi còn nhỏ làm sao có thể có trình độ cao như vậy.

Bạch Lê Hoa không rõ, “Đó là ai?”

“Vậy mà người cũng không biết?” Hán tử trung niên đang xếp hàng chờ chữa bệnh ở bên cạnh nói vô cùng ngưỡng mộ, “Hiên Viên Hồng, hành nghề y 60 năm, diệu thủ hồi xuân, là Hoa Đà tái thế, có thể nói là thánh y của triều đại này! Không phải khoa trương chứ nếu Diêm Vương kêu người canh ba chết thì ông ấy có thể giữ người còn sống đến canh năm đó!”

Nam tử bên này còn đang nói liếng thoắng thì một hán tử bên cạnh đã vô cùng khinh thường nói, “Chắc gần đây người không đi tù lâu rồi, tin tức thật lỗi thời. Hiên Viên Hồng kia đã sớm bị bắt rồi, không chỉ đầu hán khó giữ mà ngay cả toàn bộ người nhà của hắn cũng không thoát!”

“Xôn xao...”

Cả đời Hiên Viên hồng thích làm việc thiện, có người không trả nổi tiền thuốc thì đều tự lấy tiền mình trả, ông có danh vọng rất cao trong lòng bá tánh. Lúc này mọi người đều xôn xao không tin lời của hán tử

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Học đồ (2)

“Các người đừng vội không tin, Hiên Viên Hồng này dùng thạch tín để chữa bệnh cho Định Quốc Công, kết quả hẳn lại chết trước, bây giờ tiểu hầu gia không có cha, làm sao họ nhận được? Tất nhiên là phải bắt hết cả họ Hiên Viên rồi!”

Có người hỏi: “Còn đồ đệ của hắn đâu?”

“Đồ đệ? Chạy toán loạn rồi.” Hán tử nói, giọng nói có chút thỗn thức, “Chỉ tiếc tiểu tôn tử của hắn cũng gặp họa theo.”

“Vậy Hiên Viên gia chẳng phải sẽ bị diệt môn sao? Người nói xem tiểu hầu gia này sao lại có thể tàn nhẫn như vậy!”

“Suyt!” Người bên cạnh đưa ngón tay lên miệng, “Chúng ta không thể bàn tán về tiểu hầu gia này đâu, đừng nói lung tung.”

Bạch Lê Hoa đang nghe đến mê mẩn, lại nghe Phúc thúc nói: “Cô nương, người lại đây với ta.”

Vốn dĩ hẳn không tin y thuật của tiểu cô nương này, nhưng bây giờ hẳn đã tin hoàn toàn nên muốn thương lượng chuyện tiền công.

“Cô nương, ta đã thấy bản lĩnh của cô rồi. Chỉ trách Phúc thúc có mắt không trông, cô đừng trách ta.” Sau khi khách sáo vài lời, hẳn nói vào chính sự: “Tiền công của y quán chúng ta mỗi tháng một lượng bạc, cô vừa mới đến nên ta sẽ tính cho cô 800 văn được không?”

Bạch Lê Hoa suy nghĩ một chút rồi đáp ứng, chỉ nói trong nhà còn có chút sự tình nên muốn mấy ngày nữa mới có thể bắt đầu làm việc.

Tất nhiên rồi, nếu ngày mai nàng vào Diệu Thủ quán thì làm sao Trình Tây kia có thể vào Đồng Nhân Đường được đây!

Dù sao thì cũng phải để cho hẳn hưởng thụ mấy ngày chứ.

Sau khi bàn bạc xong, Bạch Lê Hoa đi ra khỏi y quán.

Nhìn trời thì chắc cũng đã trưa, phần lớn người họp chợ đều đã về nhà. Bên Lương Đại Lang chắc cũng đã bán xong.

Vốn dĩ nàng muốn đi tiệm vải để may mấy bộ đồ cho Lương Đại Lang, nhưng nhìn số bạc trong tay thì lại thôi.

Bây giờ quan trọng nhất là kiếm đủ tiền để nộp thuế và đóng học phí đọc sách cho Đại Lang.

Đang muốn xoay người đi tìm Lương Đại Lang thì Hà Cô trong tiệm may tình mắt nhìn thấy nàng trước, không nói tiếng nào đã kéo người vào cửa hàng.

“A Noãn, mỗi ngày ta đều nhìn ra đường tìm người nhưng mãi đến hôm nay người mới tới.”

Lúc nghe người khác gọi mình là A Noãn, vốn dĩ Bạch Lê Hoa còn hơi mơ hồ, xưng hô này đã bao lâu rồi không có người gọi?

Rõ ràng nàng xuyên qua chưa đến một tháng mà sao lại cảm thấy đã như mấy đời?

“Hà cô, có chuyện gì vậy?”

“Người quên mất rồi à?” Hà cô hơi oán trách nói, “Người nhìn bên kia kia.”

Nhìn theo tay nàng chỉ thì Bạch Lê Hoa chú ý tới một loạt hàng mẫu treo trong một góc nhỏ.

Chẳng qua những mẫu này khác với mẫu áo ngực nàng “thiết kế” ở chỗ có thêm chút vải phía dưới thoát nhìn giống yếm, nhưng vẫn có thể nâng bộ phận ấy lên khiến nó không bị xệ, các cô nương cũng dễ tiếp nhận hơn.

Bạch Lê Hoa có chút kinh hi: “Đây là, đồng ý sao?”

Hà cô gật đầu, “Nhưng chủ tử nhà ta sửa thiết kế lại một chút, nàng ấy đã dặn ta, dù sao đây cũng là do cô nương nghĩ ra trước, nếu cô không thích loại này thì chúng ta trực tiếp mua ý tưởng.”

Chủ tử này thật ra cũng có chút thú vị.

Hẳn nói mua, chẳng phải giống như việc độc quyền ở hiện đại sao.

Cũng là người rất có ý tưởng.

“Không sao, như vậy thật tốt, cứ làm như vậy là được. Còn việc chia hoa hồng...”

“Về việc chia hoa hồng thì chúng ta chia ba bảy nhé. Dù sao cũng là cùng nhau thiết kế, bọn ta vừa phải làm vừa phải bán, A Noãn người nhận ba phần lợi nhuận là xong.”

Lời nói này giống như nói nàng đã chiếm tiện nghi thật lớn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Việc làm ăn

Rõ ràng đây là ý tưởng của nàng, cái người chủ tử kia chỉ bỏ thêm miếng vải làm thành cái yếm mà lại trở thành cùng nhau thiết kế, đáng lẽ nên chia đôi lại trở thành chia ba bảy.

Cái người này thật không hổ là người làm ăn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cửa hàng, tú nương, vải dệt, cái gì cũng cần tiền, ba thành lợi nhuận này thật ra cũng không tệ.

Dù là bán đứt thì nàng là không chút nghĩ ngợi.

Bạch Lê Hoa vô cùng chân thành tươi cười nói: “Ta đây cảm tạ tỷ tỷ trước.”

Từ lão bán nương đến Hà cô, từ Hà cô đến tỷ tỷ. Nghe có vẻ vô cùng thân mật.

Dù sao cũng muốn bắt tay làm ăn.

Hà cô cười đi lấy giấy bút, viết khế ước. Bạch Lê Hoa thì nhìn chăm chú mấy chiếc áo ngực.

Mọi người đều biết áo ngực phải có số đo, thời đại này không thể đo cẩn thận được mà chỉ có thể ước lượng làm theo yêu cầu. Có tiểu cô nương chắc chắn ngại cởi quần áo ra cho tú nương đo nên doanh số chắc chắn không nhiều.

Mà vậy thì không có gọi tình gì hết.

Rộng thùng thình! Không hấp dẫn! Chỗ cần lộ thì không lộ!

Ở thời đại này ngoại trừ những thôn nhỏ thì việc một vợ một chồng rất hiếm. Nhất là những người có tiền, ai lại không muốn nuôi mấy cô vợ bé đẹp xinh ở trong nhà.

Không nói đâu xa, tên Vinh bán thịt heo trong thị trấn kia, trong nhà cũng có một lão bà hai tiểu thiếp.

Mà với những nữ nhân đó, cuộc sống đều lấy nam nhân làm chủ, chỉ cần tâm tư của nam nhân ở trên người các nàng là đủ rồi.

Cho nên cả ngày trong đầu chỉ suy nghĩ dùng thủ đoạn quyến rũ nào. Lúc này thì thứ đồ này chắc chắn sẽ rất thích hợp cho bọn họ dùng.

Chỉ tiếc rằng thị trấn này quá nhỏ, không biết có thị trường hay không.

Hà cô cảm khế ước ra, đúng lúc thấy Bạch Lê Hoa nhìn nội y lắc đầu thờ dài thì không khỏi buồn bực hỏi: “A Noãn, làm sao vậy?”

Bạch Lê Hoa thật thà nói: “Ta đang nghĩ thị trấn này của chúng ta quá nhỏ, nếu chúng ta có cửa hàng này ở nơi phồn thịnh hơn thì làm ăn chắc chắn không tệ.”

Những người đến thị trấn này phần lớn đều từ những thôn phụ cận.

Những người này phần lớn thời gian đều vui đùa trong ruộng, mặc những bộ đồ vải thô tiện nghi nhất, trong cuộc sống chỉ cần có ăn có mặc là đủ rồi.

Hà cô cười, “Vấn đề này ngươi yên tâm, cửa hàng này của ta chỉ là một trong số rất nhiều cửa hàng của chủ tử thôi, chúng ta trước tiên phát triển ở nơi này, nếu nơi khác cũng có nguồn tiêu thụ thì tất nhiên có thể vận chuyển sang đó, đến lúc đó không thiếu bạc cho ngươi đâu.”

Từ đầu đến cuối Hà cô chỉ nói “chủ tử”, không hề nói gì khác.

Bạch Lê Hoa nghĩ kỹ rồi vẫn nói ý tưởng trong đầu ra.

Hà cô là người làm ăn lâu năm, nhưng nói đến loại vấn đề này vẫn không khỏi đỏ mặt.

Sau khi hai người thương lượng một ít chi tiết cụ thể về kiểu dáng và chất liệu cùng với những điểm quan trọng cần chú ý.

Hà cô tuy xấu hổ nhưng mặt vẫn tràn đầy kinh hí nghe Bạch Lê Hoa giải thích, lâu lâu lại ghi xuống những điểm quan trọng vào sổ tay bên cạnh.

Là người làm ăn, ý tưởng của Bạch Lê Hoa tuy rằng lớn mật, nhưng rất mới mẻ độc đáo, nếu làm tốt thì chắc chắn có thể mang đến không ít lợi nhuận.

Sau khi ký khế ước với nhau, Hà cô lấy túi tiền móc ra một chuỗi tiền đồng giao cho Bạch Lê Hoa.

“Đây là tiền bán được trước đây, chia ba bảy, phần của ngươi là 632 văn, sổ sách ở đây, mỗi thứ thu chi đều được ghi xuống, ngươi xem đi, mỗi tháng chúng ta sẽ tính sổ vào ngày 15 nhé.”

Bạch Lê Hoa trực tiếp đóng sổ sách lại, “Không cần, ta tin các ngươi.”

Nếu đã dám cho nàng xem thì chắc chắn nàng sẽ không tìm ra lỗi gì, bây giờ mọi chuyện đều do một tay bọn họ xử lý, nàng cũng chỉ có thể tin tưởng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Hiên Viên Văn Hoán

Ở bên trong một nhả gian ở Thủy Hương lâu, lúc này Cát Lại Tử đang nín thở đứng chờ ở ngoài bình phong.

Trong lòng thầm nghĩ: Nếu tên này thật sự có tiền thì cầm da hổ đi rồi, mua thì mua, không mua thì thôi, cần gì phải bắt hắn chờ ở nơi này chứ!

Đây là tửu lầu vừa mới khai trương hai ngày trước, trang hoàng lịch sự tao nhã, đồ ăn rất tinh xảo là chỗ rất cao cấp.

Hắn chính là thấy tửu lầu trang hoàng đẹp đẽ mới nổi lên tâm tư muốn thử vận khí.

Vốn dĩ tiểu nhị ngăn hắn lại dưới lầu, nhưng không biết tại sao vừa nói đến da hổ liền mời hắn lên.

Hắn đã đưa da hổ qua nhưng người ở phía sau bình phong vẫn không nói lời nào.

Làm sao hắn không nóng nảy được chứ.

Chờ mãi chờ mãi, cuối cùng cũng nghe tiếng của người ở phía sau bình phong: “Da hổ này lấy ở đâu?”

Cát Lại Tử gượng cười nói: “Chường quày, da hổ này tất nhiên là săn được, người không biết chứ lão hổ này rất dung mãnh nha! Gầm một tiếng là lá cây đều rụng xuống hết, nhưng chẳng qua nhà của chúng ta mấy thế hệ đều là thợ săn nên có kinh nghiệm! Vậy nhưng cũng tốn rất nhiều sức đó!”

Cũng không phải Cát Lại Tử muốn nói dối, mà bởi vì hắn sợ sau khi hắn nói thật thì người đó sẽ cảm thấy lấy được thứ này rất dễ dàng, muốn ép giá.

Nam tử phía sau bình phong phát ra một tiếng cười khê.

Cát Lại Tử cũng không rõ hắn có ý gì, do dự mở miệng: “Chường quày, không phải chứ, ngài có thân phận cao quý nên mới muốn da hổ của ta, ngài xem tấm da hổ này của ta, màu long thật đẹp, toàn thân trên dưới không hề bị tổn hại, nếu làm thành đệm ngồi thì uy phong biết mấy!”

Một tấm da hổ hoàn chỉnh rất hiếm thấy.

Mặc nhiệm đứng ở phía sau Hiên Viên Văn Hoán, nhìn hắn vuốt ve tấm da lão hổ, mắt híp lại nhìn về phía bên kia bình phong. “Vậy người nói nói xem người săn lão hổ này như thế nào? Nếu người nói đúng thì chường quày nhà ta trọng thưởng.”

Hai chữ “Trọng thưởng” rơi vào tai Cát Lại Tử khiến hắn hơi dao động.

Nhưng hôm qua hắn vừa mới săn được bảo tử dưới sự giúp đỡ của Béo Nha, sao biết cách săn hổ chứ.

Hắn xoay tròn mắt, xoa tay nói, “Chường quày, đây là nghề kiếm cơm của chúng ta đó, ngài xem...”

Đáng tiếc người ở phía sau bình phong không bị lừa gạt, chỉ nghe người nọ nhẹ giọng nói: “Đây không phải là hàng lậu không sạch sẽ chứ.”

Nam tử bên cạnh hát đệm theo, “Chường quày, ta nghe nói mấy ngày trước trong phủ Huyện thái gia trong phủ vừa vận mất trộm, da hổ này không chừng là lấy từ trong phủ của Huyện thái gia đó.”

“Giờ chứ, đây sao là hàng lậu được!” trong lòng! Cát Lại Tử có chút không thoải mái, “Nếu các người không muốn mua thì trả da hổ lại cho ta, có rất nhiều người muốn mua.”

Đây là kẻ có tiền mà sao nhiều chuyện đến vậy!

Nhưng Hiên Viên Văn Hoán cảm giác được tim hoài không thấy nhưng lại gần ngay trước mắt.

“Không vội.” Hiên Viên Văn Hoán nói, “Mấy ngày trước ta đi ngang qua thôn Chu Tiên, hình như có nghe người ta nhắc tới một thôn phụ trùng hợp gặp được một lão hổ vừa mới chết...”

“Chường quày, nếu người đã biết rồi sao còn hỏi ta!” lời nói dối của Cát Lại Tử bị vạch trần khiến hắn hơi ngượng ngùng, “Ta chỉ thuận tay giúp một chút mà thôi, tấm da hổ này rất quý, bọn họ không có cách bán.”

Hiên Viên Văn Hoán khước miệng nhếch lên, “Làm sao ta biết được người không trộm da hổ muốn độc chiếm bạc đây?”

“Vậy người trả da hổ cho ta, tiểu gia ta không bán nữa!”

Hiên Viên Văn Hoán cười nhạt: “Nếu trộm thì làm sao ta đưa lại cho người được?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Quý nhân

Cát Lại Tử hiểu được, “Vậy cuối cùng các người muốn lấy không bộ da sao?”

“Không không không, chúng ta chỉ là lo lắng da hổ này có lai lịch không tốt, nếu không người nói thôn phụ kia tới tìm ta, ta gặp rồi sẽ đưa bạc cho người?”

Cát Lại Tử suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy người có thể trả bao nhiêu tiền?”

“Mười lượng.” Hiên Viên Văn Hoán nói, “Còn cho thêm người hai lượng vật và phí coi như nhận lỗi với người.”

Lúc nghe được bọn họ muốn trả mười lượng bạc, đôi mắt của Cát Lại Tử liền sáng lên, sau đó nghe hắn còn được trả thêm hai lượng bạc vật và phí thì càng cao hứng hơn.

Quả nhiên là kẻ có tiền!

Bào tử kia của hắn chỉ bán được có 300 văn đấy!

Nhưng hai người này tư tưởng không trong sáng, Cát Lại Tử không tin, nói, “Người nói hay quá? Lỡ chút nữa ta dẫn người tới người lại chối thì sao!”

Hiên Viên Văn Hoán ra ý, bảo Mặc Nhiễm gỡ ngọc bội treo ở bên hông xuống, ném cho Cát Lại Tử: “Coi như là tín vật.”

Cát Lại Tử tiếp nhận ngọc bội ôm trong ngực, vội vàng ra ngoài tìm kiếm.

Sau khi hắn rời đi, Mặc Nhiễm mới hỏi: “Chủ tử, không phải chúng ta đã quyết định mở cửa hàng ở đây sao?”

Nếu mở cửa hàng thì chủ tử sẽ chuẩn bị thường trú ở đây nên sẽ không mật báo cho vị kia.

Sao bây giờ lại muốn gặp nữ nhân này?

Hiên Viên Văn Hoán dùng ngón tay nhẹ gõ mặt bàn, không nhanh không chậm nói: “Người không cảm thấy là như vậy rất không thú vị sao?”

“Chủ tử, chuyện này rất nguy hiểm.”

Nguyên nhân chết của lão hổ kia còn chưa điều tra rõ thì làm sao hắn yên tâm được!

“Không sao.”

Cát Lại Tử ra khỏi Thụy Tiên lâu, nghĩ Bạch Lê Hoa muốn mua bán nên chắc vẫn còn trên chợ, nhưng hắn tìm khắp đầu đường cuối xóm cũng không thấy Bạch Lê Hoa.

Cũng may khi ra khỏi chợ thì thấy Lương Đại Lang và Tiết Thái đứng bên cạnh xe bò.

Tâm treo lơ lửng của hắn bây giờ mới bình tĩnh lại.

Mà bên kia, Bạch Lê Hoa ước định với Hà cô là mỗi tháng vào ngày 15 sẽ lãnh tiền hoa hồng.

Bây giờ cũng đã gần giữa trưa, trên chợ đã không còn mấy người, nàng cũng không la cà nữa, lập tức đi ra chỗ xe bò.

Quả nhiên từ thật xa đã thấy Lương Đại Lang đang sửa sang đồ vật, Tiết Thái và Cát Lại Tử đứng ở một bên không biết đang nói cái gì.

Nàng bước nhanh tới đón: “Cát đại ca, sao rồi? Đồ bán được không?”

“Cát Lại Tử ta đã ra tay thì tất nhiên không thể chê rồi.” Cát Lại Tử nhét một chuỗi bạc vào tay nàng, “Đây là tiền bán gà và thỏ, tổng cộng là 170 văn, người đếm kỹ đi!”

Bạch Lê Hoa bỏ bạc vào túi tiền: “Cát đại ca, phiền huynh rồi...”

Nghe vậy Cát Lại Tử có chút trách cứ: “Muội nói gì vậy, cả nửa ngày nay muội đi đâu? Ta tìm muội khắp đầu đường cuối xóm cũng không ra!”

Bạch Lê Hoa không rõ, “Có chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện rất tốt!” Cát Lại Từ nói, “Còn nhớ tấm da hổ của muội không? Có quý nhân muốn gặp muội!”

“Quý nhân gì chứ?”

“Lão bán của Thúy Hương lâu đó! Hắn trả mười lượng bạc để mua tấm da hổ, nhưng hắn nói sợ hàng lậu nên muốn muội tự đi lấy bạc.”

Nói đến đây, đôi mắt Cát Lại Từ tỏa sáng, sợ chậm một bước thì người ta sẽ đổi ý.

Vốn dĩ hắn nghĩ tấm da hổ này bán được 5 lượng bạc đã không tệ rồi, không ngờ lão bán của Thúy Hương lâu lại ra tay rộng rãi như vậy.

Không trách được hắn lại có thể nhanh chóng “biến” ra một cái tửu lầu xa hoa như vậy trong thị trấn.

Bạch Lê Hoa hỏi: “Không phải huynh cầm đi bán sao? Sao hắn lại biết đồ là của chúng ta?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm

Bạch Lê Hoa hơi do dự, vốn dĩ đi một chuyến cũng không sao, nhưng từ hôm qua sau khi phát hiện thi thể lão hổ biến mất thì trong lòng nàng vẫn luôn thấy khó hiểu, ngay lúc này lại gặp...

Nhưng tấm da hổ kia được trả đến mười lượng bạc!

Mười lượng!

Người một nhà có thể nộp thuế, Lương Đại Lang cũng có thể đi học, còn trả được tiền công...

Ít nhất là trước mắt không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.

Cát Lại Từ cũng bị bạc làm mờ mắt, bây giờ lại thấy bọn họ do dự, gấp gáp nói: “Người ta là chương quầy lớn như vậy sẽ luôn có cách kiểm tra ra mà.”

Lương Đại Lang cũng cảm thấy không ổn: “Hay chỉ một mình ta đi thôi?”

Dù sao cũng là người một nhà.

Cát Lại Từ liên tục lắc đầu, “Không được, nhân gia nói gặp được lão hổ là một thôn phụ, người là nam tử đi làm gì?”

Cát Lại Từ nói, móc ra ngọc bội trong lòng ngực, “Người xem đi, nhân gia đưa ngọc bội tốt như vậy cho ta làm tín vật, các người còn sợ gì nữa? Xảy ra chuyện thì để Cát Lại Từ ta chịu trách nhiệm!”

Lương Đại Lang nhìn Bạch Lê Hoa rồi đồng ý.

Đi vào Thúy Hương lâu, tiểu nhị sai vật đang ở dưới nhìn thấy nàng lập tức chào đón: “Vị này chính là Bạch cô nương phải không, mau mời vào.”

Bạch Lê Hoa nhìn Cát Lại Từ, chỉ thấy vẻ mặt hắn cũng mờ mịt.

Hắn chưa từng nói thôn phụ đã từng gặp lão hổ là họ Bạch, sao tiểu nhị của Thúy Hương lâu lại biết chứ?

Xem ra chương quầy này thứ biết được không ít nha.

Tiểu nhị dẫn bọn họ tới một nhà gian, đồ ấm nước trà, dâng điểm tâm

Sau đó mới mở miệng: “Các vị, chương quầy nhà ta dẫn là chỉ gặp Bạch cô nương và vị tiểu huynh đệ này.”

Tiết Thái yên lặng túm chặt tay áo Bạch Lê Hoa.

Cát Lại Từ “Đùng” một phát đứng lên, bất mãn, “Chương quầy các người đang làm gì đấy! Không gặp ta thì thôi, còn lương huynh đệ này chính là tướng công của Bạch cô nương, sao không gặp?”

“Bạch cô nương đã có chồng?” Tiểu nhị có chút xấu hổ, liên tục nhận lỗi, “Xin lỗi các vị, tiểu nhân mới tới không hiểu chuyện, để ta hỏi chương quây một chút.”

“Được rồi.” Lương Đại Lang nói, “Ngươi không cần hỏi, việc này ta làm chủ, trả lại tấm da hổ cho chúng ta đi, chúng ta không bán.”

“Này.....”

Nếu nói lại lời này không phải là tự chuốc lấy khổ sao! Vị kia tâm tính khó dò, không chừng lại trừng phạt hắn.

Lương Đại Lang móc hai văn tiền từ trong tay áo ra thấy lên tay tiểu nhị, “Nước trà này chúng ta không uống, điểm tâm cũng không ăn, hai văn tiền này xem như vất vả phí cho ngươi.”

Tiểu nhị cầm hai văn tiền khóc không ra nước mắt.

Bạch Lê Hoa lại hứng thú bưng bưng nhìn Lương Đại Lang, không ngờ nam nhân keo kiệt này lại hào phóng như vậy!

Cái gì gọi là khí phách?

Tuy rằng chỉ có hai văn tiền!

Nhìn cả khuôn mặt của tiểu nhị nhăn nhúm, Bạch Lê Hoa nổi tâm tư trêu chọc, “Ngươi cũng thấy rồi đấy, chuyện nhà ta đều do nam nhân của ta làm chủ, nếu hắn không đi thì ta cũng không thể đi. Hay ngươi đi hỏi một chút đi!”

Tiểu nhị nghe giọng hòa hoãn của nàng, vội không ngừng nói: “Ta đây đi ngay!”

Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang nhìn nhau cười.

Nhưng Tiết Thái lại càng dùng sức nắm góc áo.

Sau khi tiểu nhị trở về, nom nớp lo sợ dẫn bọn họ đi phòng của Hiên Viên Văn Hoán.

Vẫn là một tấm bình phong ngăn cách hai bên, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng từ bên kia tới:

“Bạch cô nương, lại gặp nhau rồi.”

Bạch Lê Hoa cảm thấy giọng này vô cùng quen tai, hơi suy nghĩ rồi bưng tỉnh nhận ra.

“Là ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Sát khí

Bên kia bình phong truyền đến tiếng một nam nhân khác khẽ cười: “Bạch cô nương quả nhiên không bình thường.”

“Không dám nhận, khi nào thì các ngươi đưa bạc đây?”

“Bạc tất nhiên là phải đưa, nhưng trước đó ta muốn hỏi Bạch cô nương một chút, trên tấm da hổ này có một cái lỗ nhỏ, làm sao lại có?”

Quả nhiên như thế.

“Ta không biết.” Bạch Lê Hoa nói, “Vậy chắc quý nhân cũng đã nghe nói là ta trùng hợp gặp được lão hổ này. Lúc ấy nó bị thương, thoi thóp thờ ngả xuống, ta sợ không dám đi qua, chỉ sợ đi qua nó sẽ cắn chết ta, nhưng thấy nó không động đậy nữa nên ta đi qua xem.”

“Vậy ngươi lột da cắt thịt nó?”

Giọng nam nhân như đang nghiền ngẫm lời nàng nói.

“Nhà chúng ta nghèo, quanh năm suốt tháng không có chút thức ăn mặn, thịt lão hổ này cũng là thịt mà!”

Hiên Viên Văn Hoán đen mặt, nữ nhân này thật to gan, nói dối cũng không thờ dốc. Nếu không phải bởi vì Hiên Viên Thái đi theo bên cạnh bọn họ thì chắc hẳn sẽ tin mất.

Người phía sau bình phong thật lâu cũng không nói gì nữa, Cát Lại Từ nhin không được ồn ào: “Ta nói này, người ta cũng đã mang đến cho người rồi, đồ này có muốn hay không thì nói một tiếng đi!”

“Thực xin lỗi, quên mất.”

Hiên Viên Văn Hoán liếc sang, Mặc Nhiễm đi từ phía sau bình phong ra.

Nhưng ngay lúc hần đi tới thì sắc mặt âm trầm, cả người tán ra sát khí mãnh liệt.

Chỉ bằng trực giác, lông tơ của Bạch Lê Hoa dựng lên, cả người không rét mà run.

Nhưng nhìn Cát Lại Từ thì lại đang mong người nọ đi lại đây, có vẻ nhưng không hề khó chịu.

Lương Đại Lang trên mặt cũng không tỏ vẻ gì.

Nhưng Tiết Thái lại có phản ứng, rõ ràng hần lùi về sau một bước, trốn ở phía sau Lương Đại Lang.

Bạch Lê Hoa trong nháy mắt phản ứng lại.

Đây là sát khí.

Nhưng không biết hần chỉ thử hay là muốn động thủ với bọn họ.

Bạch Lê Hoa vừa điều chỉnh cảm xúc của mình không để mặt mình hiện lên vẻ khác thường, vừa niệm khẩu quyết mở ra không gian, chỉ để lại một chữ cuối cùng trong khẩu quyết không niệm, yên tĩnh chờ đợi.

Chỉ cần hần dám ra tay thì nàng sẽ cho hần về trời ngay!

Mặc Nhiễm đi tới, bước chân nhìn như bình thường, nhưng mỗi bước lại vô cùng thông thả, càng đến gần thì loại cảm giác áp bách khiến người không thoải mái càng ngày càng mạnh mẽ.

Cuối cùng hần dừng chân lại, đưa nén bạc mười lượng cho nàng và hai lượng bạc vụn cho Cát Lại Từ.

Bạch Lê Hoa cầm bạc, học theo trong phim, dùng tay lau rồi bỏ vào miệng dùng răng cắn, sau đó vui mừng nói với Lương Đại Lang: “Đương gia, chàng nhìn xem, là thật đó!”

Hoàn toàn diễn cảnh một thôn phụ không có kiến thức.

Ánh mắt Mặc Nhiễm đảo qua mấy người rồi sau đó thu hồi sát khí trên thân.

Trong nháy mắt, cổ họng vẫn luôn bị bóp chặt được thả lỏng, giống như mây mù tan đi thấy trắng sáng, cũng dễ thở hơn.

Mặc Nhiễm quay trở lại sau bình phong.

Bạch Lê Hoa nhẹ nhàng thở ra, chớp tay nói lời cảm tạ: “Cảm tạ chương quây, chúng ta có thể đi chưa?”

“Không vội.” Hiên Viên Văn Hoán nói, lơ đãng hỏi: “Ta nghe nói Bạch cô nương còn có một muội muội đang ở tuổi nghị thân?”

“Ta cũng không biết nữa.” Bạch Lê Hoa cười nói, “Quý nhân coi trọng nàng ta sao?”

Lúc trước có nghe Cát Lại Từ nói Bạch Ngọc Lan phải gả đi nàng còn không tin, không ngờ bây giờ lại nghe thấy.

Hiên Viên Văn Hoán không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói, “Lòng yêu cái đẹp thì ai cũng có.”

Chương 160: Đã từng nghe tới Hiên Viên Hồng chưa?

Nghe xong, Bạch Lê Hoa nhìn thoáng qua Cát Lại Từ, thấy hần cúi đầu, không tỏ vẻ gì khác.

Nàng suy nghĩ một chút, ăn ngay nói thật: “Lúc trước đầu óc ta ngu ngốc, Bạch Diễm Trung không thích ta nên mới mười bốn tuổi đã gả ta ra ngoài, mấy ngày trước thiếu chút là từ mặt. Chuyện của Bạch gia, một chút ta cũng không biết.”

“Hừm?”

Hiên Viên Văn Hoán cảm thấy kinh ngạc khi Bạch Lê Hoa gọi thẳng tên của phụ thân.

Nhưng mà tính cách nàng chính là như vậy, nếu đối với nàng tốt thì nàng sẽ tìm mọi cách để trả ơn, nhưng nếu đối xử với nàng không tốt thì chắc chắn là có thù tất báo.

Bạch Diễm Trung này thật sự không xứng để nguyên chủ gọi hắn một tiếng cha.

Nàng tất nhiên càng không gọi được.

Nhận thấy được cảm xúc của nàng, Lương Đại Lang duỗi tay nắm chặt lấy tay nàng.

Hơi dùng sức nhéo một chút, vừa an ủi vừa cô vũ.

Bạch Lê Hoa không có tránh ra, lại dựa vào độ ấm lòng bàn tay của hắn để bình tĩnh lại.

Ngay lúc này, Cát Lại Tử lại căm phẫn: “Chưông quây, ngươi không biết chứ tên Bạch Diễm Trung kia không phải người mà!”

Hắn còn nhớ rõ dáng vẻ máu đầy trên mặt của Lương Đại Lang mười ngày trước.

Tuy tận đáy lòng hắn thích Bạch Ngọc Lan, nhưng trong lòng hắn, Bạch Ngọc Lan luôn là ngôi sao không thể với tới, chính mình không xứng với nàng ta, nên hắn tách biệt nàng ta ra khỏi Bạch gia.

Lúc trước nhìn bọn Lương Đại Lang bị hãm hại, làm sao bây giờ có thể nhẫn nhịn?

Bạch Lê Hoa chớp mắt, tuy hơi ngoài dự tính là Cát Lại Tử đứng ra nói đỡ cho nàng, nhưng nàng vẫn hơi cảm động.

Hiên Viên Văn Hoán hỏi: “Nói như thế nào?”

Cát Lại Tử muốn nói nhưng không biết mở miệng thế nào, chỉ nói: “Dù sao cũng không phải người!”

Hắn nhìn Lương Đại Lang, hy vọng đương sự sẽ lên tiếng.

Nhưng Lương Đại Lang không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nên nói với người sau bình phong: “Nếu không còn gì nữa thì chúng ta đi về trước. Trong nhà có gà còn chờ ăn đó, giữa trưa rồi còn không về chắc sẽ đói là mất.”

“Từ từ đã, có thể để ta nói chuyện với Bạch cô nương và tiểu... công tử không?”

Lương Đại Lang nhìn Bạch Lê Hoa, ý tứ thật rõ ràng.

Người sau bình phong như có mất thần, giọng của Hiên Viên Văn Hoán truyền ra: “Ta đã dặn dò người chuẩn bị đồ ăn, cũng không tốn nhiều thời gian đâu, ăn cơm rồi về nhé?”

Nghe ăn cơm thì bụng Cát Lại Tử đứng lúc sôi lên “ục ục”, hắn xấu hổ che bụng, Bạch Lê Hoa suy nghĩ một chút rồi đáp ứng.

Nhưng Lương Đại Lang kiên trì, “Béo nha là tức phụ của ta, nàng ở đâu thì ta ở đó.”

Bạch Lê Hoa không phản đối, Hiên Viên Văn Hoán lệnh cho Mặc Nhiễm dẫn Cát Lại Tử đi.

Sau đó, Hiên Viên Văn Hoán đi ra từ sau bình phong, vẫn bộ bạch y ấy, vẫn là dung nhan khiến người say đắm, bước đi trong ưu nhã có quý khí.

Lúc bước qua, hắn hỏi: “Không biết Bạch cô nương và Lương công tử đã từng nghe qua chuyện xưa của thánh y của triều đại này—— Hiên Viên Hồng?”

Tiết Thái run thật mạnh.

Hắn tiếp tục nói, “Vốn dĩ ông có một thân y thuật nhưng lại tự cho mình là siêu phàm, dùng thạch tín cứu người. Hại Trịnh lão tướng quân chưa khỏi bệnh đã qua đời không nói, còn liên lụy tiểu tôn tử kia cũng phải chạy trốn khắp Tây Tạng, các ngươi nghĩ hắn có phải là gieo gió gặt bão không?”

Lời nói của hắn thật tùy ý, cũng mang theo chút khinh thường.

Tiết Thái nắm chặt tay, khuôn mặt nhỏ lạnh xuống, phản bác: “Hắn là bị người hãm hại!”

Bạch Lê Hoa cũng nói: “Không tệ, lấy độc trị độc, đúng là có khả năng này. Cuối cùng ngươi muốn nói gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Đã từng nghe tới Hiên Viên Hồng chưa?

Nghe xong, Bạch Lê Hoa nhìn thoáng qua Cát Lại Tử, thấy hắn cúi đầu, không tỏ vẻ gì khác.

Nàng suy nghĩ một chút, ăn ngay nói thật: “Lúc trước đầu óc ta ngu ngốc, Bạch Diễm Trung không thích ta nên mới mười bốn tuổi đã gả ta ra ngoài, mấy ngày trước thiếu chút là từ mặt. Chuyện của Bạch gia, một chút ta cũng không biết.”

“Hừm?”

Hiên Viên Văn Hoán cảm thấy kinh ngạc khi Bạch Lê Hoa gọi thẳng tên của phụ thân.

Nhưng mà tính cách nàng chính là như vậy, nếu đối với nàng tốt thì nàng sẽ tìm mọi cách để trả ơn, nhưng nếu đối xử với nàng không tốt thì chắc chắn là có thù tất báo.

Bạch Diễm Trung này thật sự không xứng để nguyên chủ gọi hắn một tiếng cha.

Nàng tất nhiên càng không gọi được.

Nhận thấy được cảm xúc của nàng, Lương Đại Lang đuổi tay nắm chặt lấy tay nàng.

Hơi dùng sức捏 một chút, vừa an ủi vừa cổ vũ.

Bạch Lê Hoa không có tránh ra, lại dựa vào độ ấm lòng bàn tay của hắn để bình tĩnh lại.

Ngay lúc này, Cát Lại Tử lại cảm phẫn: “Chưởng quầy, người không biết chứ tên Bạch Diễm Trung kia không phải người mà!”

Hắn còn nhớ rõ dáng vẻ máu đầy trên mặt của Lương Đại Lang mười ngày trước.

Tuy tận đáy lòng hắn thích Bạch Ngọc Lan, nhưng trong lòng hắn, Bạch Ngọc Lan luôn là ngôi sao không thể với tới, chính mình không xứng với nàng ta, nên hắn tách biệt nàng ta ra khỏi Bạch gia.

Lúc trước nhìn bọn Lương Đại Lang bị hãm hại, làm sao bây giờ có thể nhẫn nhịn?

Bạch Lê Hoa chớp mắt, tuy hơi ngoài dự tính là Cát Lại Tử đứng ra nói đỡ cho nàng, nhưng nàng vẫn hơi cảm động.

Hiên Viên Văn Hoán hỏi: “Nói như thế nào?”

Cát Lại Tử muốn nói nhưng không biết mở miệng thế nào, chỉ nói: “Dù sao cũng không phải người!”

Hắn nhìn Lương Đại Lang, hy vọng đương sự sẽ lên tiếng.

Nhưng Lương Đại Lang không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nên nói với người sau bình phong: “Nếu không còn gì nữa thì chúng ta đi về trước. Trong nhà có gà còn chờ ăn đó, giữa trưa rồi còn không về chắc sẽ đói là mất.”

“Từ từ đã, có thể để ta nói chuyện với Bạch cô nương và tiểu... công tử không?”

Lương Đại Lang nhìn Bạch Lê Hoa, ý tứ thật rõ ràng.

Người sau bình phong như có mất thần, giọng của Hiên Viên Văn Hoán truyền ra: “Ta đã dặn dò người chuẩn bị đồ ăn, cũng không tốn nhiều thời gian đâu, ăn cơm rồi về nhé?”

Nghe ăn cơm thì bụng Cát Lại Tử đứng lúc sôi lên ‘ục ục’, hắn xấu hổ che bụng, Bạch Lê Hoa suy nghĩ một chút rồi đáp ứng.

Nhưng Lương Đại Lang kiên trì, “Béo nha là tức phụ của ta, nàng ở đâu thì ta ở đó.”

Bạch Lê Hoa không phản đối, Hiên Viên Văn Hoán lệnh cho Mặc Nhiễm dẫn Cát Lại Tử đi.

Sau đó, Hiên Viên Văn Hoán đi ra từ sau bình phong, vẫn bộ bạch y ấy, vẫn là dung nhan khiến người say đắm, bước đi trong ưu nhã có quý khí.

Lúc bước qua, hắn hỏi: “Không biết Bạch cô nương và Lương công tử đã từng nghe qua chuyện xưa của thánh y của triều đại này——Hiên Viên Hồng?”

Tiết Thái run thật mạnh.

Hắn tiếp tục nói, “Vốn dĩ ông có một thân y thuật nhưng lại tự cho mình là siêu phàm, dùng thạch tín cứu người. Hại Trịnh lão tướng quân chưa khỏi bệnh đã qua đời không nói, còn liên lụy tiểu tôn tử kia cũng phải chạy trốn khắp Tây Tạng, các người nghĩ hắn có phải là gieo gió gặt bão không?”

Lời nói của hắn thật tùy ý, cũng mang theo chút khinh thường.

Tiết Thái nắm chặt tay, khuôn mặt nhỏ lạnh xuống, phản bác: “Hắn là bị người hãm hại!”

Bạch Lê Hoa cũng nói: “Không tệ, lấy độc trị độc, đúng là có khả năng này. Cuối cùng người muốn nói gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Có ta ở đây

Mặc dù dáng dấp Hiên Viên Văn Hoán dáng dấp rất đẹp, nhưng là Bạch Lê Hoa lại không thích vẻ mặt nam không ra nam, nữ không ra nữ này, cộng thêm giọng nói âm dương quái khí nữ thì càng ghét hơn.

"Chân tướng sự thật tạm thời chúng ta không nói tới, nhưng mười ngày trước, theo ta được biết thì con hổ mà cô nương gặp phải được một người tên là Nam Cung Bá thuần dưỡng. Từ trước đến nay hắn luôn xem con hổ đó là trân bảo. Lần này vì Hiên Viên Thái trốn vào trong núi nên hắn mới phải dùng đến con hổ đó để lũng bắt. Nhưng không ngờ con hổ lại ly kỳ chết trước mặt hai người. Nam Cung Bá chỉ nhận được một bộ xương không trọn vẹn, người nói xem hắn có thể nuôi trời cục tức này không?"

Lâm nhâm nửa ngày, cuối cùng cũng bắt đầu nói đến vấn đề chính.

Bạch Lê Hoa nghĩ: Thì ra bây giờ cũng có người có thể thuần dưỡng mãnh thú như con hổ này. Không trách được Hiên Viên Văn Hoán lệnh cho thủ hạ phát ra sát khí dò xét bọn họ. Loại sát khí này nếu là người tập võ thì sẽ rất miễn cảm. Chỉ sợ là trong lòng bọn họ nhận định con hổ là do nàng giết.

Đáng tiếc nàng dựa vào là trực giác chứ không phải nội lực.

Còn Lương Đại Lang và Cát Lại Tử thì tám đời đều là nông dân, nhiều lắm cũng chỉ là có một thân thể khỏe mạnh.

Huống chi bọn họ cũng không có chứng cứ.

Cho nên lúc này, Bạch Lê Hoa mặt không đổi sắc hỏi: "Hắn nuốt không nuốt trời cục tức này thì có quan hệ gì với chúng ta chứ?"

Dáng vẻ thần nhiên kia của nàng khiến cho Hiên Viên Văn Hoán sửng sốt, "Người không sợ hắn sẽ trút con giận này lên người các người sao?"

Lương Đại Lang nói: "Muốn vu oan giá họa sao? Bé Nha vừa vào núi Đại Lương đã nhìn thấy con hổ chỉ còn thoi thóp thờ cũng ở đó thì có nghĩa là chúng ta giết nó sao? Nếu nàng gặp phải con hổ còn khỏe mạnh, bị ăn đến không còn xương cốt thì lại là do chúng ta xui xẻo sao?"

Hiên Viên Văn Hoán nghe lời của Lương Đại Lang như đang uy hiếp hoặc đang khuyên giải.

Dáng vẻ như đây rõ ràng là sự thật nhưng lại không có quan hệ gì với Lương gia bọn họ.

Cuối cùng thì Lương Đại Lang cũng biết tại sao người này muốn dẫn hắn và Cát Lại Tử đi, không phải là muốn khi dễ phụ nữ và trẻ con sao?

Đáng tiếc bọn họ tính toán nhầm rồi.

Hắn càng thêm dùng sức nắm chặt tay Bạch Lê Hoa, dùng ánh mắt nói cho nàng biết: Có hắn ở đây, nhất định không để bọn họ khi dễ nàng.

Bạch Lê Hoa cười một tiếng, hai con mắt hí thành một vầng trăng, ánh mắt sáng ngời ngập nước như phủ một tầng sương, vô cùng đẹp đẽ.

Sau đó nàng quay đầu hỏi Hiên Viên Văn Hoán:

"Chường quý, nhiều lắm ta cũng chỉ cắt thịt hổ, lột da hổ. Nhưng trên người con hổ này không viết tên Nam Cung Bá hắn thì ai mà biết chứ!" Bạch Lê Hoa bày ra dáng vẻ không chịu nổi kinh sợ nói, "Huống chi, chúng ta ngay cả Nam Cung Bá là ai cũng không biết."

"Các người không biết hắn là ai không quan trọng, nhưng nhi tử của Hiên Viên Hồng là Hiên Viên Thái đang bị truy nã, các người không cần phải tự mình chọc phải họa sát thân. Cũng đúng lúc ta và Nam Cung Bá có chút giao tình, chỉ bằng hai người ngoan ngoãn giao đứa nhỏ này cho ta để ta thuận thể giao cho hắn đi?"

Hắn đây là đang lật bàn đánh lại mà, Bạch Lê Hoa lạnh mặt, "Sợ rằng chường quý hiểu lầm rồi, chúng ta căn bản không biết Hiên Viên Hồng nào cả."

Sắc mặt biến đổi quá nhanh khiến người ta ghen họ nhìn trân trối.

Mới vừa rồi còn tron như cá chạch, mà bây giờ lại xoe gai muốn đâm người.

Hiên Viên Văn Hoán sờ mũi, càng lúc càng cảm thấy hứng thú. Hắn đi tới trước mặt Bạch Lê Hoa nói nhỏ bên tai nàng: "Người không sợ Nam Cung Bá hay là không sợ Trịnh tướng quân sau lưng hắn? Chỉ cần ta đưa da hổ qua..."

Chỉ cần hắn đưa da hổ qua thì tất nhiên Nam Cung Bá sẽ chạy đến dùng mọi biện pháp xé da bóc thịt Bạch Lê Hoa, lấy máu của nàng để tế linh hồn con hổ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Sao người biết là người hay là hổ

Đến lúc đó dù cho Hiên Viên Thái có tám đôi cánh thì trốn cũng không thoát!

Hiên Viên Văn Hoán thâm nghĩ, nếu Hiên Viên Thái không luyện cái thủ pháp trả thù kia thì hắn sẽ không biết. Nhưng nó lại cố tình luyện, còn để cho hắn thấy.

Lực đạo và tốc độ chính xác cũng không đúng, người trước đó tiếp xúc cũng loại trừ ra, chỉ còn thôn phụ này.

Huống chi bọn họ cùng nhau xuống núi, không thể không hoài nghi!

Cũng không thể không chỉ điểm một chút.

Làm như đã biết hắn nghĩ gì, Bạch Lê Hoa nở nụ cười lạnh lẽo, con người vẫn lạnh lùng đầy sương. Nàng kéo Lương Đại Lang lùi về sau một bước, cảnh rang hỏi: "Nếu chương quỳ nhận định ta giết con hổ đó, sao lại không nghĩ chính mình có phải là con hổ hay không?"

Uy hiếp, đúng là trắng trợn uy hiếp!

Bất quá cũng chỉ là ăn miếng trả miếng.

Thân phận của Tiết Thái đúng là khả nghi, nhưng ngay cả khi hắn đúng là Hiên Viên Thái, thì hắn đã làm gì sai chứ?

Lúc trước người ta đã nói Trịnh lão tướng quân không còn sống được bao lâu, Hiên Viên Hồng lấy độc trị độc dùng thạch tín cứu mạng hắn.

Một người được tôn vinh là y thánh thì làm sao có thể tính sai liều thuốc để nó trở thành độc dược chứ!

Cái án tử này có điểm vô cùng đáng nghi.

Nhưng nàng cũng không phải thánh nhân gì, không có năng lực, cũng không muốn tra, nhưng đó cũng không có nghĩa là nàng có thể nhẫn nhịn bọn họ trút giận lên người một đứa bé.

Dùng máu của cả nhà y giả để đổi lấy mạng của một người sắp chết.

Đối mặt với Vương Thúy Lan, Hà Tiểu Hồ, Lý Tiểu Ngọc, hay thậm chí là đối mặt Lý Đại Lực, Bạch Lê Hoa đều có thể giữ bình tĩnh bởi vì nàng biết bọn họ không phải là người đại gian đại ác. Nhưng người này bề ngoài thì áo mũ chỉnh tề, nhưng trong lòng lại độc ác, khiến cho người tức giận.

Bạch Lê Hoa vẫn luôn giữ chữ cuối cùng của khẩu quyết, chỉ cần hắn dám có động tác gì liền lấy súng lục trong không gian ra.

Một viên đạn là có thể giải quyết chuyện này không dấu tích.

Trong không gian người sống vào không được, nhưng người chết thì lại có thể.

Đây cũng chính là nguyên nhân nàng không muốn để Hiên Viên Văn Hoán đến gần.

Sau khi giải quyết thì quăng thi thể vào trong không gian, thần không biết quỷ không hay ném hắn lên núi Đại Lương, chỉ cần qua ngày hôm sau thì sẽ bị dã thú gặm đến không còn xương cốt.

Sau khi có quyết định, Bạch Lê Hoa nhanh chóng nghĩ kỹ đường lui trong đầu.

Trầm mặc.

Hiên Viên Văn Hoán chỉ cảm thấy không khí quanh mình lạnh xuống.

Nhưng rõ ràng vừa rồi Mặc Nhiễm nói những người này không có võ công.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng lại càng khẳng định nữ nhân Bạch Lê Hoa này không đơn giản.

Ý cười trên mặt Hiên Viên Văn Hoán càng tăng, “Cô nương hiểu lầm rồi, ta không hề muốn giao Hiên Viên Thái cho Nam Cung bá đổi lấy lợi ích, mà là vì bảo vệ cô nương.”

“Nói cái rắm gì vậy?”

“Bây giờ Nam Cung Bá đã bắt đầu tra xét chung quanh núi Đại Lương, không lâu sau sẽ tra ra thôn Chu Tiên. Chuyện thật hồ ở thôn Chu Tiên có không ít người biết. Nam Cung Bá cũng không phải là người dễ nói chuyện, đến lúc đó...”

Hắn chưa nói câu kế tiếp nhưng người ở đây đều biết Nam Cung Bá chắc chắn sẽ theo dõi Lương gia để báo thù cho lão hồ.

Nhìn vẻ mặt Bạch Lê Hoa hơi thả lỏng, Hiên Viên Văn Hoán liền nói tiếp, “Nhưng nếu ta mắng Hiên Viên Thái đi thì Nam Cung bá nhất định sẽ vì hắn mà đuổi bắt ta, đến lúc đó cả thôn Chu Tiên của các người sẽ an toàn, không phải sao?”

Nghe thì có vẻ hợp lý.

Nhưng mà người này sao lại muốn giúp các nàng?

Mười ngày trước hắn rõ ràng là nói đi du ngoạn ngang qua thôn Chu Tiên. Đảo mắt một cái đã mò một túm lâu xa hoa trong thị trấn.

Nhìn sao cũng khiến người ta nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Người này không thành thật

Lỡ như hắn muốn trực tiếp giao Hiên Viên Thái cho tên Trịnh tướng quân để chiếm lợi thì sao?

Cũng giống như người nào đó trong kiếp trước vậy.

Tay Bạch Lê Hoa nắm chặt thành quyền, nỗ lực khống chế cảm xúc của mình nhưng vẫn không nhịn được đỏ mắt trừng Hiên Viên Văn Hoán, “Người có lòng tốt như vậy sao?”

Nàng cũng không biết nói bọn họ như vậy có tuyệt tình quá không.

Mà Hiên Viên Văn Hoán bị trừng mắt thì ngẩn người.

Có thể nói rằng người nữ tử trước mắt này có một đôi mắt thật xuất sắc.

Con người đào hoa, lông mi lại thật đẹp, trong mắt lúc nào cũng phảng phất một tầng sương, đôi mắt lúc này đang gắt gao trừng hắn nhưng lại có một loại phong tình khác.

Trông mắt Hiên Viên Văn Hoán chuyển động, cười nhẹ, “Không phải ta vừa nói rồi sao? Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, có khi chúng ta lại thành người một nhà đó?”

Về mặt Bạch Lê Hoa lạnh xuống.

Người này không thành thật.

Tuy Bạch Ngọc Lan có chút nhan sắc nhưng cũng chỉ đẹp so với nữ nhân cao lớn thô kệch làm việc trên đồng ruộng mà thôi. Người này cư xử đúng mực, không giống như loại người bị sắc đẹp quyến rũ. Còn nữa, với vẻ ngoài và tài lực của hắn thì có loại nữ nhân nào mà không câu được chứ?

Bạch Lê Hoa cười lạnh một tiếng, không nói hai lời, lôi kéo Tiết Thái và Lương Đại Lang rời đi.

Nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, thân phận người này không rõ, nếu không cần thì sẽ không động thủ.

Hơn nữa trong súng lục chỉ có mấy viên đạn đó, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì nàng sẽ không dùng tới.

Hiên Viên Văn Hoán nhìn bọn họ rời đi, lúc vừa bước đến cửa thì hắn lên tiếng: “Ta không ngờ tôn tử của y thánh tiền bối vậy mà lại tham sống sợ chết,

không dám gánh trách nhiệm. Thật ớn lạnh một mảnh khổ tâm của hắn nhiều năm như vậy.”

Tiết Thái ngừng chân lại.

Lương Đại Lang liếc Bạch Lê Hoa, ngồi xổm xuống đặt tay lên vai Tiết Thái, nhìn thẳng vào hắn: “Ngươi là Tiết Thái, vốn dĩ không quen Hiên Viên Thái, hiểu không?”

Con kiến còn cố gắng mà sống tạm bợ, hắn bị ký thác một kỳ vọng quá cao như vậy sao lại không sợ chết chứ?

Tiết Thái ngốc ngốc gật gật đầu.

Thấy vậy, Hiên Viên Văn Hoán nhướn mày hỏi, “Dù cho ngươi không quan tâm chính mình, vậy ngay cả Lương gia và toàn bộ thôn Chu Tiên ngươi cũng mặc kệ sao? Chắc ngươi cũng biết Trịnh tướng quân là dạng người gì rồi.”

Hải từ kia quả nhiên lại do dự.

Bạch Lê Hoa cắn răng đi đến trước mặt Hiên Viên Văn Hoán, vươn tay phải, “Lấy đồ ra đây!”

Nếu không phải hắn nhắc nhở thì suýt nữa nàng đã quên là da hổ còn trong tay hắn thì sẽ có nguy hiểm.

Về mặt Hiên Viên Văn Hoán khó hiểu, “Sao cô nương không chịu tin ta chứ?”

Lương Đại Lang trực tiếp đi ra phía sau bình phong tìm da hổ.

Hiên Viên Văn Hoán cũng không ngăn lại.

Bởi vì phía sau bình phong chỉ có một cái bàn thấp và một cái nhuyển thấp.

Trừ cái này ra thì không còn gì khác.

Thấy Lương Đại Lang lắc đầu, Bạch Lê Hoa mất kiên nhẫn, lạnh giọng hỏi: “Cuối cùng ngươi có mục đích gì?”

“Ta cao hứng, ta vui.” Thần sắc Hiên Viên Văn Hoán vẫn nhẹ nhàng, “Các ngươi yên tâm, giao Hiên Viên Thái cho ta không lỗi chút nào đâu. Hiên Viên Văn Hoán ta nói được thì làm được.”

“Hiên Viên Văn Hoán?”

“Hiên Viên Văn Hoán!”

Hai tiếng nói đồng loạt vang lên.

Một tiếng là của Bạch Lê Hoa, bởi vì họ Hiên Viên không nhiều lắm.

Một tiếng là của Tiết Thái, từ nhỏ hắn đã nhìn thấy Hiên Viên Hồng viết tên này ở trên giấy Tuyên Thành rồi nhìn vào đó mà thờ dài.

Tiết Thái ngẩng đầu, lần đầu tiên nhìn chăm chú bộ dáng Hiên Viên Văn Hoán, đồ đệ mà gia gia đau lòng nhất lại cao lớn như vậy sao?

“Ai da, lỡ lời rồi!” Hiên Viên Văn Hoán vờ vĩnh nói, con ngươi liếc Tiết Thái, lấy cây quạt che mặt, môi mím khe khẽ nhếch: “Xuân lai hòa thuận mãn thường sơn.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Ngươi rất đặc biệt, ngươi rất đáng yêu!

Tiết Thái hạ mắt xuống, thấp giọng nói: “Thực được thiên ma cập mẫu đàn.”

Ý cười trong mắt Hiên Viên Văn Hoán càng rõ ràng.

Trầm mặc một lúc, Tiết Thái xoay người nhìn Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang, cúi đầu thật sâu: “Béo Nha, Lương đại ca, thời gian này thật sự cảm ơn mọi người đã chăm sóc đệ.”

Không chỉ chăm sóc, mà còn biết rõ thân phận của hắn không đơn giản mà vẫn giữ hắn lại.

Bạch Lê Hoa cảnh giác nhìn Hiên Viên Văn Hoán, lại hỏi Tiết Thái, không, là Hiên Viên Thái: “Đệ thật sự quyết định rồi?”

Tiết Thái rầu rĩ nói: “Vâng.”

Vốn dĩ là muốn tự mình trốn đi, nhưng lại muốn biết rõ sức mạnh thần kỳ bắn chết lão hổ của Bạch Lê Hoa từ đâu mà đến, hẳn biết rõ thân phận của Bạch Lê Hoa và bí mật trên người nàng nên mới ở lại nhà Lương gia.

Mấy ngày qua nhanh chóng.

Cả ngày ăn ăn uống uống như một hải tử bình thường, suýt chút thì vui đến quên cả trời đất, quên mất chính mình không phải là một hải tử bình thường.

Ăn tử của gia gia không rõ ràng, bây giờ ông vẫn còn chịu khổ trong lao ngục, sao mình có thể vô sỉ như vậy chứ!

Xuân lai hòa tuân trường mẫn son, thực được thiên ma cập mầu đan.

Bài thơ về dược liệu này là thơ nhập môn mỗi người đều phải học, nếu Hiên Viên Văn Hoán còn nhớ rõ thì chắc chắn hẳn tới đây để giúp đỡ.

Cũng đến lúc phải rời đi rồi.

Tuy Hiên Viên Thái đã hạ quyết tâm, nhưng Bạch Lê Hoa vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Không thích hợp, thật kỳ lạ, tại sao người này lại đột nhiên có lòng tốt như vậy!

Hơn nữa lại lâu đến như vậy mới lại tới cửa, còn tra rành mạch chi tiết nhà bọn họ.

Bạch Lê Hoa thật sự không thích loại cảm giác này: “Nếu ngươi là đồ đệ của Hiên Viên Hồng thì tại sao không sớm nói rõ?”

Còn ngụy trang che dấu.

Hiên Viên Văn Hoán nói, “Ta cao hứng, ta vui.”

Thật vô cùng tùy hứng nha. Bạch Lê Hoa ghen lời.

Không ngừng lại lâu, người này lại nói, “Bạch cô nương, đã có ai nói với cô là cô rất đặc biệt chưa?”

“Đặc biệt chỗ nào chứ?”

“Đặc biệt béo, đặc biệt xấu, đặc biệt... hung dữ.” Hiên Viên Văn Hoán vươn tay phải ra thành nắm đấm, từng một “ưu điểm” nói ra thì đưa một ngón tay lên, cuối cùng còn tổng kết lại gật đầu, “Đặc biệt hơn Ngọc Lan cô nương nhiều.”

Bạch Lê Hoa: “...”

Nàng có thể không cần loại đặc biệt này không?

Quan trọng là Lương Đại Lang còn ở bên cạnh an ủi, “Ta không thấy nàng dữ chút nào, nàng... thật đáng yêu.”

Về mặt của nàng càng phức tạp.

Nhìn về mặt Bạch Lê Hoa như nuốt phải ruồi, tâm tình Hiên Viên Văn Hoán rất tốt, nữ nhân này thật sự không biết tốt xấu dám uy hiếp hắn, nàng ta không nghĩ tới mình đã ngầm giúp nàng xử lý không ít đuôi rồi.

Ví dụ như mấy tên tiểu tử trong thôn bọn họ.

Hắn chưa đắc ý được bao lâu thì đã nghe tiếng Bạch Lê Hoa vang lên bên tai, “Cảm ơn, còn ta thấy chương quỳ cũng đặc biệt lắng lo, đặc biệt quyến rũ, đặc biệt quyến rũ người!”

Lời nàng nói có có ý tứ khiến sắc mặt Hiên Viên Văn Hoán biến đổi.

Nụ cười vẫn luôn treo trên môi chợt biến mất, cả người tản ra một luồng khí khiến người sợ hãi.

Lòng Bạch Lê Hoa trầm xuống. Xong rồi, nói sai rồi.

Ngay cả Lương Đại Lang cũng cảm giác được sự khác lạ, tay kéo Bạch Lê Hoa ra phía sau.

Hắn cảnh giác nhìn Hiên Viên Văn Hoán.

Nhưng không ngờ người này thay đổi thất thường như vậy, đột nhiên lại nở nụ cười đưa tay vén tóc ra sau tai.

“Đa tạ Bạch cô nương khen, để tỏ rõ tâm ý của ta thì tại hạ đặc biệt chuẩn bị một phần, à không, hai phần lận lẽ, hai vị đừng ghét bỏ.”

Đây không phải là chồn chúc tết gà sao, không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Hạ độc bọn họ đi!

Lông mày Bạch Lê Hoa nhíu thành chữ “xuyên” 川.

Chuyện nàng có thể nghĩ đến thì tất nhiên Lương Đại Lang có thể nghĩ đến, cho nên hấn cứng rắn nhưng cũng khách khí nói: “Hậu lễ thì không cần, chương quỹ có thể giúp chúng ta chăm sóc Tiết Thái thật tốt là chúng ta đã cảm kích lắm rồi.”

Nụ cười của Hiên Viên Văn Hoán không chạm tới đáy mắt.

Đáng tiếc là phần hậu lễ này cũng đã đưa rồi, không thể thu hồi lại.

Đòi mất phượng dải hẹp híp lại, Hiên Viên Văn Hoán xoay người phe phẩy cây quạt lười biếng ngồi lên nhuyễn tháp: “Thời gian không còn sớm, ta không giữ hai vị lại nữa, mời trở về đi!”

Lúc Bạch Lê Hoa bước ra cửa, hấn lại nói, “Đúng rồi, nếu hai vị có yêu cầu gì thì lúc nào cũng hoan nghênh tới Thụy Hương lâu tìm ta.”

Lương Đại Lang ngừng chân, quay lại chấp tay chào Hiên Viên Văn Hoán.

Bạch Lê Hoa không ngừng bước cũng không quay đầu bước ra cửa, dù sao đời này nàng cũng không muốn quay lại chỗ này lần nào nữa!

Sau khi bọn họ rời đi, Hiên Viên Văn Hoán nhin không được sờ mũi.

Vừa rồi có phải hấn nên khiêu khích Bạch Lê Hoa thêm một chút không?

Nếu có thể ép nàng động thủ thì câu đó kia chẳng phải sẽ có lời giải sao?

Nghĩ đến đây, hấn quay đầu nhìn Hiên Viên Thái, “Ê, người đi theo bên người nàng lâu như vậy, có phát hiện manh mối gì không?”

Hiên Viên Thái ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn hấn, “Không.”

Hiên Viên Văn Hoán không tin, “Thủ pháp ngày đó ta thấy là nàng ta dạy người hả?”

“Không phải, ta học từ Trương Cầu Tử.”

Chẳng lẽ lão hồ là do Trương Cầu Tử đánh chết, mình suy đoán sai rồi sao? Hiên Viên Văn Hoán hứng thú:

“Trương Cầu Tử là ai?”

“Hài tử trong thôn Chu Tiên.”

Thật sự là thần đồng trong truyền thuyết sao? Đây thật sự là Hiên Viên Thái mà tuổi nhỏ đã được mọi người khen ngợi? Lần đầu tiên Hiên Viên Văn Hoán hoài nghi sự chính xác của hệ thống tình báo của mình.

Hai bên trầm mặc một chút, Hiên Viên Thái đột nhiên nói: “Vừa rồi người mới hạ độc à?”

Hiên Viên Văn Hoán lộ ra ánh mắt tán thưởng, không tẻ nha, đây mới là người nói nghiệp Hiên Viên Hồng, có nhãn lực.

Phải biết rằng, một khi hấn động thủ thì rất ít người có thể phát hiện ra.

Lần này vậy mà lại bị một đứa bé mười tuổi nhìn thấu.

Hiên Viên Văn Hoán thật sự hưng phấn.

“Không, ta hạ độc.” Hấn cười sáng lạn, “Người có biết là độc gì không?”

Hiên Viên Thái cười lạnh, trào phúng nói: “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng động đến tỷ ấy, miễn cho đến lúc đó mũi ngươi dính đầy tro.”

Nữ nhân kia không hề đơn giản tí nào.

Hiên Viên Văn Hoán cũng không để ý, “Lo cho ngươi trước đi!”

Sau đó hần hô lên: “Mặc Nhiệm.”

Bóng người màu đen trong nháy mắt xuất hiện, cung kính đứng trước mặt Hiên Viên Văn Hoán, “Chủ tử.”

“Ngươi đi tra xem có ai đưa thiệp mời cho Bạch gia không, thuận tiện nhắc nhở bọn họ một chút.”

“Vâng.”

Thấy mặc nhiệm nhận lệnh nhưng lại chậm chạp không đi, Hiên Viên Văn Hoán hỏi, “Sao, còn có việc gì nữa?”

“Chủ tử, bên Huyện thái gia ra giá một trăm lượng bạc để bắt kẻ trộm bảo châu.”

“Chỉ có một trăm lượng? Huyện thái gia cũng quá keo kiệt rồi, chút nữa chúng ta lại đi thăm thú nhà kho của hần đi.”

“Vâng!”

Hiên Viên Thái: “...”

Trách không được gia gia muốn trục xuất người này khỏi sư môn.

Ở bên kia, dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang đi vào nhà gian do Hiên Viên Văn Hoán chuẩn bị.

Ở trên bàn bày đầy đủ loại đồ ăn gà vịt thịt cá.

Cát Lại Tử đã vui đầu ăn một hồi lâu, trên mặt trên miệng đầy dầu mỡ.

Tuy nói như thế, nhưng một bên đồ ăn bị hần ăn đến hỗn độn, còn một bên vẫn còn nguyên vẹn, rõ ràng là có nghĩ đến bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Có một loại đẹp, tướng công ngươi cảm thấy ngươi đẹp

Nhìn thấy bọn họ tiến vào thì Cát Lại Tử vội vàng chỉ đồ ăn trên bàn, ý bảo bọn họ mau ăn.

Nhưng vì trong miệng nhét đầy đồ ăn nên không thể nói chuyện.

Lương Đại Lang nhanh chóng động đũa, tuy hương vị giống nhau nhưng hình thức lại không mới lạ như Béo Nha.

Hần nhìn không được trêu ghẹo Cát Lại Tử, “Ngươi ăn uống kiểu gì vậy trời.”

Cát Lại Tử thật vất vả nuốt đồ ăn trong miệng xuống, mới xem thường nhìn Lương Đại Lang, “Hương vị kém một chút, nhưng ở nhà làm gì có thể ăn được nhiều gà vịt thịt cá như vậy!”

Lương Đại Lang gật đầu, “Cũng đúng!”

Nhà Cát Lại Tử sống thoải mái một chút, lúc ăn tết có thể mua một lần mấy cân thịt ba chỉ ăn, nhưng còn lão Lương gia thì lúc ăn tết nhiều lắm cũng chỉ nấu một đĩa lớn đồ ăn, nấu một nồi cơm lớn, cả nhà ngồi ăn bữa cơm nóng hổi.

Bây giờ trên bàn bày đầy gà vịt thịt cá, cũng không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Bạch Lê Hoa múc một chén canh nấm tuyết, uống từng ngụm nhỏ, ngoại trừ món này thì nàng ta gấp hai miếng dưa chuột, gấp hai đĩa rau trộn đậu đũa. Uống hết chén canh thì nàng ta liền buông đũa không ăn nữa.

Lương Đại Lang hỏi: “Sao lại không ăn?”

Mấy món ngon này hiếm lắm mới có.

“Ta ăn no rồi, mọi người ăn đi.”

Lúc này trong lòng nàng còn đang nhớ tới ba thứ đặc biệt mà Hiên Viên Văn Hoán nói, nàng đang quyết chí giảm cân đó!

Nàng cẩn thận quan sát dung mạo của Béo Nha, tuy bây giờ nàng hơi béo, nhưng gầy xuống thì chắc chắn sẽ là mỹ nhân.

Chỉ với cặp mắt linh động kia, cái mũi tinh xảo và đôi môi chum chím.

Chẳng qua bởi vì béo và ngọc nên ưu điểm này nọ đều bị che giấu hết.

Lương Đại Lang cũng mặc kệ, chỉ cảm thấy lúc đến Lương gia thì béo tròn, bây giờ Béo Nha đã gầy một vòng lớn rồi mà còn không chịu ăn cơm, muốn làm hấn khó chịu sao?

Hắn nhú mày gấp một khối đùi gà bỏ vào chén nàng, trịnh trọng nói: “Mấy ngày nay nàng đã gầy nhiều lắm rồi, bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội ăn đồ ngon, không ăn nhiều một chút sao được!”

Hắn vừa nói vừa gấp đồ ăn vào chén nàng, hắn chỉ bỏ thịt vào, chỉ một lát sau thì trong chén nhỏ tràn đầy đồ ăn.

Trong đầu Bạch Lê Hoa đột nhiên vang lên câu danh ngôn không biết đã từng nghe ở đâu: Có một loại yên tĩnh, là mẹ nên cảm thấy ngại yên tĩnh, có một loại đối, là nãi nãi ngại nên cảm thấy ngại đối.

Thấy nàng bất động, Lương Đại Lang bùng tỉnh đại ngộ, “Có phải vì người kia nói nàng béo nên xấu xí không? Nàng đừng để ý đến hắn. Nàng đẹp mạnh khỏe!”

Đây không phải lần đầu tiên Lương Đại Lang nói nàng đẹp.

Bạch Lê Hoa cảm thấy là nên thêm một câu phía sau câu danh ngôn kia: Có một loại đẹp, là tướng công ngại nên cảm thấy ngại đẹp.

Đôi mắt của Lương Đại Lang này có vấn đề sao?

Cát Lại Từ lúc này cũng đã ăn đủ, che cái bụng phình to thở dài.

Nhưng vẫn không quên hùa theo “Đúng vậy, Béo Nha, ngại gầy đi nhiều quá, mau bồi bổ đi.”

Bạch Lê Hoa trừng mắt, “Vậy ngại nói xem ta gầy thì đẹp hay béo thì đẹp.”

“Tất nhiên là...” ánh mắt Cát Lại Từ nhìn Lương Đại Lang và Bạch Lê Hoa, bất an nói, “Ngại như thế nào cũng đẹp.”

“Phải không? So với Bạch Ngọc Lan thì sao?”

“Béo Nha.” Cát Lại Từ vẻ mặt đau khổ, “Đây không phải là làm khó ta sao?”

Lương Đại Lang đúng lúc mở miệng: “Được rồi, ăn cơm đi.”

Lúc bọn họ đang nói chuyện, Lương Đại Lang cũng không quên bỏ thêm đồ ăn vào chén Bạch Lê Hoa. Bây giờ đồng thịt trong chén như lung lay sắp đổ.

Giống như bụng nàng chứa được rất nhiều vậy.

Còn có thể làm gì đây, ăn ăn ăn!

Bạch Lê Hoa cầm đũa lên, bưng chén gấp một cái móng heo to đầy thịt ở trên

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Thăng cấp

Chuyện lai giống lúa nước này Bạch Lê Hoa vốn dĩ chưa từng thực nghiệm qua nên cũng không biết phải nói với hắn như thế nào.

Nàng chỉ nghĩ là mình có nước không gian, hơn nữa có Lương Đại Nương chăm sóc thì thu hoạch chắc chắn tốt hơn là Cát Lại Tử tự mình trồng.

Nhưng bây giờ lại nảy ra vấn đề mới. không biết thật sự có thể tin tưởng Hiên Viên Văn Hoán được không?

Bọn họ vẫn có thể sống ở thôn Chu Tiên sao?

Ba người tán gẫu cả đường về, xe bò thì chậm rì đi trên đường lớn, mặt trời trên đỉnh đầu càng gay gắt, khiến người ta phải bực bội.

Đặc biệt là Béo Nha, người béo nên dễ ra mồ hôi. Bây giờ mồ hôi trên trán từng giọt lớn chảy xuống, vạt áo sau lưng đã ướt một mảng to.

Vốn dĩ vẫn còn có thể nói cười với Cát Lại Tử, bây giờ ngay cả một câu cũng không buồn nói.

Dù vậy, Lương Đại Lang cũng không nỡ lấy roi giục bò đi nhanh vì dù sao nông dân cũng phải dựa vào nó để ăn cơm.

Cày ruộng, kéo xe, đẩy cối xay, có nhiều tác dụng lắm nha.

Nghĩ nghĩ rồi Lương Đại Lang dừng xe bò lại, tự mình đến ven đường bứt mấy cành liễu quấn vài vòng bên thành một cái vòng hoa, đưa cho Bạch Lê Hoa để nàng dùng lá cây che lên đầu.

Sau khi Bạch Lê Hoa nhận vòng liễu, không biết là do tâm lý hay gì đó mà lại thấy khỏe hơn.

Lương Đại Lang tiếp tục đánh xe.

Ngay lúc này cả ba người đều khát khô, Bạch Lê Hoa do dự không biết có nên lấy nước không gian ra hay không.

Dù sao bây giờ Cát Lại Tử đang ở bên cạnh.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa, thực sự đã nhịn không được, chỉ thấy tâm phiền ý loạn, ngực như có cái gì đó chặn lại vô cùng khó chịu.

Bạch Lê Hoa bất chấp mọi thứ, vói tay vào giỏ, lúc Cát Lại Tử không nhìn thì niệm khẩu quyết lấy túi nước ra.

Vừa mới xoay người thì Cát Lại Tử liền thấy được giắt túi nước, “Béo Nha muội thật là, có túi nước mà cũng không lấy ra sớm một chút, cổ họng huynh muốn bốc khói rồi.”

Hắn giơ túi nước lên, đổ vào trong miệng, vừa uống một ngụm đã không nhịn được mà kinh ngạc cảm thán: “Nước này thật ngon!”

Lạnh, lại ngọt lành.

Dưới ánh mặt trời gay gắt này mà uống một ngụm như vậy thì cả người thật thoải mái.

Hắn không nhịn nữa, giơ túi nước lên uống ừng ực.

Bạch Lê Hoa nuốt nước bọt, nhịn không được nói, “Huynh chờ cho chúng ta với chứ! Còn cả một đoạn đường dài đó!”

Dù sao cũng không thể cứ thêm nước vào trong đó được.

Cát Lại Tử lúc này mới ngưng ngưng đưa túi nước cho Bạch Lê Hoa, “Các người cũng mau uống một ngụm đi!”

Bên trong túi nước chỉ còn một nửa.

Nàng vô cùng đau lòng đưa cho Lương Đại Lang, “Đại Lang ca, huynh uống trước đi.”

Lương Đại Lang tiếp nhận túi nước, lắc lắc một chút rồi trả túi nước về, “Muội uống trước đi, ta không khát.”

Nhưng hầu kết của hắn rõ ràng nhích lên nhích xuống, miệng cũng chép chép, sao không khát chứ!

Nhưng Bạch Lê Hoa biết tính tình người này, ngoan cố như con bò già ấy.

Ngoan ngoãn tiếp nhận túi nước, uống một ngụm nhỏ.

Lạnh, ngọt lành, sáng khoái!

Đây là cảm giác đầu tiên của Bạch Lê Hoa, nàng không nhịn nổi uống thêm một ngụm nhỏ.

Sau khi tỉnh táo nhắm nháp thì phát hiện nước đã có biến đổi rất lớn, nàng không khỏi phỏng đoán có lẽ do máu của Hiên Viên Thái mà không gian đã thăng cấp? Nên nước không gian cũng trở nên vô cùng ngon ngọt?

Nhưng ngay lúc này cũng không thể có đáp án được.

Nàng đưa túi nước cho Lương Đại Lang, nhưng người nọ đưa lưng về phía nàng, chậm chạp không nhận lấy.

Bạch Lê Hoa đứng lên trên xe bò, thật cẩn thận đi ra phía trước, ngồi bên cạnh đẩy hấn một chút, “Ê!”

Một cú đẩy này khiến Lương Đại Lang ngã thẳng từ trên xe bò xuống!

Bạch Lê Hoa hốt hoảng. Cũng may han không bị bánh xe bò cán qua.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Trúng độc

Bạch Lê Hoa nhảy xuống xe xem tình trạng của Lương Đại Lang, lại phát hiện sau khi hấn ngã từ trên xe xuống thì cả người cuộn tròn lại run rẩy. Nàng duỗi tay sờ thì vô cùng nóng.

Bạch Lê Hoa mắng thảm trong lòng, không xong!

Nàng vốn dĩ chỉ nghĩ hấn bị cảm nắng, nhưng bị cảm nắng thì sao lại run rẩy chứ!

Huống chi hô hấp hấn dồn dập, toàn thân co giật.

Biểu tình trên mặt Bạch Lê Hoa nghiêm trọng, trở tay đặt ngón trỏ lên cổ tay Lương Đại Lang.

Mạch tượng kì quái khiến nàng nhú mày, trúng độc sao?

Lúc này, Cát Lại Tử đã giữ chặt xe bò, lấy roi đuôi bò cột bò lên tảng đá to rồi chạy lại, nói “Có chuyện gì vậy? Đại Lang bị sao vậy?”

Bạch Lê Hoa cũng không nói được. Nàng chỉ trầm mặt nhìn Cát Lại Tử nói: “Cát đại ca, huynh giúp ta một tay khiêng Đại Lang vào chỗ râm mát đi.”

“Đứng đứng, ta cũng muốn nói vậy, nắng gắt quá đi.”

Hai người cùng nhau khiêng người để xuống dưới tán cây.

Cát Lại Tử vẻ mặt lo lắng, “Đại Lang không có việc gì chứ?”

Bạch Lê Hoa không trả lời.

Lúc này bên cạnh cũng không có đồ gì, chỉ có thể lấy túi nước rót vào miệng hấn. Dù là vô dụng thì giải nhiệt một chút cũng được.

Sau khi làm xong thì nàng nhanh chong đặt ngón trỏ và ngón giữa lên cổ tay của Cát Lại Tử

Mạch tượng tron nhẵn, kiên cố mạnh mẽ, không có gì khác thường, tất nhiên thân thể rất tốt.

Nếu vậy thì độc không phải được bỏ vào thức ăn?

Nàng lại đặt 2 ngón tay lên cổ tay kia của mình. Có khác biệt.

Bệnh trạng của nàng cũng giống như Lương Đại Lang, nhưng chẳng qua không biết là nguyên nhân gì mà dấu hiệu trúng độc không rõ ràng.

Nhưng tóm lại là có trúng độc.

Bạch Lê Hoa hít mất hồi tưởng lại chuyện trước đó.

Đột nhiên nàng nhớ lại Hiên Viên Văn Hoán có nói sẽ đưa cho bọn họ hai phần đại lễ, cho nên trước lúc hấn đi có nói rằng có chuyện gì thì hoan nghênh đến Thúy Hương lâu tìm hấn.

Đúng! Chính là lúc đó.

Hiên Viên Văn Hoán này thật sự không chịu nhận một chút thiệt thòi.

Nhìn Lương Đại Lang nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, Bạch Lê Hoa nắm chặt tay, nghiến răng ken két.

Vừa giật lên thì ngực lại càng đau đớn, nàng cầm túi nước hung hăng đổ vào miệng, không ngờ đau đớn ở ngực giảm bớt một chút.

Nàng nhanh chóng dứt nước cho Lương Đại Lang, đồng thời dặn dò Cát Lại Tử: “Cát đại ca, phiền huynh lấy xe bò lại đây.

Cát Lại Tử hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vã cỡi trâu bò dắt lại đây.

Hắn không nhẫn nại được như Lương Đại Lang, hơn nữa lúc này tình huống khẩn cấp nên hắn không ngừng quát roi bắt con bò già đi thật nhanh.

Chỉ trong chốc lát đã thấy nhà của Lương gia.

Dưới sự trợ giúp của Cát Lại Tử, Bạch Lê Hoa đỡ Lương Đại Lang lên giường rồi tự mình ngồi lên mép giường, cẩn thận bắt mạch cho hắn.

Bây giờ phiền toái nhất chính là nàng không biết Hiên Viên Văn Hoán hạ loại độc gì, là một loại hay nhiều loại độc.

Bạch Lê Hoa cẩn thận quan sát mỗi một triệu chứng của Lương Đại Lang rồi lại kiểm tra lại một lần tất cả độc được nàng biết được trong đầu. Cuối cùng viết ra một phương thuốc, lấy được thảo từ trong không gian, nấu lửa nhỏ từ ba chén nước còn lại một chén thì uống một hơi cạn sạch.

Trước tiên nàng thí nghiệm trên chính mình, thấy thành công rồi mới sắc thuốc cho Lương Đại Lang.

Dù sao thì nàng có không gian, nhưng Lương Đại Lang thì không có.

Hiên Viên Văn Hoán muốn nàng chịu thua sao? Đừng hòng!

Nhưng không thể không nói Hiên Viên Văn Hoán quả thật là cao thủ, nàng dựa theo triệu chứng mà phối vài loại dược liệu, nấu vài ấm thuốc mà hiệu quả vẫn vô cùng nhỏ. Rõ ràng hắn dùng nhiều loại độc khác nhau, dựa theo tỉ lệ vô cùng khác biệt trộn lẫn vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Cô nương nhà ai

Bạch Lê Hoa dành cả buổi chiều để nghiên cứu độc của Hiên Viên Văn Hoán.

Nhưng hiệu quả cực nhỏ.

Nàng có thể chờ, có thể thí nghiệm, nhưng Lương Đại Lang thì không được.

Bây giờ thấy Lương Đại Lang càng ngày càng nóng, ý thức càng ngày mơ hồ, nếu nói nàng không khẩn trương thì là giả.

Đặc biệt là Lương lão cha và Lương Đại Nương, sau khi phát hiện Lương Đại Lang bị trúng độc thì giống như trời sập xuống.

Tuy không chỉ trích mình, nhưng vẫn nhắc lại, không biết cái nhà này bị gì mà hết chuyện này lại xảy ra chuyện khác. Nghe đến phiền lòng.

Càng phiền chính là, nàng không nghĩ ra, tại sao rõ ràng là trúng độc giống nhau nhưng nàng lại không có chuyện gì, trong khi độc trên người Lương Đại Lang lại không giải được.

Tuy nói nàng uống rất nhiều loại thuốc, nhưng đều là lấy thừa bù thiếu, dùng lên người Lương Đại Lang.

Nếu nói có gì khác nhau thì cũng chỉ có một thứ, không gian của nàng.

Nhưng Lương Đại Lang vẫn luôn uống nước không gian mà. Rốt cuộc là vì cái gì?

Loại cảm giác không thể khống chế này thật sự quá khó chịu.

Trong phòng, Lương Đại Lang nằm ở trên giường, trên trán toàn là mồ hôi lạnh.

Độc này quá mạnh, lúc hắn ngã xuống chỉ thấy lúc thì như trong hầm băng, lúc lại như trong lồng hấp, hô hấp dồn dập, toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, không thể khống chế mà run rẩy.

Vô cùng thống khổ.

Hắn mê man nhưng tai và mũi vẫn còn hoạt động, hắn biết Béo Nha vẫn luôn nấu thuốc, cũng biết cha mẹ khóc vì hắn.

Hắn muốn nói gì đó với cha mẹ nhưng không tỉnh lại nổi.

Cũng may sau khi uống thuốc thì hắn yên ổn xuống. Cảm giác khó chịu đỡ hơn rất nhiều.

Hắn mơ mơ màng màng ngủ, trong mộng lung, hắn nghe thấy thanh âm chính mình, hắn nói: “A Noãn, mọi yên tâm, cuộc đời này huynh sẽ đối xử tốt với mọi người.”

Thiếu nữ vẻ mặt thẹn thùng dựa đầu vào vai hắn.

Hắn ôm nàng, như ôm cả thế giới vào ngực mình.

Hình ảnh bị ngắt, hắn lại thấy hắn đang nằm trên giường nhà mình, nương tử hắn từ một nữ nhân béo trở thành A Noãn hắn vẫn luôn tâm niệm. Nàng vì hắn nấu thuốc, vì hắn mà lau mồ hôi, đút nước cho hắn. Dung nhan xinh đẹp kia vô cùng rầu rĩ, rõ ràng là lo lắng cho hắn.

Lương Đại Lang không nhớ rõ đã bao lâu rồi hắn không thấy A Noãn nữa, lại có cảm giác như lúc này A Noãn đã trở thành thê tử kết tóc của hắn.

Mộng hay thực, Lương Đại Lang không thể phân biệt rõ ràng, chỉ biết bây giờ thấy nàng khổ sở như vậy thì hận không thể ôm chặt nàng vào ngực mình.

Đáng tiếc, hắn vươn tay nhưng không đụng được tóc nàng, trong lòng vô cùng thất vọng, trong ngực thống khổ như có song cuộn biển gầm, chỉ có thể mỉm cười an ủi: “A Noãn, đừng sợ.”

A Noãn! A Noãn! A Noãn!

Bạch Lê Hoa liền đứng ở mép giường, trên mặt thay đổi thất thường.

Rốt cuộc vừa rồi nàng vừa nghĩ ra phương thuốc dùng tuyền trọng lâu, bán biên liên, vệt thác thảo, quý châm thảo, thiên nam tinh, chu sa căn, hoàng được tử, long quỳ, xà lười thảo sắc hai canh giờ. Nàng chỉ vô ý nghĩ ra, nhưng được hiệu rất rõ ràng.

Lúc này vừa sắc xong thuốc thì nghe trong buồng có động tĩnh, sợ có chuyện gì nên nàng đi vội vào. Vừa vào thì nghe thấy trong miệng Lương Đại Lang kêu tên này.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe hắn gọi tên này.

Mấy ngày nay Lương Đại Lang đối xử quá tốt với nàng, hoặc là người này che dấu quá sâu, dù chuyện gì cũng che chở cho nàng, chắn ở phía trước. Tuy hắn không thích nói chuyện nhưng chuyện gì cũng nghĩ cho nàng.

Cho nên nàng mới quên mất có một cô nương như vậy tồn tại.

A Noãn.

Bạch Lê Hoa cười lạnh một tiếng, không biết đây là cô nương nhà ai.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Giải độc

Nhưng ngay lúc này nàng chỉ muốn hắt thuốc lên mặt người này.

Tuy rằng nàng chưa đến mức thích Lương Đại Lang, nhưng ngoài mặt hắn vẫn là tướng công của nàng mà!

Ngoài mặt thì che chở cho nàng nhưng trong lòng thì lại cất giấu một cô nương mặt không biết tròn hay méo.

Người này cũng quá ghê tởm đi!

Phẫn nộ! Ủy khuất! Khó chịu!

Những cảm xúc nổi sóng khiến Bạch Lê Hoa cảm thấy không còn khống chế được mình nữa.

Nàng trầm mặt dần mạnh chén thuốc xuống bàn.

Xoay người trở lại trước giường, ngồi vào mép giường, nhìn khuôn mặt tuần tú của Lương Đại Lang rồi quăng một cái tát lên mặt hắn.

“Chát” một tiếng, Lương Đại Lang tỉnh lại, đáy mắt vẫn mơ màng, hần nhìn nữ tử đang ngồi ở mép giường hao hao như bóng dáng người trong mộng.

Lương Đại Lang chớp mắt, liên tục nhắm mắt lại rồi mở mắt ra nhưng vẫn thấy nữ tử ngồi ở mép giường.

Hần mừng như điên, nhào qua ôm trọn người nàng.

Cái ôm thật chặt khiến Bạch Lê Hoa khó thở, hai cánh tay lại bị kẹp chặt, muốn tránh cũng không được.

Đột nhiên một cơn giận tràn ra.

Đồng thời, tiếng của Lương Đại Lang vang lên bên tai: “A Noãn, đừng sợ.”

Lời này nặng như búa tạ hung hang nện vào tim nàng.

Bạch Lê Hoa cơ hồ như dùng sức lực toàn thân để bình ổn cảm xúc của mình, nhưng vẫn không thể nhịn nổi nghiêng rang nói: “Lương Đại Lang huynh đừng giả ngây giả dại với ta!”

Tiếng nữ tử truyền vào tai khiến Lương Đại Lang sùng sốt vội vã buông tay.

“Là Béo Nha sao!”

Là, Béo Nha, sao! Một ánh nhìn thật thất vọng.

Bạch Lê Hoa nhấp môi, đứng dậy bung chén thuốc đặt trên bàn lại đưa cho Lương Đại Lang: “Uống đi.”

Chẳng qua cũng chỉ là một tên nam nhân mà thôi.

Không sống được với người này thì đổi người khác. Cũng không phải không thể hòa ly.

Nhưng độc mà Lương Đại Lang trúng là do nàng mà ra, chuyện nào ra chuyện đó.

Dù sao thì thuốc cũng đã sắc xong, đồ đi thì lãng phí lắm.

Lương Đại Lang nhận lấy chén thuốc, nhìn chất lỏng màu nâu trong chén mơ hồ phản chiếu hình dạng của hắn. Hắn nhìn thật lâu.

Cuối cùng cũng mở miệng: “Là phúc thì không phải họa, đã là họa thì có tránh cũng không khỏi, Béo Nha, nếu ta không có phúc khí thì lúc ta chết rồi mọi người đem theo cha mẹ, bán hết ruộng rồi dọn đi thật xa nhé.”

Hắn cũng biết bệnh này rất kì quái, hắn biết rõ thân thể của hắn nên càng sợ hãi bọn Nam Cung Bá tới của tìm người.

Những người này tuyệt đối không phải người mà bọn hắn có thể chọc vào.

Chỉ có dọn đi nơi khác rồi mai danh ẩn tích ở nơi bọn hắn không tìm được thì mới có một chút khả năng tránh được kiếp nạn này.

Bạch Lê Hoa: “...”

Tự mình dẫn người đi đi!

Cha mẹ mình thì tự mình quản, ta còn chờ huynh khỏe lại rồi hòa ly đó!

Có đi thì cũng chỉ một mình bốn cô nương đi mà thôi!

“Huynh sẽ không có gì đâu.”

Chưa nói độc này chỉ tra tấn người, dù là độc muốn lấy mạng thì nàng cũng có thể đoạt mạng lại từ chỗ Diêm Vương gia, cùng lắm thì đi Thúy Hương lâu tìm tên Hiền Viên Văn Hoán kia.

Bất cứ giá nào cũng không thể bỏ cuộc!

Hắn muốn nàng chịu thua chứ gì?

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đánh thép nói, còn Lương Đại Lang lại cảm thấy kỳ quá, lại thấy khuôn mặt lạnh băng của nàng thì không khỏi hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Uống thuốc đi!” Bạch Lê Hoa nói, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn, nghĩ lại thì cũng hòa hoãn một chút, giải thích cho hắn, “Không có gì, chỉ là cha mẹ rất lo lắng cho huynh.”

Lương Đại Lang bưng chén thuốc lên một hơi cạn sạch.

Hắn đưa chén thuốc qua, tâm tình chùng xuống, “Nếu xảy ra chuyện gì thì phải nói cho ta biết, ta có liều mạng cũng phải che chở cho mọi người.”

“Yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Nóng rất đau đớn

Yên tâm, ta không cần ngại bảo vệ, cũng sẽ không làm đời này của ngươi lãng phí trên người của ta.

Bạch Lê Hoa tâm tình phức tạp lên tiếng, đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nàng, Lương Đại Lang thờ dài, kéo chăn, nằm xuống, nhìn lên trần nhà trên đầu đến phát ngốc.

Bây giờ hắn không ngủ được, cũng không dám ngủ.

Chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập tưởng niệm đối với A Noãn và áy náy đối với Béo Nha.

Cũng không biết cái nào chiếm nhiều hơn.

Rõ ràng hắn muốn sau này buông xuống tâm tư sống thật tốt với nàng, nhưng mỗi đêm vẫn nhện không được mà rời khỏi phòng lúc nàng đã ngủ say, trèo lên cây hoặc nóc nhà mà ngủ tạm.

Mà Béo Nha thì lại một lòng một dạ đi theo hắn.

Sau khi khỏe lại, nàng cũng không chê Lương gia nghèo, nàng hiếu thuận với cha mẹ hắn, nhường nhịn chị em dâu, liên lụy nàng chịu khổ, muốn tìm cách kiếm tiền cho hắn đi thư viện... nàng đâu chỉ tốt có một chút đâu.

Nhìn lại chính mình, Lương Đại Lang chỉ cảm thấy mình không phải là người trong lòng tức giận hung hăng tự tát mình.

Một cái tát này xuống, đầu hắn rốt cuộc cũng thanh tỉnh.

Sau đó liền cảm thấy cả hai bên mặt nóng rất đau đớn.

Hắn..... Rõ ràng chỉ đánh bên trái.

Ở ngoài, Lương lão cha đang bận gội, Lương Đại Nương đang thái rau cho gà ăn, thấy nàng đi ra cả hai cùng hỏi: “Đại Lang sao rồi?”

“Đã tỉnh, uống thuốc xong nghỉ ngơi rồi.”

Thuốc này nàng đã suy nghĩ thật lâu, nếu vẫn vô dụng thì nàng cũng chỉ có thể đi Thúy Hương lâu.

Thật không cam lòng!

“Không sao là tốt, không sao là tốt rồi.” Lương lão cha nhẹ nhàng thở ra, “Béo nha, vất vả cho con rồi.”

Bạch Lê Hoa cố gắng mỉm cười, “Không có gì, cha, người thấy chân sao rồi? Con đến mát xa cho cha nhé?”

Thừa dịp còn chưa có hòa li, có thể giúp được chút nào hay chút ấy.

Nàng đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, hai tay xoa nóng rồi Bạch Lê Hoa thành thạo ấn tay lên đùi Lương lão cha.

Nếu có ngân châm thì tốt rồi...

Đúng rồi, còn phải đi gặp Trình Tây để nói chuyện về y quán.

.....

Trong Thúy Hương Lâu, Hiền Viên Văn Hoán nằm ở trên giường nệm thầm đánh giá tình trạng thâm thâm của Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang lúc này, khóe miệng nhện không được lộ ra nụ cười tươi rói.

Mặc Nhiễm đang chuẩn bị tiến vào báo cáo tình hình, nhìn nụ cười này trong lòng run rẩy.

Chắc hẳn có ai đó gặp xui xẻo, hơn nữa, có khả năng là người Lương gia.

Hắn đoán không sai.

Hiên Viên Văn Hoán lần này không có lưu tình, độc dược mà hắn hạ chính là thứ hắn mới nghiên cứu ra gần đây. Tuy là sẽ không chết người, nhưng lại cực kỳ hại thân thể, làm người sống không bằng chết.

Bản lĩnh dùng độc xứng danh Hiên Viên Hồng cũng không phải chỉ là hư danh.

Hắn nghĩ bây giờ Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang chắc đang nằm trên mặt đất không ngừng kêu la, hận không thể lột da rút gân hắn mới đúng.

Ngày mai khi bọn họ không chịu nổi tra tấn thì sẽ tự mình tìm tới cửa.

Hắn cũng có thể hỏi ra bí mật của lão hổ.

Đến lúc đó, hắn liền muốn xem xem ai là người yêu mị, ai quyến rũ người khác!

Nghĩ tới ba từ này thì mặt hắn lại lạnh xuống.

Liếc nhìn Mặc Nhiễm đang đứng bên cạnh, hắn hỏi, “Đã làm tốt chưa?”

Mặc Nhiễm cung kính trả lời: “Đều làm tốt rồi, người nhận được danh thiệp đều đã do dự, có người đã trả thiệp về.”

“Không tồi!” Hiên Viên Văn Hoán nheo mắt lại, cả người có vẻ lười biếng.

Cái này xem như là phần đại lễ thứ hai cho bọn họ.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy không đúng, Bạch Lê Hoa và Lương Đại Lang đều trúng độc thì làm sao tới Thúy Hương Lâu được!

“Ngày mai chúng ta đi một chuyến tới Chu Tiên thôn.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Ta thích được thiện

Bạch Lê Hoa, người nhớ cho kỹ, đây đều là do người thiếu nợ ta.

Ai làm tâm tình hắn khó chịu, thì hắn tuyệt đối sẽ không để cho người đó sống tốt, nhân tiện hại luôn cả nhà người đó.

Cả người Hiên Viên Văn Hoán tỏa ra làn hơi thở lạnh lẽo khiến người sợ hãi.

Đúng lúc này, Hiên Viên Thái hấp tấp xông vào nhà, “Hiên Viên Văn Hoán, rốt cuộc khi nào thì người mới đi cứu ông nội của ta?”

Hiên Viên Văn Hoán cũng không trả lời, chỉ không chút để ý hỏi: “Sao rồi? Được thiện làm xong chưa?”

Hiên Viên Thái theo bản năng nắm chặt tay, hỏi lại: “Ta hỏi người khi nào thì đi cứu ông nội của ta?”

Nhìn đôi mắt như con thú nhỏ của hắn, Hiên Viên Văn Hoán thu hồi cây quạt, “Mặc Nhiễm, ta từng nói muốn đi cứu Hiên Viên Hồng sao?”

“Ngài không có.”

Quay đầu, mỉm cười trào phúng, “Người nghe rõ chưa?”

“Vậy tại sao người giữ ta ở đây?”

Hiên Viên Văn Hoán ngón trở chống cằm, giống như thực nghiệm túc suy nghĩ rồi mới mở miệng: “Ta thích được thiện.”

Sau đó hấn lại cười, “Mà nguoi, là tôn tử của y thánh, từ nhỏ đã có thiên phú lạ thường, có bản lĩnh gặp qua là nhớ, chắc chắn sẽ học rất nhanh.”

Cho nên hấn để cho những người đó dạy nấu ăn?

Hiên Viên Thái nhìn mắt hấn, không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

Mặc Nhiễm trực tiếp chắn trước mặt hấn, dắt người trở về.

Hiên Viên Văn Hoán suy nghĩ một chút, “Không muốn làm cũng được, chỉ cần nguoi nói cho ta biết lão hồ chết như thế nào.”

Nói vừa xong liền thấy Hiên Viên Thái hung tợn nhìn chằm chằm hấn.

Hấn nói tiếp, “Nếu không nói thì ta cũng chỉ có thể giao nguoi cho Nam Cung Bá, nói không chừng hấn có thể thay ta nói tốt vài câu trước mặt Trịnh Tướng quân.”

“Phi!” Hiên Viên Thái phun một ngụm nước bọt về phía Hiên Viên Văn Hoán, “Thứ vong ân phụ nghĩa!”

Bởi vì khoảng cách xa, nước miếng dừng ở trên thảm.

Hiên Viên Văn Hoán nhú mày.

Cùng lúc đó, Mặc Nhiễm tát một cái lên mặt Hiên Viên Thái.

Chỉ nghe “Bang” một tiếng, Hiên Viên Thái bị tát ngã xuống đất.

Giọng Hiên Viên Văn Hoán đột nhiên nghiêm khắc với Mặc Nhiễm, “Ai bảo nguoi động thủ!”

Hấn không nói một lời quỳ trên mặt đất.

“Được rồi, chờ lát nữa tự mình đi lãnh phạt.” Hiên Viên Văn Hoán vẫy vẫy tay, nhìn Hiên Viên Thái: “Giám hấn vào bếp.”

Mặc Nhiễm đã quen với tính hỉ nộ vô thường của hấn nên khi nghe mệnh lệnh vội vã dẫn người xuống.

Hiên Viên Văn Hoán híп mắt lại.

Tiểu tử này thân là tôn tử duy nhất của y thánh, hơn nữa bẩm sinh đã sống tốt, được người chiều chuộng hư nên tự cho mình là thông minh, tính tình không quản không được.

Sau đó hấn lại nghĩ đến Hiên Viên Hồng, không khỏi cười nhạo một tiếng.

Cả đời ông cứu người vô số, diệu thủ hồi xuân, bây giờ chẳng phải chỉ là phí công sao? Không chỉ có bản thân mà ngay cả tính mạng của con cháu cũng không thể giữ nổi.

Cho nên vì sao không cần độc được chứ, độc được chỉ dạy ta phụ người trong thiên hạ chứ không cho người trong thiên hạ phụ ta.

.....

Tối nay Bạch Lê Hoa ngủ ở trong phòng Tiết Thái.

Dù sao nàng cũng hiểu Lương Đại Lang cũng không thích ngủ cùng với nàng, nên tránh làm ghê tởm hấn, cũng ghê tởm chính mình.

Đương nhiên, tất cả đều là công của hai lão nhân Lương gia.

Đối với việc Tiết Thái rời đi, nàng chỉ nói hấn gặp được người nhà ở trên chợ.

Cụ bà và Lương lão cha tuy rằng không nói gì nhưng ánh mắt nhìn bụng của nàng càng thêm nóng bỏng.

Sáng sớm, nàng đi qua phòng của Lương Đại Lang nhìn thoáng qua, thấy hơi thở hấn đều đặn, mạch tượng cũng đã vững vàng nên nhẹ nhõm thở ra.

Hiên Viên Văn Hoán, nguoi đã gây nhầm bàn tính rồi.

Sau đó nàng ra khỏi phòng, đi vào bếp bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Đã xảy ra chuyện

Không ngờ sau khi nàng rời đi, Lương Đại Lang mở to mắt.

Hắn nhìn chằm chằm cửa phòng, trong lòng thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Có phải khi mình mê man đã nói sai gì đó, khiến Béu Nha nhận ra gì đó nên nàng mới không ngủ trên giường?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Bạch Lê Hoa nấu cháo khoai lang đỏ có cho thêm ba trái trứng gà.

Ba người bọn họ mỗi người một cái.

Hơn nữa, hai con gà mái nhỏ mới mua cũng rất hăng hái, mỗi ngày đều đẻ hai quả trứng. Thường ngày trứng đều trừ trong rổ, không ai nở ăn.

Nhưng hôm nay thì khác, Lương Đại Lang bị trứng độc nên phải bồi bổ cho tốt.

Ngày hôm qua ở trên chợ chưa mua được gì đã trở về khiến trong nhà không có đồ gì nhiều dinh dưỡng cả.

Bạch Lê Hoa hái một nắm đậu đũa dài trong vườn chặt thành đoạn bỏ vào trong nồi cháo. Lúc cháo chín sẽ vớt lên làm thành món đậu đũa ăn với com.

Lại cắt một trái dưa chuột ướp muối.

Sau đó nàng ra cửa, thả gà trong chuồng, lừa ra rừng trúc trong hậu viện rồi đóng rào lại.

Tiếp theo nàng cầm rổ xuống hái rau xanh.

Đi ngang qua khoảnh đất mấy ngày hôm trước mới sửa lại đã được tưới nước trong không gian, nàng dừng chân một chút.

Vốn dĩ nàng muốn dọn dẹp khỏi đất này rồi trồng rau dưa cho nhà ăn, nhưng sau này chỉ sợ không làm được.

Còn mấy khoảnh ruộng kia nữa, cũng phải thương lượng với Lương Đại Nương bọn họ xem làm gì bây giờ.

Vốn dĩ nàng rành rẽ không phải là làm ruộng mà là trồng thảo dược. Lương Đại Lang bọn họ không biết gì về dược liệu, cộng thêm không có nước không gian nuôi dưỡng đất thì tất nhiên không thể trồng nổi. Vẫn nên trồng lương thực thì tốt hơn. Tốt xấu gì cũng có thể tự mình ăn.

Nếu không nàng rời khỏi đây thì mấy miệng ăn Lương gia sẽ chết đói mất, nàng cũng không đành lòng.

Lúc Bạch Lê Hoa trở về, Lương Đại Nương dọn dẹp xong, đang ở trong phòng lót chiếu chuẩn bị phơi tiểu mạch.

“Béu Nha, con về rồi à?” Lương Đại Nương nói, “Đại Lang mới tìm con đó, nương biết con mới đi hái rau về cho gà ăn.”

Bạch Lê Hoa đáp: “Vâng!”

Trần quả phụ lúc này đang bung chén ở trong sân ăn com, nghe thấy tiếng nói chuyện, tiếp lời nói: “Béu Nha bây giờ so với tiểu tức phụ trong thôn còn cần mẫn hơn nhiều, Lương thím thật là có phúc khí nha!”

Lương Đại Nương nhìn nàng một cái, thờ dài nói: “Phúc khí cái gì chứ, ta chỉ cần cả nhà thanh thần ổn định ở bên nhau là được.”

Mất thấy kì thu thuế đã đến, bạc còn chưa kiếm được, Lương Đại Lang lại còn trúng độc. Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, đau cả đầu.

Tuy trong lòng hiểu rõ là không thể trách Béu Nha, nhưng trong lòng Lương Đại Nương vẫn buồn phiền.

Trước kia đâu có nhiều chuyện xảy ra như vậy?

Đây rõ ràng không phải khách sáo, trong lời nói lại có ngụ ý khiến mặt Trần quả phụ cứng đờ. Nàng liếc Bạch Lê Hoa, haha giả là nói: “Nhà ai mà không muốn như vậy chứ?”

Lương Đại Lang chắc nghe được tiếng bọn họ nói chuyện nên đi ra, thấy Bạch Lê Hoa xách rổ lập tức đuổi tay đỡ lấy.

Trong miệng nói: “Sáng sớm nàng xuống ruộng làm gì, có sương sớm đừng để quần áo bị ẩm ướt.”

Bạch Lê Hoa không để ý tới hắn.

Hắn lại theo sau, “Rỏ này nặng lắm, sau này nàng muốn làm gì thì nói với ta một tiếng, đem rỏ ra ruộng rồi ta làm cho.”

Bạch Lê Hoa vẫn không để ý tới hắn.

Bây giờ thì Lương Đại Lang đã chắc chắn có chuyện xảy ra.

Một đường theo vào nhà bếp, Bạch Lê Hoa cũng chỉ xem hắn như không khí, một mình bận rộn.

Lương Đại Lang không biết phải làm gì, hắn chưa từng nói chuyện với nữ oa, đừng nói tới dỗ cho nữ oa vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thân Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Suy xét

Bạch Lê Hoa cũng mặc kệ.

Nàng cảm thấy Lương Đại Lang chính là một người xảo trá, dựa theo hiện đại mà nói hắn chính là tra nam!

*tra nam: nam tử hư hỏng, cận bã

Nhìn bộ dáng bảnh bảo của nam nhân, nhưng thật ra lại là tên súc sinh ăn trong chén nghĩ trong nôi.

Nhà đã nghèo đến chỉ còn cái quần đùi mà vẫn còn tâm tình nghĩ tới gái gú.

Đây là cái gì chứ!

Bạch Lê Hoa cũng không biết tại sao mình tức giận đến vậy.

Tóm lại là phải hòa li! Nhất định phải hòa li!

Thấy vẻ mặt càng lúc càng âm trầm của Bạch Lê Hoa, cả người nàng phát ra khí lạnh, Lương Đại Lang không biết phải làm sao để đổi mặt, chỉ có thể nói, “Béo Nha, có chuyện gì chúng ta nói với nhau được không? Nàng đừng giận dữ hại thân mình.”

Tay Bạch Lê Hoa đang mở nắp nôi hơi chực lại, sau đó dẫn mạnh nắp lên nôi.

Nàng quay đầu, “Ta không tức giận, ta chỉ đang suy nghĩ một chuyện thôi.”

“Nàng suy nghĩ cái gì? Nghĩ về bọn Nam Cung bá bọn họ sao?” Lương Đại Lang thở dài nhẹ nhõm, “Nàng yên tâm, ta đã nghĩ kỹ rồi, chờ lát nữa ta liền đi tìm thôn trưởng bán của cải lấy tiền, chúng ta dẫn cha mẹ đi tới chỗ thật xa không ai quen biết.”

“Phải không?” Bạch Lê Hoa mở nắp nôi, dùng muỗng khuấy một chút, thấy được rồi thì dùng đũa kẹp đậu đũa lên đặt ra đĩa.

“Đúng vậy!” Lương Đại Lang nói, “Dù cho Nam Cung bá bọn họ tìm tới thì chúng ta đã đi xa rồi.”

Bạch Lê Hoa vẫn luôn nghe, thỉnh thoảng hỏi: “Còn A Noãn thì sao?”

Lương Đại Lang lập tức nói lấp, “A, A Noãn?”

Bộ dáng của hắn khiến Bạch Lê Hoa cảm thấy ghê tởm.

“Được rồi, chuyện hòa li này lát nữa chàng tự nói với cha mẹ đi, ta sẽ không có cách chống đỡ các người đâu, sau khi hòa li thì gả cưới tự do, ta và Lương gia các người không còn liên quan nữa.”

Lương Đại Lang tuy rằng biết nàng tức giận, cũng đoán được là do A Noãn, nhưng lại không ngờ nàng tức giận như vậy, thậm chí ngay cả hòa li cũng nói ra.

Nhưng chuyện này là do hắn sai trước, không nên có lỗi với nàng, mất tự tin đi vài phần: “Béo Nha, ta, ta thật sự muốn sống cùng với nàng.”

Nếu không cũng sẽ không vừa về nhà đã muốn nàng, hơn nữa còn vào lúc đầu óc nàng tỉnh táo lại.

Nhưng Bạch Lê Hoa không cảm thấy đúng, chỉ thấy ghê tởm khi nhìn mặt Lương Đại Lang này, buồn nôn! (Trời tỷ mặt sát Lang ca quá... tội Lang ca...)

Trên thế giới sao lại có người không biết xấu hổ như vậy.

Bây giờ mà vẫn còn muốn để nàng và A Noãn cùng chung sống bình thường hay sao?

“Lương Đại Lang, chàng nghe rõ cho ta! Bạch Lê Hoa ta đòi này không gả hai chồng, nam nhân của ta cũng đừng hòng có ý nghĩ nhiều thê hầu chung một chồng! Chàng muốn hưởng phúc chứ gì? Cô nãi nãi ta sẽ cho chàng không làm được nam nhân nữa!”

Câu cuối cùng là do nàng tiến tới đè thấp giọng gần vào tai hắn.

Nói xong, nàng liền bung đĩa đậu đũa và đưa chuột ra ngoài.

Lương Đại Lang sững sờ cả người, qua thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Bạch Lê Hoa tức giận.

Cũng là lần đầu tiên ở trong đầu suy xét đến chuyện A Noãn.

Cuối cùng thì vị trí của A Noãn trong lòng hắn là gì?

Nếu không hòa li thì A Noãn tính sao? Nếu có một ngày gặp hai người gặp nhau thì tính sao?

Trong tai mơ hồ nghe thấy tiếng nàng nói chuyện, “Nương, đây là tiền ta và Đại Lang hôm qua đi chợ kiếm được. Sau khi ta trả tiền công cho Cát Lại Tử và Trương Cầu Tử, còn lại 19 lượng 92 văn tiền.”

Sau đó là tiếng nương giật mình, “Sao lại nhiều như vậy!”

“Không nhiều lắm, giò cha bện rất tốt, có người trả một lượng bạc một cái đo! Còn cá cũng bán được không ít...”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Làm Ruộng: Vợ Nhà Nông Thần Y Xấu Xí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.